

Josip Pečarić
O SUČELJAVANJU BULAJIĆ vs. PEČARIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**O SUČELJAVANJU
BULAJIĆ vs. PEČARIĆ**

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021,

*Dragom prijatelju dr. sc. Mirku Valentiću
koji je kao ravnatelj Hrvatskog instituta za
povijest inicirao i omogućio tiskanje moje
prve knjige o Jasenovcu*

KAZALO

UVODNI TEKSTOVI.....	11
JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO.	11
ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU	17
'STANJE LUDILA' DR: BULAJIĆA	20
SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”	23
KONC-LOGORI U BEOGRADU I JASENOVCU	57
MITOM O JASENOVCU BULAJIĆ PROGRAMIRA NOVE SRPSKE ZLOČINE	64
KAKO JE DIREKTOR MUZEJA GENOCIDA U BEOGRADU SEBE OPTUŽIO ZA GENOCID?	69
JOSIP PEČARIĆ, SRPSKI MIT O JASENOVCU II / O BULAJIĆEVOJ “IDEOLOGIJI GENOCIDA” HRVATSKIH AUTORA	72
U HRVATSKOJ IMAMO MNOGO BULAJIĆEVIH UČENIKA	179
"AKCIJA STOLJEĆA"	183
ODRŽANO PREDAVANJE PROF. PEČARIĆA	188
DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA	194
CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA BULAJIĆA	203
REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?	209
O SUČELJAVANJU U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA.....	213
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.	213

TRAGIČNA SUDBINA BOKELJSKOG HRVATA OSLAVA SMODLAKE	213
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	217
KOMENTAR TEKSTA "FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE"	217
FRANJO - MAJSTORE!	225
U HAAG S NJIM!	227
RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA	231
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	237
AMAC-RB MREŽA	237
U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!	239
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	249
PORNOGRAFIJA U POVIJESTI	249
GOLDSTEINI I PRNJATOVIĆEVA IZJAVA	257
LAŽNI BROJ ŽRTAVA U LOGORU JASENOVAC TEMELJ JE U VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA	260
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	266
GLOBALIZACIJA U SVIJETLU SUDA U HAAGU	266
DRŽAVA NA RAČUN HRVATA	276
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"	281
PREDSTAVLJANJE KNJIGA U GÖTEBORGU	286
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.	290
TKO JE POPIO, A TKO NIJE, KAVU NA STRADUNU?	290
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	296
JOŠKO ČELAN, PREDSTAVLJANJE KNJIGE	296
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	299
VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?	299
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	303
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III.	303
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V.	307
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	309
PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?	309
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	313
IGOR VUKIĆ, UZALUDNI POZIVI NA RASPRAVU O POVIJESTI	313
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.	316

STJEPAN RAZUM, SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKOM KONC-LOGORU I NAMETANJE LAŽI O JASENOVCU	316
ZAŠTO SE JUGO-KOMUNISTIČKI POVJESNIČARI BOJE SUČELJAVANJA S IGOROM VUKIĆEM?	331
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	334
PRVI STUP MOJE HRVATSKE	334
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	340
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	340
“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI”	344
AKADEMIJA REDIKULA	348
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	348
NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI MOĆNIKA	348
AKADEMIJA REDIKULA	355
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	361
FAŠISTI TE NAPADNU, OKUPIRAJU, A KAD IH PRETVORIŠ U ZEČEVE – PROGLASE TE FAŠISTOM	361
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	364
ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU	364
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	370
ODGOVOR PREDSEDNIKU DHK-a	370
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	376
IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEINA	376
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	380

UVODNI TEKSTOVI

JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO

U emisiji Tihomira Dujmovića govoreći o međunarodnoj komisiji koja bi ustanovila istinu o logoru u Jasenovcu prof. dr. sc. Ivica Šola je konstatirao kako takva komisija može zaključiti bilo što ali Srbi će i dalje iznositi svoje laži.

S druge strane naš sjajni odvjetnik Željko Olujić je u Bujančevoj „Bujici“ upozorio na nedavno ponovljenu priču o srpskim lažima o pismu Prvislava Grisogona Stepincu za koji je dokazano da je veliki hrvatski povjesničar prof. dr. sc. Ljubo Boban dokazao da je lažno.

Zapravo, to što ga Srbi koriste iako znaju da je lažno sasvim je logično. Podsjetimo se da je Dobrica Ćosić i rekao da je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti.

Sluganska hrvatska politika neće nikada na pravi način odgovoriti na srpske laži. Zapravo, uz pomoć svjetskih moćnika koji nam nikada nisu oprostili što smo unatoč njihovoj potpori srpskom fašizmu stvorili Hrvatsku, na vlast je u RH i dovedena Srpsko-hrvatska koalicija. A za nju sam i napisao kako joj je Statut zapravo pjesma o srpskim lažima Dobrice Ćosića pa oni ni po svom Statutu se ne smiju suprotstaviti srpskim lažima.

Zato pogledajmo kako sam se u „dvoboju“ s srpskim genocidologom dr. Milanom Bulajiće sučelio i po pitanju lažnog Grisogonovog pisma na radiju „Slobodna Europa:

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”

Na radiju “Slobodna Europa”, u emisiji “Most” srpnja 1998. godine objavljeno je sučeljavanje srpskog povjesničara Milana Bulajića i prof. Josipa Pečarića o temi Jasenovca i žrtava u Drugom svjetskom ratu. Objavljeni je razgovor bio mnogo kraći, s ispuštenim nekim zanimljivim dijelovima, a ovdje donosimo transkript cijelog razgovora.

(...)

BULAJIĆ: Pa evo ja sam htio da podsjetim ono čemu si i ti Omere svjedok, da sam ja predložio da razgovaramo sa gospodinom Pečarićem. Ali kada sam pregledao, doduše na brzinu, njegovu knjigu, koju je on nazvao pamfletom...

PEČARIĆ: ha,ha,ha...

BULAJIĆ: ... nisam htio da se odričem mog vlastitog prijedloga, nego sam htio da profesor Josip Pečarić javno prizna da je ovo njegova knjiga, i da ono o ništicama, o tiskarskim greškama, o tome da sam ja tvrdio da je bilo 700.000 žrtava, da sam ja branio ubojice srpske u ratu 1991. – 1995. - da to apsolutno ne stoji. Prema tome, evo ja ponovno tvrdim da treba neke činjenice ustvrditi. I ovaj razgovor je dokaz da istinu treba ustvrditi. Samo da spomenem još, evo sad su mi donijeli ovo što je na internetu jučer objavljeno: “Serbian myth about Jasenovac”, i tu, to nisam stigao vidjeti, gospodin profesor Pečarić spominje pismo doktora Prvislava Grisogona nadbiskupu zagrebačkom Alojziju Stepincu ali on nigdje neće također reći kako postoji jedno pismo koje nije bilo njegovo, ali i da postoji pismo koje je bilo njegovo, jer postoje dva pisma - od 8. veljače 1942. i od 20. veljače 1942. Originalnost tog drugog pisma je potvrdila kćerka Ksenija i doktor Vladimir Stojanović, i tu je jasno rečeno o zločinima koji su tada vršeni. A predložio bih vam Omere, u svezi s ovom našom polemikom, prvo da u nekom razgovoru konzultujete gospodina Simona Wiesenthala - ono što on zna o Jasenovcu, a drugo podsjetio bih gospodina profesora, prošlog mjeseca je vlada SAD objavila izvještaj o nacističkom zlatu u kome se nalazi 16 stranica o ustaškom zlatu. U njemu se ne govori samo o zlatu nego i što su ustaški zločinci radili tijekom Drugog svjetskog rata u Jasenovcu i u ustaškoj nacističkoj državi Hrvatskoj. To su izvori koje nije napisao neki pisac pamfleta u Americi, nego zamjenik državnog sekretara Adenštajn.

PEČARIĆ: Upravo je suprotno od toga jer je izdana knjiga u Hrvatskoj o tome.

BULAJIĆ: To trebate pročitati gospodine profesore kada pišete pamflet.

PEČARIĆ: Ta je knjiga izdana u Hrvatskoj i bila joj je promocija jedno mjesec dana prije promocije moje knjige. U njoj je pokazano da je sve to isto pamflet kao što je to i vaša knjiga. A kad već spominjete pamflet...

BULAJIĆ: Ma jest, pamflet je sve ono što kritički govori o NDH.

PEČARIĆ: Nije istina da sam za svoju knjigu rekao da je pamflet, nego je istina da sam rekao da je vaša knjiga pamflet. To sam ja rekao i onda sam vam spomenuo što u Hrvatskoj drugi pišu o tome. A kad govorite o Grisogonovom pismu također nije istina da ja u svojoj knjizi nisam naveo oba pisma. Dapače, ja sam polemizirao s vama o tome. Vi tvrdite da Hrvatski povjesničari ne žele spomenuti to drugo

pismo, a onda sam naveo na kojoj strani vaše knjige citirate da ste to drugo pismo uzeli iz hrvatskih knjiga...

BULAJIĆ: Ne, ja ne govorim o vašoj knjizi ja govorim o onome što ste na Internetu objavili....

PEČARIĆ: Opet ne govorite istinu gospodine Bulajću. ...

BULAJIĆ: ... ono što ste na internetu objavili gospodine, ono što servirate svjetskoj javnosti.

PEČARIĆ: Opet vi radite kao i gospodin Dobrica Ćosić. Vi tvrdite u vašoj knjizi doslovno ovo: "Od bitnog značaja je činjenica da je Grisogono pismo zaista postojalo, išlo od ruke do ruke. ...

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: ... Od manjeg značaja je pitanje autorstva da li je Grisogonovo ili ne."

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Drugim riječima, vama kao i Dobrici Ćosiću, nije važno što je pismo lažno...

BULAJIĆ: Ali postoji i istinito pismo. Postoji i istinito pismo.

PEČARIĆ: ... nije važno što ga nije potpisao Grisogono, već je važno što je to pismo išlo od ruku do ruku kod Srba u Hrvatskoj...

BULAJIĆ: Jest.

PEČARIĆ: ... što im je, isto kao i mit o Jasenovcu, govorio o zvjerstvima koja će na njima biti napravljeni, pa su onda oni uzeli oružje i krenuli boriti se protiv te države, i na kraju su doveli do toga da stradaju mnogo više nego što bi stradali da nisu uzeli oružje u ruke. Vi isto tako Srpskim mitom o Jasenovcu opravdavate i tjerate ljude da danas u ovom ratu u Hrvatskoj naprave zločine koje su pravili, kao što je Grisogonovo pismo poslužilo u tom ratu. I vi tvrdite da nije važno što je ono lažno, to vi tvrdite u vašoj knjizi, a nije istina da ja nisam rekao ništa o onom drugom pismu. Dapače, komentirao sam i to drugo pismo, pogledajte malo pažljivije moju knjigu.

BULAJIĆ: Ne, u Internetu niste gospodine.

PEČARIĆ: A ovo što vi na internetu čitate to je zaključak moje knjige. Znae u zaključku se ne može, staviti cijela knjiga, tu idu samo one najbitnije stvari...

BULAJIĆ: A, pa možete spomenuti da ima i ono pravo pismo. Je li? Možete to spomenuti.

PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.

BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.

PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.

BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.

PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno....

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?

PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.

BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.

KARABEG: *Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.*

BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije.. nego...

PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno...

BULAJIĆ: Ma sačekajte za boga... Molim te Omere smirite čovjeka malo.

KARABEG: Izvolite, izvolite.

PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati...

BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome...

PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.

BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv....

PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.

BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.

PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.

KARABEG: *Izvolite, završite, završite.*

BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.

BULAJIĆ: ...ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, ...

PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.

BULAJIĆ: ...a sve ono što kritizira ponašanje katoličke crkve se ne spominje nigdje.

PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmite vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.

BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas koncila".

PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijeli da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.

BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.

PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.

PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marko Kraljevića i odmah slijedi odgovor:

*“Ljutit Marko pa se pridrmuo,
jednom kroči daleko skoči,
i za ruku dofati djevojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods’ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku daje u lijevu,*

BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni...

PEČARIĆ:

*a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njezarce.”*

U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvjećuje carici Mari ovako:

*“Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke.”*

Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.

KARABEG: *Možemo li mi ako se slažete...*

BULAJIĆ: Molim.

KARABEG: *Ako se slažete..*

PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,

BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.

PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Znate li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:

*“ Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!’
Prevari se, ujede ga guja,
prevvari se pruži desnu ruku;*

*Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods'ječe mu ruku do ramena:
'Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore'.*”

To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepinu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za katoličku crkvu.

KARABEG: *Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto...*

BULAJIĆ: Samo dvije napomene...

KARABEG: *Izvolite.*

BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića....

PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

BULAJIĆ: Pa čekajte zaboga. Omere, zamoli čovjeka da kažem.

KARABEG: *Hoćete pustiti gospodina...*

PEČARIĆ: Pa kakve su to bedastoće, molim vas. Jesmo li mi znanstvenici ili što smo?

KARABEG: *Dobro, izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Pa zamoli ga da kažem.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Kad slušam ove stihove, koje citira uvaženi sveučilišni profesor, ponovio bih ono što je on negdje napisao. Stvarno, smijati se ili plakati. Mogao bih i ja navesti mnoge stvari od onoga šta su Hrvati pisali o Starčeviću i tako dalje, to nije bitno. Bitno je samo ovdje na kraju da kažem, evo i u Internetu stoji da Bulajić "... continues to claim that Jasenovac claimed 700 000 victims, that is, a number that is more than 70% of the number which Yugoslavia presented to Germany in 1963.", a to je apsolutno netočno. Drugo, rekao sam da o Sajmištu postoji knjiga u Institutu za suvremenu historiju. Sajmište je na samom početku bio jevrejski logor. Ali Sajmište je kasnije bio logor za borce narodno-oslobodilačke borbe, a bio je jedno vrijeme i ustaški logor. Jasenovac se proširio na Sajmište, žrtve Jasenovca su doplovljavale na obale Save...

PEČARIĆ: Da, to su te priče srpskog jasenovačkog mita...

(...)

Naravno, to sučeljavanje je "sakriveno" od hrvatske javnosti. Zato sam ga i objavljivao u nekoliko mojih knjiga, koje također moram sam tiskati. Kada je taj razgovor pročitao general Ivan Tolj duhovito ga je prokomentirao rekavši da ga je čitao dok je bio načelnik Političke uprave u MO RH on bi mene postavio da mu budem šef.

A zapravo u toj njegovoj šali pokazano je koliko je točna moja tvrdnja da se od srpskih laži ne treba braniti već im se treba rugati.

ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU

Dragi Stijepo,

Hvala na Tvom komentaru mog teksta JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO. Tekst je objavljen – naravno – na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24218-jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo>

<https://bezcenzure.hr/vlad/jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo/>

Zapravo iznenadio si me samim početkom:

To Tvoje izravno sučeljavanje s velikosrbskim mitomanom nisam ranije čitao, ali je točno da to valja izrugivati. Brilljantno si to izveo!

Naravno mislim na to da nisi ranije čitao to sučeljavanje koje je organizirano povodom moje prve publicističke knjige: *Srpski mit o Jasenovcu / Skriivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Samo sučeljavanje tiskano je prvi put u drugom dijelu te knjige: *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000. Tiskano je kasnije u još dvije knjige:

Josip Pečarić, *Oba su pala*, Zagreb, 2016. i

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

U više navrata sam pisao kako sam poslije tog sučeljavanja boravio dvije godine u Australiji i naši ljudi su tamo slušali cijeli snimak na Hrvatskom radiju Australija, a dijelove i po drugim hrvatskim radio programima. Tada su organizirali i engleski prijevod mojih knjiga o Jasenovcu:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.

A u tijeku je i rad na engleskom izdanju i knjige koju smo napisali dr. Razum i ja. Međutim, zašto Ti ne znaš za to sučeljavanje sjajno opisuje nastavak Tvog komentara:

Međutim, kako izrugivati ih, kada laž, bezobrazluk i napadački, divljački velikosrbski fašizam i bezprizorna njihova mržnja i šovinizam, nama Hrvatima lukavo i vješto podvaljeni, tvore našu stvarnost i naše živote više nego sve istine koje iznosiš. Nisam doista mogao niti pomisliti da će u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj spašavanje Hrvatske i Hrvata od mitomana i lažljivaca kojima je cilj zauzeti Hrvatsku, pobiti „Ustaše“ i njome vladati, biti onemogućeno i da će lažne knjige i lažnu filmovi lagati i dalje sa svih stranica novina, radija i s tv-ekrana, a istina čamiti u samizdatu i na tek nekoliko privatnih tv-kanalčića izvan dosega velike većine gledateljstva, slušateljstva, čitateljstva. Nu, dobro je da je makar tako. U odnosu na 1945. (a 1946. osobito!) to je ipak znatan napredak!

Inače, najzaslužniji za moju prvu knjigu o Jasenovcu su moja Ankica i njen ravnatelj u HIC-u Ante Beljo, kao i dr. sc. Zdravko Dizdar i njegov ravnatelj u HIP-u dr. sc. Mirko Valentić. G. Belju i mojoj Ankici se na neki način RH

zahvalila na tome, pa je u čistki 2000. godine stradao g. Beljo, a kolateralna žrtva je bila i Ankica, koja od tada nije ni radila niti ima mirovinu.

Tvoj komentar podsjeća me na govor Joška Čelana koji je na predstavljanju moje knjige *Rasizam suda u Haagu. 15 godina ponavljanja istoga. Je li bilo uzalud?*, Zagreb 2011. u Splitu, 27. rujna 2011. upozorio na to sučeljavanje:

Osim toga – za razliku od uglavnom mlitavih Hrvata, osobito one šačice jada, koji se danas izdaje za hrvatsku elitu – on je rijetko borben, pače i tvrdoglav polemičar. Možda je čak u tome i prvi među Hrvatima. Jao ti ga se onome tko se upusti u dvoboj s njime. Svojevremeno je to uradio zloglasni srpski ustašomah i krivotvoritelj Jasenovca Bulajić – Pečarić ga je na CIA-inoj radiopostaji Slobodna Europa, u izravnom okršaju, razvalio, što bi rekla bivša „braća“ s druge strane Drine, „kao dete zvečku“... I ta Pečarićeva energija doista je ljekovita – kraj toliko broja plaćenih i široko umreženih škopitelja hrvatstva on se čita i doživljava kao osvježenje.

Tri godine kasnije dr. Razum je objavio prikaz te tri moje knjige o Jasenovcu u časopisu **Marulić**. *Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu*. Zagreb, 47./2014., br. 3 – 4 (260), V. – VIII. 2014., str. 195 – 214.

Prikaze su prenijeli portalu; Hrsvijet, 22. 09. 2014., Glas Brotnja, 23. 09. 2014. i Dragovoljac.com, 23. 09. 2014.; 24. 09. 2014.

Naravno, dr. Razum u svom prikazu druge knjige piše i o sučeljavanju:

„Svojom prvom knjigom, ovdje na početku predstavljenom, Pečarić je izazvao dr. Milana Bulajića, pa su se njih dvojica sučelila u radijskoj emisiji „Most“ radija „Slobodna Europa“. Nakon nekih drugih Pečarićevih kritika Bulajića, ovaj je napisao knjigu: „Jasenovac – ustaški logor smrti. Srpski mit? Hrvatski ustaški logori – genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima“, koju je objavio njegov Muzej žrtava genocida u Beogradu 1999. godine. U toj je knjizi Bulajić uveo novi izvor genocidne ideologije; naime, on govori o ideologiji genocida Cohen-Pečarić. Dakle, ponavlja se ono njegovo pravilo, koje je Pečarić vrlo dobro uočio, a to je: to što ti prljavo radiš, pripiši drugome. Naravno, da je to potaknulo Pečarića da i tu njegovu drugu knjigu raščlani i iskriticizira, kao i onu prethodnu u kojoj je Bulajić raspravljao s dr. Franjom Tuđmanom. Kako bi istaknuo Bulajićevo nakaradnost, Pečarić je u podnaslov ove svoje druge knjige stavio riječi: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora (...) U drugom dijelu knjige objavljeno je, kao što je već navedeno, radijsko sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića u srpnju 1998. na radiju „Slobodna Europa“. Emisiju je vodio Omer Karabeg. U tom sučeljavanju Pečarić je Bulajića bombardirao njemu nepovoljnim činjenicama i njegovim „znanstvenim“ otkrićima. Vjerojatno ga je to sučeljavanje temeljito uzdrimalo, pa je nakon njega izgubio svaku orijentaciju u svom specifičnom govoru o genocidnosti. U tom sučeljavanju Pečarić ga pita: *Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu?* (str. 150), ili: *Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici?* (str. 151). Na takva i mnoga druga pitanja, prigovore i kritike, Bulajić je ostao kratak u odgovoru. Uz mnoge druge Pečarićeve sjajne misli valja

spomenuti i ovu: *Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorij Hrvatske je ponovno oslobođen kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jeste li vi doktor znanosti ili što?* (str. 165).“

Zapravo, dragi Stijepo, nisi samo Ti komentirao moj tekst. Dobio sam još nekoliko komentara. Nisam siguran da neki od komentatora znaju da je u mom tekstu dan samo mali dio tog sučeljavanja. Zato sam smatrao dobro da vidiš što je dr. Razum izdvojio iz tog sučeljavanja.

Drago mi je da si u nastavku svog komentara spomenuo i našeg prijatelja Vjenceslava Čížeka od koga smo se obojica oprostili na groblju u Sinju:

Da je Vjeko Čížek živ, tko zna što bi uradio: ubio se kao Zvonko Bušić i oko tisuću i pol drugih hrvatskih branitelja ili bi ponovno emigrirao? Ili mu ne bi ni dopusti da dođe u Hrvatsku? Kao što nisu dopustili da napravim film o njegovu životu! Da drugi neki doista slobodni narod ima takva junaka u borbi za DEMOKRACIJU, bilo bio njemu makar pet filmova. Za njega „nema novaca“, dakao! Uostalom, da bi valjano vladao, DEMOSU valja steći valjane pretpostavke za to, zar ne?! KAJ VELIŠ?

Bolje da ja ne komentiram ovo oko filma o Čížeku jer znaš kako su u Hrvatskoj prošli moji znanstveni časopisi, ali zapravo je nevjerojatno da si našeg prijatelja spomenuo u vezi s ovim sučeljavanjem. Naime, Čížek ga je slušao i toliko je bio oduševljen da me je nazvao prije samog kraja.

Raduje me i Tvoja informacija:

*Imam dobru vijest: **Kočanizmi 2020.** poema o sadašnjosti označenoj c-pandemijom, koji sam Ti poslao da je pogledaš, bit će tiskana u 117 broju MOTRIŠTA, mostarskog časopisa MH, početkom iduće godine! **Brati Croati** iz te moje poeme naš su temeljni problem. Dubinska kontaminacija jugofilstvom, koje je u Hrvatskoj i nastalo, BRATI CROATI su uveli u povijest! Stavili su tako konop oko vrata i čip „yu-virus“ u mozak, ne tek sebi, nego i svima nama, čitavu hrvatskom narodu! Uz yu-kontaminirane, i ne manje „značajni“, oni su koje nazivam „hrvatski fukare“.*

Pada mi na pamet kako su oba velika Srbina našega vremena hrvatskih korijena: i Milošević i Šešelj. A Hrvat je bio i Broz.

Ja sam ih poslao svojim prijateljima i jedan od njih mi za Tebe kaže da si „Suvremeni fra Andrija Kačić Miošić“.

Zapravo, čini mi se da ću morati jednu knjigu posvetiti samo ovom sučeljavanju.

Tvoj,

Josip

**'STANJE LUDILA' DR: BULAJIĆA
(ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU)**

Dragi Đuro,

Čini mi se da bih Ti trebao dodatno komentirati moj odgovor na Tvoj e-mail:

Naslov:Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH

LAŽI.:,GRISOGONOVO PISMO

Datum:Fri, 11 Dec 2020 17:52:59 +0100

Šalje:dvidmarovic@a1net.hr

Prima:'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

VRLO ZANIMLJIVO. IMAO SI JAKE ŽIVCE.

Naime, nekome tko nije slušao to sučeljavanje sigurno je neobično to što sam Ti odgovorio:

Naslov:Re: Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH

LAŽI.:,GRISOGONOVO PISMO

Datum:Fri, 11 Dec 2020 17:58:49 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: dvidmarovic@a1net.hr

On nije.

Dok smo razgovarali glas mu je bio takav da sam se prepao da će umrijeti tijekom razgovora.

Mislio sam: Umri poslije, ali nemoj dok razgovaraš samnom.

Naime, iako smo bili na telefonskoj vezi Bulajićev glas je pokazivao da sam ga doista izludio. A doista mi ne bi bilo drago da sam nečiju smrt osobno skrivio. Pri tome treba znati da je na samom radiju dana skraćena verzija razgovora, a o Bulajićevom 'ludilo' pisao je i jedan od recenzenata za nagradu "Josip Juraj Strossmayer" za najuspješnija znanstvena djela na hrvatskom jeziku (!). Evo jednog dijela te recenzije:

"Njima se s posebnom darovitošću priključio dr. Josip Pečarić, koji je osjetio da je ovdje riječ o igri brojeva. Tako je o žrtvama logora Jasenovac progovorio matematičar. Progovorio je snažno, vrlo argumentirano. Učinio je to u knjizi: "Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima", tiskanoj u Zagrebu 1998. U njoj Pečarić, sustavnom analizom knjige dr. Milana Bulajića, Jasenovački mit Franje Tuđmana – Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (koja predstavlja sintezu suvremene velikosrpske historiografije o Jasenovcu), na osnovu izvora i literature, dokazuje da se tu iznijeti Bulajićevi stavovi temelje na mitologizaciji i raznovrsnim manipulacijama i falsifikatima povijesnih dokumenata te istina. Tako je on razobličio i

argumentirano pobio Bulajićeve velikosrpske falsifikate, na jedan kritičan, dokumentiran i ironičan način. Time je pokazao da Bulajić i njegovi ideološki sljedbenici lažnih optužbi, podvala, manipulacija, izmišljotina i laži, koje Pečarić razotkriva i pobija, ne zaslužuju drugo nego da budu ismijani. On je jedini koji je u osobnom sučeljavanju argumentima uspio zbuniti Bulajića i dovesti ga do stanja ludila. Pečarić je dokazao da je lažni broj žrtava u logoru Jasenovac temelj velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Također je dokazao da se ne radi ni o kakvom tobožnjem "Jasenovačkom mitu Franje Tuđmana" već o "Srpskom mitu o Jasenovcu", iza kojega stoji skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, a što je iskazao u naslovu i podnaslovu knjige. Njegova knjiga pisana je na jednostavan, popularan, argumentiran i svakome razumljiv način, što predstavlja dodatnu njezinu vrijednost. Sve to je razlog da je njegova knjiga vrlo dobro prihvaćena u javnosti, o čemu svjedoče i dosad objavljene kritike i prikazi knjige u dnevnom tisku.

Zbog svega toga dr. Josip Pečarić zauzima vidno mjesto u istraživanju problema žrtava u logoru Jasenovac 1941-1945. godine. Zato predlažem da mu se za knjigu: "Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima" dodijeli nagrada "Josip Juraj Strossmayer".

Dragi Đuro, vjerojatno si pročitao i moj odgovor na Kočanov komentar. Stijepo mi je odgovorio i na njega:

Naslov: *Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH
LAŽI., GRISOGONOVO PISMO*

Datum: *Sun, 13 Dec 2020*

Šalje: *Stijepo Mijović Kočan*

Prima: *'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>*

Dragi Joško,

Pročitao sam, hvala Ti za Tvoj uobičajeno dojmljiv komentar. Ostvari svoj naum, napravi tu knjigu, skupa s onim narodnim pjesmama koje mnogo toga otkrivaju, mislim da je to vrlo važno!

Pozdrav svima Tvojima

Stijepo

Ne dvojim da je moje 'recitiranje' srpskih narodnih pjesama itekako pomoglo tom izlučivanju dr. Bulajića. Zato sam u drugoj knjizi njih dao dva puta: jednom u odgovoru na njegovu knjigu kojom se pokušao 'rehabilitirati' za svoje 'ludilo' iz sučeljavanja (Dr. Milan Bulajić, "Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima", Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.), a na kraju knjige dao sam ih i u sklopu teksta cijelog sučeljavanja. Naime, više novina je dalo tekst sučeljavanja koji je dan na radiju, a u knjizi je dano sve što se u originalnoj snimci moglo čuti. Naime u dogovoru s dr. sc. Mirkom Valentićem, ravnateljem Hrvatskog instituta za

povijest koji je bio izdavač moje knjige, moj uvijet za sudjelovanje u tom sučeljavanju je bio da dobijem taj snimak.

Zapravo sam Bulajić je i tom knjigom pokazao koliko sam bio u pravu kada sam govorio o ulozi srpskih narodnih pjesama u njihovim genocidima. Tako ovu novu knjigu dr. Bulajić završava, vjerovali ili ne, pjesmom. Naime, on kroz usta Milke Babić govori o hrvatskom 'genocidu' nad Srbima u Domovinskom ratu. A najbitnije mjesto za to je - vjerovali ili ne – Jasenovac (str. 862-863):

*Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbini kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*

Zato ni danas Srpsko-hrvatska koalicija na vlasti u RH ne odgovara na srpske laži koji se odnose na NDH. Dapače, zna ih i financirati i uvrštavati u školske programe. Srpskim slugama u RH one su uvijek bile dobrodošle da bi osigurale vlast, a svjetskim moćnicima koji su podržavali fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku to odgovara jer nisu uspjeli kroz tu fašističku agresiju ostvariti svoje ciljeve, pa se vode onim dobro poznatim još od kineskog filozofa Sun Tzu-a:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24282-stanje-ludila-dr-bulajica>

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”

OMER KARABEG: U današnjem “Mostu” raspravljat ćemo o jednoj od najspornijih tema između Srba i Hrvata, a to je broj žrtava u logoru Jasenovac. O ovom pitanju ne postoji ni minimum suglasnosti. Brojke koje nude jedna i druga strana ogromno se razlikuju. Dok se u Srbiji uglavnom prihvata brojka od 700 hiljada žrtava, u Hrvatskoj se spominju cifre između 30 hiljada i 70 hiljada. Naši sugovornici su Josip Pečarić, profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu i Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu. Gospodin Bulajić je autor knjige “Tuđmanov jasenovački mit”, a gospodin Pečarić knjige koja nosi naziv “Srpski mit o Jasenovcu”.

Dobar dan gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Dobar dan gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Gospodine Bulajiću, koji su osnovni argumenti za tvrdnju da je u Jasenovcu stradalo oko 700 hiljada ljudi?

BULAJIĆ: Prije svega, nikada nijesam tvrdio da je u Jasenovcu stradalo 700.000 žrtava, što mi pripisuje i gospodin Pečarić i gospodin Žerjavić i ne znam tko još. Volio bih da negdje netko spomene kada sam to rekao. Moj pristup cijeloj stvari je da se imenom i prezimenom, kako to rade Jevreji, kako to radi Jad Vašem, memorijalni centar žrtava holokausta, utvrdi svako ime žrtve. Tim putem mi smo upornim radom došli do brojke od 77.743, uz napomenu da je to stanje iz listopada 1997. godine. Mi tu listu dopunjavamo svaki dan uz pomoć velikih kompjutora

Saveznog zavoda za statistiku. Na toj listi od 77.743 žrtve nalazi se 19.544 djece od jednog dana, podvlačim od jednog dana, do četrnaest godina starosti. Sve drugo uzimam kao pregled mišljenja, stavova i tako dalje. Vi ste u uvodu rekli da su razlike u tome da Srbi tvrde da ima 700.000 žrtava. Nemojte - Srbi, ne možemo tako govoriti, možemo govoriti o pojedinim autorima, pojedinim istraživačima, ali ne pripisivati ništa posebno ni srpskom narodu, ni hrvatskom narodu.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Nikada nisam u mojoj knjizi rekao da gospodin Bulajić tvrdi da je 700.000 žrtava. On to radi mnogo suptilnije, i to sam u svojoj knjizi i pokazao. Naime, on doslovno i uporno citira sve one među Srbima koji govore o 700.000. U njegovoj knjizi ćete naći svakoga onog tko je ikada spomenuo brojku o tih 700.000 žrtava. On nikada ne polemizira s tim ljudima, ali će polemizirati s onim Hrvatima koji spominju brojku za koju i on kaže da je ima na svom popisu. Polemizirat će sa Žerljavićem, s Goldsteinom. Možda ne polemizira s njima izravno oko te brojke, ali će polemizirati oko bilo čega drugog - oko ukupnog broja žrtava ili nečega drugog - da bi ih osporio kao vjerodostojne svjedoke, a nikada ne pokušava osporiti svoje Srbe koji govore o 700.000 žrtava. Međutim, ipak mu je teško da taj svoj cilj sakrije. Tako on u svojoj knjizi kaže: "Na osnovu izloženog, tražiti od evropskog parlamenta da se obrazuje međunarodni komitet, za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti – Jasenovac." Sudeći po ovoj rečenici doktor Bulajić smatra da je u Jasenovcu stradalo mnogo više od 700.000 žrtava, jer....

BULAJIĆ: Na osnovu čega? Na osnovu čega, gospodine? Pa vi ste profesor matematike. Na osnovu čega to tvrdite?

PEČARIĆ: ... on kaže da je Jasenovac najveći i najmasovniji logor smrti, što znači da je veći od Auschwitzta.

BULAJIĆ: Nikad ja to nisam rekao.

PEČARIĆ: To je u vašoj knjizi na strani 161.

BULAJIĆ: Molim! Pa tu nijedna brojka nije navedena.

PEČARIĆ: Dalje, gospodin Bulajić u svojoj knjizi precizno navodi sve visoke predstavnike srpske države i sve institucije koje tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Ja vam mogu to točno po stranicama reći na kojoj strani je rekao to, recimo, Milošević, na kojoj je to strani reklo Ministarstvo vanjskih poslova, na kojoj strani je to rekla Srpska pravoslavna crkva.

BULAJIĆ: Nemojte gospodine profesore, nemojte po stranicama. Kažem vam da nikada nisam spomenuo brojku od 700.000. Da vas podsjetim samo, vrlo visoki predstavnici hrvatske...

PEČARIĆ: Ja vas podsjećam, pogledajte u svojoj knjizi na strani 161, i vidjet ćete da ste tvrdili da je najbrutalniji i najmasovniji logor smrti Jasenovac.

BULAJIĆ: To i dalje tvrdim, to i dalje tvrdim.

PEČARIĆ: To znači da je veći od Auschwitzta, dakle samim tim tvrdite da je više od 700.000.

BULAJIĆ: Ne, ne, to nigdje nije rečeno. Nije, pa nemojte.

PEČARIĆ: Ako je više od Auschwitzta onda je i više od 700.000. A dalje...

BULAJIĆ: Pa vi ste profesor matematike.

PEČARIĆ: Upravo zbog toga znam šta znači kad se govori posredno. Znam čitati između redaka, a ne samo doslovno. A vaša je knjiga namijenjena onima koji čitaju doslovno...

BULAJIĆ: Gospodine, ne radi se...

PEČARIĆ: Vaša knjiga, ova tvrdnja o Jasenovcu kao najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti, govori o vašoj ulozi koju imate u okviru funkcije srpskoga jasenovačkog mita...

BULAJIĆ: Znae šta gospodine, vi imate...

PEČARIĆ: Cijela knjiga je tako pisana. Ovaj i onaj je rekao i kazao, taj i taj je izjavio. Međutim, vi ne spominjete bitne podatke koji su vezani za popise žrtava. Vi će te ih ili kritizirati ili ih ne ćete ni spomenuti. Započnimo od početka stvaranja mita o Jasenovcu pa da vidimo što Vi tvrdite...

BULAJIĆ: Čekajte molim vas. Samo polako.

PEČARIĆ: Recimo, bitan moment u stvaranju jasenovačkog mita je popis iz 1946. godine koji je napravila Zemaljska komisija za ratne zločine. Na tom popisu, koji je, kao što znate, ovih dana pronađen u Hrvatskom državnom arhivu, točno se vidi da je u Jasenovcu bilo 15.792 žrtve, a u Staroj Gradiški 2.927...

BULAJIĆ: Gdje se to vidi? Gdje se to vidi?

PEČARIĆ: S tim što je to samo popis žrtava s područja Narodne Republike Hrvatske. Međutim, i pored tog popisa, koji je tek sada dostupan javnosti, Zemaljska komisija je te iste 1946. godine izašla s brojkama od 500 do 600 tisuća žrtava u Jasenovcu...

BULAJIĆ: Točno. Točno.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić u svojoj knjizi, na strani 54, kaže sljedeće: "Okružna komisija za utvrđivanje ratnih zločina Nova Gradiška izašla je na stratište Jasenovac odmah poslije njegovog oslobođenja, a nedjelju dana kasnije, 11. maja 1945 i Zemaljska komisija Hrvatske. Ona je bila svestrano i stručno ekipirana. U rezultatu odgovornog rada i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nürnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma". Dakle po gospodinu Bulajiću i njegovoj knjizi, koju je napisao 1997. godine, odgovoran rad je kada se na osnovu brojke od 15.792, a to je brojka koju je on sigurno znao, pošalje izvještaj međunarodnom vojnom sudu s brojkom od 500.000 do 600.000 žrtava. A tu brojku uporno gospodin Bulajić...

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a nije Srpske niti ničije druge. A taj izvještaj od 15.000...a taj... dajte molim vas...

PEČARIĆ: Nije važna čija je komisija. To je bio komunistički sustav. A zna se u Jugoslaviji gdje je bio centar i odakle je sve dolazilo...

BULAJIĆ: Gospodine profesore... Gospodine profesore...

PEČARIĆ: Vidite on nije naveo taj podatak u svojoj knjizi...

BULAJIĆ: Dajte sačekajte malo... Gospodine profesore, pa dajte nemojte kao mašina.

PEČARIĆ: To je dokaz da on posebno dokazuje da je broj žrtava logora Jasenovac 700.000 i nešto. Dakle upravo on taj broj sugerira ljudima koji su na osnovu takvog jasenovačkog mita vršili zločine u Hrvatskoj. To je bila osnova za zločin

koji je sproveden u Hrvatskoj državi, jer on, kao što vidite, zna za broj 15.792, a u njegovoj knjizi toga broja nema...

KARABEG: Hoćemo pustiti gospodina Bulajića sada. Izvolite gospodine Bulajiću.

PEČARIĆ: I još nešto. Gospodin Bulajić je od 1948. do 1988. godine bio diplomat, bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Jugoslavije. To znači da je bio upoznat sa svim djelatnostima Ministarstva. On je stručnjak za žrtve, On zna što je radilo Ministarstvo vanjskih poslova. On nigdje ne će reći da je Jugoslavija 1963. godine smanjila onaj službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju. Njemačka nije to prihvatila nego je tražila popis žrtava. Popis je napravljen 1964. i njime je dobivena brojka žrtava nešto manja od 600.000. Pazite, on će sve drugo govoriti, on će uporno osporavati taj popis, ali on ne će nikada spomenuti taj dokument i taj podatak, ali će u svojoj knjizi optuživati Tuđmana zbog toga što tvrdi da je ukupan broj žrtava u Jugoslaviji manji od milijun.

KARABEG: Hoćemo dati riječ gospodinu Bulajiću?

PEČARIĆ: Izvolite.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja sam vjerojatno prvi u Jugoslaviji postavio pitanje da brojka od 1.706.000 žrtava nema pokriće u dokumentaciji. Što se tiče broja od 900.000, koji kažete...

PEČARIĆ: 950.000.

BULAJIĆ: 950.000. To je samo ono čim je dokumentacija tada raspolagala. Međutim, vi imate gospodine prednost u tome što ste vi moju knjigu čitali, mnoge stvari ste postavili na glavu, tumačite na svoj način.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha..

BULAJIĆ: Dozvolite, molim vas. Tumačite na svoj način. Vi čak uzimate tiskarske greške koje su očite. Da, Bulajić navodi da je u Hrvatskoj 1941. živjelo 40.000 Jevreja, a da je oko 235.000 Jevreja ubijeno u koncentracionom i ekstremističkom logoru – Jasenovac. Komentar jednog matematičara - Vas: "Da, od 40.000 ubijeno je 235.000. Tiskarska pogreška?"...

PEČARIĆ: Da, ja sam rekao da je tiskarska pogreška i narugao sam se činjenici da ste vi dodali jednu nulu, jer je to tipično u srpskoj politici pa je jedna nula dodana i broju žrtava u Jasenovcu.

BULAJIĆ: "Ako i jest, rijetko je kad neka tiskarska pogreška pogodila bit problema kao ova!"...

PEČARIĆ: Ja sam rekao da je tiskarska greška.

BULAJIĆ: "Zaista je idealno opisala velikosrpsku politiku u logoru Jasenovac: dodati koju ništicu njima zaista nije problem!"

PEČARIĆ: Pa jasno, to je istina.

BULAJIĆ: Radi se o očitijoj greški 23.500, to nije Bulajićeva procjena nego Jad Vašema iz Jeruzalema, koja je prošle godine u pismu najvećih funkcionera Jad Vašema predsjedniku Franji Tuđmanu povećana na 25.000. Za vas je, taj broj od 19.425 djece od jednog dana do 14 godina utvrđenih imenom i prezimenom, gospodine profesore, sa svim podacima identifikacije, "ples brojkama".

PEČARIĆ: “Ples brojkama” je toliko tiskarskih grešaka, a ne činjenica da je toliko ljudi i djece poginulo...

BULAJIĆ: Za njega bi ples brojkama bio i podatak imenom i prezimenom 74.762 djece žrtava rata...

KARABEG: Nemojte u glas, molim vas.

PEČARIĆ: Vi uporno ne ćete dati popise koje imate. Zašto ne ćete dati te popise? O tome su pisale prije tjedan dana hrvatske novine. Ili, hrvatska pravедnica je pronašla Židove koje je ona spašavala na popisu žrtava Židova...

BULAJIĆ: Mogu li ja da završim?

PEČARIĆ: Očito su onda i na vašem popisu žrtava, a vi uporno nećete dati vaš popis žrtava da mi provjerimo ...

BULAJIĆ: Tko neće dati? Mi smo gospodinu Žerjaviću u New Yorku pokazali sve te popise.

PEČARIĆ: To odmah govori da mi moramo sumnjati u vas. Pogotovo što vi, kao direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, niste napravili popis žrtava niti za Banjicu niti za Sajmište.

BULAJIĆ: Tko to kaže? Tko to kaže?

PEČARIĆ: Pa dostavite ih da ih usporedimo.

BULAJIĆ: Možete li sačekati da ja kažem ovo? Je li gospodine...

PEČARIĆ: Zašto ne dostavite vaš popis, da ga provjerimo. Jasno je da ga vi nećete dostaviti Hrvatskoj da ga mi ne bi smo mogli provjeriti.

BULAJIĆ: Dobro, možete li gospodine profesore držati se neke akademske etike da saslušate što kažem.

PEČARIĆ: Je, je!!

BULAJIĆ: Vi cifru koju spominjete od 15.752. Ja tražim također da vidim taj popis, jer pozivate se da je to izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a zvanični izvještaj koji je Zemaljska komisija Hrvatske poslala međunarodnoj komisiji sadrži brojku od 500.000 do 600.000.

PEČARIĆ: Da, ali vi ste znali za ovaj popis...

BULAJIĆ: Ne, ja za taj popis prvi put čujem i pitam se da li taj popis od slova P postoji uopće.

PEČARIĆ: .. i sami ste rekli da znate za brojku od 15.752 i što je na osnovu toga rekla Komisija. Jasno je i zašto. Vi znate kako je došlo do 1.700.000, da je to bio jedan proračun studenta...

BULAJIĆ: Prvo, gospodine profesore vi ste...

PEČARIĆ: A Tito je 1945. godine izjavio da je broj žrtava milijun i 700.000 i to se moralo braniti...

BULAJIĆ: Za Boga miloga, pa možete li vi saslušati malo?

PEČARIĆ: To su izmišljene brojke koje su napuhavane i koje su stvarale srpski mit o Jasenovcu.

KARABEG: E mogu li ja... Molim vas. Molim vas. Ne će ništa vrijediti emisija. Idete jedan preko drugog.

BULAJIĆ: Pa ne vrijedi ovako razgovarati.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: Molim vas, neka bude. Gospodin Bulajić neka kaže šta ima sad, pa poslije gospodin Pečarić, pa će emisija trajati koliko treba ali samo da se razumije.

BULAJIĆ: Dabome, sad neka sasluša toliko.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas. Pozivate se na vašeg kolegu profesora, odnosno, tada studenta druge godine matematike. Da je on za Kardelja pisao izvještaj i proračun od 1.706.000. Pa gospodine profesore, tada ni profesor sveučilišta ne bi mogao da napiše proračun i da ga pošalje direktno Kardelju, mimo direktora Vogelnika, Tasića i tako dalje. To je priča za malu djecu. Ali ja vas pitam je li popis od 19.542 djece ples brojkama? Imenom i prezimenom, otac, majka, kad je rođen, gdje je rođen. Je li "ples brojkama" i popis od 77.743 žrtve Jasenovca, utvrđenih imenom i prezimenom, stanje listopad 1997., koji je prikazan inženjeru Žerjaviću u New Yorku i svima koji su tamo bili prisutni? Je li to "ples brojkama"? Drugo. Vi meni, zbog ovih mojih tiskarskih grešaka, kažete da je tipično za Bulajića da dodaje ništice.

PEČARIĆ: A niste čitali moju knjigu!?

BULAJIĆ: Pa za Boga živoga kako možemo tako razgovarati? Ako se samo tvrdi: "Bulajić ne bi bio Bulajić kad bi rekao istinu". A kao istinu Pečarić priča ovu istinu o Vladeti Vučkoviću. Vi tvrdite da ja nigdje nijesam rekao izvor gdje je povjesničar doktor Franjo Tuđman tvrdio da je ukupan broj žrtava Jasenovca 20.000. Gospodine, svuda sam rekao da je to doktor Franjo Tuđman, povjesničar, u svojstvu predsjednika Republike Hrvatske, izjavio na Haškoj konferenciji o Jugoslaviji 6. studenoga 1991. godine i to se nalazi na transkriptama te konferencije. Tom prilikom se povjesničar Tuđman pozvao na nove njemačke dokumente. Svi smo tražili, ja sam javno tražio da nam pokaže dokumente na koje se poziva. Podsjećam, da je pred gospodinom Žerjavićem, inženjerom Žerljavićem, doktor Rozenbaum, visoki predstavnik američke vlade, na prvoj međunarodnoj konferenciji o Jasenovcu u New Yorku, jasno rekao da ima dokument – meni ga je predao - njemački dokument od 6. prosinca 1943. godine u kojem se žrtve Jasenovca cijene na 120.000, a žrtve Stare Gradiške na 80.000. To je stanje, podsjećam, 6. prosinca 1943. godine i da tome treba dodati krvavu 1944. godinu i pola 1945. godine, kada je vršena likvidacija svih živih svjedoka i materijalnih dokaza o ustaškim zločinima genocida u sistemu logora smrti, jer to nije bio jedan logor, to je bio sistem logora koji se protezao oko 210 do 240 kvadratnih kilometara masovnih grobnica. Tu je suština i to i povjesničar Tuđman navodi kao stožerno pitanje. Pa dajte da razgovaramo o tome stožernom pitanju. Milan Bulajić je predložio...

PEČARIĆ: To je drugo pitanje. Podnaslov moje knjige je Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima. A vi ponovo pričate o "plesu brojkama".

BULAJIĆ: To ste vi nazvali "ples brojkama".

PEČARIĆ: Da "ples brojkama". Očito niste razumjeli da sam ja govorio o tim vašim tiskarskim greškama i o onoj činjenici da su Srbi tvrdili da je broj žrtava Jasenovca 700.000. Dakle dodali su jednu ništicu na onaj broj koji je po nekim procjenama od 70.000 do 80.000.

BULAJIĆ: Vidjeli ste da to nije nitko dodao da je to tiskarska greška bila.

PEČARIĆ: Prema tome niste razumjeli o čemu sam ja govorio.

BULAJIĆ: Razumio sam. Pa to nije red...

PEČARIĆ: Drugo, Vi tvrdite to o Tuđmanu. Nije istina da sam ja tvrdio da vi nigdje ne dajete izvor gdje je dr. Tuđman to rekao, nego da ne dajete referencu, osim na jednom mjestu. A pogledajte, Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke. O tome sam ja govorio.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore, Tuđman je sve te brojke spominjao.

PEČARIĆ: A kako tek citirate Tuđmana. Kad čovjek vidi kako ga Vi citirate, pomislio bi da Tuđman tvrdi da je 700.000 Srba pobijeno u Jasenovcu.

BULAJIĆ: Ne, ne.

PEČARIĆ: Naime, vi navodite Tuđmanove riječi: “Predsjednik Srbije, u razgovoru sa mnom je argumentirao o tome da je srpsko pučanstvo u Hrvatskoj ugroženo i da kod njega živi sjećanje na to da je u hrvatskom logoru u Jasenovcu, bilo ubijeno 700 tisuća Srba. Ja sam predsjedniku Srbije ukazao na činjenicu da je to potpuno neistinito” i tako dalje i onda ga dalje citirate: “ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, čak i profesori tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana i fašista.” Znači, uopće ne navodite citat s brojkom od 20.000, nego samo ovu brojku od 700 tisuća, a on samo ispravlja da nisu ubijeni samo Srbi, nego i Židovi, Hrvati, Cigani i fašisti. A vaš je komentar: “Na taj način revidirajući i svoje revizionističke procjene da je u ustaškom logoru u Jasenovcu ubijeno 30 do 40 hiljada Srba pa i drugih, Tuđman u 1991 na...”, gledajte kako naziva doktor Bulajić konferenciju: “na Konferenciji o razbijanju Jugoslavenske države”.

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Počinje sa velikim K što znači da se konferencija zove “Konferencija o razbijanju jugoslavenske države”. ...

BULAJIĆ: Dobro. Ja je tako ...

PEČARIĆ: To nam govori s kim imamo posla. Što to doktor Bulajić tvrdi: Konferencija o razbijanju jugoslavenske države.

BULAJIĆ: Jest. Tačno je to bila haška konferencija.

PEČARIĆ: I takve stvari u njegovoj knjizi sam ja tražio. Takvih bedastoća, pa to je nevjerovatno, da jedan doktor znanosti tako nazove tu konferenciju. Pa zar bi jedan predsjednik Tuđman, predsjednik Hrvatske, sudjelovao na Konferenciji o razbijanju jugoslavenske države!?

BULAJIĆ: Pa sudjelovao je i predsjednik Srbije.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić dalje nastavlja da je više nego neozbiljno što Tuđman na “Konferenciji o razbijanju jugoslavenske države” tvrdi da su Srbi išli u ovaj rat vođeni obmanom da je srpsko pučanstvo Hrvatske ugroženo genocidnom politikom. A to je fakat.

BULAJIĆ: Pa čekajte.

PEČARIĆ: Fakat je da su Srbi išli u rat u Hrvatskoj predvođeni srpskim mitom o Jasenovcu od 700.000 žrtava. To im je govorio predsjednik Srbije, to im je govorilo Ministarstvo vanjskih poslova, to im je govorilo Ministarstvo prosvjete i kulture, to im je govorila Srpska pravoslavna crkva. A doktor Bulajić ih nigdje nije sustavno pobio. On je svojim djelom samo davao potporu takvim tvrdnjama, čak i ovom tvrdnjom da je Jasenovac bio najbrutalniji i najmasovniji logoru smrti, znači brutalniji i od Auschwitza. Ne zaboravimo činjenicu da je doktor Bulajić kao svjedok - ekspert obrane vukovarskog gradonačelnika Slavka Dokmanovića opravdavao srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991., znači opravdavao genocid i sve zločine koje su napravljeni na teritoriju Hrvatske, time što za ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavao, odnosno time što ustaška genocidna država nije proglašena zločinačkom. I to vam otprilike znači, kako Amerikanci gledaju filmove o Indijancima, gdje su Indijanci loši, a kauboiji dobri, kad na ulicama sretnu nekog Indijanca mogu ga odmah ubiti jer su oni genocidni....

BULAJIĆ: Znate šta gospodine profesore. Ja sam... ja sam... Molim vas. Molim vas.

PEČARIĆ: On jednostavno nigdje ne pobija taj mit koji su Srbi stvarali. On upravo svojim pisanjem radi suprotno. On je uvijek osporavao sve dobro što je rađeno u Hrvatskoj. A zamislite vi situaciju koju smo mi imali u Hrvatskoj koja je bila u državi kakva je bila Jugoslavija, a koju zastupa doktor Bulajić. On koristi njihove dokumente, kao da su točni. On tvrdi da je suđenje Stepincu - suđenje zločincu, da je Stepinac zločinac zato što mu je sudio sud takve jedne države. U mojoj knjizi ćete naći dokument, a ima ih puno takvih u Hrvatskoj, gdje je 141 žitelj jednog mjesta napisao molbu da se iz logora pusti neki Židov. Takvih dokumenata imamo dosta. Imamo i dosta sličnih dokumenata sa puno potpisa za puštanje Srba iz logora. Te dokumente nije nikad spomenuo niti dr. Bulajić, niti ijedan profesor iz Hrvatske, jer smo mi živjeli u takvoj državi kakva je bila Jugoslavija gdje se činjenice da su cijela mjesta tražila da se neki logoraš pusti iz logora nije smjelo objaviti. Nije se smjelo dati spomena o tome, zbog toga da bi se njegovao srpski mit o Jasenovcu, da bi se pripremao budući zločin koji je na osnovu tog srpskog mita o Jasenovcu napravljen na Hrvatskoj, u Bosni i danas koliko vidimo i u Kosovu.

BULAJIĆ: Profesore!?

PEČARIĆ: Maloprije sam citirao što je rekao predsjednik Milošević, kao i ono što je na suđenju Dokmanovića rekao dr. Bulajić, a vjerojatno znate da se Dokmanović poslije toga suđenja i ubio. Da, te iste stavove zastupaju i Dokmanović i Milošević i Bulajić. A Milošević je, od američkog senata, čini mi se rezolucijom 105, proglašen za ratnog zločinca.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, Vi imate tu prednost da ste doista pročitali moju knjigu Jasenovac Franje Tuđmana.

PEČARIĆ: A vi kao niste pročitali moju knjigu!

BULAJIĆ: Trebali ste pročitati knjigu u četiri toma "Ustaški zločini genocida, suđenje Andriji Artukoviću", pa biste vidjeli mnogo čega. Ali čekajte...

PEČARIĆ: Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu? Vi ste imali i Sajmište i Banjicu. Sajmište je judenlager. Judenlager u glavnom gradu jedne države! Vi ste imali dva logora od kojih je jedan imao broj žrtava otprilike koliko ima Jasenovac prema ovom vašem popisu. Vi nemate niti jednu knjigu o logorima u Beogradu, a direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. A kao direktor takvog muzeja vi ste automatski odgovorni i za stavove Miloševića, i za stavove Ministarstva vanjskih poslova, i za stavove Srpske pravoslavne crkve...

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Jer ste vi kao direktor muzeja u Beogradu trebali da radite na tim logorima da bi oni znali i imali spoznaju o zločinima u Beogradu.

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Da, da. Činjenica je da je u glavnom gradu jedne države bilo dva konc-logora. A jedan je bio "judenlager" – dakle konc-logor samo za Židove. Židovi iz judenlagera Sajmište su ubijani u plinskim vozilima. Oni su ukrcavani u plinska vozila i vođeni kroz Beograd. Ulice Beograda su stratišta tih logora. Ako Vi računate kolika je površinu Jasenovca, kolika je onda površina konc-logora Beograd, jer morate uzeti u obzir mjesta gdje su sahranjeni, a to je na raznim mjestima u Beogradu, na primjer Jajince, a morate uzeti i ulice Beograda u kojima su ubijani...

BULAJIĆ: Dobro mogu li...dobro možemo li dobiti riječ. Vi samo unosite...vi sad unosite gospodine profesore...o Bože ...

PEČARIĆ: Prema tome, površina Beograda kao konc-logora je mnogo veća od Jasenovca. U vašoj knjizi na jednom mjestu vi zaista uspoređujete oslobođenje Beograda i Jasenovca. Ja vam to priznajem. Zato što ste time meni doista skrenuli pažnju da moram uvijek davati paralelu između Beograda i Jasenovca.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa nemoguće je - ovdje se otvara toliko pitanja. Ja sam odgovoran i za Slobodana Miloševića i za Srpsku pravoslavnu crkvu i za sve.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja genocida.

BULAJIĆ: Ispada da sam ja trebao da budem i autor knjiga o logorima na Sajmištu i Banjici. Mogu vam reći da je Institut za suvremenu historiju objavio poseban tom, posebnu studiju o tome.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici? Ja sam matematičar, pa nemojte meni gluposti pričati. Vi pričate o Jasenovcu, Jasenovac nije u Beogradu. Vi ste direktor Muzeja žrtava u Beogradu.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma dajte...

PEČARIĆ: Sajmište je u Beogradu, Banjica je u Beogradu, Jajinci su na teritoriju grada Beograda. O čemu vi pričate? Ja govorim upravo da to što vi niste to radili je omogućilo ovima ...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, gospodine Karabeg...Mogu li ja da dobijem riječ ovdje?

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Gospodin profesor Pečarić je profesor matematike, a on se ovdje uopće ne bavi matematikom, već politikom i to jednom jednostranom politikom. Evo da kažem da je on mene nazvao srpskim slugom. On je mene nazvao Crnogorac koji služi srpskim interesima. On je mene nazvao da sve narode dijelim na Srbe koji poštuju pozitivno međunarodno pravo i sve ostale. On meni drži prodike o onome što ja nikada nisam govorio. O Garašininovom Načertaniju...

PEČARIĆ: U tome je i problem - što niste govorili.

BULAJIĆ: O transparentu u Podgorici o Dušanovom carstvu. Da, po meni, Hrvati i Muslimani, zaboga, nisu jednako ljudi kao Srbi. Glavni autoritet gospodinu profesoru Pečariću je autor Philip Cohen, koji je napisao najcjernju knjigu o Srbima koju sam ja ikada pročitao, i koga ni doktor Klein nije prihvatio da govori u New Yorku kada je pročitao njegovu knjigu. Pečarić meni čak daje i neka priznanja, kaže: "Bulajić je osobno svojim radom doprinio da danas imamo slobodnu Hrvatsku", pa optužuje: "ali pridonio je mnogobrojnim ubijanjima, mnogobrojnim zločinima". "Očito je on branitelj četničkog pokreta" - Bulajić koji se borio protiv četnika. On tvrdi za mene: "Svim silama se trudi da rehabilitira četnički pokret", zbog toga, kako kaže, što je Tito primio mnogo četnika, a ne kaže koliko je Tito primio domobrana, i tako dalje. On politizira o zločinima u Kosovu, o 1991. godini. On meni govori o svedočenju na suđenju Dokmanović. Ja sam svjedočio ne za Dokmanovića nego kao svjedok stručnjak pred međunarodnim krivičnim sudom za prethodnu Jugoslaviju, kao historičar. I ja sam u tom smislu pokušao dati neke historijske činjenice. Međutim, gospodin profesor u Internetu koji je jučer objavljen pod naslovom "Serbian myth on Jasenovac", na način koji je nevjerovatan, kaže: "It is obvious that Bulajić - as I already proved - is not competent to debate with Tuđman's book, primarily because of the fact that he is lacking abilities and knowledge to do so. This is why Bulajic deals primarily with the question of the number of victims, especially at the camp of Jasenovac."¹ Za Boga miloga, pa to je prava stvar - ako ne ćemo politiku da vodimo. Htio bih podsjetiti i gospodina profesora i sve ljude u Hrvatskoj, da sam ja predlagao, i preko Veleposlanika Hrvatske u Beogradu, da zajednički radimo. Izrazio sam spremnost da sve naše istraživačke projekte stavimo kolegama u Hrvatskoj na raspolaganje. Tražio sam da nam direktor Hrvatskog državnog arhiva pokaže taj popis od 15.752 žrtve, da usporedimo s našim imenima i prezimenima. Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, kojem dajem priznanje što je u New Yorku prihvatio cifru od 85 hiljada žrtava Jasenovac, čime je sve procjene i povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića demantirao...

PEČARIĆ: Prihvatio!? U New Yorku!?

BULAJIĆ: Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, taj stariji gospodin s kojim sam sjedio za stolom i razgovarao u New Yorku i koji je tada prihvatio brojku od 85.000 žrtava, kada se vratio iz New Yorcka, objavio je tekst, na nekih 37 strana, pod naslovom: "The inventions and lies of doctor Bulajić on Internet".

---

1 „Očito je da Bulajić - kako sam već dokazao - nije kompetentan polemizirati s Tuđmanovom knjigom, uglavnom zbog činjenice da mu za takvo što nedostaju sposobnosti i znanje. Stoga se Bulajić prvenstveno bavi pitanjem broja žrtava posebno u logoru Jasenovac.“

Pa za Boga živoga, pa u tim smo godinama da ne govorimo izmišljotine i laži, da govorimo o nekim činjenicama, da o tome razgovaramo. Međutim, sve je odbačeno što sam predložio. Ja sam onda predložio, da formiramo međunarodnu komisiju stručnjaka. Pa da toj međunarodnoj komisiji stručnjaka ja dam sve ono čime mi raspoložemo, neka gospoda Kolanović, Žerjavić i Pečarić daju s čime oni raspoložu. Mislim da je bio neki red da su me gospoda Pečarić, Žerjavić, Krušelj pozvali i obavijestili o promociji Pečarićeve knjige, o tom obračunu sa Bulajićem. Ja sam evo ovog momenta dobio tu knjigu u kojoj Željko Krušelj piše "Doktor Milan Bulajić, čuvar velikosrpske pogibeljomanije". Za Boga živoga ja idem imenom i prezimenom da se ustvrde žrtve Jasenovca, a ne na ovaj način. Prema tome, krenimo s dokumentima, činjenicama. Onako kako to radi Jad Vašem.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Naravno da treba ići s dokumentima i najbolje bi bilo da oni dostave nama naše a mi njima njihove, ali je bitno da se dostavi i Banjica, da se dostavi i Sajmište, zato što oni uporno kriju činjenicu da je to bio judenlager. Uporno kriju činjenicu da nijedan Židov iz tih logora nije izašao živ. I da kažem ponovno, ja jesam spominjao da je doktor Bulajić Crnogorac, mislim - iz Nikšića. U stvari i ne znam je li on Srbin ili Crnogorac, kako se izjašnjava, ali Crnogorac barem po mjestu rođenja. To sam govorio zbog toga što ako hoćete promišljati velikosrpsku politiku vi morate znati da je bitna činjenica da je sada Milošević proglašen za ratnog zločinca od američkog Senata.

BULAJIĆ: Molim Vas, što miješate Miloševića i što miješate Senat. Ja sam gospodine bio u Americi desetak godina. Senat i Kongres su donosili razne rezolucije koje nikoga ne obavezuju.

PEČARIĆ: Vi morate voditi računa o činjenici da je Crnogorac Milošević bio predsjednik Srbije u vrijeme genocidnog rata protiv Hrvatske, BiH i tako dalje. Predsjednik Srba u BiH je također Crnogorac - Karadžić. Predsjednik Crne Gore je bio prosrpski orijentiran Bulatović, koji sam kaže da mu je prezime Srbin. Glavni vođa paravojnih organizacija je opet bio Crnogorac - Ražnjatović Arkan.

...

BULAJIĆ: A čemu...??

PEČARIĆ: A doktor Bulajić je opet kao Crnogorac bio direktor Muzeja genocida, muzeja koji nijednu knjigu nije napisao o tim svojim beogradskim konc-logorima, nego je napisao knjige o Jasenovcu, Vatikanu i druge političke knjige, a i o Stepincu se puno interesirao. Znači, nije ga ništa interesiralo o žrtvama i zločinima u Beogradu, a pogotovo ako znamo da u Beogradu praktično rata u drugom svjetskom ratu nije ni bilo, a bilo je toliko ljudi ubijenih u logorima. Očito je da se on trebao baviti time, a on se time ne bavi...

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Ja sam spominjao to njegovo Crnogorstvo i da bih ga na neki način upozorio. Vidite u Bosni i Hercegovini od zločinaca proglašanih od Međunarodnog suda u Haagu najznačajnija su dva zločinca. Jedan je Srbin Ratko Mladić, a drugi je Crnogorac Radovan Karadžić. Primjećujete li vi danas da se o ovom Srbinu Ratku Mladiću uopće ne govori. Samo se govori o ovom Crnogorcu. Vidite, svi su ti Crnogorci bili raspoređeni na najbitnija mjesta zbog kojih će sutra

odgovarati kao ratni zločinci. Najvjerojatnije zato jer se od njih velikosrpska politika lako može otreći, govoreći da su oni Crnogorci. I normalno je zato da sam zato trebao u svojoj knjizi spomenuti da su u “Glasu Crnogorca” još 1920. godine za takve ljude pisali sami Crnogorci: “Ona naša zavedena braća, koja su metnula obraz pod noge, savila pokorno glave pred zlikovcima iz Beograda i primila njihove službe, vrlo rđavo prolaze među Srbijancima. Srbijanske vlasti ih anektiraju i zapostavljaju svakom danom prilikom, a sami Srbijanci ih tretiraju onako kako se tretiraju ljudi bez časti i ponosa, prodane duše i najamnici”. To su Crnogorci napisali 1920. godine. Nevjerojatna je stvar da su baš svi ljudi iz Crne Gore na tako odgovornim pozicijama. Za paravojne formacije - Arkan, srpski mit o Jasenovcu - doktor Bulajić, predsjednik Srbije - Milošević, predsjednik Bosne i Hercegovine - Karadžić, a u Crnoj Gori je opet prosrpski orijentiran Bulatović. S time su oni krenuli. I kad govorimo o brojkama moramo govoriti i promišljati i o čitavoj toj politici i o takvim nekim slučajnostima. To ne može biti slučajno.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, vi se i suviše bavite politikom, a malo matematikom.

PEČARIĆ: Ne bavim se ja politikom, to vam je logika...

BULAJIĆ: Dozvolite mi, dozvolite mi da vam odgovorim na pitanje.

PEČARIĆ: Vi se bavite politikom...

BULAJIĆ: Da vam odgovorim na pitanje, za Boga živoga. Pa sačekajte.

PEČARIĆ: Jer je politika kada se ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali se kaže da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, ko Boga Vas molim da odgovorim čovjeku.

PEČARIĆ: To je politika, reći: “najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac”. To ste Vi rekli, to ste Vi napisali u vašoj knjizi. To je politika.

KARABEG: Evo izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas. Vi mene pitate zašto ja nijesam pisao o Sajmištu. Institut za suvremenu historiju je objavio posebnu knjigu, posebnu studiju o Sajmištu. Možete ju pročitati kad hoćete.

PEČARIĆ: Imam ja knjigu o Sajmištu.

BULAJIĆ: Objavljena je posebna knjiga o logoru Banjica i tako dalje, i tako dalje.

PEČARIĆ: Popis knjiga imam napisan, tu ispred sebe.

BULAJIĆ: Ja pišem o onom što drugi nijesu pisali, o onome čime sam se bavio. A, zašto ste vi napisali knjigu “Srpski mit o Jasenovcu”? Zašto niste napisali “Jevrejski mit o Jasenovcu”, kao doktor Ivo Omrčanin, koji je u Hrvatskoj javno tvrdio da su Jevreji od Jasenovca napravili Hollywood? Zašto knjigu niste nazvali ciganski, romski mit o Jasenovcu, jer o stradanjima Roma u Jasenovcu postoji srpsko i englesko izdanje ovog muzeja...

PEČARIĆ: Ono s 80.000 žrtava, a u Hrvatskoj je živjelo svega 10.000 do 15.000 Roma.

BULAJIĆ: Zašto nije napisan antifašistički mit o Jasenovcu, u kome je mučeno i pobijeno mnogo antifašista i Hrvata, čak i domobrana koji su odbili da vrše zločine genocida. To su one domobranske uniforme o kojima vi govorite, a ne s Bleiburga. Zašto se ne utvrdi činjenično ono što gospodin doktor Tuđman tvrdi, da je Jasenovac 1945. do 1948. bio Jugoslavenski logor, zašto nam se ne pokažu

dokumenti? Ja sam to osobno istraživao i preko onih prvih vojnika 21. divizije koji su ušli u Jasenovac. Nikada taj logor poslije rata nije bio logor, niti je mogao biti logor jer je bio razrušen do kraja. Bulajić je, točno, imate pravo, kritizirao pravoslavnog protojereja u Zagrebu, Srbina, Popovića, da su u Jasenovcu ubijani samo civili jer to nije tačno.

PEČARIĆ: Niste vi to rekli. To sam ja rekao...

BULAJIĆ: Ubijani su i partizani, čak i grupe četnika i domobrana su ubijene tamo. Prema tome...

PEČARIĆ: Vi ste samo naveli što on kaže, a onda sam ja primijetio da poslije toga navodite drugo svjedočenje koje pobija ovo prvo. Ali vi niste izravno rekli da pravoslavni protojerej ne govori istinu. To vi niste nikad rekli, vi nemate petlju to da kažete.

BULAJIĆ: Jesam, čim sam doveo u pitanje to.

PEČARIĆ: Ali ostaje da ste vi napisali da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti i znači da je veći od Auschwitzta....

BULAJIĆ: Ja gospodine profesore i danas tvrdim da to i jest najmasovniji, najbrutalniji logor na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana.

PEČARIĆ: I vama je to dalo pravo da kažete: ja sam to osobno istraživao. Vi ste tim sebe diskvalificirali kao stručnjaka.

BULAJIĆ: Molim vas. Ja sam razgovarao osobno ovih dana, direktno, nekoliko puta sa Simonom Wiesenthalom. On ima podatke i on je dao te ocjene o Jasenovcu. To nije dao samo Bulajić. Njemački izvori su..

PEČARIĆ: Zuroff kaže da mu vi dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Ja Simonu Wiesenthalu, pa nemojte podcjenjivati tog uzornog čovjeka.

PEČARIĆ: I njemu dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Da, da, ja njemu dostavljam podatke koje on traži.

PEČARIĆ: Oni su pokrenuli suđenje Šakiću, i vi ste se sami pohvalili da ste vi to napravili.

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: Prema tome, vi sami sebi uskačete u riječ. Znači oni su radili ono što ste vi htjeli, sami ste to rekli. Imate izjavu u novinama gdje ste to rekli.

BULAJIĆ: Ma čekajte, ne miješajmo konkretnu inicijativu za ekstradiciju. U stvari razgovor je bio zajednički s Wiesenthalovim centrom u New Yorku, gdje je bila i vaša hrvatska delegacija.

PEČARIĆ: Sad je već - zajednički.

BULAJIĆ: Ono što smo mi uradili to je da smo na ulazu izložbe o Jasenovcu, prikazali fotografiju ustaše Dinka Šakića i samo preveli autentično ono što je u Hrvatskoj objavljeno: "Ja sam samo vršio svoju dužnost. Ničega se ne stidim. To bih ponovno uradio, i jedino žalim što nisam sve uradio zašto me optužuju, jer bi time olakšao današnji položaj Franje Tuđmana."

PEČARIĆ: Sud neka mu sudi, a nećemo mi. A vi ste se pohvalili da to nije uradio Wiesenthalov centar, nego vi.

BULAJIĆ: Tko?

PEČARIĆ: To je vaše hvaljenje za tisak, ali mi govorimo o žrtvama rata. Činjenica je da vi uporno skrivate brojku od 950.000 žrtava na području cijele Jugoslavije. Prvi put ste sad to meni pokušali objasniti. Znači sad ste već u ovom razgovoru priznali da taj podatak znate, a nigdje u vašem radu, nigdje niste taj podatak spomenuli.

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Vi govorite o sebi kao o objektivnom čovjeku, a poslušajte ponovno ovaj snimak, vidjet ćete da ste nekoliko puta pobili ono što ste ranije rekli. Niste brojku od 950.000 u vašoj knjizi ni spomenuli.

BULAJIĆ: Kažite mi, kažite mi šta sam pobio. Kažite mi šta sam pobio. Kažite mi.

PEČARIĆ: Niste u vašoj knjizi nigdje spomenuli da je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine podatak da je ukupan broj žrtava bio do 950.000.

BULAJIĆ: Nisam spomenuo. Čekajte gospodine.

PEČARIĆ: Znate što, ja sam matematičar. Ja znam i što je tehnika. Ako vas baš interesira imam, također, magistraturu iz elektrotehnike. Zna se kako se dolazi do te vrste podataka. Taj podatak do koga se došlo proračunom poklapa se, približno naravno, s proračunima koje su uradili Ivo Lah i američki ured za popis žrtava rata 1954. godine. Prema tome, oni su dostavili Njemačkoj ono što je bilo proračunato, što je znanost u Beogradu u tom momentu mogla proračunati. Ali Nijemci su tražili popis. Kao u tehnici i bilo gdje, mora se verificirati ono što je dobiveno računom. Verifikacija broja žrtava može biti samo popis. Popis je izvršen 1964. Da je točno ono što vi kažete "to ono s čim je dokumentacija tada raspolagala" značilo bi da je popis izvršen do 1963. Ma kojim popisom iz 1963. - taj popis je napravljen 1964. Prema tome, došlo je do nesklada između brojke od oko 600.000 koliko je bilo na tom popisu i brojke od 950.000 koja je bila dostavljena Njemačkoj. Vi tu brojku od 950.000 nigdje u svojoj knjizi - pazite, to je ogromna knjiga, drugo izdanje - ne spominjete. Što je to nego prikrivanje? ...

BULAJIĆ: Možete, možete li stati jedan momenat? Možete li jedan momenat stati?

PEČARIĆ: I kako može netko objektivan vjerovati doktoru Milanu Bulajiću koji takav podatak u svojoj knjizi ne spominje.

BULAJIĆ: Mogu li da vam odgovorim? Mogu li da vam odgovorim?

PEČARIĆ: Samo da završim ja.

BULAJIĆ: Hajde, bez kraja.

PEČARIĆ: A problem je u toj razlici između 600.000 i 950.000. O tome vi ništa ne govorite. Vi u vašoj knjizi potpuno negirate Križni put. Sigurno je ta razlika djelomice mogla biti i zbog greški u popisu, ali kako je reparacija bila bitna stvar, jasno je da je taj popis dobro urađen. Itekako je taj popis trebao biti dobro urađen. Zbog toga ćemo mi jako pažljivo uspoređivati ove popise iz 1946., taj iz 1964. i ovaj vaš. I to sa velikim zadovoljstvom, pogotovo jer, kako vidimo, vi imate popise i za Banjicu i za Sajmište. Da to će biti zaista interesantno za hrvatske znanstvenike. Ali ta, razlika koju imamo je 350.000, to je ukupan broj žrtava u Velikoj Britaniji u cijelom Drugom svjetskom ratu. To je ogromna razlika koju oni nisu znali opravdati, i otkud ona priča od 56 do 59 posto koju vi interpretirate

na jedan smiješan način u vašoj knjizi. Na Internetu možete vidjeti kako to ja interpretiram pa će svima biti jasnije o čemu se tu radi. A kada se vrši proračunom onda se kao osnova uzima popis stanovništva iz 1948. godine, pa zato u taj proračun ulaze ne samo žrtve rata nego i žrtve Križnog puta. I sad trebaju znanstvenici ustanoviti otkud ta razlika od 350.000. Koliko je zbog žrtava suradnika okupatora koji, kako vi kažete, nisu ušli u taj popis, a koliko je Križnog puta. Veličina te razlike - brojka od 350.000 pokazuje da je broj žrtava Križnog puta, vjerojatno, mnogo veći nego što govore i objektivni hrvatski znanstvenici. Očito je ovo vaše stalno povećavanje broja žrtava Jasenovca nekakva kompenzacija za Križni put....

BULAJIĆ: Dobro. ...Mogu li ja dobit riječ?

PEČARIĆ: Bitna je dakle ova razlika od 350.000. Pazite, hrvatski znanstvenici tek sada imaju mogućnost proučavati pravu dokumentaciju za to. Do sad ste vi imali mogućnost doći do njih, a hrvatski znanstvenici tek sada mogu. Na primjer, spomenuo sam popise, molbe i od po 140 ljudi za puštanje jednog Židova iz logora. A takvih ima u Hrvatskoj sijaset i mnogo štošta. Takvi dokumenti Hrvatima nisu bili dostupni.

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječi?

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću. Izvolite.

BULAJIĆ: Pa, evo vidite, mnogo ste ispričali toga. Vi ste veliki majstor da okrenete stvari na glavu, što mi je žao.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha, ha, ha.

BULAJIĆ: Ali dozvolite da o činjenicama razgovaramo. Skidanje embarga s popisa iz 1964. inicirao je Muzej genocida. Mi smo ga ostvarili i onda smo krenuli da vidimo što stvarno taj popis sadrži. Ustvrdili smo da je brojka od 597.233 apsolutno nerealna i onda smo išli da provjerimo na licu mjesta. Recimo u Livnu naše analize imenom i prezimenom su pokazale da u tom popisu nema 763 imena, da su upisani kao žrtve rata 6 poznatih ustaških koljača. Onda smo krenuli na druga područja: Gospić, Glamoč, Nevesinje i tako dalje i tako dalje. I svuda smo našli da je broj nepotpun, uglavnom da je manje zapisano nego što je stvarno, da ima mnogo grešaka i mi smo krenuli onim najtežim putem - revizije imenom i prezimenom. ...

PEČARIĆ: A niste primijetili ovo suprotno, da su upisani neki koji nisu ubijeni.

BULAJIĆ: Nakon što smo čitav taj popis u našem istraživačkom projektu stavili na kompjutersku bazu i onda točno na osnovu prijave, konkretnih prijave, vršili ispravke i korekcije toga popisa. To što vi tvrdite da to nije bilo dostupno hrvatskim znanstvenicima, to nije točno.

PEČARIĆ: Ma nisu smjeli.

BULAJIĆ: Vi možete doći u arhiv Jugoslavije i vidjeti da je gospodin Žerjavić i drugi, da je njima nuđeno da uzimaju kutiju po kutiju i da vrše analizu toga kao što smo to mi radili. Što se tiče ove moje nedoslednosti, samo ste jednu spomenuli do sada - 950.000, ja o tome ne pišem, jer ja o tome ne znam ništa.

PEČARIĆ: Ma jasno!?

BULAJIĆ: Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori sa Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih 3 milijarde

DEM keš, po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1.706.000 žrtava, jugoslavenska vlada nije imala tu dokumentaciju da ponudi i onda je došlo do ovog popisa žrtava rata 1941. -1945. koji je obavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš. I namjesto, što sam to otvoreno kritizirao, da se taj popis odmah revidira na osnovu svih raspoloživih podataka po općinama, on je stavljen pod embargo, što je bila najveća glupost u radu. Ali i taj popis pod embargom bio je na raspolaganju 1979. godine kad sam ja vodio mnogo objektivnije razgovore sa gospodinom Žerjavićem, Krušeljom preko porote televizije u Beogradu. Oni su imali dostupno to sve na raspolaganju. PEČARIĆ: A tek ga se sad publicira!?

BULAJIĆ: Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam.

PEČARIĆ: To je dostavljeno Ministarstvu vanjskih poslova Njemačke. Koliko ja znam, za odnose među državama bilo je zaduženo Ministarstvo vanjskih poslova ondašnje Jugoslavije. Stručnjak za genocid u tom Ministarstvu je, koliko se sjećam, bio doktor Milan Bulajić. ...

BULAJIĆ: Ne, ne profesore, vi kao...

PEČARIĆ: Prema tome, morao je znati. Doktor Bulajić kaže da nije mogao spomenuti brojku od 950.000, jer navodno nema dokumentaciju, ali mu je važno da citira sve one koji su rekli da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, ili 950.000, pa čak i 1.100.000....

BULAJIĆ: Pa čekajte, čekajte gospodine profesore.

PEČARIĆ: On napada, u svojoj knjizi, gospodina Žerjavića zato što je spomenuo Laha, a nije Vogelnika, iako mu je dobro poznato da je Vogelnik napisao članak u Statističkoj reviji 1952. godine u kojem je dao svoje proračune s kojima je htio opravdati 1.700.000 žrtava rata. U svom računu je za natalitetnu stopu uzeo - prema Ivi Lahu - 2.1 i nešto, a Ivo Lah mu je odgovorio da je natalitet bio najveći u Jugoslaviji 1.5 i to od 1921. do 1931., a poslije toga se stalno smanjivao i pred rat je bio 1.1. Dakle, Vogelnik je uzeo u svom proračunu 2.1 i nešto, znači duplo veći natalitet. Šta to znači? Ako doista je ubijeno 700.000 Srba u Jasenovcu, a 950.000 ili milijun je broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji, je li onda bilo NDH, je li uopće bilo rata, je li bilo partizana, ako su svi ubijeni u Jasenovcu?

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Takav jedan komentar gospodin Bulajić nikad nije dao, njega to nije interesiralo. On bi naveo što je tko rekao, je li neko izračunao brojku od 1.100.000 žrtava - računajući po jednom kvadratnom metru grobnog područja 20 ljudi, što je očito nevjerovatno, ali o činjenici da je njegovo Ministarstvo Njemačkoj dalo brojku od 950.000 neće reći. Recimo da Adil Zulfikarpašić tek sada spominje da će i objaviti ovaj popis žrtava iz 1964. godine za Jasenovac. Prema tome, ako se to tek sada može publicirati i tome je dana tako velika pompa, onda je očito da je netočna tvrdnja gospodina Bulajića kako je to bilo dostupno. A bitan moment u stvaranju srpskog jasenovačkog mita je baš to napuhavanje žrtava, ta brojka od 700.000. Sam Bulajić tvrdi da je to bila osnova zašto su Srbi išli ubijati svoje susjede Hrvate.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. Gdje sam ja to rekao? Gdje sam ja to rekao?

PEČARIĆ: Rekli ste na suđenju Dokmanoviću. ...

BULAJIĆ: Ne, ne, ne gospodine. Ne, ne, ne gospodine. Netočno je. Ja sam rekao... Pa čekajte čoveče....

PEČARIĆ: Tim takozvanim povijesnim strahom Bulajić je opravdavao današnje zločine...

BULAJIĆ: Ma dajte čovječe. Ja sam rekao. Dajte da progovorim ja. Vi toliko....

PEČARIĆ: Prema tome, njegovo svjedočenje u Haagu izravno optužuje gospodina Bulajića.

BULAJIĆ: Gospodine...

PEČARIĆ: I ne samo ovo, optužuje ga puno stvari. U svojoj knjizi sam uvijek doslovno citirao što je rekao gospodin Bulajić, a onda bih to komentirao. On meni prebacuje što sam govorio o plesu brojki. Ja sam govorio da se radi o tiskarskim greškama, ali i upozoravao da je Srbima značajno reći da je bilo 700.000 ubijenih u Jasenovcu. Pazite, 700 tisuća. To bi značilo da je natalitet Srba u Drugom svjetskom ratu, prema ovom računu dr. Vogelnika, mnogo veći nego što je bio pred rat, recimo duplo veći. Zar nije sramota da netko kaže kako im je natalitet bio veći u ratu nego u miru?

BULAJIĆ: Gospodine, da ponovimo ponovno. Vi zaista na pretpostavkama, ja ne volim da upotrebljavam teške riječi, ali vi podmećete direktno.

PEČARIĆ: Ne ja ništa ne podmećem. Ja ovdje samo doslovno citiram što vi u svojoj knjizi govorite.

BULAJIĆ: SASLUŠAJTE ME ZABOGA. JA... ČEKAJTE. Čekajte, zaboga. Je li možete dozvoliti da vam se odgovori.

PEČARIĆ: Da, ali kažite da li je točno ovo što sam ja citirao?

BULAJIĆ: Pa mogu li da vam...

PEČARIĆ: Da li ste vi to rekli?

BULAJIĆ: Koje?

PEČARIĆ: Pa bilo što. Što ste rekli na suđenju Dokmanoviću? Jest li opravdavali Srpsku pobunu u Hrvatskoj – evo citiram:

BULAJIĆ: Ne gospodine. Ne, gospodine. MOGU LI DA VAM ODGOVORIM?

PEČARIĆ: “za ustaške zločine u Jasenovcu, nitko nije bio kažnjavao, odnosno, ustaška genocidna država nije proglašena genocidnom”.

BULAJIĆ: Točno. Točno. Točno.

PEČARIĆ: Znači jest. Znači onim što je nekad bilo, vi ste opravdavali njihov zločin danas.

BULAJIĆ: Ne.

PEČARIĆ: Dokmanovićev zločin, za koji se čovjek ubio. Pa, NARAVNO, da se ubio kad ga vi tako branite.

BULAJIĆ: Ne, ne. A zašto se ubio, to vi razmislite malo.

PEČARIĆ: Pa to vi razmislite, ubio se poslije vašeg svjedočenja u kojem ste mu vi govorili da on ima pravo ubijati zato što nije ustanovljeno koliko je u Jasenovcu ubijeno ljudi.

BULAJIĆ: Omere, mogu li ja da dobijem reč?

KARABEG: Izvolite, izvolite, gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas, zaboga, zašto tako podmećete?

PEČARIĆ: Ne podmećem, to je istina.

BULAJIĆ: Molim vas, s haaškog svjedočenja postoje transkripti, filmovano je sve što je rečeno. Nigdje nisam opravdavao zločine u onoj mjeri u kojoj ih je bilo.

PEČARIĆ: Zašto ste na njegovoj obrani uopće spominjali Jasenovac? Sad ste rekli da ste ga spominjali.

BULAJIĆ: Čekajte zaboga, čekajte. Čekajte.

PEČARIĆ: Vi kažete, tako i u knjizi radite. Prvo kažete pa onda pobijete ono što kažete.

BULAJIĆ: Nemojte, za Boga živoga. Profesore da li vi uopće umijete saslušati? Ili samo znate da predajete i da držite prodike?

PEČARIĆ: Znam. Ali znam vašu knjigu napamet i znam točno što ćete mi reći.

BULAJIĆ: Na procesu Dokmanoviću nikoga nisam branio niti opravdavao, nego sam doslovno rekao da se bez razumijevanja Jasenovca, bez razumijevanja onoga što se desilo 1941. – 1945. ne mogu razumjeti događaji 1991. - 1995. godine.

PEČARIĆ: Što je to nego opravdanje zločina.?

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije to opravdanje.

PEČARIĆ: Nego što je?

BULAJIĆ: Nego razumijevanje.

PEČARIĆ: To vas izravno osuđuje, i vas i njega.

BULAJIĆ: Milan Bulajić je uvijek govorio - svaki zločinac, bez obzira da li Srbin, Hrvat, Musliman ili bilo koje vjere, dužan je odgovarati pred sudom pravde. Ali, vratimo se gospodine profesore matematike, ako možemo, na činjenice. Pustite, zaboga, politiku političarima. Nemojte sa mnom voditi politiku.

PEČARIĆ: Ja ne vodim politiku.

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000. Čekajte, pa sačekajte, dođavola.

PEČARIĆ: Ja govorim o vašoj politici, jer srpski jasenovački mit je politika. Nemojte vi meni nabacivati nešto što vi radite. Vi uporno govorite o Jasenovcu, da bi razumjeli nečije zločine, tj. da bi ih opravdavali.

BULAJIĆ: Ne, ne opravdavam. Da se razumiju i s Hrvatske i sa Srpske strane.

PEČARIĆ: Molim vas, o čemu vi to pričate? Čovjek koji se rodio poslije Drugog svjetskog rata zbog tog vašeg Jasenovca ima opravdanje da ubija nekoga.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije točno. MA NIJE TOČNO. Zašto podvaljujete tako?

PEČARIĆ: Vi ste sami rekli da ga opravdavate, a on sada mora odgovarati, jer su ga uhvatili. A, mora li odgovarati onaj koji ga je nagovorio da zbog Jasenovca ubija? To ja vas pitam? To je pravo pitanje.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. To nije točno. To nije točno.

PEČARIĆ: DA, PRAVO PITANJE JE JESTE LI VI, KOJI STE GA UČILI DA JE JASENOVAC OPRAVDANJE ZA NJEGOVE ZLOČINE, ODGOVORNIJI OD NJEGA?

BULAJIĆ: Ne. To je prije svega netočno. Vi se, gospodine profesore, neistinama služite.

PEČARIĆ: To je pravo pitanje. Jeste li vi veći zločinac od njega? On se ubio, zato što je ubijao, pridonosio ubijanju, ali je bio zaveden od onih koji su pričali o Jasenovcu i koji danas pričaju o Jasenovcu.

BULAJIĆ: Koji danas moraju saznati istinu o Jasenovcu!

- PEČARIĆ: Moraju saznati istinu o svemu, ali ne na način na koji vi kažete.
- BULAJIĆ: Nego na koji način?
- PEČARIĆ: Vi tvrdite da je to najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Onaj koji to kaže automatski sebe diskvalificira.
- BULAJIĆ: Zašto ste vi protiv dobivanja međunarodne komisije stručnjaka? Odgovorite mi na to.
- PEČARIĆ: Molim?
- BULAJIĆ: Zašto?
- PEČARIĆ: 161. strana vaše knjige: “najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac”.
- BULAJIĆ: A ove brojke o kojima vi govorite, gospodine. Prvo, prvo nemojte sve pripisivati Srbima. U Krležinoj enciklopediji stoje te iste brojke. Visoki hrvatski predstavnici, predsjednik predsjedništva Hrvatske, Ante Marković, Šušteršič i drugi.
- PEČARIĆ: Ja ih spominjem u svojoj knjizi.
- BULAJIĆ: Ma čekajte, oni su Hrvati za Boga živoga, to su Hrvati.
- PEČARIĆ: Pa imate moju knjigu kod sebe. To spominjem na strani 83.
- BULAJIĆ: Onda imate njemačke generale koji su govorili o tome i tako dalje.
- PEČARIĆ: Naravno, vi spominjete sve koji kažu tu brojku, ali brojku koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj nećete spomenuti.
- BULAJIĆ: Koju brojku?
- PEČARIĆ: Brojku s popisa žrtava iz 1946. godine.
- BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja spominjem ono s čime raspolazem.
- PEČARIĆ: Znači ne spominjete nešto što je relevantno, nešto što je bitno, što bi onemogućilo stvaranje mita o Jasenovcu, srpskog mita o Jasenovcu. Vi to ne navodite, ali ćete reći da Šušteršič kaže to i to - Šušteršič koji je bio šef partije u toj državi. Navodite doslovce sve koji su spomenuli brojku za broj žrtava Jasenovca koja je oko 700.000. Ali onog tko je Njemačkoj dao brojku ukupnih žrtava od 950.000, dakle Ministarstvo vanjskih polova, ne spominjete.
- BULAJIĆ: Ja to vama... Ne, ne. Ne govorite tako gospodine. Pa ja vama... Vi ste stvarno primjer za...
- PEČARIĆ: U tome je vaš problem, u tome je onaj zločinački naum vaše knjige. Upravo se na taj način navelo Dokmanovića da radi ono zbog čega se čovjek na kraju i ubio.
- BULAJIĆ: Umijete li vi akademski razgovarati?
- PEČARIĆ: Pa to je akademski. Mi smo u polemici. Jest li vi ikad gledali neki parlament? Recimo Australije ili Engleske.
- BULAJIĆ: Pa čekajte, nismo mi u političkom parlamentu gospodine. Mi nismo...
- PEČARIĆ: Ovo je polemika nije tko zna što. Što vi hoćete? Da držimo predavanje 45 minuta pa onda poslije diskusija?
- BULAJIĆ: Mi nismo u političkom parlamentu.
- PEČARIĆ: Kakva je ovo emisija? Zar Jasenovac nije politika?
- BULAJIĆ: Pa dobro hoćete li da me saslušate?
- PEČARIĆ: Pa zar nisu zbog Jasenovca Srbi ubijali po Hrvatskoj i vršili zločine. Sami ste to rekli.
- BULAJIĆ: Što?

PEČARIĆ: Sami ste, malo prije, rekli, da za to moraju odgovarati.

BULAJIĆ: Šta sam rekao?

PEČARIĆ: Sami ste rekli kad smo govorili o Dokmanoviću, da se mora znati o Jasenovcu, da bi se razumjeli njihovi zločini po Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma nemojte. To ja nisam rekao. Ma kako podmećete, k vragu.

PEČARIĆ: Ubijanje ljudi, susjeda s kojima ste jučer pili kavu nije politika. To je mnogo više. Ali sve je u svrhu politike, u svrhu osvajanja teritorija.

BULAJIĆ: Pa vidite...

PEČARIĆ: Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorija Hrvatske je ponovno oslobođena kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jest li vi doktor znanosti ili što?

BULAJIĆ: Pa čekajte, Jasenovac je bio od paravojnih hrvatskih formacija zauzet u rujnu 1991. godine.

PEČARIĆ: Ha,ha,ha. Znači tako - zauzet je od paravojnih hrvatskih formacija, a kada su Srbi, a kada su vaši ušli na teritorij Hrvatske to je po vama oslobođenje.

BULAJIĆ: Pa čekajte molim vas, to je ....

PEČARIĆ: Vama je Hrvatska policija u hrvatskoj državi paravojna organizacija, a Arkan - Crnogorac Arkan - je vjerojatno vama jako dobar dečko. On je "oslobodio" Vukovar.

BULAJIĆ: Kao sveučilišnom profesoru vama bi trebao biti poznat slučaj Zapadne Virdžinije u američkom građanskom ratu, kada je Virdžinija bila prišla konfederaciji, a zapadna Virdžinija uniji. I onda su, poslije rata, nastale zapadna Virdžinija kao posebna država i Virdžinija kao država. Znači, ako se Hrvatski narod odlučio na samoopredjeljenje, na što ima pravo - ja sam i doktorirao na samopredjelenju naroda – onda je i Srpski narod, kao konstitutivni narod Hrvatske, imao pravo na svoje nacionalno samoopredelenje. Prema tome, nemojmo se politikom ...

PEČARIĆ: Ha, ha, ha. Ma vi se bavite politikom, a ne ja.

BULAJIĆ: Nego da raščistimo jednu stvar koju vi podvaljujete. Ja prvo nikad nisam pravdao ubijanja od strane Srba u periodu 1991. – 1995., ukoliko ih je bilo, nego sam samo rekao da se ta tragedija jugoslovenskih naroda...

PEČARIĆ: Vi govorite o Jasenovcu u vrijeme kada treba suditi zločince iz Beograda. Vi govorite o Jasenovcu i pravite izložbu o Jasenovcu u vrijeme kad je u Hrvatskoj, na teritoriju te države o kojoj vi govorite, napravljen genocid. U vrijeme kada je predsjednik države u kojoj vi radite proglašen od američkog senata - ratnim zločincem....

BULAJIĆ: Nemojte, dosta je politike... Šta senat može da proglašava? On je sve redom proglasio za neprijatelje i u 70 država uveo sankcije. Nemojte o tome da pričamo....

PEČARIĆ: Vi ponavljate riječi predsjednika Miloševića u Haagu. To automatski i vas optužuje. Ja vas uopće i ne doživljam kao znanstvenika, već kao političara, jer vi ...

KARABEG: Molim vas, molim vas, ne možete u isti glas. Molim vas, Izvinite... Molim vas...

BULAJIĆ: Ja ne mogu da dođem do dvije riječi, a da se on ne umiješa. Ja ga slušam ...

PEČARIĆ: ... radite u Beogradu, dakle u Srbiji, a ne pišete o logorima u Nišu, Sajmištu, već vas interesira Jasenovac. Kakva je to politika kad nekoga, poslije genocidnog rata u Hrvatskoj, interesira Jasenovac a ne Sajmište? Jasno je da se iza toga krije opravdanje zločina u Domovinskom ratu.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Nikad nisam nikakvo ubijanje opravdavao onim što se zbivalo u Drugom svjetskom ratu. Da budem vrlo precizan, Omere, rekao sam da se tragedija jugoslavenskih naroda, u to uključujem i srpski i hrvatski i muslimanski narod, ne može razumjeti bez utvrđivanja istine o onome što se dogodilo u Drugom svjetskom ratu. Ovo što gospodin Pečarić radi i na svoj način piše o "srpskom jasenovačkom mitu", to su zaista besmislice.

PEČARIĆ: ha,ha,ha..

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000, iako sam bio u vanjskim poslovima, nisam bio u vanjskim poslovima kao stručnjak za genocid. ...

PEČARIĆ: Od 1958. godine se time bavite.

BULAJIĆ: Ja sam s mojim profesorom Bartošem radio na ratnim zločinima. Prema tome ja se tada s time nisam bavio. Ja sam bio predstavnik u predstavništvu Jugoslavije u Sjedinjenim Američkim Državama. Tamo sam radio zato što je tamo bio u toku proces Ekstradikcije Artukovića. Tim sam se bavio i tako sam i ušao u to.

PEČARIĆ: To je bilo 1958. godine, a sada govorimo o 1963. godini.

BULAJIĆ: Što se tiče ove brojke, ni danas, gospodine profesore, tu dokumentaciju ne znam niti sam ju vidio. Prema tome, o onome što nisam vidio i što ne znam, nikada do sada nisam napisao niti jedno slovo. Drugo, što se tiče ovih podataka koje vi navodite od Vogelnika, Tasića, Laha i tako dalje. Ovo je priča da su nama danas glavni autori demografskih procjena Kočović i Žerjavić. Oba nijesu stručni ni specijalizirani demografi, i činjenica da su Hrvat i Srbin došli do sličnih brojki od 1.016.000 i 1.027.000, to su samo političke motivacije da se dokaže nečija teza o nečemu, a prije svega Tuđmanov jasenovački mit. Kategorički tvrdim, i to je moja osnovna teza, da se danas u Jugoslaviji demografskim analizama ne može ništa dokazati. Jer popis iz 1921. godine, kao i popis iz 1931. godine, prema ocjenama Princetonskog univerziteta, nijesu bili kvalitetni popisi. 1941. nije bilo popisa. Prilikom popisa 1948. godine nije vršen popis žrtava. Prema tome, demografija može biti samo pomoćno sredstvo dokazivanja. Jedini put je ovaj put kojim smo mi krenuli. Utvrđivanje imenom i prezimenom i to je ono kako radi Jad Vašem. To je knjiga mrtvih. To nitko ne može demantirati.

PEČARIĆ: Pazite...

BULAJIĆ: Prema tome, ako gospodin povjesničar Tuđman na Haaškoj konferenciji - a pogledajte transkript s Haaške konferencije pa ćete to naći - tvrdi da je 20 hiljada, ja sam ga citirao.

PEČARIĆ: Ja sam naveo sve što ima u vašoj knjizi o tome.

BULAJIĆ: Mi moramo ustvrditi istinu o Jasenovcu. Tu je suština čitave stvari i o tome se mi moramo dogovoriti.

PEČARIĆ: Naravno. Samo da kažem. Vi ste naveli, kada ste govorili o tom vašem popisu, kako ste našli greške koje pokazuju da ima više žrtava, a ja sam vam naveo primjer koji pokazuje da ima osoba koje nisu ubijene u Jasenovcu, a navodi se da su tamo stradale. Vi nikada niste našli niti jednu osobu koja je na tim popisima koja je navedena kao žrtva, a da to nije bila. I to pokazuje koliko ste vi jednostrani.

BULAJIĆ: Ma u čemu sam jednostran? Ja prihvaćam, ja molim Kolanovića da nam pošalje taj popis s 15.752 žrtve, da ih u kompjuteru usporedimo i ustvrdimo što ima, što nema.

PEČARIĆ: Ja nikad nisam tvrdio koja je brojka žrtava točnija. Ni 20.000, ni 80.000, ni 60.000. Samo spominjem činjenicu da vi nikad niste napisali ili rekli: "Neistina je da je broj žrtava u Jasenovcu 700.000. Dapače, rekli ste da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Što znači da je više od 700 tisuća.

BULAJIĆ: To... ne,ne,ne,ne...

PEČARIĆ: Jer koliko ja znam u Auschwitzu je mnogo, mnogo više. Prema tome...

BULAJIĆ: Vi izvodite zaključke. Ja cifru od 700.000, po peti put vam kažem, nikada nisam spomenuo. ..

PEČARIĆ: Jeste li rekli na strani 161. da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor? Uzmite vašu knjigu i pogledajte stranu 161.

BULAJIĆ: Ja ostajem kategoričko na tome da je bio najbrutalniji, najmasovniji logor na području prethodne Jugoslavije i na cijelom Balkanu. To ću potpisati svuda.

PEČARIĆ: "Najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac" - tvrdi doktor Milan Bulajić. To čitaju njegovi ljudi! To što je on govorio, znači to čitaju oni ljudi koji su u tome našli opravdanje za rat danas u Hrvatskoj. On time opravdava srpski zločin.

BULAJIĆ: Ne, ne podmećite tako gospodine profesore, pa to nije dolično jednog sveučilišnog profesora, zaboga. Pa nije to dolično.

PEČARIĆ: Jer kaže: "Ne mogu se razumjeti srpski postupci ne znajući Jasenovac". Jer on je najviše govorio o Jasenovcu, a nikada nije rekao da nije bilo 700.000 žrtava.

BULAJIĆ: Nemojte tako, nemojte tako. I njemački generali i Krležina enciklopedija koju je Boban pisao, ta brojka stoji tamo.

PEČARIĆ: On nije spomenuo da nije bilo 700.000, ali navodi doslovce da je spomenuo i Šušter, kao šef partije, i Marković, kao predsjednik Jugoslavije, ili tko je već tako nešto rekao. Svi oni sprovode službenu politiku stvaranja srpskog mita o Jasenovcu. Već sam konstatirao, srpski mit o Jasenovcu se doista počeo stvarati u Hrvatskoj. Ali što su mogli ovi komunisti koji su vladali u Hrvatskoj? Znate kakav je bio odnos u Hrvatskoj, kad je na osnovu popisa od 15.792 žrtve, iste godine dostavljeno međunarodnom sudu za ratne zločine 500.000 do 600.000 žrtava.

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Hrvatske - Zemaljske komisije Hrvatske.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić spominje Kočovića i Žerjavića, ali ne spominje da su to brojke koje su dobivene različitim metodama. Ne spominje da su inženjera Žerjavića sami demografi primili u svoje udruženje, što znači da su ga priznali za svoga. Na kraju krajeva, nije važno je li netko završio taj i taj fakultet nego čime se bavi. Ispada da nije važno što ga stručnjaci priznaju u svijetu, nego je važno što kaže doktor Bulajić, tj. je li završio fakultet ili nije.

BULAJIĆ: Zato što im politički odgovara. I vas će primiti sigurno. Sutra će vas primiti. Pa ćete i vi postati demografski stručnjak. Vi ste ovom diskusijom sebe kvalificirali da uđete u Demografsko društvo Hrvatske.

PEČARIĆ: Zatim, on ne spominje brojku od 950.000 žrtava koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine, a ni to da je američki ured za žrtve rata došao do iste brojke. Znači, četiri različite ekipe stručnjaka su dobile približno istu cifru. To znači da je to znanstveno vjerodostojna brojka...

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: i da se sada u okviru od oko 1.000.000 mogućih žrtava mora vršiti raspodjela vidjeti koje su to žrtve. Ako je popis dao 600 tisuća može se sada uspoređivati ta razlika. Ali je li to bit? Da se danas raspravlja o tome poslije novog genocida koji je napravljen od strane države odakle je g. Bulajić, čiji je predsjednik od američkog senata optužen za ratnog zločinca...

BULAJIĆ: Ovo već peti put ponavljate, pa to je bezobrazluk stvarno, pa to je stvarno bezobrazluk. To je stvarno... oprostite...

PEČARIĆ: Mi imamo ljude koji su ubijali danas i moramo optužiti one koji su se prije toga lažno predstavljali i stvarali mit o Jasenovcu, o navodnih 700.000 žrtava, i koji su na taj način od tih jadnih ljudi napravili zločince. A da ne kažem ukoliko su jadni oni koje su ubijali, koje su silovali i koliko ima takvih. Ispada da je danas bitnije da se ustanovi koliko je žrtava bilo u nekakvom ratu 1122. godine ili 1358. godine, nego u ovom zadnjem ratu. Zato je sada važno da se ustanovi tko je i zašto lažima stvarao jasenovački mit od 700.000 žrtava, koji je stimulirao i gonio ove Srbe iz Hrvatske. Mogu prihvatiti opravdanje da su ti državljani Hrvatske manje krivi, ali onda moramo znati tko je iz Beograda bio najodgovorniji, kolika je uloga doktora Milana Bulajića u zločinu. Je li on uopće zločinac zbog toga što je doprinio da se takva histerija stvara kod tih ljudi, pa se recimo ovaj Dokmanović i ubije kad ga je on branio na takav način.

BULAJIĆ: Neistina.

PEČARIĆ: A vidjet ćemo koliko još ima ljudi sa savjesti među onima koji su vršili zločine...

BULAJIĆ: Znae šta gospodine...

PEČARIĆ: ...i je li u biti veći zločinac onaj plaćeni ubojica ili onaj koji ga je platio da izvrši ubojstvo.

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: I tu se otvara pitanje razlike između doktora Bulajića i ostalih koji su pripremali zločin stvarajući jasenovački mit, i koji ga i dan danas stvaraju, od onih koji su ubijali. Mi danas sudimo nekim čuvarima logora, a ne sudimo ovima koji su ih pripremali za te zločine. I tek sad, došli smo do toga da se poslije toliko

godina da se stidljivo spominje kao zločinac Milošević u izjavi američkog senata. Čini mi se da je to više zbog političkog pritiska, mada je velikosrpska politika s rasporedom Crnogoraca na sva ključna mjesta i predvidjela da će do toga eventualno i doći. Za svaki slučaj - bolje da se sudi Crnogorcima, kao što je meni svojevremeno rekao jedan moj prijatelj Crnogorac, kad je došao tu u Zagreb: "Znate Srbi nas Crnogorce doživljavaju kao krpu. Upotrijebi pa baci."

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa slušajte, mislim, ovako zaista ne možemo govoriti. Mi možemo govoriti jedino ako hoćemo stvarno da ustvrdimo činjenice. Pozivati se sad na senat, na Miloševića, mogu ja na Bildta koji je za Tuđmana, povodom Oluje, rekao da je ratni zločinac. Neka to ostane za sud, neka se kaže svugdje gdje šta stoji, ali...

PEČARIĆ: Ja sam ga spomenuo u svojoj knjizi. Naravno, ne bojim se spomenuti Bildta. I on je zločinac jer sudjeluje u jasenovačkom mitu.

BULAJIĆ: Ma ne da čovjek ni da se razgovara.

PEČARIĆ: Ja i njega smatram zločincem isto kao i vas.

BULAJIĆ: Ja mislim da ćete vi poslije ovoga što ste napisali ovde biti primljeni u Hrvatsko demografsko društvo. Ja mislim...

PEČARIĆ: To je publicističko djelo. Nemojte me zasmijavati gospodine Bulajiću...

BULAJIĆ: Da vam kažem nešto gospodine profesore, ja kad sam...

PEČARIĆ: Znate koji je prvi komentar o mojoj knjizi objavljen u Hrvatskoj?...

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao...

PEČARIĆ: Kaže: "Mi Hrvati aktualno smo treći na svijetu u nogometu, a Pečarićeva knjiga dokazuje da su neki od naše braće, pod navodnicima Srba, a osobito Crnogorskih, misli se na Srbe, posebice poput Bulajića, u laganju svjetski prvaci." Mislim, moja knjiga je publicistička, to uopće nije znanstvena knjiga. Pa nije ni vaša knjiga znanstvena, to je običan politički pamflet na koji sam odgovorio na isti način na koji vodim i ovaj razgovor. Prvo sam prijateljima čitao dijelove vaše knjige, i pokazivao im kako vi iz stranice u stranicu pobijate sami sebe. I onda su me ljudi nagovorili da napišem knjigu. Zato sam tu i tamo koristio poneku dosjetku, i uopće se nisam ni trudio da to bude znanstvena knjiga. Uopće ne mislim da u Hrvatskoj neko treba znanstveno odgovarati na onu vašu knjigu, jer to uopće nije znanstvena knjiga.

BULAJIĆ: Ma molim vas. Vi ste nazvali vašu knjigu pamfletom...

PEČARIĆ: Vašu knjigu!

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao dio vaše knjige, pravo da vam kažem, pokajao sam se kad sam prihvatio ovaj razgovor. Meni je Omer prvo predložio da razgovaram sa Srbinom Kočovićem, a ja sam tražio da razgovaram sa Hrvatom da ga pitam zašto sam ja proglašen za neprijatelja Hrvatskog naroda. Zašto sam proglašen za paranoičnog bolesnika? Ja sam želio da vama postavim pitanje gospodine profesore, da vi javno priznate...

PEČARIĆ: Omere, da li je istina da je on želio razgovarati sa mnom?

KARABEG: Reći ću vam.

PEČARIĆ: Pa recite je li to istina.

KARABEG: Ne, ne ja sam... samo da kažem dozvolite ... mogu li samo ja da kažem... Ja jesam u početku mislio praviti dijalog između Kočovića i između gospodina Bulajića, jer nisam znao za vašu knjigu. A poslije kad sam čuo za vašu knjigu mislio sam da će biti bolja polemika, jer vaša knjiga je direktna polemika sa knjigom gospodina Bulajića.

PEČARIĆ: Je li on tražio da razgovara sa mnom?

KARABEG: Jest gospodin Bulajić je tražio.

PEČARIĆ: A vi ste znači tražili. Problem je u tome što on svo vrijeme mene diskvalificira, a onda porekne ono što je rekao za jednu minutu. U tome je problem. Zna li vi gospodine Omere šta je rekao gospodin Dobrica Ćosić za ulogu laži u srpskoj politici? Jel' znate?

KARABEG: Ne znam.

PEČARIĆ: On je rekao da je Srbima u politici, uopće u povijesti najviše doprinijela laž i korištenje laži. U tome je cilj. Očito niste pročitali moju knjigu jer to tamo stalno ponavljam...

BULAJIĆ: Ne možete vi gospodine, ne možete vi...

PEČARIĆ: ...jer to je poznata stvar...

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

PEČARIĆ: ... zato sam vas ja upozorio...

KARABEG: DA DAMO RIJEČ GOSPODINU BULAJIĆU, pa da privodimo emisiju kraju. Ako se slažete da damo riječ gospodinu Bulajiću, a onda ću ja zamoliti i jednog i drugog da date svoj zaključak. Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa evo ja sam htio da podsjetim ono čemu si i ti Omere svjedok, da sam ja predložio da razgovaramo sa gospodinom Pečarićem. Ali kada sam pregledao, doduše na brzinu, njegovu knjigu, koju je on nazvao pamfletom...

PEČARIĆ: ha,ha,ha...

BULAJIĆ: ... nisam htio da se odričem mog vlastitog prijedloga, nego sam htio da profesor Josip Pečarić javno prizna da je ovo njegova knjiga, i da ono o ništicama, o tiskarskim greškama, o tome da sam ja tvrdio da je bilo 700.000 žrtava, da sam ja branio ubojice srpske u ratu 1991. – 1995. - da to apsolutno ne stoji. Prema tome, evo ja ponovno tvrdim da treba neke činjenice ustvrditi. I ovaj razgovor je dokaz da istinu treba ustvrditi. Samo da spomenem još, evo sad su mi donijeli ovo što je na internetu jučer objavljeno: "Serbian myth about Jasenovac", i tu, to nisam stigao vidjeti, gospodin profesor Pečarić spominje pismo doktora Prvislava Grisogona nadbiskupu zagrebačkom Alojziju Stepincu ali on nigdje neće također reći kako postoji jedno pismo koje nije bilo njegovo, ali i da postoji pismo koje je bilo njegovo, jer postoje dva pisma - od 8. veljače 1942. i od 20. veljače 1942. Originalnost tog drugog pisma je potvrdila kćerka Ksenija i doktor Vladimir Stojanović, i tu je jasno rečeno o zločinima koji su tada vršeni. A predložio bih vam Omere, u svezi s ovom našom polemikom, prvo da u nekom razgovoru konzultujete gospodina Simona Wiesenthala - ono što on zna o Jasenovcu, a drugo podsjetio bih gospodina profesora, prošlog mjeseca je vlada SAD objavila izvještaj o nacističkom zlatu u kome se nalazi 16 stranica o ustaškom zlatu. U njemu se ne govori samo o zlatu nego i što su ustaški zločinci radili tijekom Drugog svjetskog rata u Jasenovcu i u ustaškoj nacističkoj državi

Hrvatskoj. To su izvori koje nije napisao neki pisac pamfleta u Americi, nego zamjenik državnog sekretara Adenštajn.

PEČARIĆ: Upravo je suprotno od toga jer je izdana knjiga u Hrvatskoj o tome.

BULAJIĆ: To trebate pročitati gospodine profesore kada pišete pamflet.

PEČARIĆ: Ta je knjiga izdana u Hrvatskoj i bila joj je promocija jedno mjesec dana prije promocije moje knjige. U njoj je pokazano da je sve to isto pamflet kao što je to i vaša knjiga. A kad već spominjete pamflet...

BULAJIĆ: Ma jest, pamflet je sve ono što kritički govori o NDH.

PEČARIĆ: Nije istina da sam za svoju knjigu rekao da je pamflet, nego je istina da sam rekao da je vaša knjiga pamflet. To sam ja rekao i onda sam vam spomenuo što u Hrvatskoj drugi pišu o tome. A kad govorite o Grisogonovom pismu također nije istina da ja u svojoj knjizi nisam naveo oba pisma. Dapače, ja sam polemizirao s vama o tome. Vi tvrdite da Hrvatski povjesničari ne žele spomenuti to drugo pismo, a onda sam naveo na kojoj strani vaše knjige citirate da ste to drugo pismo uzeli iz hrvatskih knjiga...

BULAJIĆ: Ne, ja ne govorim o vašoj knjizi ja govorim o onome što ste na Internetu objavili....

PEČARIĆ: Opet ne govorite istinu gospodine Bulajću. ...

BULAJIĆ: ... ono što ste na internetu objavili gospodine, ono što servirate svjetskoj javnosti.

PEČARIĆ: Opet vi radite kao i gospodin Dobrica Ćosić. Vi tvrdite u vašoj knjizi doslovno ovo: "Od bitnog značaja je činjenica da je Grisogonovo pismo zaista postojalo, išlo od ruke do ruke. ...

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: ... Od manjeg značaja je pitanje autorstva da li je Grisogonovo ili ne."

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Drugim riječima, vama kao i Dobrici Ćosiću, nije važno što je pismo lažno...

BULAJIĆ: Ali postoji i istinito pismo. Postoji i istinito pismo.

PEČARIĆ: ... nije važno što ga nije potpisao Grisogono, već je važno što je to pismo išlo od ruku do ruku kod Srba u Hrvatskoj...

BULAJIĆ: Jest.

PEČARIĆ: ... što im je, isto kao i mit o Jasenovcu, govorio o zvjerstvima koja će na njima biti napravljeni, pa su onda oni uzeli oružje i krenuli boriti se protiv te države, i na kraju su doveli do toga da stradaju mnogo više nego što bi stradali da nisu uzeli oružje u ruke. Vi isto tako Srpskim mitom o Jasenovcu opravdavate i tjerate ljude da danas u ovom ratu u Hrvatskoj naprave zločine koje su pravili, kao što je Grisogonovo pismo poslužilo u tom ratu. I vi tvrdite da nije važno što je ono lažno, to vi tvrdite u vašoj knjizi, a nije istina da ja nisam rekao ništa o onom drugom pismu. Dapače, komentirao sam i to drugo pismo, pogledajte malo pažljivije moju knjigu.

BULAJIĆ: Ne, u Internetu niste gospodine.

PEČARIĆ: A ovo što vi na internetu čitate to je zaključak moje knjige. Znete u zaključku se ne može staviti cijela knjiga, tu idu samo one najbitnije stvari...

BULAJIĆ: A, pa možete spomenuti da ima i ono pravo pismo. Je li? Možete to spomenuti.

PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.

BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.

PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.

BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.

PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno....

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?

PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.

BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.

KARABEG: Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.

BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije..nego...

PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno...

BULAJIĆ: Ma sačekajte za Boga... Molim te Omere smirite čovjeka malo.

KARABEG: Izvolite, izvolite.

PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati...

BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome...

PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.

BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv....

PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.

BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.

PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.

KARABEG: Izvolite, završite, završite.

BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.

BULAJIĆ: ...ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas Koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, ...

PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.

BULAJIĆ: ...a sve ono što kritizira ponašanje Katoličke crkve se ne spominje nigdje.

PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmite vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.

BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas Koncila".

PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijeli da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.

BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.

PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.

PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marka Kraljevića i odmah slijedi odgovor:

"Ljutit Marko pa se pridruo,
jednom kroči daleko skoči,
i za ruku dofati djevojku,
oštar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods'ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,

BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni...

PEČARIĆ:

a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njezarce."

U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvećuje carici Mari ovako:

"Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke."

Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.

KARABEG: Možemo li mi ako se slažete...

BULAJIĆ: Molim.

KARABEG: Ako se slažete..

PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,

BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.

PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Zna li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:

“Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se pruži desnu ruku,
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods’ječe mu ruku do ramena:
‘Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore’.”

To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepincu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za katoličku crkvu.

KARABEG: Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto...

BULAJIĆ: Samo dvije napomene...

KARABEG: Izvolite.

BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića...

PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

BULAJIĆ: Pa čekajte zaboga. Omere, zamoli čovjeka da kažem.

KARABEG: Hoćete pustiti gospodina...

PEČARIĆ: Pa kakve su to bedastoće, molim vas. Jesmo li mi znanstvenici ili što smo?

KARABEG: Dobro, izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa zamoli ga da kažem.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Kad slušam ove stihove, koje citira uvaženi sveučilišni profesor, ponovio bih ono što je on negdje napisao. Stvarno, smijati se ili plakati. Mogao bih i ja navesti mnoge stvari od onoga šta su Hrvati pisali o Starčeviću i tako dalje, to nije bitno. Bitno je samo ovdje na kraju da kažem, evo i u Internetu stoji da Bulajić "... continues to claim that Jasenovac claimed 700.000 victims, that is, a number that is more than 70% of the number which Yugoslavia presented to

Germany in 1963.”², a to je apsolutno netočno. Drugo, rekao sam da o Sajmištu postoji knjiga u Institutu za suvremenu historiju. Sajmište je na samom početku bio jevrejski logor. Ali Sajmište je kasnije bio logor za borce narodno-oslobodilačke borbe, a bio je jedno vrijeme i ustaški logor. Jasenovac se proširio na Sajmište, žrtve Jasenovca su doplovljavale na obale Save...

PEČARIĆ: Da, to su te priče srpskog jasenovačkog mita...

BULAJIĆ: Prema tome to je bitno ustvrditi. A što se tiče jevrejskog pitanja i uloge Srba u tome, teze koje ponavlja gospodin profesor matematike su Cohenove teze, koje je on do kraja izmislio. Prava istina o stradanju Jevreja je rečena od predsjednika jevrejske opštine u Beogradu Jaše Almulija i u New Yorku na prvoj međunarodnoj konferenciji od doktora Michaela Berenbauna iz muzeja Holokausta i sada predsjednika Shoah Foundation u Los Angelesu. Prema tome, to treba gospodin profesor da uzme da bi malo popravio pamfletski karakter svoje knjige.

KARABEG: E, ako se slažete, molim vas...

PEČARIĆ: Vi uzmete knjigu od Filipa Davida da vidite što se danas u Beogradu radi Židovima. Filip David je svoju knjigu tiskao, mislim, prošle godine u Sarajevu. Kad vidite tu knjigu jasno će vam biti zašto Židovi u Srbiji govore to što govore danas. A kad već govorimo o ovome da ja u zaključku kažem da vi u vašoj knjizi kao papiga ponavljate cifru od 700.000 žrtava, to sam ja već citirao....

BULAJIĆ: Nigdje, ja citiram druge uključujući i Krležinu enciklopediju koju je pisao uvaženi akademik.

PEČARIĆ: ...u razgovoru. Vi u vašoj knjizi citirate svaku šušu koja kaže da je 700.000 ljudi ubijeno u Jasenovcu, a ne navodite bitne podatke.

BULAJIĆ: Koga? Šta ne navodim?

PEČARIĆ: Činjenica da vi stalno citirate svakoga živoga koji je spomenuo 700 tisuća i nešto oko toga a ne navedete bitne podatke sa popisa ...

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. Ja sve cifre, sve cifre spominjem, ali sve cifre i Laha i...

PEČARIĆ: ... koje je Jugoslavija službeno dostavila Njemačkoj ili ono što je bilo na popisu 1946. godine, da te cifre ne spominjete, to mene opravdava da ja kažem ovo što sam rekao....

BULAJIĆ: ...sve ja pominjem, sve ja pominjem gospodine profesore, nema ni jedne cifre koju nisam pomenuo.

PEČARIĆ: ... Ja nisam rekao da vi tvrdite, nego da kao papiga ponavljate. Ponavljati znači također i druge citirati. Prema tome, vi uopće ne vidite što ja pišem. Stvarno je problem u ovom razgovoru što vi niste malo bolje pročitali ovu moju knjigu, a ni ono što ste pročitali niste razumjeli...

BULAJIĆ: Pa što mi ju niste poslali da je pročitam? Dobro bi bilo da ste me pozvali na promociju, a ne da diskutirate o Bulajiću u njegovom odsustvu. Je li to akademski postupak?

PEČARIĆ: ... Mene to začuđuje, ipak ste vi doktor pravnih znanosti. Ja jesam matematičar i jasno je da mi je logika, vjerojatno, malo bliža. Ali doktor

---

² "... nastavlja tvrditi da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, to jest broj koji je 70% veći od broja koji je Jugoslavija prezentirala Njemačkoj 1963."

međunarodnog prava bi se također morao malo razumjeti u logiku i morao bi shvatiti što sam ja rekao, a ne ono što on ovdje tvrdi...

BULAJIĆ: Pa čekajte gospodine, je li bio red da vi mene pozovete na tu raspravu s kojom se obračunavate s Bulajićem?

PEČARIĆ: ... Kada kažem da on ponavlja kao papiga tu brojku od 700.000 žrtava, to ne znači da on to tvrdi nego ponavlja tu brojku u svojoj knjizi. Ja govorim o njegovoj knjizi, ne govorim o Bulajiću...

BULAJIĆ: Ne samo tu brojku nego i sve druge brojke, sve druge brojke.

PEČARIĆ: ... U Uvodu moje knjiga je jasno rečeno da se govori o njegovoj knjizi. Ja sam već koliko puta rekao da on ponavlja svakog tko kaže neku brojku, kao papiga naravno, a ne spominje bitne podatke, prema tome ovaj razgovor je stvarno smiješan kad on to jednostavno ne razumije.

KARABEG: A mogu li ja sad malo vas, izvinjavam se, jel' mogu li ja sad vas prekinuti. Mogu li vas zamoliti da privedemo ovaj razgovor kraju.

BULAJIĆ: Ja sam spreman.

KARABEG: Samo trenutak. I da se vratimo ovoj osnovnoj temi. Pošto smo ipak počeli od toga, od ove sporne teme koliko je bilo žrtava u Jasenovcu. I pošto zaista postoje velike razlike između Beograda i Zagreba u tim procjenama, možemo li sad kazati kakav je vaš pogled i koliko vi smatrate da je bilo žrtava gospodine Bulajiću, i da vi kažete gospodine Pečariću kakvo je vaše mišljenje o tome. Evo izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Ovaj razgovor briše sve što je uvaženi profesor Pečarić rekao o brojki od 700.000 žrtava, jer ja sam citirao sve brojke, ne samo 700.000, već i 500.000, 430.000, 100.000. Sve sam ja tamo naveo. Ono na čemu Bulajić inzistira, i čime se na svoj način ponosi, to je navođenje žrtava imenom i prezimenom. Mi smo, kao što sam rekao u listopadu 1997. godine donijeli u New York knjige, liste mrtvih na kojima su bile 77.743 žrtve. Mi imamo djece žrtava Jasenovca – 19.544. To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000. Ništa drugo Milan Bulajić, niti Muzej žrtava genocida nije tvrdio. Pozitivno je to da je gospodin inženjer Žerjavić na New Yorkškoj konferenciji priznao 85.000 žrtava. Time su sve procjene povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića od 20.000, 30.000, 50.000 već sahranjene. Zato bih završio sa sljedećim. Ponovio bih moj prijedlog da je u interesu i srpskog i hrvatskog naroda da stvorimo jedan zajednički projekat, da zajedno radimo na utvrđivanju žrtava. Ja sam spreman sve naše istraživačke rezultate staviti na raspolaganje pod uvjetom da isto tako od direktora Hrvatskog državnog arhiva Kolanovića dobijemo ovaj popis od 15.752 imena, da ih prekontroliramo, da dobijemo njemačke dokumenate na osnovu kojih je gospodina Tuđman na Haaškoj konferenciji tvrdio da je ukupan broj žrtava 20.000, da dobijemo dokumente na osnovu čega je on tvrdio u "Bespućima povjesne zbiljnosti", kao tezu jasenovačkog mita, da je Jasenovac 1945. – 1948. bio jugoslovenski logor. Ja mislim i duboko vjerujem da je to u interesu i srpskog i hrvatskog naroda. Bez utvrđivanje istine o Jasenovcu ne može se razumjeti sadašnja tragedija. Ne srpskog naroda, nego svih jugoslovenskih naroda uključujući i srpski i hrvatski. Ako to nije prihvatljivo gospodi kao što su gospodin Pečarić i Žerjavić, ja sam predložio da formiramo međunarodnu komisiju

stručnjaka kojoj ćemo sve ovo što mi pričamo uključujući i današnji dijalog staviti na raspoložanje pa neka objektivno procjene šta je istina, a što nije. To bi mogao biti dio Deklaracije Ujedinjenih naroda iz prosinca 1991. godine kada je donesena deklaracija “United Nations Fact Finding Mission”, i te misije se formiraju u zemljama i na područjima koje nema jedinstvenu vlast i gdje nijesu svi izvori otvoreni istraživačima. Prema tome, evo ja ponavljam te prijedloge, kod mene nema “izma”, nikad u svome životu nisam rekao da je hrvatski narod genocidni narod - nikad. Suprotstavljao sam se javno i pismeno svima onim koji su to tvrdili. Nikad nisam rekao da je Katolička crkva u Hrvata genocidna, ali sam uvijek govorio o zločinima svih...

PEČARIĆ: I Stepinca.

BULAJIĆ: ... bez obzira da li je Srbin, Hrvat, pravoslavac, musliman i tako dalje. Svako tko je radio zločin ili radi zločine treba izaći pred sud pravde, jer kao stručnjak za međunarodno pravo i historiju diplomacije ja samo podsjećam da su zločini genocida, ratni zločini, zločini protiv civilnog stanovništva - zločini koji nikada ne zastarijevaju. Prema tome, u interesu budućih generacija, koji će – nadam se - imati otvoreniju i argumentiraniju diskusiju nego što je ova danas sa gospodinom Pečarićem, ja apelujem na to i ja bi želio da to čujem.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Naravno da sam i sam užasno razočaran ovakvom jednom diskusijom. Ja sam bio upozoravan da će se nešto slično i dogoditi, da će ova polemika otprilike teći na ovaj način, tj. da će doktor Bulajić iz riječi u riječi pobijati sam sebe. Vjerojatno će vidjeti na što ja ciljам kad bude slušao sam sebe što je govorio, ali s obzirom na to kako je čitao moju knjigu možda i neće razumjeti. Još jednom ću ponoviti da u knjizi gospodina Bulajića na stranici 161. stoji da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Iako doktor Bulajić nije sam iznio tvrdnju o 700.000 žrtava, ova njegova tvrdnja posredno govori da on smatra da je ta brojka mnogo veća. Naime, ako je to najveći logor onda je veći od Auschwitza, to znači da je mnogo, mnogo više od ..., bolje je sada i ne spominjati tu brojku. To je, ponavljam, stranica 161. Što se mene osobno tiče, ja smatram da bi itekako bilo dobro za hrvatske povjesničare da im budu dostupni svi dokumenti o ubijenim na Sajmištu i Banjici. Da vide liste poimenično svih, koliko oni tvrde, 40.000 pobijenih na Sajmištu, pobijenih u Banjici, da se to sve vidi. Naravno jedan svjedok spominje da su u Jajincima morali spaliti, kada su ih Nijemci natjerali na to, 68.000 mrtvih. I nama bi bilo i te kako interesantno da vidimo te popise, da doista znamo da su te knjige objavljene u Beogradu, jer je istina da je doktor Milan Bulajić direktor Muzeja žrtava u Beogradu i da je prva zadaća direktora Muzeja žrtava u gradu Beogradu da napravi popise tih žrtava. Da vidimo koji su ljudi pokopani u Jajincima i drugim grobištima. Da vidimo popis beogradskih ulica u kojima su ubijani Židovi u plinskim vozilima koja su išla kroz Beograd i da se vidi što se radilo u Beogradu, u kojem nije bilo rata. Krici tih ljudi su se sigurno čuli po ulicama grada, a oni priređuju antimasonsku izložbu, izdaju razne publikacije koje izravno pozivaju na progon Židova. Nisam stigao pročitati kako je jedan od autora te antimasonske izložbe doktor Lazar Prokić, u knjizi “Jevreji u Srbiji”, pozivao ljude u Srbiji na progon Židova. Inače, ne mogu govoriti ni o

kakvim zajedničkim međunarodnim komisijama između Hrvatske i Srbije, dok se ne ustanove zločini koje su Srbi u ovom ratu napravili nad Hrvatima. Vi znate da mi još tražimo naše mrtve. Mi ovih dana u Vukovaru pokopavamo naše mrtve. A doktor Bulajić nam govori o Jasenovcu. Mislim, to je nešto strašno, užasno, kako netko to može ravno u oči jednom Hrvatu, u uši ako se već ne vidimo, govoriti o Jasenovcu dok mi još nismo pokopali naše mrtve iz Vukovara, dok mi još nismo dobili liste onih koji se vode nestalim u Hrvatskoj i tako dalje. To samo pokazuje o karakteru čovjeku s kojim sam danas razgovarao. Zato ću se vratiti na taj rat, da ne govorim o ovom ratu, jer se uzbudim dok govorim o mojim prijateljima, o mrtvima koji su stradali, koje sam vidio sam. Svojim očima sam vidio kako su ubijali i što su im radili. Vidio sam sve one silne zaklane i sva zvjerstva koja su napravljena nad ljudima iz Hrvatske. I to u Hrvatskoj - u njihovoj zemlji. Zaključit ću ovaj razgovor citirajući što je doktor Lazar Prokić govorio tijekom Drugog svjetskog rata, u spomenutoj knjižici "Jevreji u Srbiji". Na stranici 32. on kaže: Danas je dokazano da su sva dela sabotaze u našoj zemlji financirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je i mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vijesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji. Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vremene svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla. Tako je govorio doktor Lazar Prokić, a mi danas pričamo o Jasenovcu u vrijeme kad mi u Hrvatskoj nismo pokopali naše mrtve, kad mi još ne znamo gdje su naši nestali, da li su ubijeni, da li su negdje u logoru, da li su negdje živi u Srbiji, da li su možda i tamo negdje pokopani i gdje su pokopani. Zaista je užasno uopće o tome razgovarati.

KARABEG: Hvala. Ovim bih završio ovu emisiju. Hvala gospodine Pečariću na učešću u emisiji.

PEČARIĆ: Hvala.

KARABEG: Hvala gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Bila je izložba o Jevrejima i u Zagrebu. Dobro, to je tema druga. Hvala vama Omere i sve najbolje.

KARABEG: Bio je to most u kojem su naši sagovornici bili Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu i Josip Pečarić, profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu. Posrednik u razgovoru bio je Omer Karabeg.

*

U zaključku samo ponavljam: Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće o razgovoru u JUSP-u Jasenovac kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.

S obzirom i na spomenutom priznanju o usklađenom djelovanju s Bulajićevim institutom ponovno se nameće pitanje: Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“
A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 24. 08. 2015.

KONC-LOGORI U BEOGRADU I JASENOVCU

*Zadarska Smotra 1-3, 1998.*³

Knjiga *Srpski mit o Jasenovcu*, koja predstavlja odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića, direktora beogradskog Muzeja žrtava genocida, kao i polemika koju sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju "Slobodna Europa" u potpunosti su, čini mi se, razobličili taj srpski mit, mit koji je bio osnova u nečem što naš poznati novinar Željko Krušelj naziva velikosrpskom "pogibeljomanijom". Zaista, velikosrpski "ples brojkama" kada su u pitanju broj ubijenih u Drugom svjetskom ratu općenito na području Jugoslavije, i posebice broj stradalih u Jasenovcu, doveli su do "igara smrti", tj. do velikosrpskog genocida u Domovinskom ratu. Naime, umnožavanje stvarnih brojki imalo je za cilj mobiliziranje srpskog pučanstva u Hrvatskoj i izvan nje za rat protiv Hrvata, Muslimana i, kao što vidimo danas, i Albanaca. A učinak je poznat - načinjen je genocid i u Hrvatskoj, i u Bosni i Hercegovini, i na Kosovu!

Velikosrpsko uvećavanje broja srpskih žrtava tijekom Drugog svjetskog rata u NDH počelo je tijekom samoga tog rata. Tako je, po njima, već krajem 1941. bilo 382.000 ubijenih Srba, a već krajem veljače 1942. više od 518.000. U listopadu iste godine ta je brojka već bila 600.000, tijekom 1943. čak 800.000, a do kraja rata taj broj iznosio je više od milijun ubijenih Srba na području NDH. To njihovo uvećavanje broja žrtava prihvatili su i komunisti u drugoj Jugoslaviji. Samim tim oni su morali uvećavati i ukupan broj žrtava. Njihovi dodatni razlozi za to bili su preuveličavanje doprinosa Jugoslavije pobjedi saveznika, kao i ostvarenje što veće reparacije od Nje-mačke. Još je 1945. Tito u Ljubljani najavio cifru od 1,7 milijuna ukupnih žrtava rata u Jugoslaviji. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike u Beogradu i zaposlen u Saveznom statističkom uredu Jugoslavije, izračunao je brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Dofne Vogelnek, direktor Saveznog ureda, morao je opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1/1952. objavio članak prema kome su

---

³ Govor na predstavljanjima knjige *Srpski mit o Jasenovcu* u Senju i Zadru. Govor s predstavljanja u Zagrebu "Cionisti četnikuju po Jasenovcu", *Hrvatsko slovo*, 17. srpnja 1998. tiskan je u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*. Govor s predstavljanja u Melbourneu "Članak pun neistina i nevjerojatnih interpretacija", *Spremnost, hrvatski tjednik*, 23.03.1999. objavljen je u knjizi *Pronađena polovica duše*. U istoj knjizi dan je i govor s predstavljanja knjige u Sydneyu: "Održano predavanje prof. Pečarića", *Spremnost, hrvatski tjednik*, 20.04.1999. Isti je tiskan i u knjizi *Sramotni sud u Haagu*. Govor s predstavljanja knjige *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*, "U Hrvatskoj imamo mnogo Bulajićevih učenika", *Hrvatsko Slovo*, 21. srpnja 2000., dan je u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*. Govor s predstavljanja knjige *Serbian myth about Jasenovac* u Sydneyu, "Sud u Haagu preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu", *Spremnost, hrvatski tjednik*, 7. kolovoza 2001., dan je u knjizi *Sramotni sud u Haagu*. Govori s predstavljanja iste knjige u Geelongu ("Generalova bitka nad bitkama"), i Zagrebu ("Revizija povijesti ili ispravljanje neistine?", *Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike Večernjeg lista*, 22. listopada 2001.) objavljeni su u istoj knjizi.

demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2/1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju od 1921. do 1931. priraštaj je bio 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto. Dvije godine kasnije izračunali su u američkom Birou za popis stanovništva da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1.067.000 (P. Mayers i A. Campbell). U tadašnjoj državi bilo je nakon toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do godine 1963. jugoslavenska Vlada revidirala svoj zahtjev njemačkoj Vladi, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Ta iznimno značajna činjenica ni danas se ne spominje u literaturi tiskanoj u Hrvatskoj, izuzev u prijevodu knjige Ph. Cohena *Srpski tajni rat!*

Koliko je važan taj podatak, pokazuje i dio mog razgovora na radi-ju "Slobodna Europa", koji je prenio *Novi list* od 28. srpnja 1998. (Interesantno je napomenuti da su taj razgovor prenijele i novine u BiH, Crnoj Gori i Srbiji.) Naime, Bulajić će reći: "Gospodine profesore, ja sam vjerojatno prvi u Jugoslaviji postavio pitanje da brojka od 1.706.000 žrtava nema pokriće u dokumentaciji." Vladimir Žerjavić će u *Novom listu* od 3. kolovoza u tekstu "Najveći zločinac je Bulajić" pokazati kako ta Bulajićeva tvrdnja ne odgovara istini. Među-tim, vrlo je značajno istaknuti u kojem je kontekstu Bulajić bio prisiljen izreći tu laž. Naime, to je slijedilo nakon sljedeće moje tvrdnje: "Gospodin Bulajić je od 1948. do 1988. godine bio diplomata, bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Jugoslavije. To znači da je bio upoznat sa svim djelatnostima Ministarstva. On je stručnjak za žrtve. On zna što je radilo Ministarstvo vanjskih poslova. On nigdje neće reći da je Jugoslavija 1963. godine smanjila onaj službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju. On nikada neće spomenuti taj dokument i taj podatak, ali će u svojoj knjizi optuživa-ti Tuđmana zbog toga što tvrdi da je ukupan broj žrtava u Jugoslaviji manji od 1.000.000." Odmah nakon laži koju je komentirao g. Žerjavić, Bulajić će reći: "Što se tiče broja od 950.000, to je samo ono s čim je dokumentacija tada raspolaga." Malo će kasnije o broju 950.000 reći: "O tome ne pišem, jer o tome ne znam ništa (a malo prije je znao, J. P.). Nema dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori s Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih 3 milijarde DEM po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1,706.000 žrtava (naravno, Nijemci su tražili dokumentaciju za 950.000, J. P.), jugoslavenska vlada nije imala tu dokumentaciju da ponudi (primijetimo, da je u prvom odgovoru 950.000 ono čime je dokumentacija tada raspolagala, J. P.) i onda je došlo do ovoga popisa žrtava rata 1941.-1946. koji je obavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš (vjerovali ili ne - katastrofalno loš popis, a u "igri" je 3 milijarde DEM - sitnica za tadašnju Jugoslaviju, J. P.). Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam." Na kraju će taj isti dr. Bulajić tvrditi: "Ne, ne. Ja sve brojke spominjem, gospodine

profesore. Nema nijedne koju nisam spomenuo." Dakle, vidljivo je kako je dr. Bulajić sam sebe zapletao u svojim lažima samo na ovom podatku koji je značajan upravo stoga što je sama Jugoslavija smanjila svoju tvrdnju o 1.706.000 na 950.000 žrtava. Inače, Philip J. Cohen kao izvor za taj podatak navodi pismo dr. Hansa Jochena Pretschera iz Auswärtiges Amt (Ministarstvo za vanjske poslove) Bonn, Njemačka, 8. srpnja 1992., u kome se kaže da je u lipnju 1963. jugoslavenska vlada objavila memorandum bez datuma u kojem se tvrdi da je u Drugom svjetskom ratu ubijeno 950.000 Jugoslavena.

Međutim, njemačka Vlada nije prihvatila ni taj zahtjev, nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata, koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata. Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do godine 1963. revidirala broj žrtava rata, i brojke koja je dobivena popisom iz godine 1964., jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu! Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio vrlo značajan za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000, koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Podatci su skriveni od javnosti! Zato su više od dvadeset godina kasnije Bogoljub Kočović i Vladimir Žerjavić, neovisno jedan o drugomu došli do rezultata sličnih onima koje su američki stručnjaci imali godine 1954.! Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a hrvatski 1,027.000 žrtava. Međutim, razlike između tih izračunatih brojki i onih dobivenih popisom iz 1964. tako su velike da je vjerojatno ipak realnija neka brojka između 600.000 i milijun. Naime, u svim proračunima osnova je popis pučanstva iz godine 1948., a u tom su podatku sadržane i žrtve Križnog puta. Kako popis žrtava iz 1964. nije uključivao suradnike okupatora, očito je da u toj velikoj razlici posebnu pozornost treba obratiti i žrtvama Križnog puta. To nam sugerira i uporno negiranje dr. Bulajića da je takvih žrtava uopće bilo! Lako je moguće da je taj broj zaista bio mnogo veći od onoga što se danas pretpostavlja, tj. da je mnogo bliži onoj brojki na koju nas je upozoravala iseljena Hrvatska!

Posebno je interesantan naslov odjeljka u Bulajićevoj knjizi u kome se analizira ukupan broj žrtava rata - "Broj žrtava ustaškog genocida". Dakle, po Bulajiću je ukupan broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji bio (najmanje) 1,7 milijun i sve su pobili - ustaše. Vjerovali ili ne! Primijetimo, također, da je brojka od 1,7 milijun ušla u sve zapadne knjige i statistike, bez obzira na činjenicu da su bila poznata točna istraživanja američkih znanstvenika. To je smatrano iznimno značajnim za očuvanje Jugoslavije i "discipliniranje" Hrvata. U takvoj strategiji ostavljen je prostor za nekih 700.000 žrtava logora Jasenovac! Tako je već Zemaljska komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača još 1946. izašla s cifrom od 500-600.000 ubijenih logoraša, iako je popis iz iste godine, naravno brižljivo prikriivan, za teritorij Hrvatske, bez BiH, za Jasenovac dao 15.792 žrtve, uz 2.927 onih iz logora Stara Gradiška. A Bulajić to opisuje ovako u svojoj knjizi: "Okružna komisija za utvrđivanje ratnih zločina Nova Gradiška

izašla je na stratište Jasenovac odmah poslije njegovog oslobođenja a nedjelju dana kasnije, 11- maja 1945, i Zemaljska komisija Hrvatske. 'Ona je bila i svestrano stručno ekipi-rana. U rezultatu odgovornog rada i tadanje spoznaje poslat je Među-narodnom vojnom sudu u Nirnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma.'" Dakle, Bulajiću je "odgovoran rad" kada na osnovi "tadanje spozna-je" od 15.792 (popis je nedavno pronađen u Hrvatskom državnom arhivu, ali za brojke se znalo, samo ih on nije želio navesti) pošaljete izvještaj od 500.000 do 600.000 žrtava. I to Međunarodnom vojnom sudu! Jasno je zato da je iz istog razloga i popis koji je 1950. izvršio Savez boraca NOR-a, postao "strogo povjerljiv". Brojka od 700.000 žrtava Jasenovca najčešća je u srpskom mitu o Jasenovcu. Ali već nakon smrti Josipa Broza Tita 1980. slijedile su optužbe o 900.000, 1.100.000, pa čak i 1.500.000.

Popis iz 1964. dao je broj žrtava Jasenovca - 49.874, od kojih je bilo, kako se procjenjuje, oko 50 posto Srba, Židova 18 posto, Hrvata i Muslimana 17 posto, te Roma i ostalih oko 15 posto. Istraživanja ovog popisa, koji je bio skriven od javnosti, nedavno je publicirao Bošnjački Institut Zürich-Sarajevo. Uz 49.602 žrtve logora u Jasenovcu dan je i popis od 9.586 žrtava logora u Staroj Gradiški. U Predgovoru koji je napisao Meho Visočak, stoji: "Razlog da srpski/jugoslavenski vrh nije izašao u javnost s podacima, u koje je uložen ogroman rad državnog administrativnog, političkog i stručnog aparata, bez sumnje se krije u tome da su se rezultati istraživanja pokazali razočaravajućima za inicijatore dokumentacije. Dok se od kraja Drugog svjetskog rata pa sve do današnjih dana uporno ponavljaju pred čitavim svijetom ogromne brojke ratnih žrtava, daleko naj-više srpskih, prikupljeni stvarni podaci rezultirali su mnogostruko nižim brojkama. Ovi relativno egzaktni podaci do temelja ruše pomnjivo podignutu i podržavanu zgradu žrtava, po kojoj su ionako stravične brojke žrtava terora bile do apsurdna umnogostručene. Takve otriježnjavajuće rezultate, koji obaraju veliki mit, valjalo je po svaku cijenu sakriti od javnosti, te su dati na uvid samo nekolicini na vrhu države i partije u Beogradu." Hrvatski stručnjaci, da ne bi pogriješili u osjetljivom pitanju žrtava rata, dopuštaju i malo vjerojatnu dva puta veću brojku od one iz popisa - 85.000. Velikosrpski mit o Jasenovcu govori o 700.000 pobijenih Srba, i ta se brojka penje na više od milijun, a u New Yorku krajem godine 1997. Bulajić i njegov Muzej žrtava genocida izašli su s popisom od 77.200 ubijenih u Jasenovcu. Primijetimo da je iste godine objavljena njegova knjiga s kojom sam polemizirao, a Bulajić u svojoj knjizi taj podatak uopće ne spominje! On spominje da je Slobodan Milošević spomenuo brojku od 700.000. Tu brojku spominje i Ministarstvo vanjskih poslova. I Ministarstvo prosvjete i kulture. I Srpska Pravoslavna Crkva. On sve to navodi, a ne spominje popis kojim je, očito po njegovom prizna-nju, raspolagao i koji je sam stvarao. Naravno, upitna je činjenica kako je do te brojke mogao doći dr. Bulajić i njegov Muzej u Beogradu, kada su za takva izračunavanja potrebni popisi. Međutim, u spomenutom razgovoru dr. Bulajić će reći: "to je stanje prije godinu dana; vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000". Da, doista, dr. Bulajić, sjedeći u Beogradu, uz pomoć kompjutera, može vrlo brzo doći do brojke

veće od 100.000, pa i 700.000 ako treba. Popisi iz 1946., 1950. i 1964. to nisu mogli, ali dr. Bulajić to može.

Podnaslov je moje knjige: *Skrivanje istine o beogradskim konclogorima*. I zaista, malo ljudi i kod nas zna da su u Beogradu postojala tijekom Drugog svjetskog rata četiri konclogora (Banjica, Jajinci, Topovske šupe - Auto komanda, Sajmište - Miklića ciglana na Zvezdari) gdje je ubijeno više od 150.000 ljudi (*Jevrejski pregled broj 9-12 iz 1988.*, str. 6. i 7. i knjiga Dragi Jovanović, izdanje CIP, Zagreb). Gestapo je donio odluku za osnivanje logora "Sajmište" 28. listopada 1941. i on je u početku bio "judenlager", tj. logor isključivo za Židove. Iz njega, kao ni iz drugog beogradskog konc-logora "Banjica" (odluku o formiranju tog logora donio je Dragi Jovanović 5. 7. 1941., a zapovjednik logora bio je Svetozar Vuković), niti jedan Židov nije izišao živ. Ubijani su u plinskim vozilima i na ulicama Beograda, tako da je Beograd već 1942. postao "judenfrei", tj. prvi veliki europski grad "očišćen od Židova". Logor "Sajmište", koji je greškom savezničkih bombardera uništen 17. travnja 1944., ni dandanas nije obilježen, a kamoli obnovljen i dostupan rodbini ubijenih. Beogradske ulice gubilišta - također nisu obilježene! A žrtve su sahranjivane na raznim mjestima na području grada Beograda. U Jajincima najmanje 80.000, dakle, više nego što za Jasenovac ima najnoviji popis koji je pravio dr. Bulajić, a kome se očito ne može vjerovati! Ne zaboravimo - u Srbiji rata praktično nije ni bilo! Zato možemo slobodno reći da je grad Beograd jedinstveni konclogor. I to glavni grad jedne države. A dr. Milan Bulajić je i direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu. On se ne bavi tim logorima već - Jasenovcem. U Nedićevoj Srbiji stradalo je, prema Yad Vashemu, 95 posto od ukupnog broja židova koliko ih je u Srbiji bilo. I to uglavnom do 1942. U Hrvatskoj ih je bilo 40.000 i prema Yad Vashemu stradalo ih je 30.000 ili 75 posto. Pri tome treba posebno istaknuti dvije činje-nice. Prvo, poznato je da je u Hrvatsku 1943. dolazio sam Himler, nezadovoljan rješavanjem "židovskog pitanja" u Hrvatskoj, dakle godinu dana pošto je Beograd postao "judenfrei". I drugo, ne manje važno, prema najnovijoj analizi Jakova Gumzeja (*Vjesnik*, 9. rujna 1998. i *Hrvatsko slovo*, 2. listopada 1998.) u NDH nije ubijeno 30.000 židova, nego oko 10.000, što je također užasna brojka, ali ipak znatno manja od stvarne brojke od oko 45.000 ubijenih židova u Srbiji. Naime, mnogi židovi iz NDH (iz Zvornika, Podrinja, Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje, Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog kotara itd.) sprovedeni su i ubijeni u Nedićevoj Srbiji. Među njima i židovi emigranti iz Austrije.

Ne treba čuditi takav odnos prema židovima u Srbiji. Još od vremena Karađorđa, kao što je pokazano u spomenutoj knjizi Philipa Cohena, ili još ranije Ljubica Štefan (vidjeti njezine knjige *Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, Zagreb, 1996. i *Od bajke do holokausta*, Zagreb, 1993. ili pak *Pregled srpskog antisemitizma*, Zagreb 1992. Tomislava Vukovića i Eda Bojovića /tj. Ljubice Štefan/). Ali sjetimo se i "Apela srpskom narodu", tj. poziva na kolaboraciju s Nijemcima od 14. kolovoza 1941. Apel je potpisalo 545 najuglednih srpskih znanstvenika, političara, kulturnih i crkvenih djelatnika, privrednika i drugih. Od potpisnika "Apela srpskom narodu" dvadesetosmorica su postali članovi SANU u toku

komunističkog perioda, a dvanaestorica su primila visoke državne počasti nakon rata, pa i Sedmojulsku nagradu, koja se dodjeljuje u čast ustanka u Srbiji 1941. čak i nagrade AVNOJ-a! A da i ne spominjemo "Veliku antimasonsku izložbu" - bolje reći veliku antižidovsku izložbu otvorenu u Beogradu 22. listopada 1941. Tom prigodom tiskane su čuvene protužidovske marke. Sjetimo se ponašanja mnogih velikodostojnika Srpske pravoslavne crkve, a posebice svetog Nikolaja, autora knjižice *Nacionalizam Svetog Save*, u kojoj on dokazuje da je "nacionalizam srpski najstariji u Evropi", a Hitler je "evo u XX veku došao na ideju Svetog Save". Nije zabilježen niti jedan slučaj da je nekog Židova spasio pravoslavni svećenik ili redovnik, čak nisu htjeli krstiti djecu rođenu u logoru Banjica, čije su majke Srpkinje kao komunistkinje osuđene na smrt, pismeno molile Patrijaršiju da im netko krsti djecu. Jednostavno ih "nisu priznavali za Srbe". Srpski metropolit Josif Cvijović potpisao je i zabranu prelaska Židova na pravoslavlje. Jedan od autora Velike antimasonske izložbe, na kojoj nije ni pravljena razlika između masona i Židova, dr. Lazar Prokić u knjižici *Jevreji u Srbiji* kaže: "Danas je dokazano da su sva dela sabotaze u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!" Sve to trebalo je pomoći velikosrpskoj politici u stvaranju Velike Srbije unutar Hitlerova novog svjetskog poretka.

Treba li danas, nakon proglašavanja blaženim kardinala Alojzija Stepinca, uopće govoriti koliko je u najvećem dijelu Katoličke crkve u Hrvata bilo drukčije? Treba li ponovno podsjetiti da su zbog toga Nijemci zagrebačkog nadbiskupa nazivali "židovskim prijateljem"? Čovjeka, koji je spasio mnoge Židove i Srbe, javno protestirao protiv rasnih zakona, proglasili su ratnim zločincem. Čovjeka za koga je predsjednik Udruženja američkih židova Louis Breier davne godine 1946. rekao da je "uz papu Pia XII, bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi"! Kada danas protiv uzdizanja na čast oltara kardinala Stepinca protestiraju neki Židovi, više govore o sebi samima nego o našem blaženiku. Stavljaju se u poziciju Srba, koje je također spašavao. Međutim, ponašanje Srba nešto je što ne treba iznenaditi. Sjetimo se samo kako je "platio" Kraljević Marko Novaku Kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju, u pjesmi "Kraljević Marko i Musa Kesedžija", dakle, u pjesmi koja predstavlja osnovu u školovanju srpske djece:

"Pruži ruku, Novače Kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!"
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ots'sječe mu ruku do ramena:

"Evo, sada Novače Kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore."

To mu valjda dođe kao izraz zahvalnosti, a zaista je istovjetnu vrstu zahvalnosti doživio i blaženi Alojzije Stepinac nakon Drugoga svjetskog rata od Srba, ali, kao što vidimo u posljednje vrijeme, ne samo od njih.

Ono što treba naglasiti, jer sigurno nije dobro poznato, jest da su primjer kardinala Stepinca u Hrvatskoj slijedili i mnogi drugi Hrvati. Na primjer, u mojoj knjizi prvi se put objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednoga hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještani, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporučuje načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi se otežalo stvara-nje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi se otežalo zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!

Genocid je i napravljen! A glavni ideolog srpskog mita o Jasenovcu, koji je imao za cilj mobiliziranje srpskog pučanstva u Hrvatskoj i izvan nje za taj genocid, jest dr. Milan Bulajić. On je na taj način odigrao ulogu srpskog Göbbelsa, tj. njegova je uloga u zločinima počinjenim tijekom Domovinskog rata golema. I za razliku od Göbbelsa, koji je osuđen za svoja zlodjela, Bulajić nije, pa on i dandanas nastavlja svoju zločinačku djelatnost. Zato ga Hrvatska treba tretirati kao ratnog zločinca!

MITOM O JASENOVCU BULAJIĆ PROGRAMIRA NOVE SRPSKE ZLOČINE

Slobodna Dalmacija, 31. kolovoza 1998.

Dr. **Josip Pečarić** nije povjesničar po struci, čak štoviše, on je redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Rođen je u Boki Kotorskoj pa je objavio i niz tekstova i povijesnih članaka vezanih uz položaj Hrvata u Boki Kotorskoj.

Ovaj "sporedni" dio Pečarićeve aktivnosti odveo ga je u pisanje publicističke knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

- Najprije, zašto i kako ste se odlučili na pisanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" kao odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića o Jasenovcu?

• U Hrvatskoj je, čini mi se, uvriježeno mišljenje kako je poznato da je sve ono što dr. **Milan Bulajić** piše laž, šovinizam, mržnja... I zaista već naslovi njegovih knjiga pokazuju o kakvom se štivu radi. U stvari, kada mi je došla Bulajićeve knjiga u ruke, najprije sam želio napisati tekst za novine, ali tekst je rastao i rastao, pa mi je dr. **Mirko Valentić** sugerirao da napišem knjigu. Pri tome sam veliku pomoć i našao u njegovu Hrvatskom institutu za povijest. S obzirom da je Bulajićeve knjiga običan pamflet, a ne povijesno djelo, možda je bolje da sam na nju odgovorio upravo ja.

Mučke s brojkama

- Nedavno ste s dr. Bulajićem vodili izravnu polemiku na radiju "Slobodna Europa"?

• I tada je dr. Bulajić pokazao svoje pravo lice. Pogledajmo samo kako on komentira činjenicu da je Jugoslavija do 1963. smanjila službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju.

To je inače vrlo značajan podatak, koji ni naši stručnjaci ne spominju – jer ga nisu mogli znati, za razliku od dr. Milana Bulajića koji je 1949. do 1987. radio u Ministarstvu vanjskih poslova bivše države, a od 1958. bavi se pitanjima ratnih zločina – dakle nužno i pitanjima žrtava.

Bulajić će prvo tvrditi: "Što se tiče broja od 950.000, to je samo ono sa čim je dokumentacija tada raspolagala." Malo kasnije će reći: "O tome ne pišem, jer o tome ne znam ništa (a malo prije je znao, J.P.). Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori s Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih tri milijarde maraka, po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1.706.000 žrtava, jugoslavenska vlada

nije imala tu dokumentaciju niti je mogla ponuditi. (Primijetimo da je u prvom odgovoru 950.000 ono s čim je dokumentacija tada raspolagala, J.P.) I onda je došlo do ovog popisa žrtava rata 1941.-1946. koji je objavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš (vjerovali ili ne – katastrofalno loš popis, a u “igri” je tri milijarde maraka – sitnica za tadašnju Jugoslaviju, J.P.). Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam.”

Prešućeni podaci

A ne radi se samo o broju 950.000, koji Bulajić nije spomenuo u svojoj knjizi. Tako na str. 54. i 128. svoje knjige Bulajić navodi da je Zemaljska komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača izišla sa brojkom od 500.000 do 600.000 ubijenih logoraša u Jasenovcu, a prešućuje podatak da je na popisu žrtava napravljenim iste godine bilo za Jasenovac 15.792 žrtve uz 2927 onih iz Stare Gradiške. Popis je obuhvatio samo žrtve s teritorija Hrvatske, dakle bez BiH, ali je jasno da na osnovi takvih brojki Zemaljska komisija nije mogla izići sa brojkama od 500.000 do 600.000!

Dakle, Bulajiću je “odgovoran rad” kad na osnovi “tadašnje spoznaje” od 15.792 žrtve pošaljete izvještaj od 500.000 do 600.000 žrtava. I to Međunarodnome vojnom sudu!

Vratimo se spomenutom popisu iz 1964. Taj popis dao je 597.323 žrtve za cijelu Jugoslaviju (nisu popisivani suradnici okupatora). Za Jasenovac on je dao 49.874 žrtve. Inače, taj popis je skriven od javnosti, i prvi koji je govorio o njemu bio je svojedobno dr. Franjo Tuđman.

Ali ni to nije sve. U spomenutom razgovoru dr. Bulajić spominje “popis od 770.743 žrtve Jasenovca, utvrđenih imenom i prezimenom, koji je prikazan inženjeru Žerjaviću u New Yorku i svima koji su tamo bili prisutni”. Ni tu brojku nigdje ne spominje u svojoj knjizi koja je tiskana te iste godine kada su Srbi uz potporu nekih židovskih krugova organizirali konferenciju i izložbu o Jasenovcu u New Yorku?!

Stimulacija zločina

- U Vašoj knjizi inzistirate na izravnoj odgovornosti dr. Bulajića, pri čemu se ne ustručavate proglasiti ga ratnim zločincem?

• Kada su me zvali s Radija “Slobodna Europa” imao sam moralnu dvojbu – razgovarati s nekim koga smatram ratnim zločincem ili ne. Prevladala je spoznaja da ću mu moći izravno reći da je za mene ratni zločinac. On je ideolog u manipuliranju srpskim pučanstvom u Hrvatskoj i uopće u njihovu pripremanju za genocidni rat 1991.-1995. Naime, srpski mit o Jasenovcu, mit o tome da je u

Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi, dakle za oko 100.000 više od brojke koja je za cijelu Jugoslaviju dobivena popisom iz 1964., bila je osnova tome.

Već knjiga o navodnom “Tuđmanovu jasenovačkom mitu” daje dovoljno elemenata za optužnicu protiv dr. Milana Bulajića. Bulajić se i u našoj polemici branio tezom da on “nikada nije tvrdio da je u Jasenovcu doista ubijeno 700.000 Srba, Židova i Roma”. Međutim, on u knjizi pažljivo navodi mnoge procjene, a posebno potanko one najekstremnije.

Srpski Göbbels

S autorima koji daju te ekstremne brojke on nikad ne polemizira, a s drugima da. Dakle, s onima koji kažu da je u Jasenovcu bilo 30.000, 40.000 ili 60.000 manje žrtava od njegove najnovije brojke, ali sa onima koji kažu da je u Jasenovcu bilo 620.000 ili milijun više od te brojke s njegovog popisa, on uopće ne polemizira. Uredno će ih citirati. I Slobodana Miloševića, i ministarstva SRJ i SPC.

Dalje, Bulajić je bio svjedok – ekspert obrane vukovarkog gradonačelnika Slavka Dokmanovića, i branio ga je opravdavajući srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991. time što za “ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavan”, odnosno “ustaška genocidna država nije proglašena zločinačkom” i što “njenom Poglavniku nije suđeno ni u odsutnosti”. Dakle, Dokmanovićev zločin treba razumjeti zbog Jasenovca.

Pa što je to nego priznanje kako su Dokmanović i njemu slični bili “programirani” za zločine srpskim mitom o Jasenovcu? A upravo je Bulajić bio ideolog o tome! Dapače, kroz cijelu knjigu on pokušava izjednačiti današnju hrvatsku državu s NDH, i time dodatno stimulirati srpsko pučanstvo u Hrvatskoj za zločine.

- Podnaslov vaše knjige “Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima” pobliže određuje Vašu namjeru?

- U Beogradu su postojala dva konc-logora, a recimo logor “Sajmište” ni dandanas nije obilježen, a kamoli obnovljen i dostupan rodbini ubijenih. A “Sajmište” je bio “judenlager” i iz njega, kao ni iz drugoga beogradskog konc-logora “Banjica”, niti jedan Židov nije izišao živ. Ubijena su u plinskim vozilima i na ulicama Beograda, tako da je Beograd već 1942. postao “judenfrei”, tj. prvi veliki europski grad “očišćen od Židova”. Beogradske ulice – gubilišta – također nisu obilježene!

A žrtve su se pokapale na raznim mjestima na području grada Beograda. Samo u Jajnicima – 80.000, dakle više nego što za Jasenovac ima jedan popis koji je pravio dr. Bulajić, kome se očito ne može vjerovati! Ne zaboravimo – u Srbiji rata praktično nije ni bilo! Zato možemo slobodno reći da je grad Beograd jedinstveni konc-logor. I to glavni grad jedne države. A dr. Milan Bulajić je i

direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu. On se ne bavi tim logorima već – Jasenovcem.

Zato Hrvatska treba dr. Milana Bulajića optužiti kao ratnog zločinca i zatražiti njegovo izručenje. Nije mu bilo dosta s dosadašnjim zločinima u Domovinskom ratu! Upravo zato što i mnogi u svijetu znaju za učinak srpskog mita o Jasenovcu. Dapače, takav mit je i odgovarao jer je trebao odigrati važnu ulogu u zadržavanju Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom. Sve to je trebalo sakriti da bi srpski mit o Jasenovcu mogao učiniti svoje. I učinio je svoje! Zato dr. Milan Bulajić jest – srpski Goebbels.

- Smatram da je Vaša knjiga ispunila svoju polemičku funkciju, ali Jasenovac i dalje ostaje teška tema koja traži znanstveni pristup?!

Tema za istraživanje

• Nadam se da je prva Vaša konstatacija točna. Što se druge tiče, da, doista, Jasenovac ostaje tema za istraživanje hrvatskih znanstvenika. Svaki narod ima svijetle i tamne strane svoje povijesti. Mi Hrvati smo ponosan narod, i danas kada imamo svoju državu, znat ćemo ispitati i one tamne strane. Tako i Jasenovac.

Svaka politizacija stvara nove Bulajiće i vodi k novim zločincima. Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77.743 žrtve: “To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000.” Zar vas ta njegova tvrdnja ne podsjeća na svojedobnu pitalicu: - Znaš li koji konc-logor iz Drugog svjetskog rata nije prestao da radi do dana današnjeg? – Koji? – Jasenovac. Sve više i više žrtava! Da, tako zlouporaba je politizacija dovodi i do crnog humora. Što je u svakom slučaju bolje od učinka srpskog mita o Jasenovcu koji smo vidjeli i doživjeli u Domovinskom ratu.

*

Dakle, Goldsteini svojim proračunima pokazuju da nisu daleko od onoga što sam govorio za dr. Bulajića u tom intervjuu.

Za razliku od dr. Iva Goldsteina ja nisam povjesničar. Meni se može oprostiti nepoznavanje zanata historičara. Ali u knjizi *Holokaust u Zagrebu*, Goldstein je pokazao da mu je uzalud i ako pozna taj zanat kada nije mogao napisati knjigu lišenu svojih političkih predrasuda. Tako Goldstein kaže: «Vjerojatno da bi dokazao 'demokračnost' ustaškog režima, Pečarić tvrdi da je 'Židovska općina Zagreb djelovala u NDH i bila jedina u Europi koja je radila tijekom cijelog rata'. Pečarić jednostavno ne pozna činjenice, jer je, među ostalima, i Židovska općina u nedalekoj Budimpešti djelovala cijelo vrijeme rata, pa i međunarodna pomoć koja je stizala u zagrebačku Općinu, dijelom stizala preko budimpeštanske Općine. Cijelo vrijeme rata djelovale su i židovske općine u Bugarskoj, Rumunjskoj, Belgiji, pa čak je i u internaciji u Theresienstadtu sve do samog kraja rata djelovala krnja židovska samouprava.»

Znači nije netočan podatak da je židovska općina u Zagrebu djelovala cijelo vrijeme rata. Problem je samo u riječi “jedina”. Ali zašto Goldstein navodi taj citat iz moje druge knjige, a ne iz prve? Naravno, zato što bilo bi jasno da je to opet dano u sklopu jednog citata. Dakle radi se o tvrdnji drugog autora, a ne o mojoj tvrdnji. Moj komentar je bio (str. 98 prve knjige): «ova činjenica od iznimnog je značenja za buduća istraživanja». Jasno je da buduća istraživanja mogu i dati ono što tvrde Goldsteini, ali ta napomena nema ama baš nikakve veze s njihovim «vjerojatno da bi dokazao 'demokratičnost' ustaškog režima». Osim ako se to ne odnosi na Goldsteine, po onom velikosrpskom pravilu: optuži druge za ono što sam ti radiš.

Naime, Lucijan Brumnjak (*Vjesnik*, Pisma čitatelja, 2. veljače 2002.) piše:

”Sjećam se jedne izjave Slavka Goldsteina u *Globusu* od 23. kolovoza 1991., koju želim citirati: U ustaškom pokretu bilo je svega 5-6 Židova. Židovska općina u Zagrebu jedina je općina u okupiranoj Europi koja je kao općina ostala do kraja rata i djelovala.

Doduše, imala je samo 110 članova, sve pripadnika mješovitih brakova, koji su kao takvi pošteđeni, ostali su pobijeni, ali sačuvala je status općine, i misterij je kako je uopće mogla funkcionirati... .”

Dakle upravo je Slavko Goldstein taj koji je na taj način prvi dokazivao “demokratičnost” ustaškog režima. A njegov sin dr. Ivo Goldstein to sigurno zna!

Goldstein ne navodi ona svjedočanstva koja mu se ne sviđaju. Ovdje ćemo spomenuti jedno takvo svjedočanstvo.

KAKO JE DIREKTOR MUZEJA GENOCIDA U BEOGRADU SEBE OPTUŽIO ZA GENOCID?

Vjesnik, 3. prosinca 1999., Dom i Svijet, br. 266⁴

Izricanju presude g. Vinku Šakiću bio je nazočan i dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu, a neki naši novinari smatrali su za potrebnim pitati ga za njegovo mišljenje o tome. Dr. Bulajić je rekao da je zadovoljan presudom, ali tvrdi da je Šakiću, umjesto za ratni zločin protiv civilnog stanovništva, trebalo suditi za genocid. Da, napad je najbolja obrana. Jer, sigurno je dr. Milan Bulajić prije trebao biti na optuženičkoj klupi. Njemu se doista trebalo suditi za genocid jer za genocid trebaju biti suđeni i oni koji su ga pripremali i omogućili ga. A dr. Bulajić je itekako pripremao genocid koji su tijekom Domovinskog rata napravili velikosrpski agresori na Hrvatsku. To on i sam priznaje u svojoj najnovijoj knjizi: *“Jasenovac - Ustaški logori smrti # Srpski mit? # - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”*, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.”.

Bulajićeovu izjavu doista je dobro komentirao je g. Marko Barišić u “Vjesniku” od 6. listopada 1999. gdje između ostalog kaže: *“Svoje današnje tvrdnje Bulajić vjerojatno temelji na dugogodišnjim nastojanjima srpskih ideologa (osim njega, tu je najpoznatiji Vasilije Krestić) koji su zastupali tezu o genocidnosti hrvatskog naroda. S tim ciljem su uvećavali broj srpskih žrtava, posebice u Jasenovcu, navodeći brojke o čak 700 tisuća do milijun stradalih u tom logoru (što i jest osnova srpskog mita o Jasenovcu, J.P). ... Pritom se ne smije zaboraviti kako je srpska agresija na Hrvatsku krenula s medijskom pratnjom kojom se poticala borba protiv ‘genocidnih Hrvata’, a valja se također prisjetiti kako se putem takvih priča pokušavala spriječiti i nezavisnost hrvatske države. Umjesto isprike za počinjene zločine tijekom Miloševićevog osvajačkog pohoda, koji je i sâm poticao, Milan Bulajić je svoj posjet Zagrebu iskoristio za lansiranje stajališta iza kojih nije teško prepoznati velikosrpsku pozadinu.”*

A dr. Milan Bulajić i sam priznaje svoju odgovornost u pripremanju genocida nad hrvatskim narodom! Kada je prošle godine tiskana moja knjiga “Srpski mit o Jasenovcu”, u kojoj sam pokazao kako je njegova prethodna knjiga jedan velikosrpski pamflet, imao sam polemiku s dr. Bulajićem u emisiji “Most” radija Slobodna Europa. I tom prigodom se dr. Bulajić pozivao na stenografske bilješke Predsjedništva SFRJ s Mirovne konferencije o Jugoslaviji u Haagu, po kojima je dr. Tuđman rekao kako je u Jasenovcu bilo 20.000 žrtava. Tada sam rekao: *“Nije istina da sam ja tvrdio da vi nigdje ne dajete izvor gdje je dr. Tuđman to rekao, nego da ne dajete referencu, osim na jednom mjestu. A pogledajte, Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovca na stranicama 33, 65,*

---

⁴ Dani tekst je komponiran od tekstova objavljenih u Vjesniku i Domu i Svijetu. Naslov je uzet iz Vjesnika, dok je tekst u Domu i Svijetu imao naslov “Držim da bi Milan Bulajić trebao biti na optuženičkoj klupi”

119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, 30.000 na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači, vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.” Potom sam pročitao kako je dr. Bulajić u toj knjizi (str. 116) citirao dr. Tuđmana: “U tom dokumentacionom filmu, ukazao sam gospodinu Miloševiću, ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, pa čak i profesori, tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana, fašista, itd.” Konstatirao sam da po ovom njegovom citatu ispada da je dr. Tuđman tvrdio da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 a ne 20.000 ljudi. Očito, dr. Bulajić je shvatio da s njegovim “citatima” nešto nije u redu pa će u ovoj njegovoj najnovijoj knjizi to citiranje dr. Tuđmana izgledati ovako (str. 305): “U tom dokumentacionom filmu, ukazao sam gospodinu Miloševiću, ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, pa čak i profesori, tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba. **U tom dokumentacionom materijalu, američko engleskom, stoji da je u tom Jasenovcu stradalo 20 tisuća žrtava, i to svih, ne samo Srba** (istakao J.P.), **nego i Židova, Hrvata, Cigana, fašista, itd.**” Tako kog ‘znanstvenika’ dr. Milana Bulajića citati mogu izgledati čas tako - čas ovako. Već prema potrebi. Ali nije čudno samo to u ovim stenografskim bilješkama Predsjedništva SFRJ s Mirovne konferencije o Jugoslaviji u Haagu. Na stranici 808. njegove najnovije knjige dr. Bulajić tvrdi da se dr. Tuđman “**poziva na nova njemačka dokumenta koja kao povjesničar nikada nije identificirao**” Dakle, dokumenti su čas njemački čas američko engleski. Kao da je dr. Bulajić usavršio neku novu ‘znanstvenu metodu’: “Kaže čas jedno - čas drugo, već kako ti padne na pamet. Nije bitno što je točno”. Dr. Bulajić citira i izjavu Alije Izetbegovića, koji tvrdi da je (str. 306) “*nakon Jevreja, koji su najviše procentualno stradali, je muslimanski narod*”. A zatim govori o svojoj reakciji u svezi Tuđmanove i Izetbegovićeve izjave (str. 306): “*Na ove izjave revizije istorije Drugog svjetskog rata na Haškoj konferenciji nije niko odgovorio, niko nije tražio dokaze, niko nije iznio dokaze koji negiraju ovu izjavu, iako je to bilo jedno od suštinskih pitanja rješavanja jugoslovenske krize, obnavljanja zločina genocida* (istakao, J.P.). *Kada je autor predsjedniku Miloševiću skrenuo pažnju na ovu činjenicu, odgovorio je: ‘Bulajiću, svi su se na to smijali!’ Međutim, u analima Haške konferencije o Jugoslaviji biće zabilježeno šta je ko rekao, a ne na šta se smijalo! ‘Pamti se ono što je zapisano.’ (Scritta manet)*” Dakle, dr. Bulajiću su revizija historije izjave Tuđmana i Izetbegovića, a uopće ne vidi neki problem u Miloševićевой izjavi o 700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu. Sam priznaje da uopće nije skrenuo nikakvu pozornost Miloševiću na to preuveličavanje broja Jasenovačkih žrtava. Primijetimo da sam Bulajić kaže o broju srpskih žrtava u Jasenovcu (str. 809): “*Na osnovu popisa imenom i prezimenom Muzeja žrtava genocida, koji nije završen, može se govoriti preko 50.000. Taj broj prihvata i ing. Vladimir Žerjavić.*” Ne smeta mu što je njegovu brojku ubijenih Srba Milošević povećao 14 puta, već govori o Tuđmanovom jasenovačkom mitu, jer je dr. Tuđman govorio o brojci koja je ustvrđena popisom, odnosno na gore opisani način smanjio tu brojku 2,5 puta. Izgleda da je dr. Bulajiću 2,5 mnogo veći broj od 14. Međutim, dr. Bulajić pokazuje i svoju

suodgovornost u Miloševićevim tvrdnjama o “*ugroženosti srpskog pučanstva u Hrvatskoj od genocidne hrvatske vlasti*” i o “*kontinuiranom genocidu*”, jer, kako je gore istaknuto, i sam upozorava predsjednika Miloševića o “*obnavljanju genocida*”. Dakle, upravo sam dr. Bulajić priznaje da je on bio osoba koja je uvjeravala i vjerojatno uvjerila Slobodana Miloševića u navodnu ugroženost Srba u Hrvatskoj, i time sam priznao svoju zločinačku djelatnost zbog koje očito mora biti optužen za ratnog zločinca za zločin genocida. A svoju ulogu u korištenju Srpskog mita o Jasenovcu, pokazuje i time što sam upozorava Miloševića da je broj žrtava Jasenovca “*jedno od suštinskih pitanja rješavanje jugoslovenske krize*”. Doista, došlo je do genocida zbog tog suštinskog pitanja - srpskog genocida u ratovima od 1991. do 1995. godine. A dr. Milan Bulajić je po vlastitom priznanju, kao što vidimo, u svemu tome igrao, a i danas igra, ulogu srpskog Göbbelsa.

Židovi se i dandanas trude osuditi svakoga tko je sudjelovao u holokaustu, a nama u Hrvatsku mogu slobodno dolaziti i ideolozi u pripremanju i sprovođenju genocida nad našim narodom. Jer dr. Milan Bulajić to doista jeste. Zato se je teško složiti samo s dijelom rečenice g. Barišića u kome on spominje nekakvu ispriku dr. Bulajića. Zar može biti dovoljna isprika za sudjelovanje u genocidu nad hrvatskim narodom? Umjesto da mu se sudi za taj genocid! Ako se mi budemo tako odnosili prema ideolozima u pripremanju genocida nad hrvatskim narodom, dotle će oni moći u sred Hrvatske sprovesti velikosrpsku politiku, kako je to i prokomentirao g. Barišić.

JOSIP PEČARIĆ
SRPSKI MIT O JASENOVCU
II
O BULAJIĆEVOJ “IDEOLOGIJI GENOCIDA”
HRVATSKIH AUTORA

SADRŽAJ

PROSLOV
O BULAJIĆEVOJ “IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ”

Uvod

Uvodni dio Bulajićevog “odgovora”

“Revizija istorije i prirode Nezavisne Države Hrvatske“

“Nevinost” velikosrpske politike za konc-logor Sajmište; Izbjegavanje spomena o Himmlerovoj posjeti NDH; Beograd - Auschwitz Balkana; Poistovjećivanje dr. Bulajića s Brunom Bušićem; Pripisivanje žrtava beogradskih konc-logora Jasenovcu; Suradnja Srba u NDH s “antifašističkom” talijanskom vojskom; Odvođenje Židova iz NDH u Srbiju; Smiješna Bulajićeva tvrdnja o konc-logoru Beograd; Srpska ritualna ubojstva u srpskim pričama o Jasenovcu; Partizanski zločini; Bulajićevo vjerovanje da su Njemački vojnici - Pavelićevi vojnici!?!; Bulajiću je Hitler mnogo bolji od Pavelića; Pop Momčilo Đujić; Sakrivanje prirode četničkog pokreta;

“Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH”; Veliko-srpski zločini u prvoj Jugoslaviji; Četnička zvjerstva; Hoće li ikada biti obilježen konc-logor Sajmište?; Bulajićeva “obrana” Nedićeve Srbije

“Genocidna ideologija u suvremenoj Hrvatskoj”

“Istorijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda”; ‘Do istrage vaše ili naše’; I Srbi se gnušaju izdajnika ‘poturica’; Bulajićeva ‘obrana’ SPC; Što kažu Srbi o srpskom narodu?

“Broj žrtava Jasenovca-osnovno (stožerno) pitanje ‘Jasenovačkog mita’ “

Izvjешće Zemaljske komisije Hrvatske; Jasenovac - radni logor; Popis žrtava iz 1946. Godine; Zašto je Srpski mit o Jasenovcu srpski mit?; Bulajićev “Blajbuški mit”; Jasenovac kao postaja Križnog puta; Početak komunističkom umnažanja broja žrtava Jasenovca; Bulajićevo “obnavljanje zločina genocida”; Prikaz rada Brune Bušića; Bulajićevo pokušaji spašavanja od odgovornosti za veliko-srpske zločine

“Pečarićev portret autora - Bulajić: ratni zločinac”

Bulajić ponovo ubija zagrebačkog nadrabina; Stepinac - Pravednik?; Kada će dr. Milan Bulajić pred sud pravde?

PRILOZI

Sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića za emisiju “Most” Radija “Slobodna Europa”

Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca

ZAKLJUČAK

PROSLOV

Knjiga “Srpski mit o Jasenovcu II - O Bulajićevoj ‘ideologiji genocida’ HRVATSKIH AUTORA” se nadovezuje na knjigu “Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima”, koja je bila odgovor metodom ‘knjigom na knjigu’ dr. Milana Bulajića - ‘čuvara velikosrpske pogibeljomanije’. Ta prethodna knjiga izazvala je interes javnosti, ne samo u Hrvatskoj, pa je neposredno poslije njene promocije organizirano moje izravno sučeljavanje s dr. Bulajićem u emisiji “Most” Radija “Slobodna Europa”. I ta emisija je također izazvala veliki interes, pa su razgovor prenijele neke novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Kako je općenito mišljenje bilo da je dr. Bulajić u toj emisiji prošao mnogo lošije, on je u svojoj najnovijoj knjizi posvetio jedno poglavlje i mojoj knjizi, i toj emisiji, ali i mom reagiranju na intervju koji je Novi List napravio s njim. U tom svom poglavlju dr. Bulajić razmatra nešto što on naziva “ideologija genocida Cohen-Pečarić”. Naravno, već tako bombastični naslov

sugerira da su mu argumenti slabi, pa ih na taj način želi osnažiti. Naravno, u vrijeme bivše države, kada su njegova gledišta bila praktično ‘zakonom zaštićena’, to bi bilo dovoljno. Danas nam se pruža mogućnost, da njegove ‘argumente’ analiziramo, i to je učinjeno u prvom dijelu ove knjige. U drugom dijelu knjige dan je cijeli razgovor koji je vođen za emisiju “Most”, jer su objavljeni samo neki dijelovi tog razgovora, iako je bilo rečeno da će cijeli razgovor biti emitiran. S obzirom da se dr. Bulajić poziva i na moju reakciju u Novom Listu, u ovom dijelu knjige dan je i taj tekst.

O BULAJIĆEVOJ “IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ”

UVOD

Bilo je za očekivati da će dr. Milan Bulajić pokušati odgovoriti na moju knjigu “Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”, i to u maniri njegovih dosadašnjih tekstova - znači dosta plitko. Doista, lako se može ponovno pokazati kako on često sam sebe pobija. Izgleda da su ga i moja knjiga, a i naš razgovor na radiju Slobodna Europa, toliko dotukli pa je zato njegov odgovor na tako niskoj razini. Bulajića sam u tom izravnom razgovoru, a i u drugim objavljenim tekstovima argumentirano optužio kao odgovornog za mnogobrojne zločine u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu u srpskim agresijama od 1991. do 1999. godine, jer je sudjelovanjem u Srpskom mitu o Jasenovcu, o navodnim 700.000 žrtava Jasenovca, o “najvećem srpskom gradu pod zemljom” izravno sudjelovao u pripremanju srpskog pučanstva u genocidima koji su napravljeni na ovim prostorima. U Hrvatskoj taj ‘učinak’ je bio: 22.000 poginulih, 55.000 ranjenih, 3000 nestalih. Samo u Vukovaru ubijeno je 1700 ljudi, većinom civila. Hrvatska je do sada registrirala preko 120 masovnih grobnica u kojima je do sada nađeno oko 3000 posmrtnih ostataka. Razrušeno je ili uništeno 1821 kulturnih spomenika. Čak 550 gradova i sela pretrpjelo je štete, a 35 ih je srušeno sa zemljom - da, srušeno sa zemljom. Uništeno je 171.000 stambenih jedinica, razrušeno 450 katoličkih crkava. Izravna je ratna šteta 236,4 milijardi kuna ili 65,3 milijardi maraka ili 37,1 milijardi dolara, a neizravna i tri, četiri puta veća. U ratu je izgubljen jedan i pol do dva bruto domaća proizvoda. Učinak velikosrpske politike u BiH je još gori, a spomenimo samo da se za Kosovo spominje oko 400 masovnih grobnica s desecima tisuća umorenih. “Odgovor” dr. Bulajića dan je u još jednoj njegovoj knjizi o Jasenovcu: “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”⁵, i to u poglavlju čiji naslov sve kaže: **“Srpski mit o Jasenovcu” profesora Josipa Pečarića i “Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima” - Ideologija**

⁵ Dr. Milan Bulajić, “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

genocida Cohen-Pečarić (Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest, 1998)". Da, doista, dr. Bulajić, poslije moje izravne argumentirane optužbe za ratni zločin na radiju Slobodna Europa, kada nije mogao naći zadovoljavajuću obranu svoje uloge i svog doprinosa u genocidima na ovim prostorima, poput malog djeteta 'pronalazi' spas: optužit ću Cohena i Pečarića kao ideologe genocida i onda smo na istom. Da, on misli da je time prekrizio svoj doprinos tim genocidima, a ustvari samo ga je potvrdio jer je time sam pokazao da je ideologija genocida itekako važna za ostvarivanje samih genocida. A kako je na ovim prostorima u periodu od 1991. do 1999. godine bilo samo genocida koji su pravili Srbi, vođeni dobrim dijelom i Srpskim mitom o Jasenovcu, očito je da dr. Bulajić optužuje samog sebe. Osim, naravno, ako ne misli na još veću ludost: Ideologija genocida Cohen-Pečarić je stoga što se poslije objavljivanja Pečarićeve knjige desio genocid u Kosovu. Naravno, po Bulajiću to nije srpski genocid, jer je njegov predsjednik nepravedno optužen za njega kao ratni zločinac, već je taj genocid prouzročila 'genocidna ideologija Cohen-Pečarić'. Ako se nekome i učini ovakvo razmišljanje previše nategnuto, neka pročita pjesmu "*Jasenovac 1941-1945.*" Milke Babić kojom dr. Bulajić završava svoju najnoviju knjigu.⁶ U toj pjesmi je Jasenovac tijekom domovinskog rata bio ponovo logor za Srbe ("*Jasenovac opet logor posta*"⁷), istovjetan onom u Drugom svjetskom ratu. Ako se zna da je kroz skoro svo vrijeme Domovinskog rata Jasenovac bio u srpskim rukama, čovjek se mora zapitati - što su sve Srbi izmislili za Drugi svjetski rat, kada dr. Bulajić s time završava svoju najnoviju knjigu.

Ovdje ćemo dati analizu tog Bulajićevog 'odgovora', uz napomenu da njegove naredne tekstove ne treba sustavno analizirati. Naime, već sam tijekom samog razgovora s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa konstatirao da na njegove tekstove ne trebaju odgovarati hrvatski povjesničari, jer oni nisu nikakvo povijesno štivo već obični pamfleti. Inače, u ovoj knjizi, dr. Bulajić se trudio da izbaci neke od najvećih gluposti za koje sam ja već pokazao koliko su apsurdne. Najočitija je promjena u samom naslovu. Tu više nema "Tuđmanovog jasenovačkog mita". Sada dr. Bulajić pokušava dokazati kako Srpski mit o Jasenovcu u stvari nije srpski mit. Očito svjestan je uloge ovog mita u pripremanju Srba za genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. Izgleda da ja pisanjem ovakvih odgovora pomažem dr. Bulajiću, jer on tako u novim izdanjima svoje knjige izostavlja svoje bedastoće, a time doista zakidam čitatelje koje njegovo spisateljstvo interesira upravo zbog mogućnosti da sami nalaze takve gluposti.

Međutim, iako pokušava opravdati i sebe i velikosrpsku politiku, to mu nikako ne uspijeva. Tako će se ovom knjigom, u stvari, još više osuditi, kako zbog svoje uloge u korištenju srpskog mita o Jasenovcu za pripremanje agresije i počinjenih genocida tako i izravno.

---

⁶ Isto, str. 862-863.

⁷ Isto, str. 863.

UVODNI DIO BULAJIĆEVOG “ODGOVORA”

Ali da pogledamo kakav je to ‘odgovor’ smislio dr. Bulajić. Počinje ga ovako: *“Promotori knjige sveučilišnog profesora matematike Josipa Pečarića ‘Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima’, Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest, na koricama knjige da skreću pažnju javnosti.”*⁸ I potom doista dr. Bulajić citira ono što je dano na koricama moje knjige⁹. Očita je nepismenost već u toj prvoj rečenici, a nije rijetka ni kroz cijelu knjigu. To doista je iznenađujuće za jednog doktora znanosti. Doista ne znam kaže li se na srpskom “promotor” za hrvatsku riječ “nakladnik”, vjerujem da je ono “matematija” tiskarska greška, ali je li to i ono “da” u “da skreću”? Iako nisam doktor međunarodnog prava, već samo matematike, ipak dopustite da kažem da bi mi ta rečenica bila daleko smislenija bez tog “da” uz još poneku odgovarajuću riječ. Na takve greške nećemo previše ukazivati, jer očito je tako nešto uobičajena stvar kod dr. Bulajića, a kada se poziva na nekog autora Josipa Žerjavića, nećemo ni to komentirati¹⁰. Poslije samog citata Bulajić će: *“Eto, to je napisano na koricama knjige ‘Srpski mit o Jasenovcu’ Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu 1998. godine. Nije rečeno da je autor Josip Pečarić, sveučilišni profesor matematike. U ‘Bilješki o autoru’ rečeno je da je ....”*¹¹ Očito već na samom početku Bulajić i prve bedastoće: Nije rečeno da je autor sveučilišni profesor matematike na koricama knjige već u ‘Bilješki o autoru’. Dr. Bulajić tako odmah pronikne u bit stvari, zar ne?

Zatim dr. Bulajić citira početni dio “Zaključka” moje knjige na slijedeći način: *“Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: ‘Jasenovački mit’ Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice Hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi.”*¹² Lako je usporediti s mojim tekstom i uvidjeti da ja nisam naglasio dio koji je gore istaknut. Dr. Bulajić ne komentira ovaj citat, a isticanjem ovog dijela, vjerojatno hoće čitateljima sugerirati kako je i meni samom

⁸ Isto, str. 753.

⁹ Isto, str. 753-754.

¹⁰ Isto, str. 813-814.

¹¹ Isto, str. 754.

¹² Isto, str. 754-755.

bitnija činjenica da njegova knjiga “jest velikosrpski odgovor” na knjigu dr. Tuđmana, od onog komentara koji je dan poslije toga.

Bulajić, potom, laska sam sebi i kaže: “*Učesnici najnovije verzije ‘Srpskog mita o Jasenovcu’*, instruktori profesoru matematike, prema autoru su i: prof. dr. Mirko Valentić, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, bez čijih ‘mnogobrojnih sugestija’ i ‘potpore ova knjiga sigurno ne bi bila tiskana’, dr. Mirko Sobolevski i prof. Željko Krušelj, kome je dodijeljena čast prvog priloga pod naslovom ‘Dr. Milan Bulajić - čuvar velikosrpske ‘pogibeljomanije’’, prof. Mario Jareb i mr. Zdravko Dizdar.”¹³ Očito je koliko dr. Bulajić nema odgovora na moju knjigu, kada ne odgovara na njene najbitnije dijelove, a komentira “izraze zahvalnosti” koje autor daje na kraju svog Uvoda. Time pokazuje da je u sredini u kojoj živi i radi strano da autor ovakve publicističke knjige, koji nije sam povjesničar, svoju knjigu da na čitanje stručnjacima iz povijesti, i tako se osigura od mogućeg iznošenja krivih podataka. Bulajiću je, očito, užasno teško prihvatiti činjenicu da ni poslije više od četrdeset godina rada na pitanjima žrtava rata još uvijek piše pamflete umjesto povijesnih knjiga, i da hrvatskim povjesničarima takove njegove tvorevine nisu uopće interesantne. Naravno, ja se nisam zahvalio nikakvom Mirku Sobolevskom, već dr. Mihaelu Sobolovskom. Takovih grešaka u najnovijoj knjizi dr. Bulajića ima toliko mnogo pa se ne može pobjeći od dojma kako ih on i piše s dosta nemara, shvaćajući - valjda - poslije našeg razgovora na radiju Slobodna Europa - pamfletski karakter svojih knjiga. Koristeći izraz “instruktori” i “dodijeljena mu je čast” želi, ipak, sam sebe uvjeriti kako je njegovo djelo značajno, iako su vjerojatno s njim spomenuti hrvatski povjesničari upoznati čitajući moju knjigu i smijući se glupostima dr. Bulajića na koje sam tom prigodom ukazao. A možda jednostavno time želi uvjeriti one koji financiraju njegov rad, kako je to doista nešto vrijedno.

Bulajiću će vjerojatno teško pasti spoznaja, da su sve njegove težnje za obranu četnika u NDH, srušili upravo dva od spomenutih hrvatskih povjesničara. Naime, nedavno su Zdravko Dizdar i Mihael Sobolevski izdali knjigu: **“Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.”**¹⁴, u kojoj je dan ogroman broj dokumenata o zločinima četnika u NDH, za razliku od ‘znanstvenih’ knjiga dr. Bulajića tipa: taj i taj rekao je to i to, i slično.

Na kraju ovog uvodnog dijela svog ‘odgovora’ dr. Bulajić daje preslik naslovne stranice moje knjige¹⁵, prve dvije stranice spomenutog “prvog priloga” Željka Krušelja¹⁶. Potom daje preslik korica svoje knjige s kojom sam polemizirao¹⁷. Ne čudi što uopće nije dao preslik mog komentara navodnog bedža sa slovom ‘U’ (staša) sa slikama danim na stranicama 31. i 32. moje knjige, jer bi time ponovo ismijao sam sebe. Naime, na sličan način s istim bedžom počinje i

¹³ Isto, str. 755.

¹⁴ Zdravko Dizdar i Mihael Sobolevski, “Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941.. - 1945.”, Dom i Svijet-Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1999.

¹⁵ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 755.

¹⁶ Isto, str. 756-757.

¹⁷ Isto, str. 758.

ovu knjigu, ali mu to više nije ‘U’(staša) već ‘Y’(staša)¹⁸ - ma štogod to značilo. Da ne bude zabune, doista je stavljen ‘ipšilon’ umjesto ‘U’.

“REVIZIJA ISTORIJE I PRIRODE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE”

“NEVINOST” VELIKOSRPSKE POLITIKE ZA KONC-LOGOR SAJMIŠTE

I kada se poslije ovakva Bulajićeva uvodnoga dijela teksta očekuje da on doista pokuša pobiti moja osporavanja, bolje reći ismijavanja, njegovih stavova o Jasenovcu, ili upravo zbog tog ismijavanja, dr. Bulajić počinje svoju ‘analizu’ onim što čini podnaslov moje knjige: *“Na liniji ‘tuđmanovštine’ na mjesto negiranja ‘Jasenovačkog mita’ iznošenjem ‘Blajburškog mita’, profesor matematike, ispred dr. Mirka Valentića (spominjanjem dr. Valentić želi kod svojih sponzora ostaviti dojam da je hrvatskim povjesničarima doista interesantan njegov rad, jer mu doista je problem što na njegovu knjigu odgovara danas neki matematičar, a sutra već - vjerojatno - neki student, J.P.), pokušava da da (sic!) objasni ‘Srpski mit o Jasenovcu’ skretanjem pažnje sa ‘srpskog logora’ Sajmište kod Beograda. Josip Pečarić je knjizi ‘Srpski mit o Jasenovcu’ dao podnaslov ‘Skrivanje istine o beogradskim konclogorima’: U odgovoru bi trebalo reći da je mit o Jasenovcu veoma značajna karika u velikosrpskoj politici, ali on je potreban, pored ostalog, i za skrivanje istine o logoru ‘Sajmište’ ‘. Bulajićevoj ‘kvalifikaciji Jasenovca kao najvećeg logora smrti za Srbe’ suprostavlja ‘da je Beograd sa svojim logorima ‘Sajmište’, ‘Banjica’ i s Jajincima vjerojatno ‘najveći logor smrti za Srbe’!*”

Gospodo, pogriješili ste što ste otvorili pitanje nacističkog logora smrti Sajmište (opet govori u množini - obraća se i povjesničarima iz Hrvatske, a ne autoru koji je o tome pisao, očito zbog neugodne spoznaje da nepovjesničari lako mogu pokazati apsurdnost njegovog dugogodišnjeg ‘znanstvenog’ rada, J.P.), jer javnost nije dovoljno upoznata sa istinom da je Sajmište bio nacistički logor holokausta, na teritoriji ustaške Nezavisne Države Hrvatske, da je stvoren na osnovu ugovora između nacističke komande u Beogradu i hrvatske ustaške vlade: da je ‘najveći logor za Srbe’ bila genocidna Država Hrvatska od grada Zagreba, Kerestinca, Lepoglave, Jasenovca, Donje Gradine, Stare Gradiške, Gospića, Jadovna Paga, Mostara, Prebilovaca....”¹⁹

Naravno, uvijek je zgodno komentirati ono što napiše dr. Bulajić, jer on ni sam ne zna što je napisao. Prvo kaže da profesor matematike *“na mjesto*

¹⁸ Isto, str. 3.

¹⁹ Isto, str. 759.

negiranja 'Jasenovačkog mita', pokušava objasniti "Srpski mit o Jasenovcu" skretanjem pažnje sa "srpskog logora" Sajmište. Pretpostavljam da dr. Bulajić pod "Jasenovački mit" ne podrazumijeva svoju knjigu, jer ako podrazumijeva ovo opet imamo nešto izuzetno glupo. Naime, sam je počeo ovo poglavlje s onim što su 'promotori' napisali o mojoj knjizi: "*Knjiga 'Srpski mit o Jasenovcu' sustavna je analiza knjige beogradskog 'stručnjaka' za ratne žrtve dr Milana Bulajića 'Jasenovački mit'... Metodom 'knjige na knjige', slijedi osamnaest Pečarićevih poglavlja koja su zapravo identična Bulajićevim nazivima, što je vidljivo iz njegova korišćenja navodnih znakova...*"²⁰ Je li moguće da dr. Bulajić ne razumije što je sam citirao, što znače riječi "**sustavna je analiza**", a da iz činjenice što sam pokazao apsurdnost njegove knjige slijedi da sam je i negirao?

Valjda razumije, pa doktor je međunarodnog prava! Zato pretpostavljam da doktor međunarodnog prava misli na neku suptilnu razliku između izričaja "Jasenovački mit" i "mit o Jasenovcu", i neka meni, kao profesoru matematike bude dopušteno da tu suptilnu razliku doista ne znam. U daljem mom tekstu koji je Bulajić citirao, vidi se da ja kažem da je to "veoma značajna karika u velikosrpskoj politici" a da je potreban "pored ostalog" i za to. To baš nije isto s onim što dr. Bulajić tvrdi ("pokušava da da objasni... skretanjem pažnje sa..."), ali izgleda on to ne može shvatiti.

Dr. Bulajiću je poanta u tome da Sajmište nije "srpski" nego njemački logor, na što je već itekako odgovoreno u mojoj knjizi, a o čemu će još biti riječi. Naime, njemu - i ne samo njemu - je osnovna teza kako je na pr. Sajmište njemački logor, a Jasenovac hrvatski. On ne navodi činjenicu da logora sličnih Jasenovcu, Sajmištu, Banjici nije bilo u dijelu NDH koji je bio u talijanskoj interesnoj sferi. Ili, recimo, da su se Židovi iz dijela NDH koji je bio njemačka interesna sfera spašavali bježanjem u taj dio koji je bio talijanska interesna sfera.

IZBJEGAVANJE SPOMENA O HIMMLEROVOJ POSJETI NDH

Da je i Jasenovac njemački logor koliko i Sajmište svjedoči činjenica da je Himmler osobno dolazio 1943. godine u Hrvatsku jer je bio nezadovoljan "rješavanjem židovskog pitanja". Treba li napomenuti da u Srbiju nije morao dolaziti, jer tamo je "židovsko pitanje" riješeno još 1942. godine na način koji je zadovoljavao Himmlera. Da je Jasenovac bio hrvatski logor jer je NDH bila neovisna država kako glupo ponavljaju Bulajić i njemu slični - kako bi Himmler mogao dolaziti u Hrvatsku zbog tako nečeg? Ispada da je Jasenovac bio hrvatski izum samo zbog toga što je Himmler morao dolaziti u Hrvatsku, a u Srbiju nije! Činjenica da dr. Bulajić u cijeloj svojoj knjizi uopće ne spominje ovu činjenicu o Himmlerovom dolasku u NDH potvrđuje koliko onima koji koriste Srpski mit o Jasenovcu smeta ova činjenica. Naime glavna je njihova teza da je Jasenovac isključivo stvar NDH i da Nijemci nemaju nikakva udjela u tomu. Međutim

²⁰ Isto, str. 753.

dolazak Himmlera u NDH odmah pokazuje svakome iole pametnijem čitatelju da to nije točno. Zato svi oni koji govore o Jasenovcu želeći pritom optuživati hrvatski narod (“genocidnost hrvatskog naroda”) nikad neće spomenuti ovu činjenicu.

BEOGRAD - AUSCHWITZ BALKANA

Glupa je i tvrdnja dr. Bulajića: “*Gospodo, pogriješili ste što ste otvorili pitanje nacističkog logora smrti Sajmište....*”. Dakle, direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu hoće reći da smo “mi” (dakle ja) - a ne on - otvorili pitanje konc-logora u glavnom gradu Jugoslavije i Srbije - u Beogradu gdje je smješten njegov muzej. Muzej žrtava genocida u Beogradu ne interesiraju žrtve genocida u Beogradu! Naravno, sada kada sam ja otvorio pitanje paralelnog istraživanja logora u Jasenovcu i Beogradu mora i dr. Bulajić govoriti o tim logorima, ali on će to pokušati kroz poznatu priču kako Srbi nisu imali nikakvog udjela u tome.

U daljem tekstu, očito zbog činjenica koje sam naveo u svojoj knjizi, dr. Bulajić odustaje od tvrdnje da je Jasenovac “*najveći logor za Srbe*” već mu je to NDH. Očito shvatio je da je onih 160.000 ubijenih u Beogradu, što tvrde sami Srbi, mnogo više od onoga što on ima za Jasenovac. Time posredno priznaje da je **Beograd Auschwitz Balkana**. A s obzirom na mogući ukupan broj žrtava u Jugoslaviji tijekom Drugog svjetskog rata, a sjetimo se da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597.323 žrtava (u Jasenovcu 49.874), teško će biti obraniti i njegovu tezu da ih je u NDH, iako su se digli na ustanak protiv te države, bilo više srpskih žrtava nego u Balkanskom Auschwitzu - Beogradu. Pogotovo što i sam Bulajić potvrđuje da ih je mnogo iz NDH odvedeno i pogubljeno tamo! Međutim, i da nije tako, svojom usporedbom jednog jedinog grada - grada Beograda, s cijelom državom NDH, samo potvrđuje činjenicu da o Beogradu doista možemo govoriti kao o **Balkanskom Auschwitzu**.

Činjenicu kako je Sajmište bilo u NDH Bulajić nam i objašnjava: “*Njemačka vojnookupaciona uprava u Srbiji (general Franz Boehme) donijela je 28. oktobra 1941. odluku da se umjesto u Jarku, zatim u poplavljenoj Zasavici, za veliki koncentracioni logor u Srbiji (istakao J.P.) urede paviljoni Beogradskog sajma (Nijemci ga nazivaju Semlin - Zemun), na drugoj obali Save kod Beograd. Na osnovu Hitlerove odluke, na okupiranoj teritoriji Kraljevine Jugoslavije, obrazovana je ustaško-nacistička Nezavisna Država Hrvatska, koja se prostirala do lijeve obale Beograda, uključujući Zemun i prostor Sajmišta. U ime njemačke nacističke komande, Bencler se obratio Njemačkoj ambasadi u Zagrebu i zatražio saglasnost da Sajmište bude upotrijebljeno kao tranzitni logor (Ubergangslager) u koji bi najprije bile smještene deportovane jevrejske žene i djeca... Vlada ustaške NDH se saglasila pod uslovom da logor čuvaju Nijemci a ne Srbi i da se logor snabdijeva sa srpske a ne sa hrvatske teritorije. Istog dana kada je stigao hrvatski odgovor, Turner je dao uputstva svojim regionalnim*

komandantima da izvrše pripreme za deportovanje jevrejskih žena i djece u jedan sabirni logor - Sajmište (Semlin) negdje poslije 15. novembra 1941."²¹

To što je dr. Bulajiću i drugim srpskim povjesničarima bitno da se “**veliki koncentracioni logor u Srbiji**” nalazio na području NDH, kao i činjenica da se Njemačka za odobrenje obratila vlastima NDH pokazuje iznova njihov pokušaj zamagljivanja istine o ovom logoru i srpske uloge u njemu. Čudno je da dr. Bulajić ne razumije činjenicu da su u toj i takvoj NDH Nijemci zatražili **teritorij** za osnivanje konc-logora Sajmište - “**velikog koncentracionog logora u Srbiji**”. A, s druge strane, prirodno je da se i u takvim uvjetima drži do diplomatskog ophođenja među državama, kada su već Nijemci stvorili NDH - kako kaže i sam dr. Bulajić - moraju je službeno i pitati o takvim stvarima. Kao, “**na osnovu Hitlerove odluke osnovana je NDH**”, i Nijemci više ne mogu na ništa utjecati u Hrvatskoj. Za sve potom odgovorni su Hrvati. Vjerovali ili ne!

Vjerojatno dr. Bulajić nije ni svjestan i da iz njegovog citata slijedi da to jest bio i srpski logor, jer “*vlada ustaške NDH se saglasila pod uslovom da logor (kada je već na teritoriji NDH, J.P.) čuvaju Nijemci a ne Srbi*”, i da se logor snadbijeva s njihove strane - kada je već njihov. Bulajić kao Bulajić. Opet se potrudio da dokumentira izjavu jednog Srbina o logoru Sajmište: “*Nemce smo videli samo na ulazu (očito je kako su poštivali zahtjev vlade NDH, J.P.), tamo gde je bila zgrada komande logora. Poredak u krugu održavalo je oko dvesta policajaca, koji su mučili zatvorenike po direktivama 4-5 gestapovaca (očito je da su oni bili Srbi, J.P.)*.”²² **Da je to bio isključivo njemački logor u NDH onda bi očito bilo drugačije, i NDH ne bi imala ni potrebe davati uvjet o tome kako čuvari logora ne smiju biti Srbi.**

Zaboravljajući da je na prethodnoj stranici patetično uzviknuo “*Gospodo, pogriješili ste što ste otvorili pitanje nacističkog logora smrti Sajmište*” dr. Bulajić pokušava objasniti zašto se on kao direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, dakle glavnom gradu SRJ i Srbije, bavi s Jasenovcem, dakle logorom u drugoj državi. Kao “*odgovor da je Institut za suvremenu istoriju objavio knjigu autora Milana Koljanina “Nemački logor na Beogradskom sajmištu 1941. - 1944.” ja ne prihvaćam “valjda zbog naziva ‘nemački logor’*”²³ Malo prije smo vidjeli da je izborom citata sam dr. Bulajić demantirao činjenicu kako taj logor nije bio srpski, jer je služio kao masovni logor smrti za potrebe u Srbiji, a naziv ‘Nemački logor’ doista je teško prihvatiti pored objavljenih dokumenata iz kojih je očito kako je naziv logora “Judenlager Semlin”, a da ga potpisuje njemački zapovjednik logora i Gradsko poglavarstvo Beograda.

POISTOVJEČIVANJE DR. BULAJIĆA S BRUNOM BUŠIĆEM

²¹ Isto, str. 759-760.

²² Josip Pečarić, “Srpski mit o Jasenovcu”, Dom i Svijet-Hrvatski informativni centar-Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1998., str. 90.

²³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 760-761.

Dr. Bulajić na uobičajeni bulajićevski način komentira kako smrt dr. Fikrete Jelić-Butić i dr. Ivana Jelića: *“Nerazjašnjena smrt u požaru dr Fikrete Jelić-Butić, autora najpoznatije monografije o ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, i dr Ivana Jelića, miniranje kuće autora knjige o ustaškim logorima Slano i Metajna na ostrvu Pagu (‘Haron i sudbine’, 1988.), pokazuje da pisanje izvan zvanične apologije ustaških zločina nosi životnu opasnost. U tom duhu treba zaplašiti i Milana Bulajića samo zato što se bori za istinu o sistemu ustaških logora smrti - Jasenovac, iako nudi zajednički projekat i angažovanje međunarodnih stručnjaka”*.²⁴ Zgodno je usporediti ovaj citat dr. Bulajića sa slijedećim djelom intervjuja s dr. Mirkom Valentićem: *“Uzmimo samo pokojnog kolegu dr. Ivu Jelića, koji je zbog ocjene Jasenovca bio ne samo prozivan nego i kažnjen, a cijela naklada "Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture" povučena iz prodaje zbog njegove hrabre ocjene da su kroz taj logor prošli "deseci tisuća ljudi". Svaki takav pokušaj razobličavanja jasenovačkog mita hrvatskim je autorima priskrbio u Beogradu "ustaški" epitet. Kakva je to bila sloboda?! Koliko smo svi mi tada imali neprospavanih noći zbog tih službenih "istina", koje su "branile" razne političke i državne institucije?!”*²⁵ Osjeća li dr. Bulajić i vlastitu suodgovornost za “nerazjašnjenju smrt” dr. Ive Jelića? A dr. Milanu Bulajiću očito je velika prijetnja knjiga profesora matematike. Valjda se boji da će ga zbog nje - strpati u ludnicu? Naravno on zna da je sasvim bezopasno danas šetati po “drugoj nezavisnoj državi Hrvatskoj”, pa je bio redoviti pratitelj suđenja g. Dinku Šakić, i tom prigodom davao izjave hrvatskim novinarima. A da doista je opasno pisati i danas suprotno komunističke apologije govori i nedavna vijest o nestanku člana izvršnog odbora slovenskih demokršćana (SKD) Janeza Gajšeka (49). Prvak slovenskih demokršćana Alojz Peterle tvrdi da je politička pozadina nestanka Janeza Gajšeka to što se on jako angažirao na otkrivanju detalja povezanih s masovnim grobištima u mariborskoj četvrti Tezno (tamo su u protutenkovskim rovovima otkriveni posmrtni ostaci na tisuće žrtava poslijeratnih masovnih ubojstava uglavnom hrvatskih domobrana i povratnika iz Bleiburga, a o tome će više biti riječi kasnije), o čemu je nestali Gajšek jako puno znao.²⁶ Dakle i on je djelovao, kao i dr. Jelić suprotno djelovanju dr. Bulajića. Jesu li obojica zbog toga stradali?

Međutim, ono što sigurno dr. Bulajić zna jest činjenica da je jedan od ljudi koji su pisali o žrtvama rata sigurno ubijen od jugoslavenske tajne policije. Radi se o Brunu Bušiću. Treba li uopće spomenuti da je i Bruno Bušić pisao suprotno onome što piše dr. Milan Bulajić. Ubijen je u Parizu u noći između 16. i 17. listopada 1978. U 39. godini života. U emigraciji je proveo samo posljednje tri godine. Već kao srednjoškolac je pisao prve kritike jugoslavenskoga režima. Zbog toga je dva puta bio uhićen i zatim izbačen iz gimnazije bez prava ponovnog upisa ili polaganja ispita u bilo kojoj školi u Jugoslaviji. Nakon izmijenjenih propisa, Bušić je ipak završio gimnaziju u Splitu i studij na Ekonomskom fakultetu u

²⁴ Isto, str. 761.

²⁵ Kulturni Obzor “Večernjeg lista” od

²⁶ “Večernji list” od 30. rujna 1999.

Zagrebu. U zagrebačkom Poletu Bušić je objavio svoje prve pripovijetke. Postao je jedan od najbližih suradnika dr. Franje Tuđmana, tadašnjega direktora Instituta za povijest radničkoga pokreta Hrvatske. Ondje je Bruno Bušić imao uvid u mnoge važne dokumente koji su mu poslužili kao dragocjena dokumentacija u kasnijim analizama. U svojoj 27. godini (1966.) ponovno je bio uhićen i zbog čitanja emigrantskoga tiska osuđen na 9 mjeseci zatvora. 24. listopada 1966. godine organizirano je prebačen u Austriju, u logoru Traiskirchen zatražio i dobio politički azil, a pred Božić 1966. godine vratio se u Zagreb na poziv i garanciju iz Tuđmanova Instituta. Bušić je otišao u Austriju s namjerom da mu viši sud poništi presudu kako bi se mogao vratiti u Institut, jer osuđivan nije više mogao raditi u Institutu. I Institut se u to uključio. Bušić je uspio i vratio se. Bilo je to vrijeme neposredno nakon pada zloglasnog Aleksandra Rankovića, kada je diktatura popuštala i kada se počelo radati Hrvatsko proljeće. Bruno Bušić je bio jedan od najistaknutijih sudionika, točnije, stvaratelja tadašnjega hrvatskog preporoda. Postao je suradnik mnogih revija i časopisa. Jedan je od urednika Hrvatskog književnog lista. Nakon zabrane Hrvatskog književnog lista (HKL) otišao je u Pariz gdje je dobio francusku stipendiju. Vratio se u Hrvatsku u travnju 1971. i postao članom uredništva Hrvatskog tjednika. U Hrvatskom tjedniku (HT) je ostao sve do posljednjega broja. Proganjan i nakon izlaska iz zatvora, Bruno Bušić je potkraj rujna 1975. ilegalno napustio domovinu i uz pomoć prijatelja došao u Veliku Britaniju gdje je dobio azil. U Londonu je odmah počeo raditi u uredništvu Nove Hrvatske. Kandidirao se 1976. godine na izborima za II. sabor Hrvatskoga narodnog vijeća, krovne hrvatske organizacije u inozemstvu, i dobio najviše glasova. Vodio je Ured za promidžbu HNV-a i pokrenuo Hrvatski list. Bio je autor "Hrvatske deklaracije". 'Posudbom' američkoga zrakoplova TWA (na 200. obljetnicu američke nezavisnosti: Bicentennial of American Independence 1776-1976) bila je 1976. izborna objava Deklaracije u američkim novinama (The New York Times, Los Angeles Times, Chicago Tribune, Washington Post, i dr.). Osim Deklaracije, objavljen je i "Appeal to the American People", a "Poziv na dostojanstvo i slobodu" - letak na hrvatskom namijenjen domovini, objavljen je u hrvatskom tisku. Za švedski dokumentarac "Hrvati - teroristi ili borci za slobodu", organizirao je u jednoj šumi u Njemačkoj "vježbe" hrvatske gerile (gerilci odjeveni u "hrvatske vojne uniforme" i s oružjem u ruci bili su samo statisti). Međutim, njegov rad na pitanjima žrtava rata neki smatraju najvažnijim razlogom zbog čega je ubijen. Tako hrvatski povjesničar mr. Sc. Josip Jurčević kaže: "Jedino je Bruno Bušić - krajem 60-ih godina u svojem kratkom radu "Žrtve rata" - potpuno i otvoreno doveo u pitanje cijeli pristup koji se temeljio na ovakvu načinu proučavanja žrtava rata u Hrvatskoj (i Jugoslaviji). A činjenica da ga je i zbog toga ubila tajna jugoslavenska policija, govori o značaju koji je jugoslavenska država pridavala nadzoru nad temom žrtava rata."²⁷

PRIPISIVANJE ŽRTAVA BEOGRADSKIH KONC-LOGORA JASENOVCU

²⁷ Josip Jurčević, Nastanak Jasenovačkog mita, Zagreb 1998., str. 160.

Ovaj paragraf dr. Bulajić završava s: *“Da je sačekao novo potpuno izdanje ‘Tuđmanovog ‘Jasenovačkog mita’ - Jasenovac - ustaški logor smrti’ - ‘Srpski mit?’ (ovo izdanje)” pročitao bi novo poglavlje ‘Jasenovac - nacistički logor Sajmište u Beogradu - obale Beograda u sistemu ustaških logora’.*²⁸ Dakle, dr. Bulajić bi volio da sam sačekao ovo “potpuno izdanje” i da mu nisam odgovarao na prethodno (dva izdanja istoga s različitim naslovima!?)! Svima koji su pročitali moju knjigu, ili slušali naš razgovor na radiju Slobodna Europa, jasno je zašto. Istakao sam ovu Bulajićeovu tvrdnju o *“potpunom izdanju”*, da upozorim čitatelje njegove knjige na činjenicu kako sekciju *“Deveto izdanje na putu utvrđivanja istine o Jasenovcu”* on završava najavom desetog izdanja s potpunijim saznanjima²⁹. Kakav je to znanstvenik koji potpuno saznanje nadopunjuje, ostavljam na prosudbu čitateljima. Međutim, to što on misli da netko treba sačekati novija izdanja njegovih knjiga i da ne treba komentirati prethodne njegove bedastoće, doista je zabavno. Pa dr. Bulajić time posredno priznaje da su njegova prethodna izdanja puna bedastoća. Time priznaje da je takvo i ovo izdanje, jer eto on već sprema novo izdanje.

U slijedećem paragrafu Bulajić citira naše vjerovanje kako će hrvatski znanstvenici, poznavajući rad dr. Bulajića, vjerojatno na njegovim popisima naći i *“sve žrtve stravičnog srpskog logora ‘Sajmište’ i drugih logora, ali i izmišljena imena. Pa već na izložbi o Jasenovcu u New Yorku, primijećene su slike zatvorenika sa Sajmišta!”*³⁰ Bulajić će: *“I to je moguće s obzirom na razmjenu zatočenika Jasenovac - Sajmište - Jasenovac (o tome malo kasnije, J.P.), a ne iz razloga koje sveučilišni profesor matematike želi da prikaže.”*³¹ Možda nekoga dr. Bulajić i može uvjeriti u smiješnu tvrdnju da su slike zatvorenika sa Sajmišta bile na njegovoj izložbi zbog razmjene zatočenika Jasenovac - Sajmište - Jasenovac (kao da su se u Sajmište dolazili slikati za Bulajićeovu izložbu). Ovim nam on samo potvrđuje da će na njegovom popisu žrtava Jasenovca doista biti i onih iz Sajmišta, ali i onih iz drugih logora, kao i izmišljenih imena! Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdi da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. vidljivo da su one umnožavale broj žrtava i tako što su neka imena ponavljale. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao genocidan narod. Dodao je da će ti popisi biti preispitani.³² Dakle i nalazi saborske komisije potvrđuju ispravnost pretpostavki danih u mojoj knjizi.

Potom dr. Bulajić opisuje moju priču o kolegi sveučilišnom profesoru matematike koji je vjerovao da su mu tetku iz Beograda odveli i pogubili u Jasenovcu, a ne na Sajmištu, Banjici ili nekom drugom beogradskom konc-logoru,³³ a zatim se trudi dokazati kako je sam konc-logor Sajmište, a ne cijeli

²⁸ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 761.

²⁹ Isto, str. 9.

³⁰ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 87.

³¹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 761.

³² “Vjesnik” od 22. listopada 1999.

³³ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 27.

Beograd, veći logor smrti od Jasenovca. Tako, ja po njemu “*priznajem*” to što u stvari želim pokazati da su mnoge žrtve Sajmišta dovedene iz NDH, tj. da su ubijanja mogla mnogo lakše biti izvršena u Beogradu i općenito u Srbiji, nego u NDH. Pa kaže: “*Pečariću je, dakle, jasno da je logor Sajmište bio logor smrti najvećim brojem za Srbe i Jevreje.*”³⁴ To sam uistinu i rekao, ali i to da je prvotno to bio judenlager za beogradske Židove.

SURADNJA SRBA U NDH S “ANTIFAŠISTIČKOM” TALIJANSKOM VOJSKOM

Jasno je da Bulajić hoće izjednačiti Židove koji nisu digli oružje protiv svojih novonastalih država - NDH ili Nedićeve Srbije, s hrvatskim Srbima koji su se po njemu “*pobunili protiv njemačkih okupacionih snaga i njihovih pomagača ustaša i četnika*”³⁵, a u stvari su četnici počeli s klanjima po Hrvatskoj i BiH i prije proglašenja NDH, i nastavili svo vrijeme Drugog svjetskog rata. Oni u talijanskoj interesnoj sferi su u početku skoro svi, a kasnije mnogi od njih, surađivali s talijanskim fašistima (koji valjda - po Bulajiću - nisu bili okupatori). Dakle, oni su se pobunili protiv hrvatske države, a nacizam i fašizam im je bio bitan samo u tome hoće li im pomoći u tome ili ne. Talijani su sami htjeli zavladati svojom interesnom sferom, i Srbi su im zbog toga zdušno pomagali, dok Nijemci nisu pokazivali takve pretenzije u svojoj interesnoj sferi, pa im Srbi i nisu mogli u tome pomagati. U vrijeme Drugog svjetskog rata imali smo logore i u SAD i Australiji za Japance i Nijemce, a neće ih biti u NDH gdje imamo pobunu protiv te države? Interesantno je da ovdje Bulajić spominje “*njemačke okupacione snage i njihove pomagače*”. To mu je valjda svugdje na teritoriji bivše Jugoslavije - osim u Jasenovcu!

ODVOĐENJE ŽIDOVA IZ NDH U SRBIJU

Nijemci su mogli iz NDH voditi Srbe čak do “**velikog koncentracionog logora u Srbiji**”, a po dr. Bulajiću nisu imali ništa s Jasenovcem!? A samo na prvi pogled je začuđujuća činjenica da su Nijemci morali odvoditi ljude iz NDH u Sajmište i logore po Srbiji da bi ih likvidirali što nam potvrđuje i sam Bulajić u nastavku svog teksta (str. 763): “*Većina logoraša iz ustaške NDH dospijevala je u nacistički logor Sajmište preko ustaških logora Jasenovac i Stara Gradiška.*”³⁶ Bulajić navodi i tvrdnju dr. Nikole Nikolića³⁷ kako su iz Sajmišta transportirani zatočeni u Jasenovac (1. rujna 1942.)³⁸. Potom Bulajić kaže: “*U znak sjećanja na Jevreje iz Zemuna, koji su noći između 26. i 27. jula 1942. ustaše uhapsile i*

³⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 763.

³⁵ Isto.

³⁶ Isto.

³⁷ Dr. Nikola Nikolić, “Jasenovački logor smrti”, Nakladni zavod Hrvatske, Zagreb, 1948., str. 61-62.

³⁸ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 763-764.

otjerale u logore smrti Jasenovac i Stara Gradiška, 2. avgusta 1998. rabin Isak Asiel pomenuo je imena svih zemunskih Jevreja žrtava ustaškog genocida. Sačuvani su spiskovi jevrejskih žrtava, na kojima profesor Pečarić može da potraži ime tetke kolege matematičara iz Beograda.³⁹ Ovdje moram dati priznanje dr. Bulajiću. Niti sam znao da je tetka mog kolege iz Beograda Židovka, niti sam znao da je živjela u Zemunu. U priči svog kolege razumio sam da mu je tetka odvedena iz Beograda. Ali kad dr. Bulajić kaže iz Zemuna, i još je bila Židovka, što ja mogu tu reći? On to zna, a ja nisam ni spomenuo ime svog kolege!?

Dr. Bulajić je direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, koji se bavi Jasenovcem, a nigdje ne spominje podatak iz *“Jevrejskog pregleda”*, Beograd, 7-8 iz 1984. g. stranica 29., a koji navodi Jakov Gumzej: *“340 Židova iz Zemuna nije stradalo u logoru Jasenovac, kao što to ponavljaju Bulajićevi oponašatelji, nego je ubijeno u Ledinama kraj Beograda.”*⁴⁰ Da, opet u Srbiji.

Najnovija istraživanja Jakova Gumzeja potvrđuju okrutnu stvarnost kako je većina hrvatskih Židova ubijeno u - Srbiji! Naime, u Yad Vashemu u Izraelu zapisano je da je od 40.000 Židova koliko se u NDH našlo godine 1941. tijekom Drugog svjetskog rata ubijeno 30.000, a da se spasilo 10.000, dok se u Srbiji našlo 30.000 Židova, od kojih je ubijeno 24.000 a spašeno 6.000. Gumzej navodi slijedeće:

“ - Veliki broj Židova iz Zvornika i iz Podrinja s teritorija NDH Š-ovci su deportirali u srbijanski logor na Banjici gdje su ubijeni (‘Jevrejski pregled’, Savez jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd, broj 11-12, str. 47.).

- *800 Židova emigranata iz Austrije i oko 200 Židova iz Šapca i okolice doduše se ‘našlo’ godine 1941. na teritoriju NDH kod Hrvatske Mitrovice, ali isključivo pod Šovačkom pratnjom koja je jedan dio ubila kod Zastavice, a ostalo sprovela u logore smrti u Nedićevoj Srbiji odnosno u beogradske logore. (‘Jevrejski pregled’, Beograd, brojevi 9-12, 1985. str. 19; broj 5-8, 1989, str. 26. i broj 1-2, 1990. str. 64.).*
- *10.000 Židova iz Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje i drugih okupiranih krajeva, od kojih se velik dio formalno nalazio u NDH, mađžarski su fašisti sproveli u srbijanski rudnik Bor, gdje su gotovo svi smrtno stradali ili su ih pri bijegu hvatali nedićevci, ljotićevci i četnici i vraćali u taj smrtonosni rudnik (‘Jevrejski pregled’, Beograd, broj 1-4, 1989. str. 93. i 94. te govori srbijanskog ministra Mihajla Oljčana o hvatanju bjegunaca i ‘čišćenju’ srpskih šuma).*
- *Velik broj Židova iz Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog Kotara i drugih dijelova Hrvatske koji su samo formalno pripadali pod NDH, a bili su do godine 1943. pod talijanskom okupacijom, nakon kapitulacije Italije Š-ovci su deportirali u beogradske logore smrti (‘Jevrejski pregled’, Beograd, broj 5-8. 1988. str. 67.)”*

Gumzej objašnjava da ove Židove Nijemci nisu odveli u NDH, odakle su već jednom uspjeli pobjeći, uglavnom uz pomoć Katoličke crkve i blž. Alojzija

³⁹ Isto, str. 764.

⁴⁰ “Vjesnik” od 9. rujna 1998. i “Hrvatsko Slovo” od 2. listopada 1998.

Stepinca i uz pomoć mnogih samozatajnih pojedinaca, zatim partizana i ostalih ljevičara te nekih desničara pa i djelatnika aktualnih vlasti NDH. Zašto su odvedeni baš u Srbiju? Pa to je jasno iz moje knjige. Sjetimo se Apela srpskom narodu, Sv. Save kao preteče Hitleru, Beograda kao prvog grada 'judenfrei' u Europi, do povijesti Židova u Srbiji. Dovoljno je sjetiti se samo citata iz knjige dr. Lazara Prokića "Jevreji u Srbiji" tiskana 1941. g. u Beogradu:

*"Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!"*⁴¹

Jasno je zašto dr. Bulajić o ovim činjenicama šuti, a pokušava svoje čitatelje uvjeriti u suprotno. Ali nastavimo s podacima na koje nas upozorava Jakov Gumzej. Pored onog podatka o 340 Židova iz Zemuna on još navodi slijedeće:

" - Brojni Židovi, a poslije logoraši iz cijele Srbije, Bosne, iz Srijema, s Kozare, iz Like, Korduna, Banovine i drugih dijelova NDH dopremani su u četiri beogradska logora smrti (Banjica, Jajinci, Topovske šupe - Autokomanda, Sajmište - Miklića ciglana na Zvezdari) ili su uhićivani u Nedićevoj Srbiji nakon prelaska granice i upućivani u te logore, gdje je ubijeno više od 150.000 ljudi ('Jevrejski pregled', Beograd, broj 9-12, 1988, str. 6. i 7. i knjiga 'Milan Aćimović, Dragi Jovanović i Dimitrije Ljotić, Izdavač CIP, Zagreb, 1985. Vidjeti dio o zločinima Draga Jovanovića)."

Neki od hrvatskih Židova i nisu ubijeni u Srbiji:

" - 7.000 Židova iz NDH Š-ovci su izravno sproveli u logore Trećeg Reicha i Reichu pripojenih zemalja. (...)

- *Oko 1.000 Židova okupator je ubio kao partizane. (...)*

Slijedom svega izloženog proizilazi da u NDH nije ubijeno 30.000, nego oko 10.000 Židova, što je također užasna brojka za koju svoj dio odgovornosti snose kriminalne skupine unutar ustaškog pokreta, ali je činjenica da je broj stradalih Židova u NDH Bulajić utrostručio i Hrvatima podmetnuo holokaust počinjen u Nedićevoj Srbiji. Bošnjački institut iz Zürića navodi 9044 židovskih žrtava Jasenovca i Stare Gradiške. Slijedeći je zaključak da u Nedićevoj Srbiji nije stradalo 'samo' 24.000 Židova, nego gotovo dvostruko više, odnosno oko 45.000 Židova."

Kao potvrdu zapažanja g. Gumzeja kako je svojim krivotvorinama Bulajić namjeravao potpuno preokrenuti povijesnu istinu da su Hrvati spasili razmjerno gotovo najviše Židova u okupiranoj Europi odnosno oko 25 posto, spomenimo i niz molbi s puno potpisa za puštanje pojedinih Židova iz logora u NDH, molbi kakvih nije bilo nigdje u porobljenoj Europi. U mojoj knjizi objavljen je jedan takav dokument u kome je za puštanje iz logora Dragutina Sterna molilo 141 žitelj

⁴¹ Dr. Lazar Prokić, "Jevreji u Srbiji", Beograd, 1941. Str. 32.

njegovog mjesta Vidovca kod Varaždina. A molbu je “**vidio i ovjerava i preporuča**” načelnik općine!⁴² Načelnik jedne općine u NDH! Dakako, da se za takve dokumente ranije nije ni smjelo znati jer sličnih u Srbiji nije bilo. Ali zato je bilo “Apela” u kome su prva tri potpisa potpisi tri člana Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, razmišljalo se kako da Židovi “nestanu sa našeg tla” i sl.

SMIJEŠNA BULAJIĆEVA TVRDNJA O KONC-LOGORU BEOGRAD

Kada je već očito da je Beograd Auschwitz Balkana, a ne Jasenovac, onda je Bulajić trebao smisliti nešto kako bi rehabilitirao glavni grad Srbije. I smislio je: **Beograd je postao dio šireg kruga sistema ustaških logora smrti Jasenovac.** Dat ćemo te dijelove u cijelosti tako da čitatelji sami mogu pročitati što sve ljudska glupost može izmisliti:

“U stvari, Beograd je u toku Drugog svjetskog rata postao dio šireg kruga sistema ustaških logora smrti Jasenovac. Veliki broj lješeva žrtava ustaškog genocida nad pravoslavnim Srbima, Jevrejima i Romima, teških ratnih zločina nad antifašistima sa područja sistema logora smrti Jasenovac doplovljavalo je na obale Save u Beograd. Lješevi su doplovljavali, najviše 1941., krajem 1944. i u proljeće 1945., zaustavljali se na obalama Save, sakupljani čakljama i zakopavani u masovne rake (grobišta), bez odgovarajućih vjerskih obreda. Svjedoci tvrde da su na lješinama viđali stravične poruke (‘Meso za Jovanovu pijacu’ i sl.).

‘Mnogi od nas beogradskih dečaka u leto 1941. kupali smo se na Savi, na Adi Ciganliji (kupatiilo ‘Beograd’)... Primećivali smo često da je Savom dolazilo sve više leševa, i to ne samo glavnim tokom Save, nego i rukavcem prema čukarici - priča beogradski arhitekta dr Predrag Ristić (1931), Senjačka br. 3. Usled raspadanja leševa voda je u Savi bila često smrdljiva, tako da smo morali izlaziti iz vode i bežati od smrada’. Pominje fotografiju nekog Tomića sa Senjaka Eufrosinije-Miše Stanojev (1929) kako stoji u čamcu i zapanjeno gleda kako leševi plutaju niz rijeku. ‘Sećam se i pamtim vrlo dobro, - nastavlja arhitekta Ristić, da je i tokom 1943. a naročito krajem 1944. Savom do Beograda dolazilo na hiljade leševa. To je delovalo kataklizmično. Na kilometre se moglo i iz daleka videti. U jednom trenutku, grozdovi leševa bili su začepili Savu na rešetki porušenog Savskog mosta i prekrili reku od obale do obale... Kako su leševi bili pobeledi, to je izdaleka ličilo na neku penu. Ja dođem blizu Save, kod ‘Šest topola’ i vidim da su to velike gomile leševa. Voda na Savi je bila opala, pa se širina Save bila smanjila na jedva 250 metara. Leševi su se bili nagomilali poprečno oko 20 metara uzvodno i zagušili prolaz, pa je na tom mestu čak i voda počela da raste. Znači, da ih je bilo to zaustavljeno nekoliko hiljada (prost račun pokazuje: 20 m x 20 m. - oko 5.000 leševa).’

Arhitekta Ristić tvrdi da je sve ovo ‘videlo i još nekoliko stotina ljudi iz Beograda. Sećam se dobro, ljudi su čakljama preko one srušene konstrukcije

⁴² Josip Pečarić, nav. djelo, str. 112-118.

mosta progurali nagomilane leševe kroz rešetke mosta da otplove nizvodno'. Navodi ime svjedoka Marka Markovića, rođenog u Beogradu 1928, sa stanom u ulici Miloša Pocerca, 'da je negde 1941. silazeći ulicom Miloša Pocerca prema Savi, pojedinačno i u grupama, kako plove niz reku. To su, veli on, videli i mnogi drugi Beograđani'.

Miodrag Cerevički svjedoči: 'Skoro svi mi dečaci te generacije u Beogradu išli smo tokom okupacije na Savu. Lično sam video sa Savskog pristaništa kako rekom plove leševi. Video sam lese (!?, J.P) leševa zajedno... '(...)

*Prema tome Beograd je bio grad grobišta - žrtve ustaških zločina genocida protiv Srba, Jevreja i Cigana nalaze se kod Kule Nebojše, Stare centrale, na Ratnom ostrvu i drugim neznanim mjestima, pa dalje na obalama Dunava. U Beogradu su grobišta pobijenih Srba, Jevreja i Roma od strane njemačkih nacističkih okupacionih snaga i njihovih pomagača Nedićevaca, Ljotićevaca i drugih. Ali, u Beogradu nijesu grobišta Hrvata katolika.*⁴³

SRPSKA RITUALNA UBOJSTVA U SRPSKIM PRIČAMA O JASENOVCU

Dakle, svi ti leševi su po dr. Bulajiću doplovljavali baš iz Jasenovca. Ne daj bože da su to bile žrtve četničkih klanja u Foči, ili Višegradu, pa su Drinom i Savom doplovili do Beograda. U mojoj knjizi dan je citat *"od prosinca 1941. pa do veljače 1942. izvršeni su mnogi masovni pokolji nad Muslimanima od strane četnika u istočnoj Bosni i Hercegovini, gdje su im Talijani predali vlast. Tako je u Foči i Goraždu, prema izjavi četničkog zapovjednika, ubijeno 5.000 muslimana, a ubijeno je i stotinjak Hrvata. Istodobno je na području Srebrenice ubijeno oko 1.000, Vlasenice 2 do 3.000, Rogatice do 1.000 i Višegrada preko tisuću zaklanih, pobijenih i spaljenih Muslimana. Slično je bilo i u okolici Nevesinja gdje su također Muslimani klani i ubijani, a zapaljeno je pet sela. Većina žrtava je mučena, a žene i djevojke silovane, dok su mnogi zaklani i ubijeni bacani u Drinu od Foče do Ustiprača.*⁴⁴

Da je bacanje žrtava u rijeku aktualno sve do današnjih dana potvrđuje i jedna priča iz najnovijeg srpskog genocida u Kosovu. John Sweeney, ugledni britanski novinar je izvješćivao o srpskoj agresiji od 1991., a tijekom srpskih pogroma u Kosovu doznao je da je u mjestu Maloj Kruši ubijeno stotinjak albanskih građana. Sweeney je u Albaniji pronašao preživjelog svjedoka pokolja, rekonstruirao stravičan zločin i snimio TV dokumentarac koji je prikazan na britanskoj TV. No, Sweeney je nastavio istraživati, a o nastavku istrage je TV Cannel Four prikazao novi dokumentarac. Naime, čim je intervencija završila, Sweeney je ušao s postrojbama NATO-a na Kosovo. Upustio se u opasne pretrage srpskih kuća. Ondje je našao i više nego što je očekivao: fotografije i videozapise, čak i bilježnicu s imenima srpskih dragovoljaca (ukupno 24 osobe). Pronađeno je Sweeney pokazao preživjelim svjedocima koji su prepoznali krvnike. Nastavio

⁴³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 764-766.

⁴⁴ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 70.

je dvosmjernu istragu: potragu za 106 ubijenih Albanaca i za zločincima. Svi su strijeljani, a među njima bilo je i djece, u štaglju obitelji Batuša. Zločinci su spalili štagalj sa žrtvama. Forenzičari iz Scotland Yarda, pronašli su samo ostatke izgorjelih ljudskih kostiju i gornji dio jedne žrtve. Na obali rijeke pronađeni su dokazi da su zločinci pokušali skriti nedjelo **bacanjem ostataka spaljenih žrtava u rijeku** (istaknuo J.P.).⁴⁵

Kako je očito bacanje žrtava u rijeke srpski specijalitet, zašto dr. Bulajić misli da su do Beograda doplovile žrtve iz Jasenovca, a ne žrtve brojnih četničkih zločina duž rijeke Drine, ili, recimo, iz logora u Šabcu (valjda nije Jasenovac bliže Beogradu od Šabca), ili pak žrtve četničkog divljanja negdje bliže Beogradu? Valjda dr. Bulajić zna da su te žrtve baš iz Jasenovca zbog stravičnih poruka tipa: “*Meso za Jovanovu pijacu*”. Ne daj Bože da netko pokuša usporediti natpis “*Meso za Jovanovu pijacu*” s citatom iz drugog Grisogonova pisma: “*Potsećam Vas kako je nekoliko dana kružio po Beogradu glas o nekom plombiranom vagonu sa natpisom ‘Svinjska mast za Beograd’, a u njemu otsećene srpske glave; onaj drugi u nekim ogromnim sanducima sa iskopanim srpskim očima*”.⁴⁶ Mnogo je pametnije objašnjenje doktora znanosti Milana Bulajića, od - ne daj Bože - objašnjenja kako su tako nešto napisali oni koji su pisali i prvo **lažno** Grisogonovo pismo. S istim ciljem! Pa na to upućuje i pjesma koju citira dr. Bulajić, očito nastala u iste propagandne svrhe, a i zbog prikrivanja vlastitih zločina:

“Crni leševi srpski, plovite tiho i nemo
 Rekama srpskih zemalja
 Voda će da vas grli, da vas prevrše (prevrće? J.P.) i valja
 I da žubori pogrebnu pesmu.
 A kad stignete u putu vašem poslednjem
 Do obala majke Srbije
 I budete na domaku grada Beograda -
 Vrinite srpski leševi,
 Vrinite unakažena telesa
 Vrinite vriskom aveti.
 Jezivi vrisak vaš prolomiće zemlju i nebesa
 I probudiće odasna Boga Pravde
 Da vas osveti.”⁴⁷

Pjesma u kojoj “*rekama srpskih zemalja*” treba doći do “*obala majke Srbije*”! Da je to doista pjesma o srpskim žrtvama Jasenovca, ne bi u njoj bilo ovakvih stihova koji prokazuju velikosrpski hegemonizam. Da je to pjesma o nevinim žrtvama ne bi se u tim stihovima tako govorilo. Iz pjesme je očito da autor zna da se radi o “žrtvama” koje su poginule u njima svetom činu velikosrpske politike: osvajanja tuđih teritorija. Inače, pjesma doista ima smisla ako se pod “srpske žrtve” podrazumijevaju žrtve četničkih, dakle srpskih, zločina.

⁴⁵ “Večernji list” od 6. studenog 1999.

⁴⁶ Isto, str. 145.

⁴⁷ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 170.

A kada smo već spomenuli Grisogona, sjetimo se ‘njegovog’ prvog pisma. U tom lažnom pismu su opisani navodni ustaški zločini, a u stvari, kako je pokazano u mojoj knjizi, opisani su zločini tipični za četnike, odnosno zločini kojih je puna srpska narodna epika. Zato ćemo ovdje dati još jedan opis žrtava koje su do Beograda doplivavali Savom: “*Teodora Stojanović, učiteljica iz Beograda, sa Slavije, sjeća se: ‘da je negde u proleće 1945, negde oko Uskrsa, kada je imala 15 godina, sa svojim bratom, videla jednu grupu leševa kod Nebojšine kule (Kule Nebojše) negde oko 40 leševa, koji su bili izvađeni iz Save i poređani na pesku. Bili su svi bez glave, naduveni i svi crveni, kao da su bili odrani, ili pečeni na vatri. To je bilo oko Uskrsa 1945, kada su ustaše prilikom likvidacije tragova logora smrti Jasenovac mnoge leševe spaljivali.*”⁴⁸ Da ne komentiramo smiješnu činjenicu kako učiteljica zna, slično dr. Bulajiću, odakle su ti leševi. Obratimo pažnju na očitu činjenicu da opisi podsjećaju na srpsku narodnu epiku i već citirane četničke zločine (u mojoj knjizi je dano i izvješće Leona Trotskya u kome se spominje “*prizor albanskih leševa bez glava (podcrtao J.P.), nagomilanih ispod glavnog mosta na rijeci Vardar u centru Skopja*”,⁴⁹ ili pak popis od četnika ubijenih Hrvata iz sela Maovice, gdje su dani i načini na koje su ubijani: “*zaklan i bačen u vatru*”, “*živ pečen*”⁵⁰ i sl.). Primijetimo također da je dr. Mihael Sobolevski u svom radu “Četnički zločini u Hrvatskoj u Drugom svjetskom ratu (1941.-1945.)” piše i o metodama i oblicima četničkog terora i zločina u Hrvatskoj tijekom rata i posebno ističe sljedeće: četničke prijetnje pokoljima; četničko ratno sudstvo; centralni četnički zatvor - logor u Kosovu, pokraj Knina; silovanje žena; četničke zločine nad ranjenicima; **odsijecanje glava žrtvama**; spaljivanje živih ljudi i masovne zločine četnika nad hrvatskim stanovništvom.⁵¹ A ovo odsijecanje glava žrtvama velikosrpska propaganda je stalno i pokušavala pripisati hrvatskim vojnicima. Tako njemački magazin Der Spiegel od 5. lipnja 1978. godine, na stranici 121 donosi sliku ispod koje piše: Ustaška grozota iz Drugog svjetskog rata. Tu sliku Der Spiegel prenosi, ne prvi put, iz beogradskih izvora. Slika prikazuje grupu vojnika s odsječenom glavom. Zapravo, slika prikazuje dvije grupe vojnika: na desnoj su strani trojica vojnika s “kolonijalnim” francuskim šljemovima i jedan od tih vojnika drži odsječenu glavu. Takve šljemove hrvatski vojnici nisu nikada imali, nego možda srpski. Na lijevoj strani slike vide se kao tri ustaške kape različita kroja, a skroz na kraju lijevo jedan šljem moguće njemačke proizvodnje. U sredini slike stoji okomito puška koju drže dvije ruke, ali toga vojnika nema na slici, vidi se samo njegov donji dio tijela. Figure na lijevoj strani slike stoje u jednoj horizontali, a one na desnoj u drugoj. Malo pažljiviji pogled golim okom lako će otkriti fotomontažu.⁵² S obzirom na činjenicu da je odsijecanje glava bio jedan od metoda i oblika

⁴⁸ Isto, str. 167-168.

⁴⁹ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 133.

⁵⁰ Isto, str. 137.

⁵¹ Zdravko Dizdar i Mihael Sobolevski, nav. djelo.

“Hrvatsko slovo”, 24. rujna 1999.

⁵² “Hrvatska borba”, br. 1 (59) / veljača 1979., Washington, D.C., str. 24.

četničkog terora, nije teško zaključiti čiju sliku su koristili beogradski ‘majstori’ u pravljenju ove fotomontaže.

PARTIZANSKI ZLOČINI

Znamo i da (ni)su partizani vršili zločine. Ali kada oni ubijaju to nisu zločini i nema žrtava, pa do Beograda nisu doplovili oni koje su oni ubijali. (Dr. Bulajić tvrdi da je partizana bilo i u Srbiji i poslije pada Užičke republike! Valjda je bilo i četnika, čiji je specijalitet i bio bacanje žrtava u rijeku.) A spomenute 1945. Srbija je bila u rukama partizana. A među partizanima i mnogi četnici koji su amnestirani i mobilizirani u partizansku vojsku. Na niz dokumenata o partizanskim (ne)zločinima ukazao je mr. sc. Mladen Ivezić. Na primjer, on spominje:

“2) Izvještaj Štaba Šeste divizije Štabu Četvrtog korpusa od 16. ožujka 1943. kaže: ‘U tijeku noći jedna i druga kota iznenadnim i energičnim napadom naših jedinica pale su u naše ruke, gdje je neprijatelj pretrpio 45 mrtvih i 30 ranjenih, od kojih je 16 ustaša uhvaćeno živih, koje su partizani na mjestu noževima raznijeli.’ Treba imati na umu otvoreni nezakoniti postupak i izražen ponos na osnovi toga. Ubijeni ‘ustaše’ u ovakvim slučajevima često nisu bili vojnici pa čak ni pripadnici ustaškog pokreta, nego je riječ o nacionalnoj odrednici da su Hrvati. Šesta lička divizija bila je sastavljena gotovo isključivo od Srba.

3)” Izvještaj Štaba 13. divizije Štabu 11. korpusa od 18. prosinca 1944. govori o jasnom ratnom zločinu: ‘Zbog guste magle pomoć artiljerijske vatre nije bila dovoljna, tučen je širi prostor i neprijatelj je mogao izbjeći ozbiljne gubitke. Međutim, gubici neprijatelja su u ovoj borbi bili 58 mrtvih i 75 ranjenih, od artiljerijske vatre stradalo je civilno stanovništvo, broj nismo ustanovili.’”⁵³

Nama ostaje samo da se pitamo: što im znači ono “raznijeti noževima”? Raskomadati?

A danas se u Hrvatskoj istražuje veliki broj jama - masovne grobnice žrtava partizanskih zločina. Najpoznatija je “Jazovka”. Istraživanje te grobnice je počelo 8. prosinca 1998. godine kada je osnovano Vijeće za istraživanje, uređenje i obilježavanje masovnog stratišta jame Jazovke te gradnju spomen-kapelice. No, ono je ubrzo obustavljeno zbog lošeg vremena i zime te je nastavljeno 6. kolovoza i u cijelosti završeno 12. kolovoza 1999. godine.⁵⁴

“Pretpostavljali smo da su u nju bačeni i ranjenici od kojih su neki mogli imati i samo jednu nogu kao što se to događa u ratu. Ni lubanje više nisu čitave pa smo odlučili da ćemo brojati čeone kosti s arkadama i nosom što je bilo i najsigurnije. U jami je bio jedan biolog, specijalist baš za kosti, i tako smo ustvrdili točan broj od 447 osoba što govori da je to ekstremno velika masovna grobnica. Na ostacima lubanja pronašli smo ulazne i izlazne rupe od metaka što

⁵³ Mr. sc. Mladen Ivezić: “Mitovi Drugog svjetskog rata kao uzrok, sredstvo i svrha genocida nad Hrvatima”, Prvi hrvatski žrtvoslovni kongres, lipanj 1998., Zagreb.

⁵⁴ “Večernji list” od 14. kolovoza 1999.

znači da su neki ubijeni vatrenim oružjem, a drugi su zacijelo likvidirani tupim priručnim sredstvima jer smo u jami našli jednu sjekiru i jednu motiku, kaže patolog prof. dr. Žarko Danilović, član Komisije, koji je i vodio istraživanje u Jazovki.

“Imamo sve dokaze da su u jamu bačeni i ranjenici. To su ranjenici koje su partizani odmah nakon Drugog svjetskog rata pokupili iz zagrebačke bolnice Svetoga Duha, njih oko 270, te ih doveli u Sošice, likvidirali i bacili u jamu. Moram reći da me to podsjeća na ono što su četnici napravili u Vukovaru 1991. kada su isto tako izveli ranjenike iz bolnice i poubijali ih. Povijest se ponavlja. A za ove ranjenike pobačane u Jazovku imamo i svjedočanstvo partizana koji je vozio autobus kojim su dovezeni do jame. Drugi put više nije htio voziti kada je vidio što se ondje s ljudima radi” - kaže prof. Danilović.

*“Tko su ostali ljudi bačeni u jamu - nije sigurno”, ali prof. Danilović pretpostavlja da su to zacijelo zarobljene ustaše i domobrani koje su partizani likvidirali odmah nakon bitke za Krašić za Novu godinu 1943. te neki zarobljenici iz partizanskog logora koji se nalazio u Sošičkoj školi 1945. godine. Istraživanje ne bi bilo moguće bez logističke podrške speleologa iz splitskog Speleološkog društva "Špiljar" koje već dulje vrijeme surađuje s Komisijom. Vođa speleologa Tonči Rađa kaže: *“Istražili smo niz jama, najviše u srednjoj Dalmaciji, ali u Jazovki od svih dosadašnjih ima najviše kostiju. To je nevjerojatan zločin.”* Treba li uopće komentirati sličnost postupka Bulajićevih partizana s bolesnicima u Drugom svjetskom ratu, s onima njegovih velikosrpskih agresora na Hrvatsku tijekom Domovinskog rata?⁵⁵*

Naravno, svaki hrvatski kraj ima svoju priču. Evo što kaže Prof. Ivo Tomić iz Jelse na otoku Hvaru: *“Kroz sve to ratno vrijeme partizani su na područjima gdje su djelovali kažnjavali smrću svoje protivnike, sumnjive osobe pa i svoje pripadnike, koji bi se o nešto ogriješili. Nije se smjelo o tome govoriti, ali se danas npr. na otoku Hvaru zna za 92 otočanina, koje su partizani tokom rata likvidirali. Svaki put kad bih od listopada 1944. s ‘terena’ došao u oslobođeni Split, našao bih novi oglas s imenima osuđenih na smrt. A da je bilo strijeljanja i bez suda, dosta se sjetiti Dakse kod Dubrovnika.”⁵⁶* A kada je riječ o Daksi kod Dubrovnika, sjetimo se samo pjesme prof. Luke Brajnovića čije ime nosi međunarodna nagrada za novinstvo u Španjolskoj, a što je bio dovoljan razlog da ga Srbi proglase Srbinom, a Crnogorci Crnogorcem:

Daksa 1944.

Crno je jugo stišalo pluton
i vrisak koralne himne mira.
Nad otokom prijete se nebo i kiša
slaveći pijanstvo krvava kumira.

⁵⁵ Isto.

⁵⁶ “Vjesnik” od 9. studenoga 1999.

Jesenjski zapad, crven, vapi u visine
i dotiče kroz oluju Jadran plavi
i dvadeset i četiri leša
i, uz njih, krvave mrlje na travi.

Među ubijenim na Daksi bio je i njegov brat don Ivo Brajnović. O njegovoj smrti prof. Luka Brajnović kaže:

“Prvu vijest o njegovoj smrti pročitao sam u vatikanskom izdanju “Martirium Croatiae” (Rim, 1946.) u kojoj se kaže da je bio strijeljan na otoku Daksi, zajedno s p. Petrom Peričem D. I. i sa dva franjevca - a to su p. Toma Tomasić i p. Marijan Blažić, te s nekoliko dubrovačkih intelektualaca. Bio je uhićen i bez ikakvoga suda ubijen. To mi je bila prva, užasna vijest, jako teška jer je moj brat - za kojega sam mislio da je zarobljen i negdje živ - već bio pretrpio jedan strašan napad na svoj život. Dakle, jednoga hladnog jutra 1943. godine napao ga je partizan po imenu Maslovar, u crkvi, u Škaljarima (Boka kotorska, J.P.), baš kada je izlazio iz sakristije da slavi sv. misu. Maslovar mu se približio s izlikom da mu preda pismo župnika iz Bogdašića, pa kada je to pismo uzeo, Maslovar ga je napao bodežom. U crkvi nije bilo nikoga, osim jedne žene koja je htjela prisustvovati misi. Mome bratu je spasila život medalja, koju je nosio na prsima, jer je napadač imao namjeru da mu probode srce. Ja sam u to vrijeme boravio u Zagrebu pa mi je majka opisala atentat u pismu. Talijani, koji su bili okupirali Boku, uhvatili su Maslovara (koga su tražili i za neke druge zločine), i pozvali Iva da ga identificira kao napadača, ali Ivo ga nije htio prepoznati niti optužiti, tako da je zapravo spasio život svome napadaču. Kako se Ivino zdravlje bilo pogoršalo radi atentata, biskup ga je nakon toga poslao u Dubrovnik da se oporavi. Tamo su ga partizani uhvatili, kako sam rekao, i ubili. (...) Zašto je Ivo nastradao? Jer je bio katolički svećenik i Hrvat, samo zato. Prije godinu dana primio sam knjigu “Svećenici, žrtve rata i poraća” (Ante Baković, Zagreb, 1994.) u kojoj se spominje ime Ive Brajnovića i kako je poginuo. Moj dragi brat imao je 33 godine kada je krenuo iz Škaljara u Dubrovnik i oprostio se po zadnji put od mame.”⁵⁷

Naravno, nisu partizani ovako ubijali samo Hrvate. Evo jednog slučaja i iz Slovenije. Jože Geoheli, isusovac koji je diplomirao na Gregorijani bio je župnik u Zaplani ubijen od partizana 26. srpnja 1942., kad je isao braniti mladiće koje su komunisti streljali. Tad su njemu pucali u želudac, odvukli ga u nedaleko grmlje i odsjekli mu oba stopala, da ne bi pobjegao. Njegov otac Vasli Strazarji pronašao ga je nakon 4 mjeseca i prepoznao po ključevima župnog ureda. Jože Geoheli je pokopan od 2. prosinca 1942 u Zaplani. Međutim, po svršetku rata otac ga je preselio na groblje u selu u kome je on živio, iako jugoslavenske vlasti nisu dozvolile postavljanje križa na grobu. Župnik i vjernici su se dosjetili pa su

⁵⁷ “Hrvatsko slovo” od 25. travnja 1997.

pokopali ostatke pokraj velikog središnjeg križa groblja. Tako je rodbina Joža Geohelija znala gdje je pokopan i mogla je ići na njegov grob.

Da, strašna je sudbina Joža Geohelija, slovenskog svećenika. A kakva je tek bila sudbina mnogih hrvatskih svećenika. Pored osude prvog biskupa u Hrvata kardinala Alojzija Stepinca na višegodišnju robiju, tijekom rata I poraća ubijene su 623 crkvene osobe. Partizani su do 9. svibnja 1945. g. ubili 504, a Ozna, Udba i Partija nakon tog datuma još 123 katolička mučenika; u JNA na odsluženju vojnog roka ubijeno je 12 bogoslova. Komunisti su tako likvidirali cijelo jedno sjemenište : 54 bogoslova starija od 18 godina i 24 sjemeništara od 14-18 godina. Velikosrpski četnici i jugokomunistički partizani mučili su, silovali i ubili 29 časnih sestara. Više od tisuću svećenika osuđeno je na višegodišnju robiju. Komunisti u tim godinama nevidenog terora, koji se može usporediti s progonima prvih kršćana u doba rimskih imperatora, uvjeravali su narod da su Crkvi odbrojani dani. Likvidacija 623 crkvene osobe i uhićenje više od tisuću svećenika trebao je biti završni čin uništenja Crkve u Hrvata.⁵⁸

U slijedećem dijelu teksta dr. Bulajić ponavlja svoju tvrdnju o važnosti činjenice da je logor Sajmište bio smješten na teritoriji NDH⁵⁹, što smo već komentirali, a potom daje stavove iz teksta Jaše Almulia: *“Stvaranje velikih laži o Srbiji i Srbima”*, objavljanog u beogradskoj politici 1994. godine⁶⁰. Činjenica da se Bulajić poziva na tekst iz 1994. godine o kome je već pisao, a što sam ja komentirao u svojoj knjizi, a ne komentira moje citate o antisemitizmu u Srbiji, puno govori. Zato ću ovdje ponoviti samo ono što sam u svojoj knjizi citirao iz knjige srpskog Židova Filipa Davida *“Jesmo li čudovišta”* iz 1997. godine: *“Tako saznajemo kako su za Srbe: ‘Jevreji zakuvali taj rat da bi uništili najveći balkanski narod’, a ‘pravi su rezultati zapravo pojačanje starih netrpeljivosti i stvaranje nove mržnje’. Sve je to bilo na srpskoj televiziji, a ‘posle ovakvih televizijskih istupa stižu vesti o rušenju spomenika, nadgrobnih ploča i ograda na jevrejskim grobljima u unutrašnjosti Srbije, a srpskom narodu u njegovim najtežim danima nameće se nova hipoteka rasizma i antisemitizma.”*⁶¹ Ono što Filip David dalje kaže je ključno za razumijevanje mnogo čega.: ***“ono što samo na prvi pogled začuđuje jest činjenica da u javnosti, u opoziciji, među intelektualcima, sa časnim izuzecima, nema gotovo nikakvoga reagovanja protesta”***. To je ono što nije razumio (ili nije smio razumjeti) Jaša Almulia. Cijeli teritorij prve Jugoslavije je bio praktički pod okupacijom, i sve jedno je jesu li nešto radili Nijemci ili je netko radio nešto što su mu Nijemci naredili. Važno je da je Nijemcima ljude lakše bilo pogubiti u Beogradu i Srbiji, nego negdje drugdje - pa dakle i u (bolje je reći - pogotovo u) NDH! Zato je bitna ova ocjena srpskog Židova Filipa Davida, a to je - kada je riječ o Drugom svjetskom ratu i sudbini Židova u Beogradu i Srbiji - najbolje opisao kako smo vidjeli dr. Lazar Prokić. Otuda i “Apel” i mnoge slične stvari.

⁵⁸ Izložba “Mučenici Crkve u Hrvata u drugom svjetskom ratu i poraću”, Muzej Mimara, 1999.

⁵⁹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 766.

⁶⁰ Isto, str. 766-771.

⁶¹ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 168.

BULAJIĆEVO VJEROVANJE DA SU NJEMAČKI VOJNICI - PAVELIĆEVI VOJNICI!?

Slijedi pravi bulajićevski tekst: “profesor matematike napada ‘velikoserpsku politiku’, koja se trudi ‘dokazati da je Jasenovac poseban izum vlasti NDH’ i otvoreno pokušava dokazati da je sistem ustaških logora smrti Jasenovac ‘njemački izum’ (ovo “otvoreno” bi mi u vrijeme bivše države osiguralo sudbinu dr. Jelića, jer navodno pokušavam dokazati da je Hitler bio gori od Pavelića, J.P.). Da bi revidirao već opšteutvrđene činjenice on bes skrupula koristi izdvojene citate dr. Nikole Nikolića - ‘Ustaške vojne formacije pod komandom nacističkog gaulajtera Kasćea za klanje naših naroda u Jasenovcu’”.⁶²

Ovo “revidirao već opšteutvrđene činjenice on bes skrupula” valjda mu znače: mi Srbi smo lažima uspjeli da to postane ‘općeutvrđeno’, a sada taj Hrvat hoće istinom, bez ikakvih skrupula, to osporiti. Zašto Bulajić ne želi svojim čitateljima reći da to nije citat iz teksta već naslov trećeg poglavlja knjige dr. Nikole Nikolića (“**Ustaške vojne formacije pod komandom nacističkog gaulajtera Kasćea za klanje naših naroda uu Jasenovcu**”)? Zato jer kada jedan zatočenik Jasenovca tako naslovi cijelo poglavlje svoje knjige, neki pametniji čitatelj će odmah shvatiti da dr. Bulajić, u maniri onog “laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti”, piše neistine.

Naime, dr. Bulajić pokušava cijelu odgovornost za zločine u Jasenovcu pripisati isključivo Hrvatima, uz istovremeno negiranje odgovornosti Srba za logore u Srbiji, a kada zatočenik Jasenovca da ovakav naslov poglavlju svoje knjige, to mu u potpunosti ruši takvu koncepciju! Zato, kada mu priče iz Nikolićeve knjige odgovaraju, dr. Bulajić se poziva na njih, a kada ne, onda ih ne prihvaća.

Tako će Bulajić napisati dalje: “Navodeći njegove riječi da je ‘Jasenovac koncentracioni logor po planu, koji su razradili nacisti, za sve logore u porobljenoj Evropi još prije rata’, profesor ništa ne kaže da je ustaška Nezavisna Država Hrvatska donijela propise o ‘sabirnim logorima za nepoćudne i pogibeljne osobe’”.⁶³

Naravno, da mi nije padalo na pamet ubaciti u Nikolićev citat ovako glupu primjedbu. Zašto glupu? Pa, iole pametnijem čitatelju odmah je jasno da ovi iskazi nisu proturiječni, već je očito da će NDH, koju je kako kaže i sam dr. Bulajić stvorila Hitlerova Njemačka, donijeti takve zakone. Jer, ako se želi postati državom, moraš na svom teritoriju vladati po zakonima koje sam doneseš, bez obzira čiji je interes izražen u njima. Druga je stvar što dr. Bulajić i mnogi njemu slični imaju jako dobro mišljenje o Hitleru, pa vjeruju kako je - čim bi stvorio neku svoju satelitsku državu, odmah u tim državama sve bilo kako ljudi u tim

⁶² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 768-771.

⁶³ Isto, str. 768-769.

državama žele osim u Srbiji naravno - tamo je za sve kriv isključivo Hitler. Da, da. Njima je Hitler jako dobar čovjek, pa je "opšteutvrđeno" kako se u NDH dešavalo samo ono što je Pavelić htio.

Dakle, Bulajić posredno tvrdi da Himmler ne bi dolazio u Zagreb, kada je bio nezadovoljan rješavanjem "židovskog pitanja" u Hrvatskoj, da ovi zakoni nisu doneseni. Zar mu, umjesto tvrditi ovako nešto, ne bi bilo pametnije pomisliti kako NDH baš i nije bila suverena država bar kada je u pitanju bilo "rješavanje židovskog pitanja"?

Zato prije daljeg citiranja dr. Nikolića ide Bulajićev komentar: "Potpuno je netačno (valjda Bulajić hoće reći kako dr. Nikolić ne govori istinu, J.P.) da je 'čitava organizacija toga logora, način i tehnika istrebljivanja na vlas ista kao i u drugim njemačkim logorima smrti u Poljskoj, Ukrajini, Srbiji (podcrtao J.P.) zap. Evropi i samoj Njemačkoj.' Čak su se i njemački nacisti zgražavali nad brutalnošću masovnih ubijanja i mučenja ljudi, žena i djece."⁶⁴

Dakle, njemački nacisti nisu vršili masovna ubijanja i mučenja ljudi, žena i djece. Oni su se nad time zgražavali! Doista, pa taj Hitler nije bio tako strašan. Prof. Pečarić hoće pokazati da su konc-logori, pa tako i Jasenovac, 'njemački izum', a dr. Bulajić mu je već svojom knjigom objasnio kako je Jasenovac 'najveći konc-logor' dakle veći i od Auschwitzta, pa je očito kako to ne može biti točno. To je Pavelićev izum! I točka.

Pri tome, naravno, ne mislim da doista među Nijemcima nije bilo i takvih. Međutim, interesantno je da je među njima moglo biti takvih, ali među Hrvatima ne. To pokazuje sudska zabrana prve knjige o Jasenovcu, knjige Đorđa Miliše: "U mučilištu-paklu Jasenovac"⁶⁵ Đorđe Miliša je bio bivši zatvorenik Jasenovca, a već iz naslova je vidljivo da je o logoru pisao negativno. A zašto je knjiga bila zabranjena vidljivo je iz slijedećih dijelova Rješenja javnog tužitelja za grad Zagreb od 6. Veljače 1946.: "Po njegovom izlaganju bilo je u logoru Jasenovac 'dobrih' i 'loših ustaša', a neke od njih dapače i najgore krvnike on opisuje kao oštroomne, nadasve inteligentne i neustrašive ljude, što je duboka uvreda za sve žrtva Jasenovca, za sve patnje naših naroda koja im je zadana baš od ovakvih zvjeri u ljudskoj spodobi, koji nemaju pravo da se zovu ljudi. (...) Naš narod s pravom mrzi i nemilosrdno kažnjava sve one koji su uzročnici i pomagači svih tih zala, zato je pisanje na str. 211 da je poručnik Nemet zapovjednik sveukupnog rada u paklu St. Gradiška 'Neizmerno dobar čovjek' teška povreda morala i poticanje na kriminal. Daljnjim svojim pisanjem npr. na str. 216 i 217 on još više iskrivljuje sliku logora Jasenovac pišući o kulturnom i prosvjetnom radu, o rasonodi, koju su ustaše pružali zatvorenicima logora, on pobija sam sebe u svojoj nakani da Jasenovac prikaže kao pakao, i širi lažne i neistinite vijesti."⁶⁶ Što reći na ovakav tekst osim možda da je sličan tekstovima dr. Bulajića.

Vratimo se Bulajićevom citiranju dr. Nikolića. Interesantno je da nastavak tog citata ide s novim paragrafom: "Način i plan predali su ustašama na izvršenje,

⁶⁴ Isto, str. 769.

⁶⁵ Đ. Miliša, "U mučilištu-paklu Jasenovac, Zagreb, 1945.

⁶⁶ Josip Jurčević, "Nastanak Jasenovačkog mita", Zagreb, 1998., str. 117-118.

koje je kontrolisao mjesni Gestapo u samom selu Jasenovcu i S.D. (Siecherheitsdienst) u Zagrebu' (čudno odakle ovakvi u NDH, kada je dobri Hitler sve prepustio Paveliću!? J.P.). Dokaz za tezu kroz tuđa usta: fotografija knjige preživjelog zatočenika Eugena Bergera ('44 mjeseca u Jasenovcu', str. 1b)!! Sa legendom **'Gestapo u Jasenovcu'** Pečarić prikazuje fotografiju najveće optužbe protiv ustaških zločinaca, pljačku vrijednosti od zatočenika na ulazu u logor smrti Jasenovac. Pokušavajući da falsifikuje fotografiju-dokaz ustaških zločina i pripiše Gestapou, ..."⁶⁷ Doista je nevjerojatna tvrdnja dr. Bulajića kako je "najveća optužba protiv ustaških zločinaca, pljačka vrijednosti od zatočenika na ulazu u logor smrti Jasenovac". Zar je moguće da je njemu to gore od činjenice da su ljudi tamo i ubijani!? Posebno je zgodna tvrdnja da se falsifikatima služi dr. Pečarić. Ne daj Bože da je to netko od onih kojima je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti. Dr. Bulajiću na primjer. Na žalost opet moram konstatirati da je to ipak dr. Bulajić. Tako je i u ovom slučaju fotografiju Eugena Bergera sam publicirao u ovoj istoj knjizi na stranici 401. Njegov tekst ispod fotografije je: **"Ustaše i njemački vojnici oduzimaju stvari od novopridošlih zatočenika u Jasenovačkom logoru"**. Možda ja griješim? Možda Bulajić ipak ne laže, već su **njemački vojnici** u stvari Pavelićevi vojnici. Tako je, u stvari, Pavelić odgovoran za sve zločine koji su vršili 'njegovi' njemački vojnici diljem Europe.

Pogledajmo kako dr. Bulajić dalje raskrinkava profesora matematike: "Zatim, 'krunski dokaz', navod Radovana Trivunčića 'Fizičkim prisustvom 10 (deset) njemačkih vojnih lica u Jasenovcu, ostvarivana je isključivo sigurnost interesa Trećeg Rajha'. Pečarić podsjeća Bulajića, kroz navode Radovana Trivunčića, da je 'Luburić, pored svoje pripadnosti ustaškom pokretu, bio vezan kao agent za SD (Siecherheitsdienst) najviši njemački vojnopolicijski organ, koji je pod svojom upravom imao i Gestapo'."⁶⁸

Naravno, dr. Bulajić ne navodi prethodni dio citata iz knjige Radovana Trivunčića koji sam ja dao u mojoj knjizi: "Iako je službeno vlast u logorima Jasenovac bila u rukama ustaša, ipak su u njoj bili apsolutno i superiorno prisutni njemačko-fašistički interesi. To je najvidljivije iz naredbe Generalne komande."⁶⁹ Kako to lijepo reče dr. Bulajić **"netko tu bez skrupula koristi izdvojene citate"**. Tko to bješe? Ili možda taj Trifunović nije bio normalan kad je mogao i pomisliti kako su u Jasenovcu "bili apsolutno i superiorno prisutni njemačko-fašistički interesi". Dakako, dr. Bulajić je to namjerno izostavio da bi kasnije mogao reći: "Citiranje Trivunčića, njemački vod je bio stacioniran u mjestu Jasenovac i nije imao pristup u logor." Iako je ovo nepismeno sročeno, nadam se da će čitatelji to moći usporediti s Bulajićevim tekstom ispod spomenute slike: **"Ustaše i njemački vojnici oduzimaju stvari od novopridošlih zatočenika u Jasenovačkom logoru"**. Možda njemački vod nije sastavljen od njemačkih vojnika?

⁶⁷ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 769.

⁶⁸ Isto, str. 770.

⁶⁹ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 60-61.

Ili s njegovom tvrdnjom: “Pod njegovom komandom tokom juna 1944. ustaše su sve više ubijali batinanjem. ‘U tri navrata, noću iz V paviljona, odvođene su grupe po 20 zatočenika, koje su ustaše, zatim, ubijale u centralnoj kuli”, dok Nijemci (J. Halter) nijesu intervenisali, jer je Nijemcima bila potrebna radna snaga.”⁷⁰ Intervenirali Nijemci kojih nije bilo u Jasenovčkom logoru i koji nisu mogli utjecati na ništa! Kao da se dr. Bulajić uporno trudi da sam sebe uhvati u laži!

Zato, pozivajući se na Vasu Kazimirovića (“Nezavisna Država Hrvatska u svjetlu nemačkih dokumenata i dnevnika Gleza fon Horstenau 1941-1944”, Beograd, 1987.) Bulajić kaže: “Najviši predstavnik njemačke vojske (Wehrmachta) u NDH, general Edmund Glez fon Horstenau (Edmund Glase von Horstenau), navodi da Nijemci nijesu imali ni pristup u Jasenovački logor.”⁷¹ Dakle puno činjenica kojima dr. Bulajić dokazuje ‘očitu’ činjenicu da njemački vojnici nisu Nijemci.

Dr. Bulajić ponovo citira Jašu Almulija koji na svoj način priča priču o ‘dobrom čovjeku Hitleru’. Međutim, iz njegove priče se može razabrati kako on čita “Jevrejski pregled” i kako on zna da je više Židova iz NDH ubijeno u Srbiji nego u NDH, samo to ne smije reći.⁷² Svima je jasno da Jaša Almulija zna da Himmler nije dolazio u Hrvatsku 1943. godine zbog turističke posjete, nego zato što je bio nezadovoljan ‘rješavanjem židovskog pitanja’ u NDH, a i to zašto su Nijemci Židove odvodili u Srbiju. Ali on živi u toj Srbiji koja je onakva zemlja kakvu nam je predstavio beogradski Židov Filip David.

Ovaj dio svog obračuna s “ideologijom genocida Cohen-Pečarić” dr. Bulajić završava iščuđavajući se nad mojim citatom: “Valjda Bulajić misli da je Pavelić pomagao Hitleru u stvaranju njemačke države, pa se onda Nijemci trebaju hvaliti što izvršavaju Pavelićeve zamisli. To je samo Bulajiću ‘dokaz’ da je ‘istrebljenje Židova’ bila hrvatska politika. Zapravo ‘dokazivanje’ ovakvih bedastoća itekako ima smisla. To su pokazali i Ljubiva (treba Ljubica, J.P.) Štefan i Philip J. Cohen.”⁷³ Ma sada nisam ni sam zadovoljan ovim pasusom, jer tada nisam obratio dovoljno pažnje na činjenicu da je većina Židova iz Hrvatske ubijena u Srbiji - poglavito u Balkanskom Auschwitzu - Beogradu. A još više zbog toga što nisam znao da će dr. Bulajić napisati ovu najnoviju knjigu u kojoj će dokazivati kako je njemačka vojska u stvari Pavelićeva vojska!

BULAJIĆU JE HITLER MNOGO BOLJI OD PAVELIĆA

A jasno je i zašto se dr. Bulajić čudi: jer je njemu Hitler mnogo bolji od Pavelića. Zašto je to tako možemo samo nagađati. Odgovor se možda krije u činjenici da je Njemačka do samog ožujka 1941. godine bila na strani Jugoslavije.

⁷⁰ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 765.

⁷¹ Isto, str. 770.

⁷² Isto, str. 770-771.

⁷³ Isto, str. 771.

Hitler se okrenuo tek kad su Srbi napravili puč, Simovićev puč 27. ožujka i kada je odlučio razoriti Jugoslaviju. Prije toga je bio na jugoslavenskoj liniji. To je i rekao na prvom sastanku s Pavelićem: "Ja sam slučajno pomogao da se stvori hrvatska država". Jer on zapravo za Hrvatsku nije ni bio od početka.⁷⁴ Sjetimo se i Hitlerovih riječi predstavnicima srpskog tiska 16.1.1938. u Berchtesgaden-u: "Naša je želja bila i bit će da Jugoslavija bude velika, snažna i slobodna." A slično je govorio i Benito Mušolini na talijansko-jugoslavenskoj granici 20.9.1938.: "Ja sam prijatelj Jugoslavije i ostat ću njen prijatelj. To je moja volja".

A možda se Bulajić čudi jednostavno zato što mora dokazati teško dokazivu tvrdnju kako s beogradskim konc-logorima srpska vlast nije imala ništa, dok je Jasenovac bio isključivo politika NDH. Zato on ne smije spomenuti Himmlerov posjet NDH, zato mu njemački vojnici naprasno postaju Pavelićeva vojska itd.

Stranice 771-772. Bulajić posvećuje svojim tvrdnjama kako je "u nacističkoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ubijeno na najbrutalniji način više od 33.000 Jevreja". Dakle dr. Bulajić pokušava dokazati da su u NDH stradali Židovi iz Hrvatske pobijeni u Srbiji. Opisuje i gdje su sve stradali Židovi iz Srbije (logori na Banjici, Jajinci, u Bujanju, Nišu, Šabcu, Kragujevcu i drugim mjestima). O odnosu Srba prema progonjenim Jevrejima od strane Njemačke nacističke komande citira Savez jevrejskih opština Jugoslavije (ne spominje dakle kako im je bilo u progonima od strane Nedićevih vlasti, a pogotovo ne ono što je napisao dr. Lazar Prokić, kao i druge materijale koji su navedeni u mojoj knjizi).

Zatim spominje kako njegove stavove o Sajmištu dijeli i Milan Koljanin⁷⁵ u knjizi "Njemački logor na Beogradskom sajmištu",. Spominje i Venceslava Glišića iako on tvrdi da nisu Nijemci ti koji hvataju i sprovode uhićene Židove već Jevrejska policija koja je bila u okviru kvinliške Uprave grada Beograda!⁷⁶ U citatu Cristophera Brauninga dane su samo poznate činjenice, dok američki židovski historičar Raul Hilberg pokazuje kako je nasjeo srpskoj propagandi: "Srbi su mrzili strani jaram u praktično svakom obliku i zbog toga je okupirana Srbija bila poprište neprekidnog partizanskog rata."⁷⁷

POP MOMČILO ĐUJIĆ

G. Raul Hilberg je historičar pa ne možemo vjerovati da mu zemljopis nije jača strana i da nije shvatio da Tita i njegovih partizana, nije bilo u Srbiji od pada Užičke republike, pa do kraja 1944. i da su one "neprijateljske ofenzive" bile na nekom drugom području. Očito on pod "Srbi" misli na četnike jer je na zapadu

⁷⁴ "Hrvatski Obzor" od 18. rujna 1999.

⁷⁵ Milan Koljanin, "Njemački logor na Beogradskom sajmištu", Institut za savremenu istoriju, 1992.

⁷⁶ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 773

⁷⁷ Isto.

doista raširena i prihvaćena srpska (i ne samo njihova) propaganda kako su četnici vodili u Srbiji partizanski rat protiv Nijemaca.⁷⁸

Za g. Hilberga će zato biti veliko iznenađenje ako pronade knjigu profesora s Beogradskog univerziteta Jovana Marjanovića “**Tajna i javna saradnja četnika i okupatora 1941-1944**”⁷⁹ (postoji i engleski prijevod ove knjige: “**The collaboration of D. Mihailović’s četniks with the enemy forces of occupation (1941-1944)**”). A upravo negiranju tih općepoznatih činjenica posvećene su naredne stranice Bulajićeve knjige⁸⁰.

Zato ću umjesto mog citata koji daje dr. Bulajić, dati sličan citat iz spomenute knjige Z. Dizdara i M. Sobolevskog “Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.”:

“Dapače, mnogim je četnicima tijekom cijelog rata, a napose pokraj rata, nakon opće amnestije i mobilizacije 1944. - 45., pružena prilika da prijeđu i uključe se u partizanske postrojbe te da mogu pod novim znakom - crvenom zvijezdom nastaviti izvoditi zločine nad Hrvatima i Muslimanima. Tu su priliku oni iskoristili. Oni koji to nisu htjeli većinom su izbjegli na zapad, pod okrilje Saveznika, pretežno u Italiju. Među njima je i blizu 3.000 četnika osumnjičenih i potraživanih za zločine nad Hrvatima i Muslimanima u BiH i Hrvatskoj. No gotovo nitko od njih nije bio tada (recimo Dobrosav Jevđević, jedan od glavnih četničkih ideologa za aktivnosti na području BiH i Hrvatske - o njegovim zločinima vidjeti str. 687-699. knjige Dizdara i Sobolevskog⁸¹, a o zločinima nedavno preminulog popa Đujića može se naći na mnogim mjestima u istoj knjizi J.P.), ni kasnije izručen radi suđenja, a mnogi i danas nesmetano žive širom svijeta.”

Primjer popa Đujića pokazuje da je malo reći “nesmetano žive” širom svijeta. Naime, Dunja Ujević piše: “*Vojvoda pop Momčilo Đujić neće biti izručen*

⁷⁸ Tako je New York Times posmrtno ispjevao odu osvjedočenom ratnom zločincu popu Momčilu Đujiću slaveći ga, vjerovali ili ne, kao — antifašistu?! Davorka Blažević u “Slobodnoj Dalmaciji” od 15. rujna 1999. Piše: “Autor teksta David Binder, radikalno redizajnirajući Đujićev lik i djelo, govori o svećeniku i ratniku, pače junaku, vodi oružane borbe protiv nacističke Njemačke i sila Osovine, riječju o čovjeku koji je zadužio civilizirani svijet svojim ‘junaštvom i pravedništvom’. Binder jednako, bez imalo zadržke, rehabilitira i sam četnički pokret, afirmirajući četnike kao monarhiste i antifašiste?! U njegovu ispisivanju Đujićeva ‘in memoriam’ nimalo ga ne zbunjuje podatak da se zloglasnog vojvodu drži odgovornim za smrt 1500 ljudi, preko čega prelazi bez ijedne riječi komentara. Da je Bindera zanimalo, mogao je doći u posjed opsežne dokumentacije prikupljene u postupku što se godinama vodio u hrvatskim sudovima. Samo je Županijsko državno odvjetništvo u Šibeniku saslušalo 133 svjedoka, hrvatske i srpske nacionalnosti, a među kojima je bio i bivši partizanski general i antifašist Jošo Durbaba, kninski Srbin. Đujić je, o čemu postoje brojna svjedočanstva, radio na štetu Hrvata i Srba, na štetu čovjeka prije svega. U optužnici koja je protiv njega podignuta tereti se za kaznena djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i protiv ratnih zarobljenika počinjena u razdoblju od 1941. do 1944. godine. Svojim je terorom obilježio sjevernu Dalmaciju, Liku, Kordun i Gorski kotar, prisilno mobilizirao ljude u četnički pokret, pljačkao, fizički zlostavljao i gotovo ritualno ubijao one koji su se priklanjali partizanima, provodio likvidacije i zlostavljanje katoličkog svećenstva, mučio i ubijao zarobljene partizane... i unatoč tome, potezom jednog novinarskog pera, preko noći je pretvoren u junaka antifašističke provenijencije.”

⁷⁹ Jovan Marjanović, “Tajna i javna saradnja četnika i okupatora 1941-1944”, Beograd, 1976.

⁸⁰ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 773-774.

⁸¹ Z. Dizdara i M. Sobolevskog, nav. djelo, str. 687-699.

Hrvatskoj. Četnički ideolog i operativac umro je prošloga vikenda u Americi, kamo je emigrirao nakon 2. svjetskog rata. Nekoliko godina nakon što se preselio u SAD, Momčilo Đujić dobio je američko državljanstvo. Svi pokušaji da mu se sudi zbog zločina koje je počinio potom su propali. Hrvatska je ove godine obnovila zahtjev za njegovim izručenjem, što je, doznajemo, u krugovima State Departmenta okarakterizirano kao ultranacionalistički čin (istaknuo J.P.). Međutim, doznajemo također, Hrvatska će inzistirati da se proces Momčilu Đujiću vodi post mortem.”

Nevjerojatna je činjenica da u vladi najmoćnije zemlje svijeta smatraju da je inzistiranje na suđenju ratnom zločincu okrivljenog za smrt na tisuće ljudi “ultranacionalistički čin”. Ali iščitavajući dalje tekst g. Dunje Ujević vidi se kako je pop Đujić spasio šest američkih pilota. Je li moguće da je to vladi SAD-a važnije od svih zločina koje je on napravio. I tako se, posredno, pokazuje sva bijeda suda u Haagu gdje se sudi žrtvama. Sjetimo se samo kako je vlada SAD-a bila zainteresirana za suđenje Dinku Šakiću, a zahtjev za izručenje jednog takvog zločinca kakav je bio pop Momčilo Đujić je “ultranacionalistički čin”. Vjerovali ili ne!

Zbog toga pogledajmo još jedan dio iz komentara g. Dunje Ujević: “Smrt popa Đujića, jednog od najokrutnijih koljača u vrijeme 2. svjetskoga rata (koji je 1989. godine proglasio Vojislava Šešelja svojim nasljednikom), imala je golem odjek u američkome “New York Timesu”. Jedan od glavnih komentatora toga dnevnika David Binder napisao je Đujiću panegirik u kojemu četničkog vojvodu naziva “junakom, svećenikom i ratnikom” koji se suprotstavio nacističkoj Njemačkoj i silama Osovine (suradnik jedne od “sila Osovine - Italije - suprotstavio se tim istim silama, ha, ha, ha, J.P.). U Binderovoj interpretaciji Đujić je “antifašist”, nasuprot ustašama, koji su hrvatski fašisti, i partizanima, koji su komunisti. Toga “velikana antifašizma”, uputit će svoje čitatelje Binder, Titova je komunistička vlast okrivila za smrt 1500 ljudi, a on je tijekom 2. svjetskog rata spasio šestoricu američkih zrakoplovaca (spasi šestoricu Amerikanaca i od jednog od najvećih koljača postaneš heroj, J.P.). S obzirom na to da je “New York Times” jedan od najutjecajnijih svjetskih dnevnika, nakon ovog teksta može se govoriti o medijskom skandalu svjetskih razmjera”.⁸²

A kako su zajednički radili ti “antifašisti” i fašisti može se vidjeti i u dokumentu koji je dan na str. 47-48 moje knjige “Srpski mit o Jasenovcu”. Na primjer: “3. listopada ova grupa četnika pošla je sa talijanskom vojskom u selo Srijane, a zatim u Dolac Gornji. U tim selima zapalili su četnici 10 kuća, 32 pojate, a ubili 10 osoba. U svim tim selima četnici su pljačkali i odnijeli sve što im je došlo pod ruku. 4. listopada povratili su se ovi četnici sa talijanskom vojskom iz Doca u Dugopolje, gdje su cijeli dan sve do pred večer palili kuće, ubijali ljude, plijenili stoku i vršili pljačku.” Dalje u tekstu navodi se 120 imena utvrđenih žrtava i konstatira se da se iz spomenutog popisa razabire da su poklane većinom starije osobe, žene i djeca, koji nisu imale nikakve veze s partizanima, niti su sudjelovale u kakvim djelima sabotaže. Toliko o fašistima i “antifašistima”. A nas

⁸² Večernji list” od 16. rujna 1999.

Amerikanci i na primjeru koljača popa Đujića, koji je u SAD, poslije tolikih pljački, sigurno došao kao bogat čovjek, uče relativnosti pojma 'ratni zločinac'.⁸³

To najbolje potvrđuje ono što se dešavalo u Srbiji poslije smrti popa Đujića. Sama vijest o smrti četničkog vojvode izazvala je tamo veliku medijsku prašinu. Misa zadušnica, odnosno "parastos srpskom velikanu", služena je na groblju i u nekim crkvama, a u Udruženju književnika Srbije održana je i književna večer posvećena tom Srbinu iz Knina.

No, zahvalnost i veličanje čovjeka koji je, kako su često isticali, "ispod ustaške kame spasio na tisuće Srba", pomučeni su odmah nakon "svećanih ispraćaja" tvrdnjama danim u beogradskom tjedniku "Danas", a prenosi "Večernji list" od 22. rujna 1999., gdje se arhivskim materijalima dokazuje kako su vojvoda Đujić i njegovi četnici zapravo bili najveći koljači Srba u Dalmaciji! Tako se navodi da je pop Đujić tijekom Drugog svjetskog rata bio suradnik ustaša, Talijana i Nijemaca.

S ustašama je o suradnji počeo pregovarati u studenom 1941. godine, kad je David Sinčić stigao u Knin i preuzeo dužnost velikog ustaškog župana župe Bribir Sidraga. Veliki župan Sinčić je 10. lipnja iste godine aktom VT/16/185 obavijestio poglavnika Pavelića, da je četničkim vojvodama Momčilu Đujiću, Branku Bogunoviću i Mani Rokviću "dao po 100.000 kuna radi organizacije borbe protiv partizana" (Arhiv Vojno - povijesnog instituta (AV), kutija 195, broj registra 12/6 - 1).

U ljeto 1942. godine vojvoda Đujić je tako vodio "operacije čišćenja srpskih sela". Mane Rokvić, drugi četnički vojvoda, čak je 15. svibnja 1944. godine optužio Đujića da je otrovao svoga pretpostavljenoga Iliju Trifunovića, zatim da je ubio pukovnika Nikolu Uzunčevića i da je "strijeljao i povješao 500 Srba, među kojima je bilo žena i djece". Originalni arhivski dokumenti iz Beograda, ali i iz drugih središta u državama nastalim iz bivše Jugoslavije, sadrže niz zlodjela koje su nad srpskim narodom u Hrvatskoj počinili četnici vojvode Đujića.

Tako se u jednom od njih spominje kako je u općini Donji Lapac 16. travnja 1942. godine vojvoda Đujić zapalio "sve srpske kuće u selima Zavlaka i Lička Kaldrma". Svojom okrutnošću Đujić i njegovi četnici posebno su se isticali potkraj 1942. i početkom 1943. godine, kad su opkolili srpsko stanovništvo u selima Gata, Tugare, Cista, Gornji Dolac, Zvecanje, Dugo Polje, Stikovo, Maovice, Otavice, Vinalic, Kijevo i Gorjak, te ubili "230 stanovnika, pretežno djece, staraca i žena, tako da su im vadili oči, probadali ih mnogostruko nožem, a neke žrtve bacali u vatru zapaljenih kuća" (AV II; 8,3/143; AV II; 201,11/16; AV II; 230,29/7 - 1; AV II; 201,11/10, 10 - 18; AV II; 271,2/25 i AV II; 138,6/5).

U velikom broju svojih brzojava upućenih komandantu Draži Mihajloviću sam Đujić potvrđuje zločine koje su počinili njegovi četnici nad Srbima. Tako u brzojavu od 19. prosinca 1943. godine pop Đujić kaže: "*Za vrijeme uspješne borbe na Velebitu, kada je uhićeno 140 osoba, naši borci pustili su tri Srbina da*

⁸³ Bilo je i drugačijih reagiranja u SAD-u. Tako je u "Washington Postu" objavljen članak B. Wittesa u kome se ukazuje i komentiraju Binderove pogreške.

idu kućama, a ostalo je zaklano i bačeno u jame” (AV II; k.276, br. reg. 9/1). U jednom drugom njegovom brzojavu jasno se oslikava “djelovanje” četnika: “*Moji tako mnogo i redom kolju da su ih Nijemci prisilili da napuste Livno.*” Suradnju ustaša i četnika potvrđuje i naredba poglavnika Ante Pavelića svim ustaškim i domobranskim postrojbama 21. studenog 1944. godine da osiguraju povlačenje “skupine popa Đujića pravcem: Bihać - Gospić - Ogulin - Karlovac - Zaprešić - granica” (AV II; U - 228/2). Pop Đujić je svoju suradnju s ustašama nastojao sakriti od pučanstva, ali je zato kolaboraciju s talijanskim postrojbama uzdizao na najviši stupanj svoje ratničke slave: “*Od srpnja 1941. godine rame uz rame s talijanskom vojskom borim se protiv zajedničkog neprijatelja - partizana u oblasti Dinare*” (AV II; k.160, br. reg. 14/2), pisao je vojvoda Đujić novoimenovanom talijanskom zapovjedniku divizije u Kninu.

Inače ovaj tekst pokazuje kako može biti uspješna “beogradska tvornica laži”, kada su sve ove navode - kao istinite - prenijele čak i jedne hrvatske novine. Na to upozorava Ivan Bekavac:

“To je navodno sadržaj nekoga dokumenta koji se čuva u Beogradu. Međutim, objavljena je potpuna laž, jer ne može biti govora ni o kakvu dokumentu, nego samo o obmani i falsifikatu.

Neistinit je navod kako je u poljičkim selima (Gata, Tugare, Cista, Gornji Dolac, Zvečanje...) živjelo srpsko stanovništvo. Ono niti danas živi, niti je ikad živjelo u Poljicama (prostor omeđen rijekama Cetinom i Žrnovnicom, planinom Mosorom i morem). U Poljicama nema srpskih sela niti ih je ikad bilo (tako je s cijelom bivšom omiškom općinom). U spomenutim poljičkim selima, od doseljenja Hrvata, živi hrvatsko stanovništvo.

Ta su sela početkom listopada 1942. napali četnici i samo u Gatima pobili više od 160 osoba, staraca, žena i djece, od kojih je 91 osoba identificirana. Popaljeno je 70 kuća, a opljačkane su one koje nisu potpuno izgorjele (zlodjela su napravili i u susjednim selima - u Čisti su zapalili 15 kuća i ubili 18 osoba, u Ostrvici su zapalili 17 kuća i ubili osmoricu seljaka, u Zvečanjima je zapaljeno 10 kuća i ubijeno nekoliko seljaka, a u Naklicama su zapalili 12 kuća i ubili seljaka).

Spomenute su lažne tvrdnje o srpskom stanovništvu u Poljicama, koje je uz to, u mašti falsifikatora, i pobijeno tijekom Drugoga svjetskog rata u toj slavnoj kneževini, u funkciji srpskih mitova. »Lukavstvo« se, tobože, sastoji u tvrdnji kako su četnici pobili najviše - Srba. Cijela je konstrukcija postavljena sasvim u skladu s načelima uobičajenoga djelovanja »srpskoga stroja laži«, a pokazuje kako se produciraju nove »srpske žrtve« (kao da je malo ako je i jedan nevini čovjek stradao, neovisno o tomu kojemu je narodu pripadao) i kako se Srbi naseljavaju i tamo gdje ih nikad nije bilo. Tom metodom i poljička djeca, stvarne žrtve četničkoga zločina na hrvatskoj zemlji, pedeset godina kasnije postaju - srpska ubijena ‘nejač’. Usput, pitaju li se zagovornici četnika ‘antifašista’ otkud četnici u Poljicama. Potrebno je istraživati četnička zlodjela i protiv srpskog stanovništva, ali je besmisleno sugerirati da su baš Srbi bili glavna meta

*četničkoga zločina i da je antikomunizam bio glavni motiv njihovim zlodjelima. Četnici su imali druge zadaće, o čemu svjedoče i poljičke žrtve.*⁸⁴

Zapažanja g. Brekavca su očito točna. Međutim, spomenimo da je dokument o spomenutim četničkim zlodjelima prvi put tiskan u članku Z. Dizdara: "Četnički zločini genocida nad Hrvatima i muslimanima u Bosni i Hercegovini i Hrvatima u Hrvatskoj tijekom Drugog svjetskog rata (1941.-1945.)", Hrvatski iseljenički zbornik 1995./96., str. 239-270, a dobar dio tog dokumenta je prenijet, kako sam već spomenuo, u mojoj knjizi na str. 47-48. O tim stradanjima pisao don Frane Mihanović u listu odnosno godišnjaku Poljica broj 3./1978., 4/1979., 5./1980. i 19./1994." Tekstove tiskane u navedenim brojevima Poljica Frane Mihanović je uvrstio u svoju knjigu »Da se ne zaboravi« (Gata 1999. - II. Gata i Čišla u krvi i plamenu, III. Krvavi i crni dolački dan, str. 99.-172.). O srbočetničkim zločinima o Poljicama godine 1942. i 1944. pisao je i Mato Marčinko u glasilu Politički zatvorenik (god. III. broj 60., ožujak 1997., str. 16.).

SAKRIVANJE PRIRODE ČETNIČKOG POKRETA

Pokolj u Gatama spominje i Bruno Bušić u svom tekstu "Žrtve rata", Hrvatski književni list, Zagreb, srpanj 1969., br. 15, str. 2 i 3. Bruno Bušić je te 1969. godine pisao:

"Odmah na početku treba istaknuti, da je pod utjecajem Rankovića i njegove šovinističko-hegemonističke grupe došlo do stanovite nedosljednosti kod iznošenja pojedinih zločina nad nedužnim pukom. Da se ne bismo posebno osvrtni na mnogobrojne članke, koji su posvećeni toj problematici, dostatno je pogledati "Vojnu enciklopediju" i vidjeti, što piše pod ČETNIK. U "Vojnoj enciklopediji" na gotovo tri stranice opisuje se i obrazlaže izvanredna uloga četničkih postrojba u osloboditeljskoj borbi srpskog naroda i stvaranju srpske države počevši od Srpsko-turskog i Rusko-turskog rata godine 1877.-78., pa kroz cijelo slijedeće razdoblje sve do svršetka I. Svjetskog rata. Obrazlaganje pojma "četnik" "Vojna enciklopedija" završuje ovim riječima: 'Posle I SR (svjetskog rata, napomena: B.B.) organizirano je Udruženje četnika sa Glavnim odborom u Beogradu. Imalo je zadatak da neguje četničku borbenu tradiciju, stara se o porodicama poginulih i četnicima invalidima. Rukovodstvo organizacije su, ubrzo, preuzeli ljudi u službi dvora i velikosrpske vladajuće buržoazije, pretvorili je u jednu od najreakcionarnijih u zemlji, s režimsko-policijskim karakterom, za sprovođenje nacionalnog ugnjetavanja drugih jugoslavenskih naroda i progon naprednih elemenata' (citat je iz 'Vojne enciklopedije', knjiga 2, Beograd, 1959., str. 320, J.P.).

Dakle, osim nekoliko općenitih fraza ništa više. Ako je netko posebno znatiželjan i želi biti bolje upućen u djelovanje četnika u II. Svjetskom ratu, mora pogledati pod NARODNOOSLOBODILAČKI RAT, ali ni tu ne će mnogo naći, pogotovo ne će ništa naći o masovnim zločinima četnika prije I. Svjetskog rata i u samom ratu (nad Makedoncima i Albancima), o zločinima nad nesrpskim

⁸⁴ "Vjesnik" od 30. rujna 1999.

*narodima u monarhističkoj Jugoslaviji, o zločinima u travanjskom ratu godine 1941. (pokolju u Rodoču, Cimu, Ilićima kod Mostara i u drugim mjestima), masovnim pokoljima za vrijeme II. Svjetskog rata (Višegrad, Foča, Stolac, **Gata kod Omiša** (istaknuo J.P.) i u drugim selima i gradovima diljem SFRJ).⁸⁵*

Ono što pritom treba posebno naglasiti jest činjenica da su četnike u ova hrvatska sela doveli Talijani! A dio dokumenta o stradanjima u mjestima Dolac Gornji i Dugopolje je već citiran.

Napomenimo također da se u spomenutom tekstu iz beogradskog "Danasa" spominju i četnička zvjerstva nad "Srbima" i u Vrljičkoj krajini. Dokument o tim zvjerstvima objavljen je u cijelosti po prvi put u mojoj knjizi (str. 137-141). I opet se radi o ubijenim Hrvatima. Dapače u tom dokumentu se spominje i uloga Srba iz tih sela:

*"U selo Maovice, koje je najteže nastradalo, nahrupilo je oko 4000 četnika, dolazeći iz pravca sela Stikovo dne 26. siečnja 1943. godine. Čim su ušli u selo, odmah su počeli paljenjem, pljačkom i klanjem, vičući "Pali i kolji sve što je katoličko". **Sa ovim četnicima bili su skupa također i pravoslavni seljani sela Maovice i to iz Komšiluka Gjurića, Cvitkovaca, Primetica i Petkovića, koji su im pokazivali, koje su kuće katoličke** (istaknuo J.P.). Četnici su ujedno ucjenjivali seljake time, da će im poštediti život, ali i kad bi dobili novac, opet bi iste zaklali. Iz ovog sela četnici su ponijeli sa sobom sve blago, hranu i robu, do koje su mogli doći. U ovom selu četnici nisu samo klali seljake, već su ih i bacali u vatru, a seoskog glavaru Miku Blaževića su još na vatri i pekli. U ovom selu je poginulo 23 seljaka, 5 ih je ranjeno, a troje djece je nestalo, a među poginulim imade također dvoje djece. Od 360 dimova, koliko broji selo Maovice, izgorjele su sve kuće koje su bile pokrivenne ševarom i gredama."*

Ili recimo u spomenutim Otavicama su Iliju Meštrovića, starca od 86 godina, strica glasovitog hrvatskog kipara Ivana Meštrovića, bacili živa u njegovu zapaljenu kuću i tako usmrtili. Primijetimo stoga da i ne čudi da se poslije objavljivanja ovih dokumenata u Hrvatskoj, u Beogradu tiskaju tobožni slični dokumenti po kojima su stradali Hrvati u stvari Srbi. Pa i u čisto hrvatskim selima.

Na taj način, osim onoga o čemu govori g. Bekavac, želi se sakriti i stvarna priroda četničkog pokreta. O tome Z. Dizdar kaže: *"Međutim, teror i zločini četničkog pokreta bili su zasnovani na ideološkoj osnovi i nacionalnoj osnovi prema hrvatskom i muslimanskom narodu. Dakle, četnički je pokret u cjelini bio antihrvatsko-antimuslimanski, iako je stupao u suradnju s NDH onda kad je to bilo korisno za njegov opstanak. Obračunavao se i s onim dijelom srpskog stanovništva koji je pristupio partizanskomu pokretu."*⁸⁶

I to veliko srpska politika radi veoma lukavo: optužujući popa Đujića zbog zločina nad Srbima krije stvarnu prirodu tog pokreta, uz istovremeno pripremanje terena da, kako reče g. Bekavac, *"stvarne žrtve četničkoga zločina na hrvatskoj zemlji, pedeset godina kasnije postaju - srpska ubijena 'nejač'."* Ili da, kao u Maovici oni koji su pokazivali četnicima koje su katoličke kuće, pedesetak

⁸⁵ Bruno Bušić, "Žrtve rata", Hrvatski književni list, Zagreb, srpanj 1969., br. 15, str. 2-3.

⁸⁶ "Hrvatsko Slovo" od 24. rujna 1999.

godina kasnije, uz poznato beogradsko “friziranje” dokumenata, postanu žrtve četničkih zvjerstava.

Inače, kada je već riječ o ekstradicijama zločinaca, čime se i bavio dr. Milan Bulajić, zgodno je napomenuti kako je Državna komisija za ratne zločine okupatora i njihovih pomagača - Jugoslavije, godine 1947. potraživala 7.216 zločinaca. Od toga je Hrvata daleko manje nego Srba - 1.800. Međutim od svih izručenih oko 90 posto su Hrvati. I to mnogo govori o dr. Milanu Bulajiću! Zato istaknimo da su u podnaslovu teksta g. Ivana Bekavca izvučene slijedeće dvije rečenice: “*Odnos Titove države prema četnicima ne može se razumjeti ako se ne zna da su pod konac Drugog svjetskog rata mnogi četnici ‘prešli’ u partizane / Koliko je tek među poslijeratnim Titovim diplomatima bilo preodjevenih četnika i kakva je njihova zasluga u promoviranju četnika u - antifašiste!?*”⁸⁷ Ovdje treba upozoriti i na činjenicu da nije jedino Bruno Bušić ubijen u inozemstvu od strane jugoslavenske tajne policije. U knjižici H. P. Rullmanna: “**Assassinations commissioned by Belgrade - documentation about the yugoslav murder machine**”⁸⁸ navedena su 56 imena ubijenih Hrvata, uz 12 Srba i 4 Albanca! I ovakav odnos ubijenih pokazuje da je g. Bekavac u pravu. Inače, nakon rata UDBA je ubila 68 Hrvata, 56 - u inozemstvu! Najvećim djelom to je bilo sedamdesetih godina i nadalje. UDBA je ubijala i u zemlji, u Staroj Gradiški.

Znakovita je i Bulajićeva rečenica: “*Ustanak srpskog stanovništva protiv ustaških zločina genocida i njihovih pokrovitelja njemačkih nacista, Pečarić odgovara Bulajiću: Ne radi se samo o Jasenovcu nego o cijelom teritoriju NDH, gdje imamo pobunu ovog pučanstva protiv hrvatskih vlasti - pobunu potaknutu iz Beograda, kao i u Domovinskom ratu.*”⁸⁹ Doista je nevjerojatno kako Bulajić u nekoliko svojih riječi uspije da potvrdi ono što sam ja rekao. Naime, vidite da on spominje samo ustanak Srba protiv ustaša i Nijemaca. Nigdje ne spominje Talijane i fašiste. Dr. Bulajić nije David Binder i dobro zna da Talijani u Drugom svjetskom ratu nisu bili “antifašisti”. Dakle, i on nam hoće reći da sam u pravu kada kažem da je Srbima jedino bilo bitno podići ustanak protiv hrvatske države (jer na početku nisu ni mogli znati kakva će ona biti), a kako su vidjeli da su i Italija i fašisti u biti protiv te države - onda su oni bili s njima. Da su i Nijemci bili protiv NDH, onda bi bili dobri i Hitler, i Njemačka, i nacisti!

U svjetlu svega rečenog jasno je zašto ovdje o Kragujevcu Bulajić citira samo dio mog teksta: “*prema njemačkim ratnim zapisima strijeljano je 2.300 civila, kao što je zahtjevala njemačka formula za odmazdu*”⁹⁰, a ne onaj dio koji je predhodio: “*Srpska dobrovoljačka komanda (odred kojim je komandirao Marisav Petrović) sudjelovala je u masakru nad civilima u Kragujevcu. Oni su dovodili civile u barake i čuvali ih za egzekucije. Prvo su skupljeni svi Židovi muškarci*”, kao i onaj koji je slijedio: “*Jugoslavenske poslijeratne publikacije*

⁸⁷ Isto.

⁸⁸ H. P. Rullmann, “Assassinations commissioned by Belgrade - documentation about the yugoslav murder machine”, Hamburg 1981.

⁸⁹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 774.

⁹⁰ Isto.

tvrdi da je bilo 7.000 žrtava. Ako je to točno, onda je očito kako je Srpska dobrovoljačka komanda umjesto 2.300 civila izručila Nijemcima za egzekuciju mnogo, mnogo više od 2.300 civila.⁹¹ To će on citirati kasnije, u sklopu cijelog niza svojih citata, ali ne ovdje jer bi to pomutilo njegovo opravdavanje uloge Srba u genocidu nad Židovima. Zato sam istaknuo onaj dio o prvim skupljenim taocima da bi ga mogli usporediti s odgovarajućim citatom M. Bulajića: “U okupiranoj Srbiji, po naređenju nacističkih vojnih vlasti ubijeno je 14.500 Jevreja: (Koljanin broj procjenjuje na 14.800) između 4.000 i 5.000 muškaraca odraslih Jevreja Beograda i Banata streljala je nemačka vojska Vermahta kao taoce u odmazdama za gubitke koje su joj naneli srpski partizani, na osnovu naređenja njemačkog komandanta generala Franca Bemea da se za svakog ubijenog njemačkog vojnika u pobunjenoj Srbiji strijelja 100 talaca. **U početku najviše su kao taoci strijeljani Jevreji i Cigani** (istaknuo J.P.).”⁹² Treba li uopće komentirati zašto je dr. Milan Bulajić ‘zaboravio’ spomenuti dijelove u kojima se opisuje uloga Srpske dobrovoljačke komande?

Ukratko rečeno, jasno je da su po dr. Bulajiću revizionisti historije svi oni koji su se usudili razbiti velikosrpsku tezu o genocidnosti hrvatskog naroda. A najveći revizionisti historije su mu oni koji su pokazali da se mnogi argumenti kojima se dokazivala genocidnost hrvatskog naroda u stvari vrijede za srpske zločince.

“NEGIRANJE ODGOVORNOSTI USTAŠKE GENOCIDNE NDH”

Znate li što je po Bulajiću “negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH”? Moja tvrdnja: **“četnici su počeli svoja klanja još dok nije ni proglašena NDH a nastavili ih nakon njezina uspostavljanja, da bi lažnim Grisogonovim pismom ta pobuna bila dalje, iz Beograda, stimulirana.”**⁹³ Pri tome Bulajić u svojoj uobičajenoj maniri i ne pokušava negirati četnička zlodjela ili osporavati moju tvrdnju. Njemu je očito normalno da Srbi ubijaju Hrvate, ali je strašno ako ovi uzvrate. Zato on konstatira samo ovo drugo:

“Činjenice govore:

Ustaški teroristi su počeli ubijati istaknute Srbe, u okviru u Italiji usvojenog programa genocida, u cilju obezglavljenja otpora pravoslavnih Srba (istaknuo J.P.) **i prije proklamovanja nacističke Nezavisne Države Hrvatske 10. aprila 1941. i kapitulacije Jugoslavenske vojske 17. aprila 1941. Prva masovna ubistva Srba ustaše su izvršili već 17. aprila...**”⁹⁴

⁹¹ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 53.

⁹² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 771.

⁹³ Isto, str. 775.

⁹⁴ Isto.

Istaknuo sam prvi dio ove Bulajićeve tvrdnje jer po njoj ispada da su ustaše prije početka Drugog svjetskog rata znali što će se dogoditi pa su još u Italiji pripremili program genocida “*u cilju obezglavljenja otpora pravoslavnih Srba*”. Odakle i ovakva glupost kod dr. Bulajića? Pa jasno je da njemu zločini koje su Srbi vršili u prvoj Jugoslaviji nad Hrvatima i drugim narodima nisu zločini. Dakle, ustaše nisu mogle praviti svoje planove recimo za oslobodenje Hrvatske, ili recimo zbog osvete, jer što bi se svetili kad je lijepo to što Srbi ubijaju Hrvate. Po dr. Bulajiću je očito da su ustaše unaprijed znali da će doći do Drugog svjetskog rata, pa i to kakav će biti njegov razvoj u prvoj Jugoslaviji. Tako su oni pripremili program genocida protiv Srba znajući da će Srbi zajedno s Talijanima pružati otpor Paveliću i nacistima. Svašta od dr. Bulajić, zar ne?

VELIKO-SRPSKI ZLOČINI U PRVOJ JUGOSLAVIJI

A kakve su to zločine vršili (tj. nisu vršili) Srbi u prvoj Jugoslaviji, pokazano je u nizu knjiga. Evo jednog koji je opisao srpski političar S. Pribičević u knjizi “Diktatura Kralja Aleksandra”:

“Da pokažem na primjeru, iznijet ću jedan slučaj represije radi najneudržnijih izraza hrvatskog pučkog osjećanja u obliku masovnih ubijstva ljudi, žena i djece. U hrvatskom gradu Omiš, u Dalmaciji, bila je jedna vjerska manifestacija, Euharistijski kongres. Kad se je puk poslije svečane mise počeo razilaziti i formirati procesiju, pjevajući religiozne pjesme, nenadano se pojave žandari pod zapovjedništvom potporučnika Markovića, koji su do tada bili nevidljivi, otvorivši vatru protiv bespomoćnog svijeta. Pucali su na razasuti narod bez ikakve prethodne obavijesti i opomene. Vjernici su u početku mislili, da se radi o pucanju u zrak. Nažalost, prve žrtve, koje su pale na glavnom trgu Omiša, pokazale su protivno. Vidjevši strašnu stvarnost, nevjerojatna panika je zaokupila svijet. Bježalo se, padalo i vikalo. Žandari su pokidali jednu zastavu katoličke akcije iz Vranjica, jer je, uz sliku Spasitelja i Djevice, imala na sebi i hrvatske nacionalne boje. Rezultat ovog kolektivnog masakra bile su četiri osobe teško ranjene, jedan učenik s kuglom u stomaku, jedna djevojka iz Sućurca s odrezanom rukom i još 40 osoba ranjenih, od kojih neke teško. Ali žandari nisu bili zadovoljni ni s time. Iste noći u selu Celine ubili su na samim vratima kuće dva brata Becić, jedine sinove staraca roditelja... Ubili su ih jer su odbili predati im zastavu jednog hrvatskog vjerskog društva. Građanstvo Splita, gdje su umrli u bolnici, htjelo ih je svečano sahraniti, ali su žandari nasilno oteli njihove leševe i po velikoj ljetnoj žezi, strpavši ih u vreću, odnijeli ih, a da se na zna kamo...”⁹⁵

Još karakterističnije je slijedeće pismo Alberta Einsteina i Heinricha Manna:

⁹⁵ S. Pribičević, “Diktatura Kralja Aleksandra”, Pariz, str. 143-144. Vidjeti također: “Bleiburška tragedija hrvatskog naroda”, Knjižnica Hrvatske revije, München - Barcelona, 1977, str. 129-130.

APEL MEĐUNARODNOJ LIGI ZA LJUDSKA PRAVA,
125, AVENUE DE WAGRAM, PARIZ

Mnogopoštovani prijatelji!

Mi ne možemo propustiti, a da Međunarodnu ligu za ljudska prava ne upozorima na događaje, koji su dne 18. veljače o.g. doveli do umorstva hrvatskoga učenjaka dr. Milana Šufflaya.

Kada je ovaj učenjak spomenutoga dana išao kući, bio je u Zagrebu na cesti iza leđa napadnut i, prema našem izvještaju, željeznom motkom umoren. Slijedećega dana on je ovim teškim ozljedama podlegao i dne 22. veljače je na Mirogoju pokopan uz hrvatske mučenike.

Profesor Milan Šufflay bio je poznat po svojim brojnim znanstvenim djelima i radnjama. Zagrebačke novine nisu međutim smjele izvješćivati o djelovanju ovoga učenjaka, čak je i osmrtnica zaplijenjena, a brzojavne sažalnice nisu smjele biti otpremene. Nije bilo dozvoljeno objaviti vrijeme pogreba, a zabranjeno je bilo izvijestiti žalobnu zastavu na zgradi Sveučilišta. Školsku mladež, koja je prisustvovala sprovodu, policajne vlasti izagnale iz Zagreba, a hrvatske narodne trobojnice, kojima su bili vijenci urešeni, odstraniše.

Ime ubojice, Branko Zwagner, bilo je poznato. Poznata je bila i organizacija kojoj je ubojica pripadao ("Mlada Jugoslavija"). Poznato je bilo da je umorstvo dogovoreno u noći od 11. do 12. veljače u stanu zapovjednika grada generala Belimarkovića. Kod toga dogovora sudjelovali su članovi organizacije "Mlade Jugoslavije" Brkić, Godler, Marčec i ubojica Zwerger. Zagrebačka policija unatoč tome službeno objavljuje dne 19. veljače da je počinitelj nepoznat.

Ubojstvu profesora Šufflaya prethodile su sljedeće činjenice:

1. Povodom posjeta kralja Srbije u Zagrebu mjeseca siječnja dostavljena su nizu najuglednijih ličnosti - tako vođi Hrvata dr. Vladku Mačku, dr. Anti Trumbiću, dr. Mili Budaku, sveučilišnim profesorima dr. Filipu Lukasu, dr. Davidu Karloviću, dr. Milanu Šufflazu i drugima - prijeteća pisma s potpisom "Za kralja i otadžbinu", u kojima ih se čini odgovornim i vlastitom glavom i životom njihovih obitelji, bude li za to vrijeme kraljeva boravka u Zagrebu ikakvih protesta ili demonstracija.

2. Ovoj terorističkoj organizaciji, koja javno nosi ime "Mlada Jugoslavija" održao je kralj Aleksandar javni govor, u kojem je progovorio o odstranjivanju po narodu izabranih hrvatskih narodnih zastupnika, što je proveo. Riječima: "Ja sam odstranio poslenike", on je sam dao poticaj odnosno nalog da se od njegova formalnog odstranjivanja iz parlamenta imade prići na fizičko, to jest konačno odstranjenje. Kao uzor ima vrijediti 20. Lipnja 1928., kada su u beogradskom parlamentu umoreni hrvatski vođe.

3. Iza toga slijede u vladinoj štampi javni pozivi na umorstva vođa hrvatskoga naroda. Tako piše vladin list "Naša Soga" na Sušaku dne 18. veljače: "Čelenke će prskati..."

4. Istoga dana uvečer umoren je u Zagrebu prof. Šufflay. Drugi primjer otvorenoga poziva na umorstvo objavljen je 28. veljače u splitskoj "Zastavi", daljnji poziv, u mariborskom "Jugoslavenu". Neki članovi društva "Mlada Jugoslavija", koji su imali izvesti umorstva Hrvata u inozemstvu, uhapšeni su dne 12. ožujka kod umorstvenih priprema u Beču te predani bečkim sudovima na postupak.

Delegacija Hrvatskoga narodnoga zastupstva još je dne 25. siječnja 1930. predala Ligi naroda u Ženevi memorandum, koji je istodobno odaslan vladama i organizacijama svih kulturnih država, upozoravajući na stanje u Hrvatskoj. Ovim se memorandumom pred cijelim čovječanstvom diže optužba protiv absolutističke vladavine kralja Srbije kao i protiv užasa I strahota, što ih vladavina nad hrvatskim narodom počinja. Kako činjenice dokazuju, ove su strahote od onoga doba samo još veće. S obzirom na ovo strašno stanje mi vas molimo, da Međunarodna liga za ljudska prava poduzme sve da se ovoj bezkrajnoj nasilnoj vladavini stane na kraj.

Ne smije se trpiti da se umorstvo upotrebljava kao sredstvo za postizavanje političkih ciljeva.

Ne smije se trpjeti da se ubojice veličaju kao narodni junaci.

Držimo da je samo po sebi dužnost Međunarodne lige za ljudska prava da apelira na sve one koji cijene slobodu i ljudska prava naroda, da se proti strahovladi koja gospoduje u Hrvatskoj, digne najsvječaniji protest. Sve zemlje, naročito Francuzka, Njemačka, Poljska, Austrija, gdje postoje grane Međunarodne lige za ljudska prava, imaju dužnost da se postave kao štit pred ovaj mali miroljubivi prosvjećeni narod.

Mi očekujemo vašu odluku i pozdravljamo vas.

Njemačka liga za ljudska prava.

A. Einstein

Heinrić Mann

Travanj 1931., Berlin⁹⁶

Naravno, nisu tako prolazili samo Hrvati. U mojoj knjizi dani su mnogi primjeri sličnih i još gorih postupka i prema Bulajićevim Crnogorcima. Ovdje ćemo podsjetiti kako Milovan Đilas u Knjizi "Besudna zemlja" opisuje postupak prema plemenu Rovci, koji su listom bili protiv uklapanja Crne Gore u Srbiju 1918. godine: "Rovčani su bili tretirani okrutno i na prostački način. Bile su im,

⁹⁶ Darko Sagrak: "Dr. Milan Sufflay, hrvatski aristokrat duha," Hrvatska uzdanica, Zagreb, Hrvatska, 1998. O ovom apelu pisao je "New York Times" od 6. svibnja 1931.: "Einstein Accuses Yugoslavian Rulers in Savant's Murder".

Primjedba dr. Darka Žubrića: "U hrvatskom prijepisu tog pisma (prijepis se čuva u jednom zagrebačkom arhivu) kao ime ubojice stoji Nikola Jukić. Autor knjige g. Sagrak ga je u svojoj knjizi promijenio u Branko Zwerger, jer to je posve sigurno njegovo ime, što znamo iz zagrebačkih sudskih arhiva (osobna informacija g. Sagraka). Čini se da je u originalnom pismu Einsteina i Manna prezime promijenjeno u Jukić zbog toga jer autori pisci apela žive u Njemačkoj, pa im se vjerojatno čini "nezgodnim" da je prezime ubojice njemačko, a i nevažnim s obzirom na svrhu apela."

popaljene kuće: pokrali su ih i mlatili. Ženama su ušivali mačke u njihove suknje, pa su onda mačke mlatili batinama. Vojnici su jašili starce kao konje, pa su ih prisiljavali, da ih prenose preko riječnih brzica. Mladiće su napadali. Sve su pogazili: vlasništvo, čast i prošlost.”⁹⁷

I doista je zgodno davati primjere o srpskim zločinima nad Bulajićevim Crnogorcima. Tako urednik “Zavičaja” (North Hollywood, California, U.S.A) g. Nikola Tomić, koji je rođen u Žabljaku, Crna Gora, opisuje cijeli niz takvih zločina:

“3) u februaru 1919. g. jedna đabgraderska patrola (‘đabgraderi’ su po njemu ‘Srbi iz svih pokrajina koji su poslije prvog svjetskog rata bili postavljeni i plaćeni od strane beogradskog režima i poslani u tzv. ‘periferiske pokrajine’ da ‘zavode red’, J.P.) došla je u selo Dragovoljiće (srez nikšički) dje je od Ilinke Simonović opljačkala 60.000 kruna, pa je onda ovu nesretnu ženu izbola bajonetima i njen leš bacila u rijeku Bistricu (da, sjetimo se pjesme koju citira dr. Bulajić: “Crni leševi srpski, plovite tiho i nemo Rekama srpskih zemalja”, J.P.). Đabgraberske vlasti u Nikšiću odbile su da vrše ma kakvu istragu po ovom groznom zločinu, već su naredile da se leš ubijene žene noću zakopa na mjestu dje je nađen. (...)

5) Cijelo pleme Rovca korporativno je odbilo da položi zakletvu kralju Petru, zbog čega su đabgraberi 13. nov. 1919. g. došli u ovo pleme s vojskom koja se sastojala od 10 bataljona pješadije pod komandom đabgrabera pukovnika Dušana Besarabića, nekoliko baterija topova pod komandom đabgrabera majora Borivoja Roksandića, 25 mitraljeza i 100 puškomitraljeza. Ova đabgraberska vojska pobila je svo odraslo muško stanovništvo ovog plemena koje nije uspjelo da pobjegne u šumu, opljačkala je i dijelom spalila sve kuće u plemenu a žene i djecu tukla i zlostavljala. Oni što su pobjegli proveli su zimu u šumi, đe su mnogi pomrli a drugima su smrle ruke i noge. Nadajući se da ih đabgraberi neće više progoniti, preživjeli su se u martu 1920. g. vratili u preostale kuće ili na zgarišta, na kojima su napravili kolibe ili savardake. Ali 26. marta 1920. g. došli su đabgraberi s novom vojskom, te su ih ponovo odagnali u šumu, kolibe, sabardake i preostale kuće spalili, žene i djecu pohapsili i mnoge žene i djevojke silovali (dakle sve ono viđeno u ratovima 1991. do 1999. Srbi su sprovodili i na Bulajićevim Crnogorcima, što je on kao stručnjak za genocid sigurno znao, J.P.). U martu 1920. g. đabgraberi su silovali oko 30 žena i djevojaka iz bratstva Bulatovića u Rovcima. Među njima su silovali i Jovanu ženu Stevana Bulatovića, staru 55 godina, pošto su joj prethodno ubili sina. Ona nije mogla da preživi ovu sramotu, te se bacila u Moraču i utopila se. (...)

11) Ružici Bulatović đabgraberi su iščupali jezik vrelim kliještima, zato što nije znala gdje se nalazi njen muž koji je bio u odmetništvu.

12) Manji Bulatović, Milici Bulatović, Mari Bulatović i Petrani Bulatović đabgraberi su svezali suknje oko nogu, pa su u svaku stavili po dvije mačke, koje

⁹⁷ Milovan Đilas, “Besudna zemlja”, Bs. Aires, 1959., str. 101. Vidjeti također: “Bleiburška tragedija hrvatskog naroda”, Knjižnica Hrvatske revije, München - Barcelona, 1977, str. 128.

su onda bili, te su razdražene životinje grebale i ujedale ove nesretne žene, što su đabgraberi posmatrali cereći, smijući se i pijančeći. (...)

16) 25. dec. 1918. g. đabgraberi su uhapsili Marka Đukanovića bivšeg predsjednika državnog savjeta. Dok su ga sprovodili u zatvor pljuvali su ga u lice, razbili mu nos, počupali mu brkove i bradu i izložili ga raznim poniženjem. Dvije godine je ostao u zatvoru bez saslušanja i suđenja.

17) Brigadir Joko Adžić od 65 godina, odbio je da položi zakletvu kralju Petru, zbog čega su mu đabgraberi u decembru 1919. g. kuću opljačkali a potom spalili, a njega su tukli gvozdenim šipkama po tabanima i nagnali ga da pješači nekoliko sati do Nikšića, gdje su ga zatvorili. U prolazu kroz Nikšić bacali su mu na glavu prazne kante od pekmeza, pljuvali ga, čupali mu brkove i na druge načine zlostavljali. U zatoru je ostao preko godinu dana. (...)

20) Vojvodu Đuru Petrovića, poznatog vojskovođu i junaka, đabgraberi su uhapsili zato što je rođak kralja Nikole. Ležao je preko godinu dana bez saslušanja i presude u zatvoru u Podgorici, gdje je bio izgubio vid, a đabgraberi nijesu dozvoljavali da izvrši potrebnu operaciju. (...)

24) 1919. g. đabgraberi su ubili u nikšićkom zatvoru nekoliko crnogorske djece. (...)

106) Đabgraber sreski načelnik Milovan Ilić ubio je 1936. g. iz revolvera jednu djevojčicu na Danilovom Gradu. (...)

109) 26. Juna 1936. G. đabgraberski žandarmi su na Belvederu, kod Cetinja, ubili: Stevana Vujovića, Jovana Šofranca, Marka Jovićeвиća, Iliju Ranžnatovića, Šunja Vukmanovića i Nika Petričevića, a ranili 33 lica. Ovi ljudi ubijeni su i ranjeni zato što su prisustvovali nekom zboru koji nije bio odobren od strane vlasti.

110) Đabgraberi okružni načelnik Laza Bogičević, sreski načelnik Nikodim Cemović i finansijski direktor Milan Terzić organizirali su i naoružali pljačkašku rulju koja je noću 9. - na 10. Nov. 1924. g. izvršila opšti pokolj muslimanskog stanovništva u opštinama pavinopoljskoj i šahovićskoj (srez bjelopoljski). Tom prilikom pobijeno je dvije do tri hiljade ljudi, žena i djece i sve muslimanske kuće u pomenute dvije opštine opljačkane a potom spaljene. Kao izgovor za ovaj pokolj uzeto je ubistvo đabgrabera Boška Boškovića, okružnog inspektora, koga su ubili sami đabgraberi radi međusobnih obračuna, a muslimani nijesu imali nikakvog učešća u njegovom ubistvu.

Ovi primjeri i po broju i po grozoti jedva ako predstavljaju dva procenta zločina koje su đabgraberi izvršili u Crnoj Gori (misli se na opisanih svih 110 slučajeva, J.P.), a ono što su oni počinili u Crnoj Gori samo je minijatura onoga što su počinili u Makedoniji, ali o tome neka pišu Makedonci, a ja ću, radi primjera, navesti samo da je u srezu ohridskom đabgraber policijski pisar Tunguz bacio u jame nekoliko hiljada žena i djece. Više sela iščezlo je s lica zemlje. Po đabgraberskom rečniku to se zvalo 'pacifikacija' i kad đabgraberi dobiju od ministarstva naređenje da jedno selo 'pacifikuju' oni su znali da to znači da selo spale i sve njegove stanovnike pobiju, pa su tako i postupali, a onda su podnosili

*ministarstvu izvijestaj da su izvršili 'pacifikaciju' dotičnog sela, što su također oni u ministarstvu razumjeli.*⁹⁸

Četnička zvjerstva

Bez obzira na činjenicu da dr. Bulajić ne misli da uopće i treba negirati četnička zvjerstva, ipak ću ponovo podsjetiti da se mnogo više dokumenata o takvim četničkim zvjersvima u Hrvatskoj i BiH tijekom Drugog svjetskog rata može naći u spomenutoj knjizi Z. Dizdara i M. Sobolevskog *“Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.”*

Dr. Bulajić prvo tvrdi da su ustaše počele ubijati istaknute Srbe prije proglašenja NDH ne navodeći primjere za to, već mu je prvi datum koji spominje 17. travanj 1941., upravo zato da bi prikrrio istinu.

Naime, u noći od 7. na 8. travnja 1941. u Velikom Grđevcu 25 km istočno od Bjelovara, pobunio se 108. pričuvni puk, uglavnom sastavljen od Hrvata iz bjelovarskog kraja. Uz punu potporu mještana i Hrvatske seljačke zaštite 8. travnja puk kreće prema Bjelovaru, gdje je uz pomoć hrvatskoga građanstva skršio otpor jugoslavenske vojske i žandarmerije. Tijekom borbi poginula su četiri hrvatska vojnika. Istoga dana u Bjelovaru i okolici Hrvati su uspostavili samostalnu hrvatsku vlast i svečano proglasili Nezavisnu Državu Hrvatsku, dakle u trenutku dok još njemačke postrojbe nisu prešle Dravu, i dok njemačko vrhovništvo još nije ni pomišljalo na samostalnu hrvatsku državu.

Glas o pobuni 108. puka širio se u redovima jugoslavenske vojske i hrvatski vojnici su je počeli u velikom broju napuštati. To je kod Srba izazvalo mržnju i bijes, pa su već 9. travnja u Bjelovaru i bližoj okolici i pojedinačno ubili osam Hrvata civila. U to vrijeme na prostoru od Varaždina do Suhopolja jugoslavenska vojska se raspada, a 9. travnja kod Peteranca Nijemci su razbili Drugi konjički puk “Car Dušan Silni” iz Virovitice. Ostaci razbijenog puka, u bijegu prema Bilogori, zaustavili su se istog dana u Donjim Mostima, dvadesetak kilometara sjeverno od Bjelovara, gdje su zanoćili. U Donjim, Srednjimi i Gornji Mostima, u području općine Kapela, živio je miran hrvatski seoski puk kod kojega je višegodišnji srpski teror razvio nacionalnu svijest. Tih se je dana u selu nalazilo vrlo malo mladih muškaraca, jer su većinom bili mobilizirani. Za razliku od vojske u raspadanju bili su nenaoružani.

Prije podne, 10. travnja, pronio se glas da konjički puk napušta selo. Pod utjecajem događaja iz Bjelovara razmišljalo se o njihovom razoružavanju. Kako to nisu mogli izvesti oružjem, pokušali su uvjeravati vojnike da je za njih same najbolje da otiđu svojim kućama, većinom u Srbiju. Kada je Josip Kovačić zapucao s tornja župne crkve Sv. Benedikta, došlo je do panike. Kako su vojnici bili naoružani počeli su provoditi naredbu svojih zapovjednika da pohvataju i poubijaju seljake. Snijeg je bio dubok i po tragu su lako pronalazili jednog po

⁹⁸ “Glasnik”, hrvatski politički tjednik od 21. lipnja 1991.

jednog civila. Josipa Kovačića uhvatili su u crkvi, izveli i ustrijelili. U kući Stjepana Ružmana nedaleko od crkve zatekli su Boltu Pavlovića i Ludviga Rupića. Pavlovića su odmah ubili, a Rupić je skočio s tavana i slomio nogu. U obližnjoj Ružmanovoj staji pronašli su Stjepana Hercega i zajedno s Ludvigom Rupićem strijeljali. Nakon toga su jako pretukli Stjepana Ružmana, od čega je poslije umro. Josip Bugarin, Bolto Sedak i Stjepan Šifkorin, nisu se uspjeli skloniti pa su ubijeni na seoskom putu. Na isti način stradao je i Ivan Blažeković. On je napustio jugovojšku i vraćao se iz Velikog Grđavca u Moste. Uхватili su ga u selu Zrinska i zaklali. Samo pukim slučajem preživio je teško ranjavanje strojnicom tada 28-godišnji Ivan Rupić iz Srednjih Mosta. Nakon “upozorenje” četničkih simpatizera, četnici su se vratili na konjima u Donje Mosti u kuću Valenta Rupića, jednoga od čelnika Hrvatske seljačke zaštite. Uhićuju ga zajedno sa 17-godišnjim sinom Franjom, zetom Martinom Blažekovićem i kumom Andrijom Pevcem. Tjerali su ih pješice cestom pokrivenom snijegom prema Kapeli, a Andriju Pevca izuli su i bosonogog svezali konju za rep i tjerali među konjaničkim odredom. Nakon četiri kilometra ubili su ga onako malaksalog, misleći da je to Valent Rupić. Ispred groblja u Kapeli ubili su 17-godišnjeg Franju Rupića i Martina Blažekovića, a istog dana ubili su kod Kapele Josipa Rožmarića iz Koprivnice.

Opisani zločini počinjeni nad nedužnim seljacima Mosta, zajedno s gotovo istodobnim zločinima u Bjelovaru i bližoj okolici kada su srbočetnici na različitim mjestima ubili osam Hrvata, prvi su ratni zločini počinjeni nad civilnim stanovništvom u Drugom svjetskom ratu u Hrvatskoj.⁹⁹ Jasno je onda zašto dr. Bulajić i nije dokumentirao svoju tvrdnju da su ustaše počele ubijati istaknute Srbe prije proglašenja NDH: Jer su ti njegovi “viđeniji Srbi” u stvari Hrvati, a “ustaše” četnici.

U svezi s četničkim zvjerstvima još prije 10. travnja 1941. je i jedna priča koju mi je nedavno ispričao jedan moj kolega, sveučilišni profesor iz Zagreba.

Pitao me je: *“Znate li, kolega Pečarić, kakav je osjećaj djeteta u zapaljenoj kući, a ako izađe iz nje sa svih strana pucaju u njega?”*

Stresao sam se o samoj pomisli na tako nešto i rekao: *“Bože me sačuvaj. Naravno da ne znam.”*

A on će: *“E vidite a ja znam.. Našu kuću u Bosni su četnici zapalili još prije 10. travnja. 1941. Kako bi tko izašao - ubili bi ga. Ipak sam se spasio i otada sam u Zagrebu. Tako sam Vam ja prognanik s najduljim stažem u Hrvatskoj.”*

Naravno, ovakve ispovijedi imaju pokriće i u dokumentima. Tako Reis-ul-Ulema Fehim Spaho, vrhovni vjerski poglavar muslimanske zajednice, u pismu od 6.12.1941. poslanom šefu hrvatskih oružanih snaga Slavku Kvaterniku obavijest da su muslimanski vjerski predstavnici mogli ustanoviti, temeljem svjedočanstva izbjeglih muslimana iz istočne Bosne, da su iz Srbije bile provalile **“komunističko-četničke”** bande, popalivši samo u rogatičkom kotaru 71 muslimansko selo: *“Paljenje sela uslijedilo je na taj način, da je stanovništvo sela: djeca, žene i muškarci bilo zatvoreno u kuće, a ove su nakon toga bile spaljenje... Umorstva se vrše na najstravičniji način. Režu se nosovi, vade oči,*

⁹⁹ “Narod” od 15. listopada 1998.

ženama i djevojkama režu dojke, trudnim ženama režu trbuhe itd. (sve su to zločini koji se mogu naći opjevani u srpskim narodnim pjesmama koje su osnova za školovanje Srba - a dr. Bulajiću nije problem što Srbi vrše ovakve zločine, a kao što smo pokazali vršili su ih i na njegovim Crnogorcima, već mu je 'ideologija genocida' ako se ukaže na to zašto ih oni vrše, J.P.). *U bolnici u Rogatici umoreno je od četnika tristo ranjenika i bolesnika...* (sjetimo se Domovinskog rata i Ovcare, J.P.). *Ne poštuje se ni čast naših matera, sestara i kćeri, već komunističko-četničke bande oskrvnjuju muslimanske žene* (treba li podsjećati na najnoviji rat u BiH, J.P.).¹⁰⁰

A evo i nedavnog svjedočenja Mila Anta Krvavice, ing. oec., iz Zagreba: *"27. srpnja 1941. bio je samo i isključivo velikosrpski četnički ustanak u prostorima Hrvatske gdje su Srbi činili većinu, a ne nikako antifašistički ustanak. Ja sam još živi svjedok, stari Kninjanin. Proživio sam kao i svi Hrvati iz Knina stravične pljačke, ubijanja, klanja baš na dan 27. srpnja 1941. godine u kninskome kraju. Sva hrvatska sela dana 27. srpnja 1941. bila su od srpskih tzv. »antifašista« poharana. Hrvati istrijebljeni, kao i za »balvan revolucije«. Na tisuće i tisuće trsova loze i voćaka u vlasništvu Hrvata (Matkovića, Jelovina, Bračića i dr.) bila su sasječena i izvađena od srpskih »ustanika.«"*

Ing. Krvavica spominje i imena srpskih ustanika Đoke Jovanića, Stojana Mitića i Ljube Babića: *"Ja sam te ustanike osobno poznao. Svojedobno liječili su se pojedinačno u kninskoj bolnici u kojoj sam bio upravitelj. S njima sam bio u kontaktu. Osjećao sam da im je u duši samo velikosrpstvo i lažno jugoslavenstvo – bratstvo i jedinstvo. Evo i dokaza njihova 'antifašizma'. O tome sam još davne 1987. godine u tisku pisao što se dogodilo 27. srpnja 1941. u Drvaru, a na čelu tih ustanika tada je bio nitko drugi nego baš Ljubo Babić, Đuro Pucar Stari i dr. Svi Hrvati u Drvaru osim par njih bili su istrijebljeni. Devedeset i sedam fizičkih radnika Hrvata zaposlenih u tvornici celuloze u Drvaru živo je bilo ubačeno u kotlove celuloze zajedno s njihovim ženama i djecom. Nikada, nikada i nikada o tome u bivšoj Jugoslaviji nije se smjelo pisati.*

U Bosanskome Grahovu veoma bogata hrvatska sela (Kardumi, Žulji, Sarići i dr.) s tisućama i tisućama stoke sitnoga zuba bila su opljačkana i poharana. Njihova župnika, rodom s otoka Brača, u prisutnosti njegove majke nabili su na ražanj i živoga pekli. Sve seljane Hrvate koji nisu uspjeli uteći iz Grahova i skloniti se u Knin – zarobili su. Ovi su morali gledati kako se njihov župnik peče na ražnju uz urlik ove pjesme:

*»Nema Rada, nema Milorada –
Srbin vlada sve do Carigrada«.*

Nakon toga zločina sve prisutne Hrvate s djecom i ženama odvezli su u selo Tiškovac i pobacali žive u tamošnje jame."

Ing. Krvavica također navodi da je u Kninu organiziranih ustaša bilo svega četiri. A ustaše koji su došli iz Italije na čelu s Jucom Rukavinom "u četiri

¹⁰⁰ "Bleiburška tragedija hrvatskog naroda", Knjižnica Hrvatske revije, München - Barcelona, 1977, str. 142.

godine rata ubili su u Kninu i kninskom kraju točno 97 Srba, dok su srpski ustanici »antifašisti« tipa Jovanića, Babića i drugi zaklali više od 450 Hrvata.”¹⁰¹

Slično ing. Krvavici piše i mr. Sc. Milivoj Kujundić, sudionik NOB-a koji potvrđuje da 27. srpnja 1941. srpski partizani nisu ispalili protiv talijanskog okupatora niti jedan jedini metak. Dapače, s tim okupatorima je u prvom dijelu kolovoza 1941., uz brojne četničke zapovjednike, potpisao sporazum o nenapadanju i suradnji i partizanski zapovjednik i komunist ?oko Jovanić. Zato je Marko Orešković, komesar Glavnog štaba Hrvatske, želio udaljiti s dužnosti Đoku Jovanića, ali na zamolbu niz njih to nije uradio. Zato je nekoliko mjeseci nakon toga na terenu ne puno udaljenom od Srba ubijen od četnika. Lički partizani, uglavnom Srbi, nisu htjeli pucati na talijanske okupatore. Prvi metak u Lici na talijanskog okupatora ispalili su hrvatski partizani sa zadarskog otočja i šibenskog kraja, i to jugoistočno od Korenice u Bijelom Polju (na mikrolokaciji blizu današnjeg restorana "Pod ličkom kapom") i to se zbilo 29. prosinca 1941., što znači pet mjeseci nakon četničkog puča u Srbu, a ne nekakvog partizanskog ustanka.¹⁰²

Bulajić u svojoj knjizi navodi i dalje podatke koji su mu jedino važni (citira i sebe!), a datumi su mu svi počev od 17. travnja na dalje, a spomenimo da se u spomenutom pismu Reis-ul-Ulema Fehima Spaha spominje “*da su četnici bili popalili hrvatska sela u Hercegovini i počinili pokolje 13. i 15. travnja 1941., prije nego što se je uspjelo organizirati hrvatske vlasti u onoj provinciji tek obnovljene Države Hrvatske.*”). i to bi mu bilo sve što govori o NDH pod naslovom “*Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH*”.

HOĆE LI IKADA BITI OBILJEŽEN KONC-LOGOR SAJMIŠTE?

Slijedeći dio posvećuje negiranju ‘nalaza’ Ljubice Štefan da na prostoru gdje je bio nacistički logor Sajmište “*nema nikakvog obilježja, nikakve barem male pločice na kojoj bi pisalo da je tu bilo jedno od najvećih stratišta Židova*”¹⁰³, da bi potom ukazao na navodno postojanje spomenika:

“Veliki spomenik žrtvama nacistih (!?, J.P) zločina genocida nad Srbima, Jevrejima i Romima, najtežih ratnih zločina protiv srpskih antifašista, na obali Save, koji se svojom veličinom vidi ne samo sa mosta preko Save, za Žerjavića i ne postoji. Na spomeniku bi mogao pročitati i spomen ploču kojom se obilježava ‘Dan sjećanja na žrtve genocida’, dan herojskog proboja zatočenika Jasenovca 22. aprila 1945.”¹⁰⁴

Vjerovali ili ne. Mi govorimo o obilježavanju “juden-lagera” Sajmište, a dr. Bulajić nam govori da se tamo nalazi spomenik na kome se spominje Jasenovac. Zatim će on reći: “*Kada gospođa Štefan dođe u Beograd u pratnji profesora Pečarića i sa beogradske obale Save pređe na Dunavski kej pokazaće*

¹⁰¹ “Vjesnik” od 26. kolovoza 1999.

¹⁰² “Večernji list” od 22. rujna 1999.

¹⁰³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 777.

¹⁰⁴ Isto.

*im spomenik na kome piše na srpsko-hrvatskom (doktor međunarodnog prava očito ne zna da se dokumenti između SRJ i Republike Hrvatske pišu na dva jezika: srpskom i hrvatskom, J.P.), engleskom i hebrejskom; 'Jevrejskim žrtvama nacističkog genocida u Beogradu i Srbiji 1941-45.' Spomenik su podigli narod Srbije, grad Beograd i Jevrejska opština.'*¹⁰⁵

Sajmište se opet ne spominje! Dakle, doista - ono na što je željela ukazati gospođa Štefan, a to je da Srbi u potpunosti skidaju odgovornost sa sebe, je tačno. Ili pod nacistima podrazumijevaju i spomenutu Srpsku dobrovoljačku komandu, i Jevrejsku policiju u okviru srpske Uprave grada Beograda, sve one Srbe koji su sprovedili poruke dr. Lazara Prokića, jednog od autora Velike Antimasonske izložbe u Beogradu - poznate i po groznim antižidovskim markama (*"Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!"*) ili 545 viđenijih Srba potpisnika dokumenta javne, masovne i pismene potpore Nijemcima i domaćoj kvislinškoj vlasti - "Apela srpskom narodu".

Već smo ukazali na činjenicu da su prva trojica potpisnika Apela episkopi Srpske pravoslavne crkve. Potpisnici su također i četiri srpska arhiepiskopa, najmanje 81 profesor na Beogradskom univerzitetu, uključujući i predsjednika univerziteta, bivši ministri, generali, direktori škola, ugledni umjetnici itd. Mnogi od potpisnika bit će nakon 1945. godine dobitnici prestižne Sedmojulske nagrade, dakle - vjerovali ili ne - nagrade u čast srpskog ustanka protiv okupatora, nagrade AVNOJ-a (!), nagrade Savezne vlade FNRJ, ili pak značajne ustanove u Beogradu nose njihova imena. Njih 28 postali su članovi SANU, dakle akademije koja je napisala Memorandum SANU, osnove za genocidni rat 1991. - 1999. koji je rezultirao bombardiranjem-kažnjavanjem Srbije i do toga da je predsjednik Bulajićeve države, kao prvi predsjednik koji je još na vlasti, proglašen ratnim zločincem. Treba li spomenuti da su ove činjenice navedene u mojoj (i ne samo mojoj) knjizi. Bulajić ih ne komentira.

Iako sam Apel srpskom narodu spominjao više puta u mojoj knjizi, dr. Bulajić ga uopće ne spominje. Jasno je da je to stoga što je to bio izravan poziv srpskom narodu na suradnju s Nijemcima, a ta suradnja je i dovela do toga da recimo Himmler nije morao osobno dolaziti u Srbiju, kao što je dolazio u NDH jer je bio nezadovoljan tamošnjim rješavanjem 'židovskog pitanja'. Treba li reći da Himmlerov posjet NDH Bulajić također uopće ne komentira. Bulajić Apel ne spominje jer bi iz činjenice da su potpisnici dobili toliko priznanja i nakon rata - odmah svima bilo jasno da se u (veliko)srpskoj politici nije mnogo toga promijenilo i da je to neminovno moralo dovesti do novih genocida kakvi su se dogodili u ratovima od 1991. - 1999.

Muzej genocida u Beogradu upravo bi i morao pokazati kakva je uloga tih poslijeratnih odavanja počasti potpisnicima apela srpskom narodu za suradnju s Nijemcima u, recimo, tako velikom stradanju Židova u Srbiji tijekom II.

¹⁰⁵ Isto, str. 778.

Svjetskog rata, pa sve do najnovijih genocida u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu. Umjesto toga Direktor tog Muzeja je stavio u službu pripremanja i opravdavanja srpskih genocida i sebe i sam Muzej. Zato on uopće i ne spominje Apel.

Njemu je važno napasti knjige koji spominju i Apel i druge slične podatke o Srbiji u Drugom svjetskom ratu. Za moju će reći: *Profesor matematike Zagrebačkog sveučilišta, Josip Pečarić je dobio komentar pamfleta "Srpski mit o Jasenovcu", samo zato što su mu izdavači Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest (nadam se da će čitatelji razumjeti što je dr. Bulajić htio reći, J.P.). Jer on nema ni jednu tezu sa kojom bi vrijedilo raspravljati.*¹⁰⁶ To mu valjda znači da on to ne može. Onima koji su pročitali i ovo do sada biti će jasno i zašto. Ali, opet napomenimo da je ovaj njegov komentar dan u sekciji "Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH", kao i analogna negiranja predgovora Anta Kneževića knjige dr. Tuđmana "Bespuća povijesne zbiljnosti" koji nosi naziv "Analiza srpske propagande" (iz naslova je jasno zašto se dr. Bulajić osjeća pogođenim)¹⁰⁷, knjige pravедnice Ljubice Štefan "Od bajke do holokausta" koja je tražila da se u Yad Vashemu unese i konc-logor Sajmište (Bulajić će to komentirati "niko nije protivan da se u 'Hall of Remembrance' Yad Vashema upiše Sajmište, ali ne po cijenu brisanja Jasenovca..."¹⁰⁸ očito želeći imputirati hrvatskoj pravедnici da je ona tražila brisanje Jasenovca - što je još jedna od prljavih igara dr. Milana Bulajića u službi velikosrpske politike).

Dr Philip Cohen je za dr. Bulajića autor 'najcrnje knjige o Srbima'. Njegova knjiga 'Tajni rat Srbije' je najcrnja zato što sam je ja koristio u dokazivanju 'morbidne teze' da je Beograd "jedini logor u Drugom svjetskom ratu koji je istodobno bio glavni grad, u kome je živjelo puno ljudi i koji je istodobno bio veliko gubilište logora Sajmište".¹⁰⁹ Naravno, čitatelji znaju da sam ja spominjao i druge logore u tom glavnom gradu, a 160.000 pobijenih, dakle broj koji navode sami Srbi, je za mene doista velik broj. Kako je to najveća brojka pobijenih u jednom mjestu očito je da prirodno slijedi da je taj grad doista bio jedinstveni konc-logor. Uostalom tu činjenicu je malo ranije potvrdio i sam dr. Bulajić, konstatirajući: "Beograd je u toku Drugog svjetskog rata postao dio šireg kruga sistema ustaških logora smrti Jasenovac".¹¹⁰ Naravno, on postaje toga svjestan kroz svoju morbidno-smiješnu priču o plivajućim srpskim žrtvama logora Jasenovac s natpisima "Meso za Jovanovu pijacu". Valjda ne zna da je sistem logora sastavljen od pojedinih logora. Pa ako je konc-logor Beograd dio sistema onda je valjda sam po sebi konc-logor. Interesantno je samo da je dr. Bulajiću morbidno ako netko Beograd proglasi konc-logorom zbog 160.000 ubijenih, a nije mu morbidno to isto učiniti zbog načina na koji je to on učinio.

Po dr. Bulajiću ja prvo citiram nekakvog Konena 24 puta, pa onda plagiram američkog liječnika, a onda idem i dalje od Cohena. Pa sada budi

¹⁰⁶ Isto, str. 779.

¹⁰⁷ Isto.

¹⁰⁸ Isto, str. 781.

¹⁰⁹ Isto.

¹¹⁰ Isto, str. 764.

pametan pa znaj: plagiram ili onog od kojega idem dalje, ili doista postoji neki Konen koga sam toliko puta citirao, a da ni sam za to ne znam!

Ali vratimo se obilježavanju logora Sajmište u Beogradu. Doznajemo od dr. Bulajića *“U urbanom planu Beograda, u njegovom najelitnijem dijelu, na obali Save, na prostoru bivšeg nacističkog logora Sajmište programirano je Spomen područje, u kojem je uključen u (vjerojatno misli ‘i’, J.P.) Muzej žrtava genocida!”*¹¹¹ Baš kada čovjek pomisli da su zahtjevi hrvatske pravrednice g. Štefan urodili plodom, i da će biti obnovljen logor “Sajmište” - doznajemo da će tu biti smještena ustanova na čijem čelu je srpski Göbbels. Naime, neprojeno puta smo konstatirali da je dr. **Bulajić “čuvar velikosrpske pogibeljomanije”**, i mnogi u Hrvatskoj smatraju da treba odgovarati za zločine u ratovima od 1991. - 1999. godine. Iako je predsjednik njegove države već optužen za ratnog zločinca, on još nije optužen zbog zločina u Hrvatskoj i BiH. Pa ako i bude optužen i za te zločine, to ne može biti dovoljno.

Za zločine moraju odgovarati i ideolozi te zločinačke politike, kao što je na primjer dr. Milan Bulajić. Ali o tome kasnije. Za sada samo da se upitamo: Pa je li to Spomen područje onda spomenik žrtvama ili onima koji su ih pobili, kada je tu ustanova koja brani one koji su sudjelovali u njihovom ubijanju? I koja je suodgovorna u najnovijim genocidima!

U ovom dijelu knjige dr. Bulajić sam poziva Simona Wiesenthala da komentira moje navode iz knjige o pravdanju genocida koji su Srbi načinili u ovom ratu navodnim genocidom koji su učinili Hrvati u Drugom svjetskom ratu¹¹². Ostaje mi da konstatiram da bih doista volio čuti mišljenje g. Wiesenthala o tome, pogotovu što poslije Kosova i proglašenja Miloševića ratnim zločincem sigurno o mnogim stvarima ima znatno više podataka. Vjerojatno je svjestan kakve mu je podatke servirao dr. Bulajić. Sigurno mu ne služi na čast što je surađivao s jednim takvim zločincem kakav je dr. Milan Bulajić.

Slično vrijedi i za gospodina Karla Pfeifera, koga također ‘proziva’ dr. Bulajić¹¹³. Uredniku “Gemeinde”, službenom glasilu Izraelitske kulturne općine iz Beča sigurno će u tome od velike pomoći biti i spomenuta knjiga Z. Dizdara i M. Sobolevskog “Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.” Doista je nevjerojatno da netko iz zemlje čiji je predsjednik ratni zločinac napiše i ovo: *“Pečar i Cohen napadaju i Izrael: ‘Bez obzira na sve, ostaje ironija da u Izraelu - zemlji koja je bez premca osnovana na pepelu holokausta - izliv moralnog bijesa javnosti, zbog srpske politike genocida, je uspješno otupljen do tačke nepostojanja’.*”¹¹⁴ Ovo “Pečar i Cohen” je valjda Bulajićev način da kaže kako Pečarić citira Cohena. A ono “napada” mu valjda dođe pojašnjenje onog Cohenovog “ostaje ironija” - tj. znači da bi dr. Bulajić na tom mjestu želio vidjeti tu riječ. Naravno, ljudi u Izraelu itekako znaju što je dr. Cohen želio ovom rečenicom poručiti pogotovu poslije onoga što su Bulajićevi sunarodnjaci učinili

¹¹¹ Isto, str. 778.

¹¹² Isto, str. 778-779.

¹¹³ Isto, str. 779.

¹¹⁴ Isto.

u Kosovu. U stvari, užasno je što dr. Bulajić time pokazuje kako on ima loše mišljenje o stanovnicima Izraela, jer i oni su kao i cijeli svijet iz tjedna u tjedan gledali srpske zločine u Kosovu!

BULAJIĆEVA “OBRA NA” NEDIĆEVE SRBIJE

“Primjer grube revizije istorije - reći će dr. Bulajić na str. 782. - predstavlja pokušaj da se vojnopolitičko područje u Srbiji prikazuje kao nezavisna država, poput Nezavisne Države Hrvatske (opet Bulajićeva priča o Hitleru - dobrom čovjeku, J.P.), i ako (ovdje bi logičnije stajala riječ ‘iako’, J.P.) je takozvana ‘vlada generala Milana Nedića’ bila postavljena od njemačkog komandujućeg generala u Srbiji, pod čijom neposrednom kontrolom su se nalazila i sva ‘ministarstva’.”¹¹⁵ i tako dr. Bulajić i dalje u sklopu sekcije “Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH” pokušava negirati odgovornost Nedićeve Srbije, jer kao što vidimo Milan Nedić je postavljen od njemačkog generala, a valjda mu je Pavelić izabran na slobodnim demokratskim izborima.

Dr. Bulajiću nije problem što su Nedić i njegova vlada, Srpska pravoslavna crkva željeli i sve činili da u sklopu Hitlerovog ‘novog svjetskog poretka’ stvore “Veliku Srbiju”. Njemu je opravdanje za to što na to Hitler nije ni pomišljao. Valjda su, po Bulajiću, Nedić i SPC znali što Hitler misli, pa se automatski nisu ni trudili stvoriti “Veliku Srbiju”, a sva su zvjerstva činili i pomagali ih zato što to vole.

Zaboravljajući da je maloprije tvrdio da je moja tvrdnja o Beogradu gradu - konclogoru morbidna, dr. Bulajić će reći:

“Beograd je bio ‘grad - njemački konclogor’ u nacističkom ‘Novom evropskom poretku. Njemački nacisti su obično za koncentracione logore određivali udaljena mjesta ili objekte za koncentracione logore. Izbor Beogradskog sajmišta, na drugoj strani Save, na teritoriji ustaške NDH (jasno je zašto dr. Bulajić ‘zaboravlja’ druge logore s one strane gdje nije bilo NDH koji svi ulaze u jedinstveni grad - konclogor, J.P), mjesta dobro vidljivog sa svih strana (oni logori s njihove strane valjda nisu vidljivi jer prolaze pored njih, J.P.), pokazuje bezobzirnost njemačke okupacione politike u Srbiji (valjda prema onima koji slijede već citirane riječi dr. Lazara Prokića: “Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!”), a o kojima je već bilo riječi). Svojim postojanjem trebalo je da služi kao strašna opomena svima koji se nijesu uklapali u nacistički ‘Novi Poredak’.”¹¹⁶

A vidjeli smo tko sve u Srbiji se jest uklapao u nacistički ‘Novi Poredak’. O njima - dr. Bulajić - ni riječi, jer bi odmah bilo jasno da su Nijemci gradili tolike konc-logore u Beogradu jer su očekivali pomoć samih Srba! I dobili su je! A dr.

¹¹⁵ Isto, str. 782.

¹¹⁶ Isto.

Milan Bulajić i jest tu da bi obranio one koji su Nijemcima pomagali! Ali sve i da to ne znamo odmah pada u oči kako je sam dr. Bulajić ovim tekstom pokazao da uopće nije bitno što se konc-logor Sajmište nalazio na području NDH. Kroz cijeli svoj ‘odgovor’ stalno to naglašava, a onda jednom rečenicom pobije sam sve što je napisao.

Naravno, gore spomenute riječi dr. Lazara Prokića ukazuju da nije slučajno što su Nijemci mogli konc-logore postaviti u tako velikom gradu kao što je Beograd, na mjesto “*dobro vidljivog sa svih strana*”. Tu se odmah nameće usporedba s činjenicom da je Himmler morao dolaziti u NDH jer je bio nezadovoljan rješavanjem “Židovskog pitanja”. A u NDH konc-logor Jasenovac ipak nije bio u glavnom gradu te države, na mjestu “*dobro vidljivom sa svih strana*”.

Sekciju “Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH” dr. Bulajić završava detaljnim opisom kako su beogradske ulice postale stratišta židovskih žrtava iz logora Sajmište.¹¹⁷ Bulajić posebno ističe slijedeći dio: “*Kada vozilo stigne na most, Andorfer na hrvatskoj pograničnoj postaji pokazuje posebne papire, u kojima se hrvatskim i njemačkim graničarima naređuje da zatvorene kamione propuštaju bez kontrole i smetnje*”¹¹⁸ Zaboravljajući što je malo prije govorio o Beogradu gradu njemačkom konc-logoru, dr. Bulajiću je u tom stravičnom opisu najvažnije istaći činjenicu da je Sajmište bio na teritoriji NDH. Valjda, ne vjerujući ni sam u tu priču o Beogradu gradu njemačkom konc-logoru, opet pokušava zamagliti činjenicu da se radi o **velikom koncentracionom logoru u Srbiji**. U stvari dr. Bulajić ne shvaća da time još više upozorava na činjenicu kako su ljudi ubijani u Beogradu, i sahranjivani u tom gradu. Da se radilo o njemačkom logoru u NDH, tako nešto uopće ne bi bilo potrebno. Valjda dr. Bulajić i ostali srpski ‘znanstvenici’ inzistiranjem na činjenici da se **veliki koncentracioni logor u Srbiji** nalazio na teritoriju NDH, žele upozoriti svijet kako je konc-logor Beograd bio teritorijalno premalen (160.000 žrtava!) pa je morao preći i u susjednu državu! Važnije im je gdje je fizički bio smješten **veliki koncentracioni logor u Srbiji**, od srpskog doprinosa tom logoru, počev od Apela srpskom narodu pa nadalje.

Naravno, logorom je prema Bulajiću ‘samoupravno’ upravljalo 500 Židova¹¹⁹, pa su valjda zato “vjerovali da svaka promjena, u odnosu na užasne prilike u koncentracionom logoru Sajmište, znači poboljšanje, pa su se masovno javljali za premještanje”¹²⁰, u druge logore gdje nije bilo ‘samoupravljanja’. Dakle, svjedočanstva o Srbima u logoru, na što očito upućuje zahtjev NDH, koji je glupo citirao dr. Bulajić, a koja su dali zatočnici Srbi - nisu po dr. Bulajiću točna. Da treba učiniti sve, doslovno sve - da bi se imalo opravdanje za nove zločine. Otud genocid i u ratovima 1991. - 1999.

---

¹¹⁷ Isto, str. 782-785.

¹¹⁸ Isto, str. 784.

¹¹⁹ Isto, str. 783.

¹²⁰ Isto, str. 784.

“GENOCIDNA IDEOLOGIJA U SUVREMENOJ HRVATSKOJ”

“ISTORIJSKI PORTRET SRBA, KAO LOŠEG I NEPRIJATELJSKOG NARODA”

U ratovima od 1991. do 1999. godine Srbi su napravili genocide u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu, pa je čak i predsjednik Srbije optužen za genocid. Ali gdje se razvija genocidna ideologija? E to je ‘otkrio’ dr. Bulajić: *“Iz navedenog proizilazi da nije u pitanju Philip Cohen, Ljubica Štefan, još manje Josip Pečarić, već nesporno politika nove Republike Hrvatske, koja skrivajući ustaške zločine, stvara ‘Jasenovački mit’, zamjenom teza da se radi o ‘skrivanju istine o beogradskim konc-logorima’.”*¹²¹

I onda mu je za sve dobro poznate činjenice o antisemitizmu u Srbiji dovoljno da jedan Židov (opet Jaša Almul) kaže da to nije tako. Naravno, ne možemo očekivati od doktora međunarodnog prava da shvati da je upravo obrnuto - u takvim državama u kojima je ratni zločinac predsjednik države prirodno je očekivati da mali broj ugroženih neće uopće smjeti reći da su ugroženi. Bulajić će koristiti djela koja su pisana u vrijeme komunističke Jugoslavije kada su istinu stvarali komunisti njegovog tipa za dokaz svojih tvrdnji. Drugo mu i ne preostaje.

Međutim, nama je interesantno vidjeti kako je on našao “genocidnu ideologiju” u Hrvatskoj a ne u Srbiji, mada je očito zašto je to morao učiniti: pa ne može priznati da je on jedan od tih srpskih ideologa genocida u ratovima od 1991. do 1999. I odmah na prvom koraku dr. Bulajić pokazuje koliko je jadna srpska znanost kada je mora braniti netko poput njega. Pustimo Bulajića da govori: *“Cohen - Pečarićev historijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda, bez komentara: U vezi poglavlja Bulajićeve knjige o pismu dr Prvislava Grizogona, ministra Hrvata u Kraljevskoj jugoslovenskoj vladi, koje je uputio (on ga je uputio, a poznato je da je pismo lažno, J.P.) zagrebačkom nadbiskupu dr Alojziju Stepincu, o stravičnim zločinima ustaša nad pravoslavnim Srbima, čime je ‘hrvatsko ime osramočeno za vekove’ poslije čega ‘neće smeti pomenuti našu hiljadugodišnju kulturu’, namjesto da razmatra sadržinu pisma (istaknuo J.P.), navedenih ustaških zločina, Pečarić kritikuje Tuđmana što je za svoja ‘Bespuća povijesne zbiljnosti’ i teoriju o ‘povijesti i filozofiji zlosilja’ primjere našao u Aziji i Africi, a ne u Evropi’. ‘Međutim, itekako moramo znati da su takvi primjeri osnova školovanja Srba kroz cijela stoljeća i dandanas. Naime, srpska narodna epika puna je takvih strahota. Evo nekih primjera:*

¹²¹ Isto, str. 786.

‘Sestra Leke kapetana u istoimenoj pjesmi pogrdila je najvećeg srpskog junaka (inače u stvarnosti turskog vazala) Marka Kraljevića i odmah slijedi srpski odgovor (u citiranju pjesama dat ću korektne verzije, a ne ono što je napisao dr. Bulajić, J.P.):

*Ljutit Marko, pa se pridruo
jednom kroči i daleko skoči,
I za ruku dofati devojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
odsječe joj ruku do ramena,
desnu ruku daje u lijevu,
a pinjalom oči izvadio.
Pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce.’*

Ili, Marko Kraljević, u pjesmi **Marko Kraljević i Musa Kesedžija**, odsijeca desnu ruku Novaku Kovaču, koji mu je skovao dobru sablju da netkome ne bi iskovao bolju:

*“Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!”
Prevari se, ujede ga guja,
prevvari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ots’ječe mu ruku do ramena:
“Evo, sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore”.*

Marko Kraljević, zna i ubiti na licu mjesta vezirova čauša samo zato što mu je donio poruku.

Nikola Janković htio je oprostiti svojoj materi, nemateri, ali mu vila dovikuje neka osveti svoga oca kojega je ona nekad izdala. I on joj **vadi oči, prereže dojke i kroz njih promoli ruke**. A što bi tek uradio da joj nije želio oprostiti?

Srpski despot Vuk Branković osvećuje se carici Mari ovako:

*Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadio joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jagluke.*

V.S. Karadžić bilježi kako muž polako nevjernu ženu živu spaljuje, **ona gori od kose do prstiju, dok ne izgori**, a muž joj to sve mirno promatra, pijuckajući vino.

Užasan je prizor kad muž i brat kolju sabljom trudnu ženu, te iz nje na nožu vade dijete, ili ono samo iz nje ispadne.

Dr. Franjo Glavina, pravnik i povjesničar, tvrdi da ni u hrvatskoj, a ni u muslimanskoj narodnoj poeziji nema sličnih primjera. Dapače, ovakvih primjera

ima u skoro svakoj srpskoj narodnoj pjesmi, a ako nema radi se vjerojatno o hrvatskoj narodnoj pjesmi koju je Vuk Karadžić otuđio!"¹²²

Dr. Bulajić dakle navodi sve primjere iz srpske epike, koje sam ja dao u mojoj knjizi, a koje sam mu i ponovio tijekom snimanja razgovora za radio Slobodna Europa, osim:

“Vrhunac divljaštva nalazimo u pjesmi gdje se iz osвете i pakosti kolju i peku čeljad i njihovo meso daje jesti drugima.”¹²³

Napomenimo da dr. Bulajić daje samo ove moje primjere iz srpske narodne epike, a ne daje i druge primjere koji pokazuju kako su u prvom tj. lažnom Grisogonovom pismu doista opisani zločini koji su uobičajeni kod Srba.

Nevjerojatno je da netko tko je doktor međunarodnog prava ne razumije ono što je napisano u mojoj knjizi, a i što mu je izravno rečeno tijekom spomenutog razgovora na radiju Slobodna Europa. Naime, njemu ništa ne govori činjenica što je pismo lažno!? I kako može Grisogono poslati lažno pismo? Pa ako ga je on poslao, kako onda može biti lažno? A i sam dr. Bulajić zna da je pismo lažno. A pravniku bi trebalo biti jasno čemu služe lažna pisma i što želi postići netko tko se njima služi. Kao što sam već konstatirao nevjerojatno je da netko iole pismen i pomisli a kamoli kaže: nije važno što je pismo lažno. Zato sam gore i podcrtao da on to i dalje tvrdi govoreći da Pečarić “treba razmatrati sadržinu” tog lažnog pisma. Ma kako uopće može i pomisliti da se ja, a kamoli dr. Tuđman, trebamo spustiti na takav nivo.

Naravno, mi jesmo razmatrali sadržinu pisma, ali na jedino mogući logičan način, a to je da vidimo zašto, s kojom namjerom, i kako su autori lažnog pisma to činili. Iz analize dr. Tuđmana jasno je proizilazilo da su lažno pismo pisali Srbi. Knjigu je pisao za ljude koji znaju misliti i bilo mu je jasno da je to dovoljno, jer su onda očite i pobude onih koji tako nešto koriste i smatrao je dovoljnim da uspoređi grozote opisane u lažnom pismu s grozotama kakve se nalaze u Africi i Aziji. Dr. Bulajić ga je onda priglupo napao što nije analizirao sadržaj lažnog pisma, tj. tvrdeći da to jesu zločini koje čine Hrvati. A kada sam onda analizom sadržaj lažnog pisma pokazao sam da nisu opisani ‘ustaški’ zločini već zločini kakve su kroz povijest prakticirali Srbi, posebice četnici, tada je, kao što vidimo, upravo dr. Milan Bulajić izvukao zaključak da iz toga slijedi **“istorijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda”**.

Time je pokazao i to da je želeći dokazati da su ono što je dano u lažnom Grisogonovom pismu radili Hrvati, želio dati historijski portret Hrvata, kao genocidnog naroda. Kada to nije uspio, onda su mu Hrvati genocidni ideolozi zato što navode istinite činjenice o Srbima - činjenice koje se ovima ne sviđaju. Nije problem u njemu koji je stalno tvrdio da to jesu ustaški zločini, već u Hrvatima koji su pokazali da se radi o zločinima opjevanim u srpskoj epici. I ne samo u epici. Hrvati su, dakle, genocidni ideolozi. Vjerojatno po suludoj logici: to razbjesci Srbe, pa oni naprave genocid u Kosovu. Jasno je - Hrvati su krivi.

¹²² Isto, str. 787-789.

¹²³ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 131.

Poslije citiranja užasnih stihova iz srpske narodne epike, slijedi još jedan Bulajićevski dokaz genocidne ideologije Hrvata: *“Pečarić je isjekao stih Jovana Jovanovića Zmaja (naravno ne pobija ga, a što mu znači ‘isjekao’ Bog će valjda znati) iz 1883. godine:*

*‘Hrvat se ne bori da što otme kome,
čuva sveti oganj na ognjištu svome,
I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj strani.
A kud će Srbin, zar on da se dade
Putu, na kome, nema ni Boga ni nade.’¹²⁴*

Potom, u sklopu “hrvatske genocidne ideologije” daje i slična razmišljanja Philipa Cohena (američki Židov i Hrvatska genocidna ideologija? J.P) o utjecaju srpske narodne epike na ponašanje Srba, koja su se upravo manifestirala kroz genocide napravljene u ratovima od 1991. do 1999. godine:

“Isto tvrdi i Philip Cohen: ‘Vrlo mi je teško to reći, no religija Srba nije uopće kršćanska. To je osvajanje teritorija i etničke čistoće, i ove formulacije su sličnije nacizmu nego kršćanstvu. Pogledajte srpske djedove - totalna nepismenost. Takvi djedovi svoje sedmogodišnje unuke na guslama podučavaju epovima o Kosovu, klanju, kopanju očiju, vađenju utrobe... sve detalje. Dijete od malena sluša te priče o silovanju, ubojstvu, sadizmu, u jednom - nekrofilija. Kada biste mi rekli da neki pojedinac ovako nešto ima u glavi, rekao bih da je to bolestan čovjek, no ovdje se radi o jednoj kulturi. Hrvati i Muslimani također sviraju gusle, no oni pjevaju ljubavne pjesme...”¹²⁵

Treba napomenuti ovdje da je predsjednik SRJ Slobodan Milošević, osim što je od suda u Haagu proglašen ratnim zločincem zbog Kosova, od američkog Senata i Kongresa proglašen ratnim zločincem i zbog zločina u Hrvatskoj i BiH.

Želeći se, valjda, opet pohvaliti kako nešto nije razumio, neposredno poslije citiranja Cohena koji ukazuje na bit problema: **“dijete od malena sluša te priče o silovanjima, ubojstvu, sadizmu, u jednome - nekrofilija”**, dr. Bulajić hoće objasniti otkud takvih stihova u srpskoj narodnoj epici. Zaboravljajući što je rekao dr. Glavina, on tvrdi da su navedeni primjeri *“izuzetni primjeri među hiljadama divnih stihova čojstva i junaštva”¹²⁶*

Potom takve stihove on ‘nalazi’ i kod Hrvata i Muslimana.¹²⁷ Naravno, pritom dr. Bulajić ne citira niti jedan jedini takav stih. Dakle, dr. Bulajiću nije bit problema u tome što Srbima ‘ne smetaju’ takvi užasni prizori, pa ih njihova djeca uče u školama. Na primjer, jedna od citiranih pjesama “Marko Kraljević i Musa Kesedžija” je jedna od najvažnijih srpskih narodnih pjesama u školskoj lektiri u SRJ. Moj komentar, dan poslije gore navedenih stihova iz te pjesme, bio je: *“To mu valjda dođe kao izraz zahvalnosti, a istovjetnu zahvalnost pokazat će Srbi*

¹²⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 789.

¹²⁵ Isto.

¹²⁶ Isto, str. 790.

¹²⁷ Isto.

*poslije Drugog svjetskog rata prema nadbiskupu Stepincu za sve ono što je učinio za njih tijekom rata.*¹²⁸

‘DO ISTRAGE VAŠE ILI NAŠE’

Na stranicama 791-795. dr. Bulajić daje svoj izbor citata iz moje knjige. Uglavnom ih ne komentira, valjda priznavajući tako istinitost navedenog. A i kad pokuša komentirati to gore po njega. Počinje citirajući dio iz moje knjige o “Načertaniju” koji, kako sam u mojoj knjizi konstatirao, vješto prešutio i time definirao svoj položaj služenja velikosrpskom projektu. Jasno je da taj svoj položaj u današnjoj Srbiji on i ne smije pobijati. Dapače, on kaže: *“Primijetimo također - nastavlja matematičar Pečarić, da Bulajić sigurno zna i tekst Vuka Stefanovića Karadžića ‘Srbi svi i svuda’, koji je prvi put objavljen u ‘Kovčežiću za istoriju, jezik i običaje Srba sva tri zakona’ (1849, podcrtao J.P.) ali ga uopće ne spominje.’ U zamjeni teza (podcrtao J.P), Pečarić preko autora Cohena, Tuđmanovu ‘filozofiju zlosilja’ pripisuje članku iz 1902. advokata Nikole Stojanovića o asimilaciji Hrvata u djelu pod naslovom ‘Do istrage vaše ili naše’”.*¹²⁹

Naravno, Bulajiću je to zamjena teza jer je, po njemu, prirodno da Srbi negiraju postojanje drugih naroda na ovim prostorima, da za njih tvrde da su Srbi. I ne samo to već da i vrše i zločine i genocide nad tim narodima. Za to se Srbe ne može optužiti. Užas je ako se netko pokuša to obraniti od Srba. Ili, ne daj Bože, analizirati velikosrpsku politiku i njihove zločine i genocide. Naravno, možemo ga razumjeti. Ipak je on Crnogorac koji zna za one brojne zločine koje su Srbi učinili nad njegovim narodom. On je zbog toga i počeo sprovoditi velikosrpsku politiku, i strašno mu je kada vidi da se poslije zločina nad tvojim narodom i ne moraš ponašati tako kao on. Možeš biti i protiv politike onih koji su izvršili tako stravične zločine nad tvojim narodom.

Ali, dr. Bulajić i nije originalan kada govori da je to ‘zamjena teza’. Nešto slično već je tvrdio jedan od tvoraca Memoranduma SANU, idejne osnove za srpske genocide u ratovima 1991. do 1999. akademik Vasilije Krestić. To je vidljivo iz slijedećeg teksta Rudolfa Arapovića:

“Iako ga je pisao, kako se tvrdi ‘agent provokator’, Nikola Stojanović po narudžbi Khuena Hedervaryja, članak ‘Srbi i Hrvati’ (Srpski književni glasnik, br. 7/1902., pretiskan u zagrebačkom Srbobranu bez komentara) u svojoj je biti trenutak srpske iskrenosti, srpska lucida intervala o odnosu prema hrvatskom narodu. U njemu su Srbi hrvatskom narodu navijestili rat: ‘do istrage naše ili vaše’. Hedervaryjevi tragovi, nu nikako samo Hedervaryjevi, prepoznatljivi su u završnim ulomcima članka, gdje se kompromitira ono što će mnogo kasnije neminovno stupiti na političku pozornicu pod natuknicom ‘precanska fronta ‘kao ugroženost jedne drukčije države i krune. (...)

¹²⁸ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 131.

¹²⁹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 791-792.

Kad je Srbobran objavio ovaj međašni članak, Zagreb se pobunio i tri dana (1., 2. i 3. rujna) ogorčen demonstrirao protiv mađarona, kamo su se i Srbi u većini tradicionalno politički smještali, u službu režima na uštrb naroda, slobode, demokracije i naprednjaštva. Narodnjački je Obzor, koji je inače bio sklon Srbima, konstatirao: 'Naši Srbi hoće da nas izbrišu s lica zemlje kao narodnost'. Oglasio se i mirotvorac, narodni genij Stjepan Radić: 'Svuda su protiv nas - svuda! Ovdje s mađaronima, u Slavoniji s mađaronima i sa Švabama, u Dalmaciji s Talijanima... sad su digli nož na nas - udarite po toj sramotnoj bratoubijačkoj ruci! Podupirite svoje Hrvate - svoj k svome! ... Nemamo se stidjeti nikoga ako budemo tako nastojali oslabiti element koji nam se grozi propašću. Oni navaljuju - naša je dužnost da se branimo'.

Nikola Stojanović je mogao biti agent provokator. Njegov je članak, iako prožet mržnjom, tek paušalan nasrtaj na hrvatski narod. On negira hrvatski narod, želi i predviđa njegovu propast. Daleko je znakovitiji 'naučni' članak objavio punokrvi akademik Vasilije Krestić u Književnim novinama od 15. rujna 1986. godine pod isto tako znakovitim naslovom: 'O genezi genocida nad Srbima u NDH u periodu do prvog svjetskog rata'. Članak zaprema cijelu prvu stranicu Književnih novina i dvije unutarnje stranice.

Kao prvo, članak 'Srbi i Hrvati' rodio se u bolesnoj glavi jednog Srbina za vrijeme i u okviru Austro-Ugarske, kad su Srbi bili tek uz jedan i njima i nama tuđi režim. Akademik Vasilije Krestić nastupa u 'srpstvu i jedinstvu', sa srpskom hegemonističkom prevlašću kad su Srbi u mogućnosti da praktično provedu u djelo ono što misle i žele hrvatskom narodu, koji je podjarmljen, zarobljen, razbijen i rastjeran. Bitna se razlika između Stojanovićeve i Krestićeva članka sastoji u tome što je akademik Krestić, za razliku od paušalnoga Stojanovića, nasrnuo na bit, supstanciju hrvatskog naroda, na hrvatsko državno i historijsko pravo, na kojem temelji sva povijest, legalistička tradicija i sav ponos hrvatskog naroda.

Kroz čitav članak akademik Krestić sintagmu hrvatski politički i diplomatički narod donosi u zaporkama, u kontekstu iz kojega zrači patološka mržnja, prezir, cinizam, osuda naroda i njegove povijesti. Hrvatski je politički narod, hrvatska nacija, narodnost, kroz stoljeća je bila i ostala opterećena genocidnom idejom. Za Krestića je zapravo genocidna sama ideja o političkom i diplomatičkom narodu. I to je poruka koja se provlači kroz cijeli taj derogatorni članak akademika Krestića. (...)

Akademik Krestić piše o genezi genocida, kako kaže podnaslov članka, 'u periodu do prvog svjetskog rata'. Ovaj su podnaslov drugi krivo prepisivali kao 'u periodu drugog svjetskog rata', dok je sam Krestić u polemikama izbjegavao podnaslov, štoviše, kratio je i naslov članka, što nije činio slučajno i iz razloga ekspeditivnosti.

Kao primjer 'genocidnih radnji' Hrvata nad Srbima, Krestić navodi gore spomenute zagrebačke demonstracije protiv mađarona 1902. godine, kojima je povod dao Srbobran navijestivši Hrvatima rat 'doistrage naše ili vaše'. Iako je genocidna ideja ukorijenjena u hrvatskom etosu, u počelu hrvatskog političkog naroda, izuzetno znakovite društvene promjene 'vezane za genocid nad Srbima u

NDH desile su se krajem XIX i početkom XX veka' te je 'ideja o genocidu nad Srbima u Hrvatskoj potpuno bila sazrela u okvirima Austro-Ugarske, još pre izbijanja prvog svetskog rata'. 'Neprestano zaokupljeni genocidnim idejama', piše akademik Krestić u Književnim novinama, Hrvati su 'i izbijanje prvog svetskog rata dočekali sa radošću', uvjerni da je rat 'pogodan trenutak kada se mogu ostvariti sva njihova sanjarenja, kada se na najgrozniji način - vešanjima, streljanjima, izgladnjivanjem, prekrštavanjem, iseljavanjem itd. - za svagda mogu osloboditi Srba. Kako im to nije pošlo za rukom u prvom svetskom ratu, strpljivo su sačekali drugi'.¹³⁰

Dakle, već je mnogo prije nego dr. Bulajiću, akademiku Krestiću, 'zamjena teza' bila sama činjenica da su Hrvati uopće reagirali na najavu njihovog uništenja kao naroda. Genocidnost hrvatskog naroda očita je već u činjenici da su demonstrirali na jednu takvu najavu.

I SRBI SE GNUŠAJU IZDAJNIKA 'POTURICA'

U nastavku Bulajić ponovo govori ili o svojoj gluposti ili o svojoj ulozi u pripremanju genocida u ratu 1991. - 1995. kad kaže: "*Pečarić priznaje* (istaknuo J.P.): *'nejasno je zašto Bulajić kritizira Tuđmanovu filozofiju zlosilja koja prema Bulajiću znači 'opravdanje genocida'.*"¹³¹ Zašto? Jer se na to nadovezuje priča o genocidu koji su Srbi napravili u ratu 1991. - 1995. godine, koju on ne spominje¹³². Očito je kako sam se ja narugao Bulajiću kako Tuđman time opravdava i srpski genocid. Ali dr. Bulajić smatra da Srbi imaju pravo ubijati Hrvate, Muslimane, Albance, pa to i nije genocid. A ja mu to kao priznajem. Drugim riječima, dr. Bulajić, kritizirajući Tuđmana, želi negirati srpske genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. U ratovima, zbog kojih je predsjednik njegove države proglašen ratnim zločincem, očito inspiriran ideologijom koju je stvarao i sam dr. Bulajić. Zato mu i smeta navođenje srpskih zločina, što je tako očito kada kaže:

"Pečarić sa zadovoljstvom u genocidnom prikazivanju Srba navodi naslove iz istog izvora: 'Politika istrebljenja i zle krvi u Crnoj Gori', 'Stradalo selo zbog jednog odmetnika', 'Bacanje u jamu', 'Vješala na Cucima', 'Nasilno posrbļjavaju Crnu Goru'."¹³³ Kakvo samooptuživanje dr. Bulajića - **NISU MU GENOCID ZLODJELA KOJA SE SPOMINJU, VEĆ TO ŠTO SE SPOMINJU ZLODJELA KOJA SU NAČINILI SRBI!** A najužasnije u cijeloj toj stvari je u tome što se radi o zločinima koja su Srbi napravili nad njegovim crnogorskim narodom. Doista strašno. On za njih sigurno zna. Pa citirali smo da je i Milovan Đilas pisao o njima.

Iz pijeteta prema tim žrtvama ponovimo ponovno što su sami Crnogorci rekli o onim Crnogorcima koji na ovakav način doživļavaju te srpske zločine: *Prodane duše - najamnici*

¹³⁰ "Hrvatska sloboda", lipanj 1988., Melbourne, str. 4-5

¹³¹ Isto, str. 792.

¹³² Josip Pečarić, nav. djelo, str. 42.

¹³³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 793.

(I Srbi se gnušaju izdajnika 'poturica')

Ona naša zavedena braća, koja su metnula obraz pod noge, savila pokorno glave pod zlikovcima iz Beograda i primila njihove službe, vrlo rđavo prolaze među Srbijancima. Srbijanske vlasti ih anektiraju i zapostavljaju svakim danom, a sami Srbijanci ih tretiraju onako kako se tretiraju ljudi bez časti i ponosa - prodane duše, najamnici.¹³⁴

BULAJIĆEVA 'OBRANA' SPC

Na stranicama 796-799 dr. Bulajić opisuje što o Srpskoj pravoslavnoj crkvi ima u mojoj knjizi. Konstatira što sam ja rekao ili citirao, i uglavnom ne pokušava osporiti navedene citate. Možda se i malo više trudi da nađe neku primjedbu na ono što sam napisao, odnosno citirao od drugih autora. Tako po njemu "*predsjednik Jevrejske opštine u Beogradu odgovara*" 1993. godine na ono što sam ja napisao 1998. a u svezi zabrane prijelaza Židova u drugu vjeru. Glavni argument dr. Bulajića je "*navedeni broj naređena*"¹³⁵, ali - jasno je zašto - uopće ne pokušava dokazati netočnost tvrdnje gospođe Ljubice Štefan koju sam ja citirao: "*nikad do danas nije objavljen, niti spomenut, neki akt njemačkih vlasti u Srbiji kojim bi se nešto naređivalo ili zabranjivalo Srpskoj pravoslavnoj crkvi, jer se Nijemci uopće nisu miješali u poslove Svetog Sinoda*"¹³⁶.

Naravno, čim se dr. Bulajić poziva na broj dokumenta, to je znak da i u svezi s brojem ima nešto interesantno. I doista u "Naredbi vojnog zapovednika za Srbiju o zabrani prelaza Jevreja na drugu veru", tiskanoj u "Glasniku, službenom listu SPC, 1. ožujka 1942. godine je dokument koji je potpisao "Za Pretsednika Svetog Arhijerejskog Sinoda, član, Mitropolit skopski Josif", spominju se brojevi akata Ministarstva Pravde, Ministarstva unutrašnjih dela, Nadleštva Podbana za Banat, **ali ne i Vojnog zapovednika za Srbiju.**

Također je smiješan komentar koji dr. Bulajić daje za činjenicu što Sv. Sinod SPC nije nikad intervenirao za nekog od 38 zatočenika logora Banjica, od kojih je 15 strijeljano: "*Prozvan je i Zorkić u oblikovanju satanskog lika Srpske pravoslavne crkve koji je otkrio 'strašnije saznanje kako za uhapšenike nije nikad intervenisao Sv. Sinod Srpske pravoslavne crkve, a u logoru 'Banjica' bilo je i 38 uhićenih svećenika, od kojih je 15 strijeljano.'* Zar upravo ovaj podatak ne negira optužbe o podršci nacistima u Srbiji od strane Srpske pravoslavne crkve?"¹³⁷

Naravno teško je shvatiti što je pisac htio reći. Misli li da je 'dokaz' o nesuradnji to što nisu intervenirali za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom je tražena suradnja s tim režimom?

¹³⁴ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 136.

¹³⁵ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 797.

¹³⁶ Isto.

¹³⁷ Isto.

Uvijek je interesantno vidjeti što Bulajić nije želio spomenuti, tj. citirati. Naime, dr. Bulajić je ‘zaboravio’ dio teksta koji je prethodio ovom citiranom: **“ni ‘Banjica nije mnogo zaostajala: ‘Prilikom izdvajanja za streljanje ljudi iz uprave logora na čelu sa Vujkovićem maltretirali su zatvorenike, tukli ih, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.’ Još je** (i dalje slijedi ono što je citirao dr. Bulajić)¹³⁸. Dr. Bulajić je morao ovaj dio izostaviti i zbog čitatelja u Srbiji. Pa njima bi odmah bilo smiješno kada bi pročitali da je dokaz nesuradnje SPC s nacistima to što kod Vujkovića, ili generala Nedića, SPC nije pokušala spasiti svoje svećenike iz logora koji je bio pod njihovom upravom. A sigurno su znali da su i njihove svećenike, kao i druge koje su izdvajali za strijeljanje **tukli, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.**

Bulajiću je ‘dokaz’ o nesuradnji to što SPC nije intervenirala za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom, čiji su prvi potpisnici tri člana Svetog arhijerejskog sinoda SPC, je tražena suradnja s tim režimom? To po dr. Bulajiću negira suradnju s nacistima, a dr. Alojzije Stepinac, koji je spašavao Židove i Srbe, koji je držao proturasne propovijedi je ratni zločinac!

I dok dr. Bulajić opravdava SPC što nije pokušalo spasiti svoje svećenike iz konc-logora, dotle mu je dr. Alojzije Stepinac kriv što je to pokušao u slučaju katoličkih svećenika iz Slovenije!!! Zašto? Jer je intervenirao navodno tek 42 dana (ČETRDESET I DVA DANA) pošto su oni uhapšeni.

Hapšenje je bilo 18. travnja 1942., a osuđeni su deset dana poslije ovog nadbiskupovog pisma, dakle 11. lipnja 1942. godine na vrijeme od 3 godine. Po Bulajiću je nadbiskup Stepinac morao intervenirati odmah. Naime, Bulajić želi time imputirati blž. Stepincu kako je on morao znati da će ti svećenici biti ubijeni, jer se navodno iz Jasenovca nije moglo izići živ, kao što izrijeком i tvrdi A. Miletić: *“To je bio pakao iz kojeg se nije izlazilo”*.¹³⁹

O tome Josip Jurčević kaže: *“Međutim, jednu i pol stranicu dalje sam Miletić svjedoči da se iz logora ipak izlazilo: ‘Sredinom 1942. počelo je spašavanje logoraša putem pregovora (...) tj. vršena je razmjena zarobljenih njemačkih i domobransko-ustaških oficira, vojnika i funkcionera za zarobljene i uhapšene članove KPJ i skojeve’*.

Osim toga, među objavljenim dokumentima se nalazi više izvornih dokumenata - ‘Otpusnica’ - koje dokazuju da su zatočenici otpušteni iz logora Jasenovac; kako pojedinačno, tako i grupno. Primjerice, dokumenti broj 162, 163, 174, 179, 186 i 202 u trećoj knjizi govore o pojedinačnim otpustima, iz različitih razloga. Iz tih se dokumenata vidi kako je u logoru vođena precizna evidencija, te da je postupak otpuštanja prolazio službenu, pravnu proceduru.

Zatim, dokument broj 196 je ‘Nalog Glavnog ravnateljstva za javni red i sigurnost od 14. jula 1944. da se 170 osoba puste na slobodu iz logora (...) povodom

¹³⁸ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 94.

¹³⁹ A. Miletić, Koncentracioni logor Jasenovac 1-3, Beograd, 1986 (1 i 2) i 1987 (3), str. 30.

rođendana Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske'. U dokumentu se pojedinačno navode imena i prezimena tih 170 osoba, datumi i mjesta rođenja, vjera, zanimanje i imena njihovih roditelja. U dokumentu broj 191 je 'Spisak logorašica (31 osoba, op. a.) logora Stara Gradiška iz prve polovine 1944. kojima je za mesec-dva isticalo izdržavanje kazne u logoru', a u dokumentu broj 192 je 'Spisak logorašica (101 osoba, op. a.) iz prve polovine 1944. kojima je istekao rok izdržavanja kazne u logoru'. Oba popisa sadrže i nekoliko osobnih podataka za svaku osobu."¹⁴⁰

Dakle dr. Stepinac i nije morao istog trena intervenirati za uhapšene svećenike. Valjda nije trebao uopće intervenirati poput vrha SPC u slučaju srpskih svećenika? Tome je dr. Bulajić posvetio cijelu sekciju svoje knjige pod naslovom: **"Spašavanje" katoličkih svećenika iz Slovenije**, koju počinje ovako: "Zagrebački nadbiskup, dr Alojzije Stepinac, kada je utvrdio da su sedmorica katoličkih svećenika Slovenaca ubijeni u ustaškom logoru smrti Jasenovac napisao je tek (ovo 'tek' valjda da se uspoređi s 'nikad' kod SPC, J.P.) 24. februara 1943, kako tvrdi Benigar¹⁴¹, pismo ustaškom poglavniku Paveliću: **"Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapi u nebo za osvetom, kao što je čitav jasenovački logor sramotna ljaga na Nezavisnu Državu Hrvatsku"**.¹⁴² Riječi blž. Stepinca sam posebno istaknuo, kao kontrast stravičnoj nebrizi SPC za njihovih 15 ubijenih svećenika, što je po dr. Bulajić dokaz nesuradnje SPC s Nijemcima. Međutim, ne iznenađuje nas da je i ovih ČETRDESET I DVA DANA dr. Bulajića potpuna neistina. To svjedoči, nitko drugi nego Eugen Dido Kvaternik: "A kako je bilo sa slovenskim svećenicima? Jednog dana, u travnju 1942., nazove me Andrija Artuković: 'Kod mene je bio njemački Polizei-attaće Helm I tužio se na protunjemačko djelovanje slovenskih svećenika u Zagorju, koji da podupiru i partizane u Sloveniji. Treba svakako nešto poduzeti da izbjegnemo neugodnosti sa Nijemcima'. Ja sam tada, sada više ne znam točno, ili preko Vas ili vlč. Masuc|cia ili Čubelića, zamolio Preuzv. da se te svećenike premjesti u Slavoniju, i da nam ne prave neprilike u onoj ionako teškoj situaciji. Ali već dva dana kasnije nazove me dr. Pavelić sa riječima: 'Tu je bio poslanik Kasc|he i tužio se, da nijesi ništa poduzeo u stvari slovenskih svećenika u Zagorju'. Na moj odgovor, da će ih Kaptol premjestiti u Slavoniju, odgovorio je: 'Kakav Kaptol!, treba ih sve odmah uhititi i smjesta prebaciti Talijanima u Sloveniju!' Računajući na brzu intervenciju Preuzv. nastojao sam dobiti na vremenu, i izdao nalog ravnatelju župskog redarstva u Varaždinu, g. Kruni Batušiću, neka ih sve koncentrira u jednoj školi, i čeka daljnje naloge. Dva ili tri dana iza toga nazove me opet dr. Pavelić: 'Kod mene je Preuzv. g. Nadbiskup. Što si učinio s onim slovenskim

¹⁴⁰ Josip Jurčević, nav. djelo, str. 140.

¹⁴¹ O. Aleksa Benigar, "Alojzije Stepinac, hrvatski kardinal", ZIRAL - Zajednica izdavača ranjeni labud, Rim, 1974., str. 418. Il processo dell' Arcivescovo di Zagabria, Edizioni La Civiltà cattolica, Roma, 1947., str. 278.

¹⁴² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 586.

*svećenicima? Kako si ih mogao uhititi? Odmah ih treba pustiti na slobodu i g. Nadbiskup će se za njih pobrinuti’.*¹⁴³

Dakle, ne radi se o Bulajićevih 42 dana već je Nadbiskup odmah pokušao spasiti slovenske svećenike, iako su oni bili optuženi izravno od Nijemaca za protunjemačku djelatnost. To što nije bio uspješan samo pokazuje kakva je bila njegova pozicija u NDH. Međutim, vrh SPC nije ni pokušao spasiti svoje srpske svećenike. A oni bi bili sigurno mnogo uspješniji. Nisu ni pokušali jer su svoju politiku vezivali u njemački Novi svjetski poredak i nalaženje bolje pozicije za Srbiju u okviru tog Poredka.

Iole pametnijem čovjeku jasno je kako je upravo činjenica da molbe dr. Stepinca nisu uspjele - svjedoči o tome da Katolička crkva u Hrvata nije suradnik tadašnjeg režima, a činjenica da su molbe pisali pokazuju da se ona i jest ponašala kao Crkva. To je ono što predstavlja problem dr. Bulajića. On mora napadati takvu crkvu, a braniti SPC koja nije ništa poduzela ni za svoje svećenike, pa je jasno zašto među pravoslavnim svećenstvom u Srbiji nije zabilježen niti jedan slučaj spašavanja Židova. Valjda bi spašavanjem Židova surađivali s Nijemcima, prema gornjem ‘objašnjenju’ dr. Bulajića. Zato citati g. Štefan o suradnji vrha SPC s Nijemcima dr. Bulajiću ne predstavljaju ništa. Čak ni to da je danas u SPC Nikolaj Velimirović postao svecem, a po tom svecu je sv. Sava preteča Hitleru. I onda mu ja sataniziram SPC, a ne ona sama sebe!?

Zbog ovakvih ‘obrana’ SPC dr. Bulajić će uglavnom preskakati činjenice da mi navodimo i literaturu za ono što tvrdimo, već će samo reći da mi to ‘tvrdimo’ i pozivat će u obranu SPC Jašu Almulija: *“oni pravoslavni sveštenici koji su u vreme okupacije govorili ili pisali (dakle ipak je bilo i takvih, jasno je zašto g. Almuli ne smije konstatirati i njihove pozicije u SPC u odnosu na one svećenike iz Banjice, J.P.) protiv Jevreja bili su izolirana pojava”*,¹⁴⁴ tako da mi u stvari ne znamo brani li on SPC ili je napada. Pogotovu što je jedna od tih izoliranih pojava postao njihov svetac! Osim toga, poznata je činjenica da ne postoji niti jedan pravednik među srpskim pravoslavnim svećenstvom. Među hrvatskim katoličkim - da. A kako su Srbi pomagali Židovima tijekom Drugog svjetskog rata, najbolje pokazuje činjenica da u svojoj knjizi "Logoraš br. 179986", koju je izdao Savez jevrejskih općina u Beogradu 1985., američki Židov Natan Baruh tvrdi da su ga spasili "srpski seljaci na ostrvu Korčuli". Da "srpski seljaci" na hrvatskom otoku!¹⁴⁵

Brojne Hrvate koji su spašavali Židove nalazimo u svim staležima. Tu su redarstvenici Josip Oštrić, Ernest Gustović i Emil Perška, zvan Lalac, glasoviti nogometaš Građanskoga. Grof Alfred Gršić, diplomat NDH u bečkom konzulatu otkriven je od Gestapoa da pomaze Židovima, pa je u logoru Mathausen dočekao kraj rata. Kada je 1999. Godine u Zagrebu umrla Tea Berger, saznalo se da je rat preživjela skrivena u ženskom samostanu na Korčuli. Da na hrvatskoj Korčuli

¹⁴³ Eugen Dido Kvaternik, Sjećanja i zapažanja 1925-1945, Prilozi za hrvatsku povijest. Uredio dr. Jere Jareb, Zagreb 1995, str. 147.

¹⁴⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 798.

¹⁴⁵ Hrvatsko Slovo od 14. siječnja 2000.

gdje navodno žive srpski seljaci. Je li ona bila jedina Židovka koja je sa časnim sestrama dijelila i posljednju koranicu kruha?¹⁴⁶

Bulajićev komentar na kraju ovog djela je: *“Ukratko, Srpska pravoslavna crkva je ‘nositelj velikosrpske ideje’, a Jugoslavija je bila ‘najveće ostvarenje te politike’.*¹⁴⁷ Naravno, nemojte pomisliti: “Progledao dr. Bulajić”. On misli da je jasno samo po sebi da to nije točno, što je i logično jer je jasno da su svi genocidi koje su Srbi napravili u ratovima 1991. - 1999. u stvari genocidi nad Srbima, a *“‘Knjiga’ profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno”* ga je uvjerala *“da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!”* *“Cohen (očito hrvatski autor, J.P.), Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju (to vam dođe ‘citiraju se dokumenti’, J.P.) srpskom narodu kao cjelini (to mu valjda dođe da su srpske narodne pjesme pisali svi Srbi odjednom). To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.*¹⁴⁸

ŠTO KAŽU SRBI O SRPSKOM NARODU?

Kakva li je onda današnja Srbija, ako je predsjednik te države - ratni zločinac? Predsjednik koji je više puta biran na izborima! A dr. Pavelić nije! Međutim, možda doista je neprimjereno uspoređivati ponašanje Katoličke crkve u Hrvata, na čijem čelu se nalazio jedan sveti čovjek kao što je blž. Alojzije Stepinac, sa Srpskom pravoslavnom crkvom u kojoj je djelovao od Hitlera odlikovani “sveti Nikolaj”. “Svetac” koji je tvrdio da je Sv. Sava preteča Hitleru. Nebrigu koju je SPC pokazala prema svojim svećenicima zatočenim u konc-logoru “Banjica”, kao i prema Židovima uopće, trebalo bi komparirati s činjenicom da je u NDH morao dolaziti osobno Himmler, jer je bio nezadovoljan tamošnjim rješavanjem “židovskog pitanja”. Jedno je sigurno: S takvim ponašanjem SPC Himmler je sigurno bio itekako zadovoljan!

U stvari, sada je jasno zašto je dr. Bulajić u ovoj sekciji citirao Jovana Jovanovića Zmaja. Zbog njegovih stihova:

*A kud će Srbin, zar on da se dade
Putu, na kome, nema ni Boga ni nade.*

Naime, tu se zaista govori o svim Srbima, a genocidna ideologija je kada Hrvati ili neki Židov citiraju Srbe kad o svom narodu govore tako. Sjetimo se da je i psihijatar dr. Rašković još 1991. godine tvrdio *“Srbi su lud narod”*. Ako tako nešto citiraš onda si genocidan. Ako izvršiš genocid nad Hrvatima, Muslimanima i Albancima, kao u ratovima od 1991. do 1999. - onda si dobar Srbin.

Ako baš dr. Bulajića doista zanima što Srbi govore o sebi samima neka pročita knjigu Dušana Savkovića *“Krv i bes”* tiskanu 1988. godine. Tako Savković spominje još jednog ‘hrvatskog genocidnog ideologa’ predsjednika srpske vlade prije 1914. godine Milana Milovanovića koji kaže: *“Zdravi narodi,*

¹⁴⁶ Isto.

¹⁴⁷ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 799.

¹⁴⁸ Isto, str. 800.

*kao i zdravi ljudi, ne ubijaju se. Ali srpski narod je bolestan. Boluje od Samožrtvovanja.*¹⁴⁹ Inače, M. Milutinović je naglo umro kad je pojeo ukusno pripremljenog soma, nabijenog otrovom.

Ili, za dr. Bulajića će posebno biti interesantno što je rekla, Stana Petrović, kći crnogorskog kralja Nikole, svom sestriću Đorđu: *“Čudan smo narod (misli na srpski narod, J.P.). Svakih dvadeset godina pobesnimo, proključamo, hoćemo u krv, u stradanja, u propast. Naš narod je samoubilački i ja se, pravo da vam kažem, bojim svoga naroda.*¹⁵⁰

Kada se sjetimo najnovijeg slavljenja ‘pobjede’ Srba protiv NATO-a, nove Kosovske bitke koju će, kako netko reče, Srbi slaviti narednih 700 godina, pogledajmo kako Dušan Savković opisuje povlačenje Srpske vojske preko Albanije u Prvom svjetskom ratu: *“Sad od sramne bežanije kuju ep, od poraza kuju pobjedu, novo Kosovo, peru Srbiju jakim sapunom kao ciganin kobilu uoči panađura (?) ... Prvo su bežali pojedinci, dvoje-troje, onda manje grupe, najzad čitave čete, bataljoni, pukovnije... Prvo tajno noću, onda javno danju. Srbija je bežala. Vojska se rasturala, raspadala... General Živković se žalio kralju da već posle nekoliko ispaljenih metaka ‘div junaci’ beže kao zečevi.”*¹⁵¹ A da ne spominjemo sličnu bježaniju tijekom Bljeska i Oluje. I onda još netko kao dr. Bulajić i spominje ratne zločine tijekom tih hrvatskih redarstvenih akcija legitimnog vraćanja svojih, i od UN proglašanih, okupiranih teritorija. Poslije takve bježanije trebalo bi dr. Bulajića biti stid izgovoriti riječi **BLJESAK I OLUJA!** A on će: *zločinačka, genocidna operacija ‘Bljesak’.*¹⁵² Za krepati od smijeha! Ili za plakati!

“BROJ ŽRTAVA JASENOVCA - OSNOVNO (STOŽERNO) PITANJE ‘JASENOVAČKOG MITA’ “

Priče o broju žrtava su doista ‘specijalnost’ dr. Bulajića. Podsjetit ću čitatelje kako je on, u knjizi kojoj je posvećena moja knjiga, nazvao poglavlje o ukupnom broju žrtava na teritoriju Jugoslavije. Vjerovali ili ne nazvao ga je **“Broj žrtava ustaškog genocida”**. Jasno je svima da je već time jasno stavio svima do znanja da je njegova uloga u pripisivanju ustašama, a u stvari Hrvatima, svih žrtava. Zato on u ovom tekstu i priznaje da će se kao slučajno na njegovom popisu žrtava Jasenovca naći i žrtve sa Sajmišta, a i iz drugih konc-logora, kao i oni koji uopće nisu stradali u Drugom svjetskom ratu. Slično je i u ovoj knjizi. Naravno poslije moga komentara ovakvog naslova tog poglavlja on ga neće ponoviti u

¹⁴⁹ Ante Kunek, *Krvavi tragovi srpskog ludila...*, “Hrvatski vjesnik”, 5. veljače 1999.

¹⁵⁰ Isto.

¹⁵¹ Isto.

¹⁵² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str 531.

najnovijoj knjizi, ali će ostati dosljedan iznošenju poluistina. Naime, u sekciji: “Procjene demografskih stručnjaka i hrvatskih veledostojnika” počinje s polemikom Lah-Vogelnik. Svoj prikaz te polemike završava s člankom dr. Dolfe Vogelnika, a uopće ne komentira odgovor Iva Laha.¹⁵³ Time on posredno priznaje da se u potpunosti slaže s tvrdnjom da Srbi tijekom rata moraju imati mnogo viši natalitet nego u miru. Naime, Ivo Lah je u tom, od Bulajića skrivanom, odgovoru konstatirao kako bi u slučaju da su Vogelnikovi računi točni, Jugoslavija tijekom rata imala mnogo veći natalitet nego u miru. To sam ja rekao i izravno dr. Bulajiću u razgovoru na radiju Slobodna Europa.

On navodi dijelove razgovora s radija Slobodna Europa u sklopu citiranja onih koji su rekli da je u Jasenovcu 700.000 žrtava, valjda želeći se time obraniti od optužbe za ratne zločine.¹⁵⁴ Naime, citira one - samo nesrbe: hrvatske komuniste, Carla Bildta i njemu slične - koji su tako nešto mogli čuti od stručnjaka koji se time bave.¹⁵⁵

Doista je očito kako, poslije pojave moje knjige, izbjegava u ovoj knjizi citirati sve Srbe, srpska ministarstva, predsjednika države i sl. koji su spominjali tu brojku pripremajući svoj narod za genocide u ratovima 1991.-1999. Pokušavajući skinuti odgovornost sa Srba zbog korištenja brojke od 700.000 žrtava Jasenovca, pokušava i njih i sebe osloboditi odgovornosti od stvaranja i uporabe Srpskog mita o Jasenovcu. A time samo pokazuje koliko je svjestan zločinačkog učinka toga mita!

Dr. Bulajić ne kaže sam da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava. On skuplja izjave svih koji su spomenuli tu brojku, i bez ikakvog negirajućeg komentara podastre ih svojim čitateljima - i budućim ubojicama. A već smo konstatirali kako on sam tvrdi da takvo navođenje podataka, bez ikakvih komentara, znači i slaganje s njima.

IZVJEŠĆE ZEMALJSKE KOMISIJE HRVATSKE

Kako sam naveo u mojoj knjizi, osnovu u stvaranju Srpskog mita o Jasenovcu bilo je izvješće Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina iz 1947. godine. Naravno da s njime počinje i dr. Bulajić svoj pokušaj da dokaže da se ne radi o srpskom mitu: “*Zemaljska komisija HRVATSKE za utvrđivanje zločina već 1947 uputila je zvanični izvještaj da se broj žrtava u Jasenovcu vjerojatno neće nikada utvrditi, ali da se na osnovu tada svježih tragova i živih svjedoka može tvrditi da taj broj iznosi između 500 i 600 tisuća žrtava.*”¹⁵⁶

Zgodno je ovo usporediti s onim što je dr. Bulajić pisao Zemaljskoj komisiji Hrvatske u prethodnoj knjizi na str. 54: “*Ona je bila i svestrano stručno ekipirana. U rezultatu **odgovornog rada** (istaknuo J.P.) i tadanje spoznaje poslat*

¹⁵³ Isto, str. 437-438.

¹⁵⁴ Isto, str. 801-802.

¹⁵⁵ Isto, str. 802-803.

¹⁵⁶ Isto, str. 802.

je Međunarodnom vojnom sudu u Nirnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma.”

Treba li uopće spomenuti da je dr. Bulajiću sigurno poznat rad A. Vajsa iz 1961. godine u kome je on analizirao rad *Državne komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača* i gdje zaključuje: “Kvalitet aparata bio je veoma različit. Pored manjeg broja kvalifikovanih i iskusnih stručnjaka, bilo je pretežno stručnjaka bez dovoljno stručnog znanja i iskustva a često i potpunih početnika. Naravno, to se donekle odražavalo i na nivou nekih delatnosti, te je kvalifikovani stručni aparat morao uložiti velike napore da bi po mogućnosti suzbijao i popravljao posledice takvih slabosti i izvesne tendencije ka površnosti i improvizaciji koje su se pojavljivale i usled obimnosti i hitnosti poslova”.¹⁵⁷ Opća ocjena izuzetno niske razine stručnosti komisija, koju je gotovo potpuno eksplicitno naznačio A. Vajs, jednostavno se prepoznaje i u objavljenim *Izvještajima, Saopštenjima* i drugim radovima komisija, iako je na njima radio njihov najkvalitetniji dio”, komentira rad tih komisija mr. Josip Jurčević¹⁵⁸ A dr. Milanu Bulajiću, direktoru Muzeja genocida u Beogradu je takav rad - **odgovoran rad.**

JASENOVAC - RADNI LOGOR

Međutim, vjerovatno dr. Bulajić nije čitao knjigu Zemaljske komisije Hrvatske “Zločini u logoru Jasenovac”, jer mu se sigurno ne bi dopao dio iz zaključaka knjige koji komentira Josip Jurčević: “Zbog tadašnjih i kasnijih isključivih stavova u radovima o ovoj temi koji su - bez analitičke utemeljenosti - poticaj za osnivanje i postojanje logora u Jasenovcu tumačili kroz složenicu ‘klaonica ljudi’ ili ‘tvornica smrti’, vrijedno je naglasiti jedan zaključak iz knjige, koji kaže: **‘Raditi se je moralo barem 10 sati dnevno bez odmora, jer je roba, koja se izrađivala, bila vrlo potrebna za vojsku okupatora i ustaša (n. a.) (...)** Ustaški su se nadzornici šetali po radionicama i budno pazili da nitko ne postajkuje, da se ne zadržava predugo u zahodu i da radi bez odmora.’

U tom se smislu, promatrajući objavljeni nacrt i prateći tekst knjige, te već prije spomenute **brošure**, može primjetiti da je u logoru Jasenovcu intezivno radilo šest industrijskih pogona - ciglana kapaciteta dva milijuna cigli dnevno, lančara za proizvodnju različitih metalnih predmeta (žica, lanaca i dr.), pilana, kožara, rafinerija i električna centrala; dvadesetak zanatskih radionica - bravarija, limarija, kovačnica, strojobravarija, alatnica, tokarija, puškara, precizna mehanika, montaža, automehanika, remenarija, kolarija, stolarija, krečana, ugljenara, drvvara, krpara, krojačnica, keramika; ekonomija - mljekara, mesnica, ledara (hladnjača), pekara, štale, svinjci, konjušnica, peradarnik,

¹⁵⁷ A. Vajs, “Rad Komisije za utvrđivanje zločina okupatora I njihovih pomagača”, Anali pravnog fakulteta, 4, Beograd, 1961.

¹⁵⁸ Josip Jurčević, “Nastanak Jasenovačkog mita”, Zagreb, 1998., str. 24.

*pčelarnik, vrtlarija; a za dovoz sirovina i odvoz robe koristili su se brodovi, splavi, željeznica i kamioni, čiji su pristupi bili izravno povezani s logorom.*¹⁵⁹

Primijetimo da se ovo uopće ne razlikuje s tvrdnjom bivšeg logoraša Srbina Vojislava Prnjatovića koju je dao komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade 11. ožujka 1942. godine, a što je prenio dr. Franjo Tuđman u *Bespućima povijesne zbiljnosti* (str. 316). A Tuđman je napadan što je prenio Prnjatovićeve izvješća!!

Ali vratimo se **odgovornom radu** Komisije. Zemaljska komisija uputila je u Jasenovac dne 18. svibnja 1945. posebnu anketnu komisiju koja je saslušala i četiri svjedoka i na temelju toga je na kraju i donijela zaključak:

“Jedan od svjedoka, Jovan Živković, je izjavio: ‘Ja točno ne znam koliko je zatočenika u Jasenovcu likvidirano, ali je bilo opšte uvjerenje među zatočenicima da taj broj prelazi jedan milijun’.

Drugi svjedok, Mihajlo Marić, je kazao: ‘Kao posmatrač i očevidac svih strahota koje su se događale u Jasenovcu mogu mirne duše kazati da je u toku četiri godišnjeg postojanja logora na razne načine umlaćeno ili umrlo od bolesti ili gladi oko milijun i četiri stotine hiljada zatočenika od kojih je bila ogromna većina Srba zatim židova, cigana i samih Katolika’.

Treći svjedok, Milan Duzemlić koji je do pred kraj 1943. Godine bio općinski bilježnik u Jasenovcu, je rekao kako je ‘uprava logora Jasenovac vodila zapisnike o pojedinim slučajevima smrti zatočenika te je jedan primjerak takvog zapisnika odnosno spisa dostavljala općinskoj upravi u Jasenovac (...). Do dana moga uhapšenja t.j. 21. decembra 1943. Bilo je kod općine Jasenovac takovih zapisnika oko 900.000, odnosno po spisku prijava slučajeva smrti bilo je 900.000 takvih žrtava (...) ove spiskove vidio je također i blagajnik Risović Stjepan, ali je on mrtav’.

Pri kraju je Zapisnika zaključeno: ‘Anketna komisija nakon izvršenog uviđaja samog logora, liječničkog nalaza i mišljenja sudskog vještaka, te preslušanja očevidaca ustanovljuje: (...) u pogledu opsega i broja izvršenih zločina nadmašene su I najstrašnije slutnje (...) nasilno je usmrćeno od prilike 1,400.000 - (iskaz svjedoka Duzemlić Milana)’. Anketna je komisija ovdje napravila i jednu očiglednu pogrešku grube nepažnje, koja - uz ostalo - svjedoči o površnom pristupu poslu kojeg se obavljalo. Naime, milijunčetristotisuća žrtava naveo je svjedok Mihajlo Marić, a ne Milan Duzemlić, što je bjelodano iz Zapisnika kojeg je napravila sama Anketna komisija. (...)

*Nadalje je potrebno još jedanput spomenuti važnu knjigu koju je izdala Državna komisija - ‘Izveštaj ... Međunarodnom vojnom sudu u Nurnbergu’, u kojem se tvrdi: ‘Prilikom ubijanja u logoru pravljani su zapisnici, od kojih je po jedna kopija dostavljena opštinskoj upravi mesta Jasenovac. Po iskazu beležnika te općine, Milana Duzemlića, najmanje 600.000 šest stotina hiljada) ljudi u ovom logoru. (...) Prednji podaci primljeni su od Zemaljske komisije Hrvatske za ratne zločine’.*¹⁶⁰

¹⁵⁹ Isto, str. 34-35.

¹⁶⁰ Isto, str. 40-43.

*Za Državnu komisiju je sada već Milan Duzemljic izjavio da je broj žrtava 600.000. Očito onih 1.400.000 što mu je pripisala Anketna komisija bila je prevelika brojka, pa su onih 900.000 koliko je on govorio postali Komisiji prihvatljivih 600.000. Da kako reče dr. Bulajić: “u rezultatu **odgovornog rada** (istaknuo J.P.) i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nirnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma.”*

POPIS ŽRTAVA IZ 1946. GODINE

Kasnije će dr. Bulajić napisati: “*Profesor matematike tvrdi da su ‘bili poznati i rezultati popisa iz 1946. godine, kojim su na teritoriji Hrvatske, dakle bez Bosne i Hercegovine, za Jasenovac bile popisane 15.792 žrtve uz 2927 onih iz logora Stara Gradiška’.* On tvrdi da je ovaj popis ‘ovih dana pronađen u Hrvatskom državnom arhivu’ iz koga se tačno vidi broj žrtava u Jasenovcu, ne navodeći da ‘otkriće’ ovog popisa 1998. Obuhvata imena od slova ‘P’. U istoj rečenici, među zagradama navodi ‘to nije smetalo Zemaljskoj komisiji NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača da iziđe s brojkom od ‘500 - 600.000’ ubijenih logoraša’ (greške u tekstu nisu preuzete iz moje knjige, J.P.)” Čitateljima prepuštam da doista usporede moj komentar s tvrdnjom dr. Bulajića da se radi o “odgovornom radu” Komisije! Zar nije više nego očito kako je “odgovoran rad” bio u službi učinka Srpskog mita o Jasenovcu?

U svezi s spomenutim popisom spomenimo da je Josip Kolanović, ravnatelj Hrvatskoga državnog arhiva na suđenju Dinku Šakiću, bivšem zapovjedniku logora Jasenovac potvrdio da je na tom popisu bilo 15.792 žrtve, i tom prigodom nikakvo “obuhvatanje imena od slova ‘P’” nije spominjao.¹⁶¹

Spomenimo također i činjenicu da je dr. Bulajić u ovoj knjizi o radu Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje ratnih zločina posveti stranice 478-485, a nigdje nije spomenuo spomenuti popis, a kamoli i sljedeću činjenicu koju je također dao Josip Kolanović na suđenju Šakiću: “*Prema popisu Zemaljske komisije, na području Hrvatske su stradale 95.164 osobe. Taj je popis Centralna komisija vratila na reviziju uz obrazloženje da su u njemu navedeni i ubijeni domobrani i ustaše. Nakon toga je prema »čistopisu« utvrđeno 59.512 žrtava.*”¹⁶² A ta je komisija na osnovu te brojke konstatirala da je broj žrtava u Jasenovcu bio od 500.000 do 600.000, i to je po dr. Bulajiću odgovoran rad! Deset puta veća brojka žrtava u Jasenovcu od one koju su imali za cijelu Hrvatsku!

ZAŠTO JE SRPSKI MIT O JASENOVCU SRPSKI MIT?

Kada već toliko mnogo zna dr. Bulajić, postavlja se pitanje zašto je o tom popisu šutio u svojoj prethodnoj knjizi, a ovakve podatke skriva i danas? Je li i to

¹⁶¹ “Večernji list” od 3. lipnja 1999.

¹⁶² Isto.

bilo u cilju užasnog ostvarenja Srpskog mita o Jasenovcu kroz srpske genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine? Naravno, nije kriv on i njemu slični, već zna se tko:

“Kakvog osnova ima ‘tuđmanovština’ da pripisuje Srbima stvaranje ‘Jasenovačkog mita’, navodeći podatak od 700.000 žrtava ustaških zločina genocida u sistemu logora smrti Jasenovac?!! Javno sam postavio pitanje profesoru Pečariću: ‘Zašto ste vi napisali knjigu ‘Srpski mit o Jasenovcu’? Zašto niste napisali ‘Jevrejski mit o Jasenovcu’, kao dr Ivo Omrčanin koji je u Hrvatskoj javno tvrdio da su Jevreji od Jasenovca napravili Hollywood? Zašto knjigu niste nazvali ‘Ciganski mit o Jasenovcu’, jer o stradanjima Roma u Jasenovcu postoji srpsko i englesko izdanje Muzeja žrtava genocida (izdanje Bulajićevog muzeja!, J.P.)? Zašto nije napisan ‘Antifašistički mit o Jasenovcu’?, u kome je pobijeno mnogo antifašista i Hrvata, čak domobrana koji su odbili da vrše zločine genocida?’.”¹⁶³ Pečarić na ovo pitanje odgovara: “A vi ste napisali da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti i da je, znači veći od Auschwitza? Vi ste time sebe diskvalificirali kao stručnjaka.”^{!!!} Odgovorio sam: ‘Gospodine profesore, na tome i danas stojim, to jest najmasovniji i najbrutalniji logor na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana.’”¹⁶⁴.

Dr. Bulajić zna da je to objavljena verzija razgovora koja je skraćena, a taj dio razgovora je tekao ovako:

BULAJIĆ: Ja pišem o onom što drugi nijesu pisali, o onome čime sam se bavio. A, zašto ste vi napisali knjigu “Srpski mit o Jasenovcu”? Zašto niste napisali “Jevrejski mit o Jasenovcu”, kao doktor Ivo Omrčanin, koji je u Hrvatskoj javno tvrdio da su Jevreji od Jasenovca napravili Hollywood? Zašto knjigu niste nazvali ciganski, romski mit o Jasenovcu, jer o stradanjima Roma u Jasenovcu postoji srpsko i englesko izdanje ovog muzeja...

PEČARIĆ: Ono s 80.000 žrtava, a u Hrvatskoj je živjelo svega 10.000 do 15.000 Roma.

BULAJIĆ: Zašto nije napisan antifašistički mit o Jasenovcu, u kome je mučeno i pobijeno mnogo antifašista i Hrvata, čak i domobrana koji su odbili da vrše zločine genocida. To su one domobranske uniforme o kojima vi govorite, a ne s Bleiburga. Zašto se ne utvrdi činjenično ono što gospodin doktor Tuđman tvrdi, da je Jasenovac 1945. do 1948. bio Jugoslavenski logor, zašto nam se ne pokažu dokumenti? Ja sam to osobno istraživao i preko onih prvih vojnika 21. divizije koji su ušli u Jasenovac. Nikada taj logor poslije rata nije bio logor, niti je mogao biti logor jer je bio razrušen do kraja. Bulajić je, točno, imate pravo, kritizirao pravoslavnog protojereja u Zagrebu, Srbina, Popovića, da su u Jasenovcu ubijani samo civili jer to nije tačno.

PEČARIĆ: Niste vi to rekli. To sam ja rekao...

BULAJIĆ: Ubijani su i partizani, čak i grupe četnika i domobrana su ubijene tamo. Prema tome...

¹⁶³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 803.

¹⁶⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 803-804.

PEČARIĆ: Vi ste samo naveli što on kaže, a onda sam ja primijetio da poslije toga navodite drugo svjedočenje koje pobija ovo prvo. Ali vi niste izravno rekli da pravoslavni protojerej ne govori istinu. To vi niste nikad rekli, vi nemate petlju to da kažete.

BULAJIĆ: Jesam, čim sam doveo u pitanje to.

PEČARIĆ: Ali ostaje da ste vi napisali da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti i znači da je veći od Auschwitza....

BULAJIĆ: Ja gospodine profesore i danas tvrdim da to i jest najmasovniji, najbrutalniji logor na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana.

PEČARIĆ: I vama je to dalo pravo da kažete: ja sam to osobno istraživao. Vi ste s tim sebe diskvalificirali kao stručnjaka.¹⁶⁵

Inače je nepotrebno odgovarati na ovakvo Bulajićevo glupo pitanje zašto sam knjigu nazvao Srpski mit o Jasenovcu i to u emisiji u kojoj sam izravno rekao dr. Bulajiću da je ratni zločinac zbog pripremanja srpskog pučanstva za genocide uz uporabu ovog mita. To nisu radili ni Židovi da bi mit bio židovski, ni Romi da bi mit bio romski, ni antifašisti Hrvati da bi mit bio antifašistički. Dapače, mnogi od njih su se djelatno uključili u obranu Hrvatske od srpskog agresora, a oni koji su tu brojku i spominjali radili su to zato što su živjeli u takvoj državi kakva je bila Jugoslavija - Srboslaviji! Srbima je mit bio potreban za ovu agresiju, a dr. Bulajić je prednjačio u pripremanju srpskog pučanstva za genocide uporabom upravo tog mita. Pa kako onda da se nazove, ako ne **srpski mit?**

Neistinit je također navod dr. Bulajića da je on doveo u pitanje izjavu pravoslavnog protojereja. On je, kako sam i konstatirao u emisiji, samo naveo što kaže pravoslavni protojerej.

Također se vidi kako se dr. Bulajić služi poluistinama u dijelu kada se govori o logoru Auschwitz. Prvo, Bulajić potvrdi istinitost mog navoda *“na tome i danas stojim, to jest najmasovniji i najbrutalniji logor”* a onda doda nešto čega nema u njegovoj knjizi *“na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana”*. Zašto ovo nije napisao i u svojoj knjizi? Pa očito da bi učinak Srpskog mita o Jasenovcu bio što učinkovitiji kod onih koji čitaju njegove knjige! Treba li spomenuti da je u ovoj najnovijoj knjizi, istina na svoj izopačeni način, dr. Bulajić priznao da je Beograd veći konc-logor od Jasenovca (ali je zato proglasio NDH kao većim gubilištem Srba od Beograda - što doista je jadno za sam grad Beograd, jer ga uspoređuje s cijelom NDH).

BULAJIĆEV “BLAJBUŠKI MIT”

U ovoj sekciji dr. Bulajić navodi neke citate iz moje knjige o Križnom putu hrvatskog naroda, i odmah mu je jedno izuzetno ime u hrvatskom narodu, pok. profesor Vinko Nikolić - “rehabilitovani ustaša”¹⁶⁶ čime i pokazuje da su njemu svi Hrvati - Ustaše. To neodoljivo podsjeća na objašnjenje koje je dano prigodom nedavnog bombardiranja srbijanske TV: *“NATO je najjavio da će zračni*

¹⁶⁵ “Hrvatski Obzor” od 23. listopada 1999.

¹⁶⁶ Isto, str. 805.

napadi biti nastavljani i pojačani, a usmjereni na ono što je Shea nazvao živčanim sustavom Miloševićeva režima, što uključuje i srbijansku RTV koja je dio ratnog stroja. "Od 1991. prokazivanjem svih Hrvata kao ustaša i potpore uništavanju Vukovara te granatiranje Dubrovnika srbijanska TV je postala izravno odgovorna za zločine počinjene na prostoru bivše Jugoslavije," rekao je na svojoj washingtonskoj konferenciji Shea. Ako su tako svjesni za odgovornost televizije, još više su svjesni i o odgovornosti dr. Milana Bulajića i samo je pitanje političkog pragmatizma, ali i hrvatskog inzistiranja, da li će i kada će i dr. Milan Bulajić biti optužen kao ratni zločinac.

Ali vratimo se onome što dr. Bulajić dalje piše. Prigovara mi što sam ja prenio svjedočenje dr. Iva Pasphe iz *"Političkog zatvorenika"* a ne iz *"Večernjeg lista"*. Naime, ovo što sam ja dao je mnogo kraće pa je očito novinar koji je pravio taj prilog neprecizniji od onog koji je to radio u Večernjaku. Svjedočenje dr. Pasphe dano je i u istraživanju Ljubice Štefan *"Titov Jasenovac (1945. - 1947./48.)"*¹⁶⁷ Naravno, dr. Bulajiću je *"priča za malu djecu"* očita činjenica da su to bili Hrvati jer su to bila *"tjelesa u odorama hrvatske vojske kao i leševi u odorama na koje su bile našivene željezničarske oznake"*.¹⁶⁸

I to kaže danas kada je otkriveno veliko grobište Hrvata s Križnog puta na Teznom kod Maribora u Sloveniji. Naime, gradnju slovenske autoceste, koja bi trebala povezivati Ljubljanu s Mađarskom, zaustavio je na tom mjestu Križni put hrvatskog naroda. Otkriveni su novi posmrtni ostaci tisuću ubijenih ustaša, domobrana i civila. Točnije, iskopano je 1.179 kostura u šumi strave, kako je već tamošnji mještani zovu, a koja se nalazi na samom ulazu u Maribor. Ali, iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra. Don Anto Baković¹⁶⁹ pretpostavlja se da tu ima 40.000 hrvatskih vojnika, ali spominje se i brojka od 50.000 žrtava.

Milan Ilić, novinar i publicist kaže: *"Najviše Hrvata ubijeno je u Sloveniji od 15. do 31. svibnja 1945., i to u Mariboru u protutenkovskim jarcima, gdje ih je zakopano najmanja 60.000 (primijetimo da je po popisu iz 1964. u Jasenovcu stradalo nešto manje od 50.000, J.P.). Osim toga, na Kočevskom Rogu, gdje ih je Simo Dubajić s tzv. Motoriziranim odredom, točnije njegovom ubilačkom četom, poubijao od 30 do 35.000. I zatim 50.000 koji su ubijeni na Pohorju do 31. svibnja ... Za vojnike se zna da ih je pri zarobljavanju i na križnim putovima ubijeno od 160 do 180.000. Za civile koji su pratili tu vojsku točan broj se može samo nagađati."*¹⁷⁰

Drugačiju procjenu dao je nekadašnji partizanski djelatnik Zvonko Ivanković Vonta, a po kojoj je 1945. g. kod Maribora ubijeno oko 15.000 hrvatskih vojnika, oko 7.000 njemačkih vojnika, oko 3.000 crnogorskih četnika (separatista) i nešto srbijanskih ljotićevaca.¹⁷¹

¹⁶⁷ Ljubica Štefan, *"Titov Jasenovac (1945. - 1947./48.)"*. Prvi hrvatski žrtvoslovni kongres, lipanj 1998., Zagreb. Vidjeti npr. i: "Glas Slavonije", 18. srpnja 1998.

¹⁶⁸ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 806.

¹⁶⁹ "Vjesnik" od 17. kolovoza 1999.

¹⁷⁰ "Hrvatski Obzor" od 15. svibnja 1999.

¹⁷¹ "Večernji list" od 11. svibnja 1998., "Vjesnik" od 20. kolovoza 1999.

Predstavnik slovenačkog Društva za demokraciju i pravnu državu Stanislav Klep procjenjuje broj žrtava u Tezenskoj šumi nekoliko puta većim od žrtava u Katynskoj šumi (tamo je komunistička vlast masovno ubijala časnike poljske vojske). On tvrdi da je u Sloveniji više od 110 masovnih grobišta u kojima su posmrtni ostaci oko 180 tisuća ljudi, većinom Hrvata, i oko 40.000 Slovenaca. Među tim masovnim grobištima, Klep navodi Kočevski Rog, Teharje, okolicu Celja, rudarske rovove u Hrastniku, Podutik, Hočko Pohorje, Vrhe kod Marije Reke, Mokerc kod Brežica, Krško polje, okolicu kartuzije Žiča te Barbarin rov u Laškom.

“Slovenskoj vladi i ministarstvu školstva zamjeramo što na štetu Republike Slovenije održavaju historiografiju koju je prije 50 i više godina počela pisati komunistička vlast, tako da u udžbenicima povijesti (osnovna i srednja škola) za međuratno i poratno razdoblje nema ni riječi o masovnim grobištima koja otkrivamo tijekom godina demokratske vlasti”, tvrdi Klep.¹⁷² Trebali li ovdje uopće spomenuti da su upravo takvi i “historiografski” tekstovi dr. Milana Bulajića?

Kako piše ljubljansko Delo, jedan od članova vladina povjerenstva za poslijeratne žrtve i najbolji poznavatelj problematike poslijeratnih egzekucija u Sloveniji Janez Černej sklon je vjerovanju kako je u Sloveniji ukupan broj ubijenih i pokopanih u više masovnih grobnica širom države čak veći od 300.000!¹⁷³

Među pobijenim u Teznom bili su i ranjenici, koje je Hrvatska vojska povela sa sobom prema Austriji a i liječnicima koji su ih pratili. Taj ranjenički konvoj zarobili su partizani kod Maribora. Nakon izvjesnog vremena priopćeno je liječnicima da će ranjenici biti prevezeni u varaždinsku bolnicu. I doista, stigli su kamioni, u koje je smještena jedna partija ranjenika. Prazni kamioni vratili su se već nakon jednog sata! Toliko im je, naime, vremena trebalo da stignu do stratišta u Tezenskoj šumi i da se vrate, nakon što su tamo poubijali ranjenike. Taj brzi povratak kamiona izazvao je kod liječnika iz pratnje ranjenika ozbiljnu sumnju, jer kroz tako kratko vrijeme kamioni nisu mogli stići u Varaždin i odande se vratili. Stoga su uporno tražili da oni osobno prate sljedeći odvoz ranjenika. Nakon određenog protivljenja i pošto su se navratili u njihovu komandu da pitaju što da čine, partizani-sprovodnici su dopustili – da liječnici prate ranjenike. Imena nekih od tih liječnika se znaju. Bili su to među ostalim dr. Ivo Karađole iz Šibenika, dr. Vlado Tomašković iz Zagreba i dr. Lovro Zubović s otoka Paga. Svi su oni poubijani zajedno s ranjenicima.¹⁷⁴

Poslije otkrića masovne grobnice na Teznom pokrenuta je lavina koja će, nažalost, pokazati da su naše najcrnje slutnje o broju žrtava križnog puta istinite. Dakle nakon više od pola stoljeća šutnje u javnost izlazi sve više autentičnih priča o poslijeratnim likvidacijama poražene vojske i civila. I ne samo da o tome sve više pričaju oni koji su preživjeli komunističke torture, već se polako oglašavaju

¹⁷² “Večernji list” od 21. kolovoza 1999.

¹⁷³ “Vjesnik” od 22. kolovoza 1999.

¹⁷⁴ “Vjesnik” od 2. rujna 1999.

i još živući partizanski likvidatori koji, takoreći, pred smrt nastoje olakšati svoju dušu. Sve to čini nastojanja dr. Bulajića da negira ove stravične žrtve besmislenima.

Tako je u Večernjem listu objavljen tekst: “U dolini sv. Janeza kod Špitaliča masovna je grobnica veličine dvaju današnjih Maribora”¹⁷⁵ U tom članku daju priču Slovenca Stanka Novaka iz Prihove, koji je ispričao jezivu priču o likvidacijama u njegovom rodnom kraju. Novak je rođen 1952. godine u obližnjem Špitaliču, mjestu koje se nalazi u dolini Sv. Janeza, nedaleko od Slovenskih Konjica, poznatom po starom i već više od dva stoljeća napuštenom kartuzijanskom samostanu.

Kopajući zemlju za ribnjake Novak je naišao na kosti, a to ga je zaprepastilo. Iskopao je 86 kostura, odnio ih u općinu gdje su ga pokušali uvjeriti kako su to životinjske kosti, ali se na kraju ipak ispostavilo da su ljudske, i to većinom ženske i dječje. Odlučio je do kraja saznati istinu. Tako je do danas u tri godine ispitao oko 4000 ljudi među kojima i brojne bivše partizane koji su u Spitaliču sudjelovali u likvidacijama. Po okolnim je šumama 14 dana hodao i tražio grobove o kojima su mu pričali ljudi, a prije tri mjeseca je kupio i terenac samo za obilaženje terena. Grobove u šumama našao je na svim stranama, a prije mjesec i nešto više dana u jednoj od kula samostana iskopao je nekoliko kostura dok se u jami još vide ostaci kreča koji je bio bacan na ubijene.

Prema pričanjima ljudi i samih likvidatora, tvrdi Novak, u ovom kanjonu najviše je pobijeno Hrvata. Ljudi su mu rekli, a neki su mu i pokazali, da su partizani prvo s leševima popunili svih 16 okolnih rudnika i oko 70 velikih jama. Kad im je ponestalo prostora, tjerali su njemačke zarobljenike da kopaju grobove po šumama, a iskoristili su i sve samostanske kule, te njegov bunar. Dnevno su dovodili i do 10.000 zarobljenika, obične ljude su odvodili odmah na likvidaciju, a intelektualce, svećenike i visoke časnike dovodili su u Novakovu rodnu kuću gdje su ih ispitivali, mučili i zatim ubijali odmah na polju iza kuće. “*Majka mi je prije 15 godina kopajući zemlju iskopala svećeničke kolare, ali ih je iz straha odmah bacila*” - kaže Novak.¹⁷⁶

On također tvrdi da je od 12. svibnja 1945. do lipnja 1950. godine ubijeno na desetke tisuća nedužnih ljudi svih dobi, Hrvata među kojima su visoki domobranski časnici, Slovenaca, Srba, Židova, Nijemaca, ustaša i četnika. U tom je razdoblju u dužini od pet kilometara pokopano najmanje 30 tisuća ljudi, a grobova ima i u šestokilometarskom pojasu oko kartuzije te u napuštenim rudnicima grafita iznad kartuzije i ugljena. Broj ubijenih je vrlo velik, tvrdi Novak, i spominje da ih ima dvostruko više nego stanovnika Maribora (oko 240.000).¹⁷⁷

Ali nije samo g. Novak taj koji spominje jednu takvu užasnu brojku. Anton Šmerlom, članom Komisije za naknadu šteta žrtvama komunizma i slovenske udruge žrtava i uznika komunizma kaže:

¹⁷⁵ “Večernji list” od 06. kolovoza 1999.

¹⁷⁶ Isto.

¹⁷⁷ “Večernji list” od 8. listopada 1999.

“Prema dosadašnjim rezultatima istraživanja u okolici Špitaliča, koji se nalazi između Maribora, Celja i Ptuja, evidentirano je 40.000 žrtava no nakon najnovijih saslušanja svjedoka, kojima sam bio nazočan, procjenjuje se da bi ih moglo biti i do 200.000. Kao primjer mogu navesti ribnjake nekadašnjeg samostana, gdje se samo laganim otkopavanjem zemlje komadom drva otkrila lubanja malog djeteta. Prema iskazima svjedoka, veliki dio ljudi se, zajedno s Nijemcima, probijao preko Dravograda prema savezničkim postrojbama bježeći od partizana. No, u Špitaliču su opkoljeni, te su ih partizani, prema nekim svjedočanstvima, ubijali punih sedam dana. Da je broj pobijenih jako veliki, govori i činjenica da se u blizini nalaze rudnici grafita čija su 200 metara duboka okna, prema nekim pričama, prepuna leševa. (...) Na tom području bio je bataljun KNOJ-a te više od stotinu ondašnjih milicionara koji su iselili žitelje okolnih sela tako da je teško doći do izravnih svjedoka. Rudarska okna su nakon nekoliko godina zalivena vapnom i zemljom, te betonirana, no istinu o takvim zločinima teško je skriti, jer i lisice po tom kraju raznose lubanje i kosti ubijenih, o čemu mogu posvjedočiti i fotografije.”¹⁷⁸

Dolina slovenske rijeke Mislinje i okolica Slovenj Gradeca također skrivaju nekoliko masovnih grobišta žrtava poslijeratnih masovnih ubojstava uglavnom zarobljenih i izbjeglih Hrvata te lokalnog stanovništva. Najveća su grobišta na tom području u mjestima Žunčani, Troblje, Dolič i Stari Trg, a žrtava ima 3.000 do 7.000 i sve su stradale u masovnim ubojstvima učinjenim svibnja, lipnja i srpnja 1945. godine. Vida Vrhnjak Dular iz Pameča kaže da izvršitelje tih masovnih ubojstava treba tražiti među borcima 51. vojvođanske divizije, 1. divizije KNOJ-a i mještanima Slovenj Gradeca, a "komandu" nad svima imali su slovenski partizani. Prema njezinu svjedočenju, dva su tjedna svakoga dana dovoženi teretnjaci puni golih i vezanih ljudi koje su ubijali uglavnom hladnim oružjem. Peter Simoniti iz Celja prisjeća se svjedočenja svoga strica zaposlenog poslije rata u bolnici u Slovenj Gradecu gdje su bile i 22 sestre iz Zagreba koje je nakon likvidacije ustaša trebalo vratiti u Zagreb. Njihov je prijevoz preuzeo bolnički tajnik. Kada se vratio, rekao je da su "sestre među anđelima", a nekoliko dana kasnije njihovi su leševi otkriveni u šumi kod Dovža.¹⁷⁹

Izgleda da je Jasenovac pa i konc-logor Beograd, nije ni blizu onome što su radili Bulajićevi partizani. Jer u Beogradu su, prema srpskim izvorima, Nijemci i Srbi pobili 160.000 ljudi, dok je izgleda mnogo više pobijeno Hrvata u prvih 15 dana nakon svršetka Drugog svjetskog rata. Jasna je otud i želja dr. Bulajića da se piše samo o zločinima u NDH!

O tome kako su radili Bulajićevi suborci priča Ante Vukasović (zvani Ilo), koji je rođen u Kučićima kod Omiša 29. studenog 1925. godine. U razdoblju Drugoga svjetskog rata bio je hrvatski domobran. Nakon što je sretno preživio strahote zločina, Ilo su mobilizirali u Jugoslavensku armiju. U prosincu 1948. našao se u armijskoj bolnici u Skopju. U sobi, pored njega, ležao je teško bolesni

¹⁷⁸ “Vjesnik” od 30. listopada 1999.

¹⁷⁹ Večernji list, 28. kolovoza 1999.

oficir JA Josip Baći. Bio je nepomičan, imao osušene noge i ruke, osjećao teške bolove. Trebala mu je stalna njega i pomoć bolničkog osoblja. Medicinska sestra, crnogorska partizanka, više je voljela izlaske nego dežuranja uz bolesnog oficira. Tako je često svoje obveze i dužnosti “prenosila» na Ila. On ga je opsluživao i njegovao. To ih je zbližilo. J. Baći je bio na samrtničkoj postelji. Smrt se naglo približavala, bolovi pojačavali, naduo se poput balona.

Izmučen strašnom bolešću, u teškim bolovima i očaju neposredno prije smrti, oficir JA je rasteretio svoju savjest, te je čovjeku, koji je stalno bdio nad njegovim krevetom, kazao: *“Zemljače, ovo me Bog kažnjava za sve ono što sam učinio u Sloveniji, na kraju rata.”* Tako je, odavanjem tajne o genocidnom pokolju Hrvata, započeo svoju posljednju “ispovijed”.

Rekao je da su se, nakon razoružanja i zarobljavanja hrvatske vojske i brojnih izbjeglih civila u Austriji i Sloveniji u svibnju 1945., njih osam oficira JA, iz specijalne “leteće čete”, dobrovoljno javili za likvidaciju zarobljenika, u suglasju s odlukom vrhovne komande da se tu učini najveća grobnica i u nju pokopa Nezavisna Država Hrvatska. Njihova osmorka je “djelovala” u šumi kod Jesenica u Sloveniji. “Radili” su u parovima po dva. I zarobljenike su im dovodili na rubove jama, u parovima dva po dva vezane žicom. Oni su ih udarali metalnim šipkama po vratu (u potiljak) tako da su se rušili u te mračne ponore. Norma je bila 500 zarobljenika dnevno po paru. Četiri para bi, prema normi, svakodnevno likvidirala 2.000 zarobljenika, a oni su, odani partiji, Titu i Staljinu, i prebacivali normu. Tako su “radili” 15 dana i poubijali više od 30.000 ljudi. Ubijali su sve što su im dovodili - zarobljene vojnike i civile, žene i muškarce. Djecu nije spomenuo.

Na pitanje zašto su tako ubijali kad je strijeljanje jednostavnije, odgovorio je: *“Rat je bio završen. Zarobljeni vojnici i civili se ne smiju ubijati, a mi smo ih ubijali. Moralo se raditi tajno, da se ne čuju pucnjevi i rafali.”* Sugovornik ga je upitao i za ukupni broj likvidiranih. Odgovorio je da oni nisu bili jedino “odelenje” za likvidaciju, da je takvih “odelenja” bilo mnogo i da je, prema njegovoj procjeni, u Bleiburgu, Sloveniji i na Križnim putovima poubijano oko 300.000 Hrvata. Govorio je i o zarobljavanju državne riznice NDH i mnogo zlata. Jednim dijelom su potkupili Engleze da im predaju hrvatske zarobljenike¹⁸⁰, a glavnina je otpremljena u Beograd, kazao je. Bio je to trenutak iskrenosti u agoniji smrti. Uskoro je u teškim bolovima i s grižnjom savjesti - umro.¹⁸¹

Iako se spominje oko 110 masovnih grobnica u Sloveniji, javna je tajna kako je broj masovnih grobnica kudikamo veći, a prema nekim izvorima dosiže čak četiri stotine. Premda je stvarni broj ipak nemoguće utvrditi, a ističe to i Vladimir Šklopan, predsjednik udruge Hrvatski domobran, on upućuje na zbornik **“Slovenija - Zamolčani grobovi in njihove žrtve 1941.-1948.”**. (**“Slovenija - Prešućeni grobovi i njihove žrtve 1941.-1948.”**), koju je 1998. godine izdalo

¹⁸⁰ U “Vjesniku” od 15. rujna 1999. Objavljen je tekst: “Britanci zarobljenike s Bleiburga izručivali za - zlato!” koji počinje s: “Na kraju Drugog svjetskog rata jedan britanski pukovnik u Austriji izručio je Sovjetskom savezu trojicu bjelogardijskih generala - jer su ga sovjetski agenti potkupili sa 14 kilograma zlata! To se tvrdi u knjizi »Mitrohinov arhiv« koju ovih dana objavljuje u nastavcima londonski Times.” Očito u slučaju hrvatskih vojnika toga je bilo mnogo više.

¹⁸¹ “Vjesnik” od 11. kolovoza 1999.

slovensko *Društvo za uređenje prešućenih grobova* iz Ljubljane. Autor je predsjednik toga društva Franc Perme. U knjizi su, uz ostalo, prikupljena brojna svjedočanstva s točnim mjestima i nazivima pojedinačnih i masovnih grobnica u Sloveniji, temeljena na podacima s terena, svjedočanstvima preživjelih i podacima koje su prikupile nekadašnje Demosove općinske komisije. Perme kaže kako ‘ti podaci kazuju da je Slovenija domovina mnogobrojnih grobnica... a da je po okončanju Drugoga svjetskog rata u Sloveniji izvršen genocid nad slovenskim i hrvatskim narodom’.

“*Danas se bez dvojbe - kaže on, zna da su pokolje vršila odjeljenja VDV-a (Vojske državne varnosti, odn. Vojske državne sigurnosti), slovenska divizija KNOJ-a (Korpusa narodne obrane Jugoslavije) te Jugoslavenska armija, prije svega 3. armija, na čijem je čelu bio general Kosta Nadž*”. Otkrivajući, pak, stratišta slovenskih, hrvatskih, njemačkih i brojnih drugih zarobljenika, vojnika i civila od područja, primjerice, Zasavskoga Hribovja, Maribora, Škofje Loke do Celja, Perme tvrdi da je u prvim danima nakon završetka Drugoga svjetskog rata ubijeno 189 tisuća hrvatskih domobrana i civila. Od toga broja 145 tisuća su žrtve križnoga puta, žrtava Kočevskoga Roga je 14 tisuća, Zasavskoga Hribovja 24 tisuće te Brežičkoga polja šest tisuća.

Ilustrirajući pobliže strahote stradanja hrvatskih vojnika i civila, on navodi kako je ‘*prema opisu 2. kolone smrti, od najvažnijih putova od Austrije do Rumunjske, kolona Bleiburg-Maribor-Ptuj-Varaždin i kolona Bleiburg-Celje-Krapina bio put na kojemu je, ne računajući ostale slovenske krajeve, smrt našlo oko 144.500 Hrvata*’. Na tome putu, tvrdi on, nije bilo jame ili šljunčare koja nije bila napunjena hrvatskim truplima. Premda je teško govoriti o konačnim brojkama, Šklopan uzima ilustrativnim podatak kako je u svibnju 1945. godine hrvatska vojska imala oko 258 tisuća vojnika. “*Na put prema Bleiburgu krenuli su hrvatski vojnici iz cijele Hrvatske, Bosne, brojni civili, a mnogi su poginuli i u borbama oko Dravograda*”, napominje on. Šklopan spominje i Hudu jamu kraj Laškoga, odnosno rudarsko okno Barbarin rov, gdje se iz fotografija vidi kako je jama od stotinu metara visine i sedam metara širine natrpana truplima, među kojima su bila i ona hrvatskih vojnika, civila i djece, te zatim zabetonirana.

Vladimir Šklopan spominje i stratište u Slovenskom Konjicu, u kojemu je, prema izjavama slovenskih svjedoka, pobijeno žrtava čiji broj dosiže veličinu dvaju Maribora. Također upućuje i na izjavu bivšega predsjednika Demosa dr. Janeza Pučnika o postojanju mikrofilмова s 1.800.000 stranica s izvješćima o likvidacijama, navodno pohranjenih u Institutu Slovenije.¹⁸²

Jedan od čelnih ljudi slovenske Ozne Mitja Ribičič je “objasnio” da su ljudi likvidirani i bez sudskih procesa, jer ih nije bilo moguće organizirati, ali je dodao kako je u Hrvatskoj likvidacija bez suđenja bilo još više.¹⁸³

Stravično je i pomisliti kako je Mitja Ribičič doista rekao istinu. Ali, nažalost, sličan slučaj onom kod Teznog dogodio se i u Hrvatskoj - kod Gospića.

¹⁸² “Slobodna Dalmacija” od 12. rujna 1999.

¹⁸³ “Večernji list” od 4. rujna 1999.

Mnogi Gospićani, poglavito stariji, desetljećima su znali, ali se nisu usudili javno govoriti, o masovnim grobnicama prepunim Hrvata koji su strijeljani nakon sloma NDH i ulaska partizanskih jedinica u grad. Lokacija zvana "Balinovac" samo je nekoliko stotina metara od središta grada i prije četvrt stoljeća otkriven je prvi kostur. No, da bi se zataškala okrutnost "narodne" vlasti, službena verzija glasila je kako su to mrtvi Talijani koji su do kapitulacije Italije pokopani uz katoličko groblje Svete Marije Magdalene.

Godine su odmicale, a škrta lička zemlja krila je pravu istinu, sve dok kooperanti "Elektrolike" nisu građevinskim strojem iskopali ljudske kosti. Koliko je uopće stradalo ljudi u masovnim likvidacijama na "Balinovcu" ni nakon gotovo pola stoljeća ne zna se točno, ali očevici tvrde kako tamo ima više od tri tisuće kostura! U svakom slučaju stariji Gospićani se slažu da je najviše ubijenih bilo iz Gospića i okolice, a među njima bilo je i Brinjaka, Otočana, Karlobažana, Lovinčana i drugih. *"Nakon sloma NDH, 4. i 5. travnja 1945. godine, punih 48 sati trajala je likvidacija Hrvata u Gospiću i okolici. Sada je otkrivena samo jedna od mnogobrojnih grobnica, a one još postoje u Jasikovcu, Divoselu, Canic Gaju, Kanizi..."* - tvrdi Ivan Vukić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika za Ličko - senjsku županiju, dodajući da zločin, bez obzira na to tko ga počinio, mora biti kažnjen.

Jedan od rijetkih očevidaca masovnih likvidacija je Tomislav Rukavina (63) iz Gospića. On je tada bio još dječak, ali dobro se sjeća mnogih detalja: *"Gospić je pao 4. travnja 1945. godine. Oko 16 sati partizani su ušli u grad. Iste večeri počela su ubojstva, a smaknuto je oko tisuću pohvatanih muškaraca, što je u knjizi 'Gospic u NOB - u' opisano kao 'gubitak neprijatelja'. Te prve večeri strijeljani su u Jasikovcu, Canic Gaju, Kanizi i oko Gospića. Do rujna 1943. "Balinovac" je bio i talijansko groblje, ali su Talijani ekshumirali poginule i prevezli u Udine. Strijeljanja civila na "Balinovcu" počela su krajem travnja 1945. i trajala su do rujna. Svaki dan smo izjutra i na večer slušali rafale i pojedinačnu paljbu. Hrvati su ubijani po grupama od 5 do 15 osoba, a najprije su dovodili one koji su uređivali postojeće talijanske grobnice te ih potom ubijali.*

Tvrdim da je u tom dijelu grada sedam slojeva ubijenih Hrvata, a nalaze se pod asfaltiranom cestom i u dijelu gdje je sazidan zahod, te ispod južnog dijela stadiona. Prateći grupe i dane dolazim do zaključka da u dva reda masovnih grobnica ima više od 3000 ubijenih civila. Sve to znam jer sam kao devetogodišnjak čuvao ovce i gledao ubijanja koja je provodila OZNA, u vojnim uniformama i engleskim košuljama. Ubijalo se uglavnom oružjem, ali i noževima. Neki su Hrvati prije smrti znali zapjevati te uzvikivati parole "Za Hrvatsku živim i umirem" i "Živio Ante Pavelić", a bili su to oni koji su određeni za mučenje. Ubijali su muškarce, a krvnici su Gospić uglavnom napustili do 1947. godine."

Ante Frković, ličko - senjski župan kaže: "Za ovo se znalo i iznenađeni smo da se na tom mjestu kopa. Ljudi su strijeljani zajedno sa svojom djecom, a ima još ljudi koji znaju sto se događalo." - Pave Frković se prisjeća: "Na tom mjestu, među ostalima, ubijeni su i Hrvati iz Čakovca, Hrvatskog zagorja i Bosne, a noću se čula pucnjava i jaukanje. Poneko suđenje bilo je javno u gradskom kinu,

gdje su nas na silu dovodili.”¹⁸⁴ Koliko nas još u Hrvatskoj čeka sličnih iznenađenja zbog kopanja na mjestima na kojima se ne bi smjelo kopati?

JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA

Bulajić će dalje u svom odgovoru na moju knjigu: *“Pečarić u dokaze navodi i arheološka iskopavanja profesora Medicinskog fakulteta u Novom Sadu dr. Srboljuba Živanovića, koje se odnose na žrtve ustaških zločina genocida!!”* Cijeli komentar je “!!”.¹⁸⁵ Jasno je i zašto. Teško je nekome u Srbiji navesti da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju **“populaciji koja je nosila svetle komponente”** i tvrditi im da su to Srbi. Pa oni znaju koliko ima među njima plavih ljudi. Njima bi odmah bilo jasno da se radi o Hrvatima s Križnog puta. A dr. Živanović je taj koji je ukazao na tu činjenicu.

Iako sam taj podatak u mojoj knjizi naveo nekoliko puta, dr. Bulajić izbjegava citirati dijelove koji sadrže taj podatak, ali će zato sada citirati zapisnik Komisije koja je vršila antropološka istraživanja u Jasenovcu (22.-27. 6. 1964.): *“Skelet broj 2 ležao je ispod prethodnog. To je skelet ženske osobe sa ostacima pletenica tamne smeđe boje životnog doba oko 30 godina...”* Radi se samo o jednoj žrtvi, dok je dr. Živanović, koji je bio član komisije (ostali članovi Komisije bili su dr. Ante Pogačnik, dr. Vida Brodar i Zdravko Marić) u glasilu Medicinskog fakulteta u Novom Sadu potvrdio: *“Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila svetle komponente najverovatnije slovenskog porekla. Znači, u toj rasi nije bilo Jevreja i Cigana. Ostatci tekstila i stvari govore da se radi o našem seoskom življu.”* Ne samo plava kosa već i ti ostaci tekstila, kako je pokazala g. Ljubica Štefan, pokazuju da se radi o Hrvatima. I to o Hrvatima s Križnog puta.

Dr. Bulajić stavlja “!!” uz spominjanje imena dr. Srboljuba Živanovića, zato što je čitateljima u Srbiji poznat rad dr. Živanovića u promicanju velikosrpske politike i korištenja Srpskog mita o Jasenovcu, pa bi čitateljima to trebao biti dokaz da se u mojoj knjizi nalazi nešto čudno oko citiranja dr. Živanovića. Vjerojatno dr. Bulajić i radi prema uputama dr. Živanovića koje i navodi: *“Uopšte se ne treba osvrutati na njihova (hrvatskih ‘naučnika’, J.P.) pisanja i lupanja. (...) Za mene je to hrvatski genocid izazvan katoličkom politikom.”*

Ovo svoje nacionalističko velikosrpsko određenje dr. Živanović je izrekao na svom predavanju u Oxfordu na St. Catherine’s College. Predsjedavao je Rodney Atkinson, kandidat za člana Europskog parlamenta. Prisustvovao je veliki broj poslanika, bivših poslanika i poslaničkih kandidata, intelektualaca i drugih. Dr. Bulajić ne navodi je li netko od nazočnih reagirao na ovakve tvrdnje.¹⁸⁶ Vjerojatno nitko nije reagirao na tvrdnju da je spašavanje Židova i Srba, koje je vršila Stepinčeva crkva - genocid, a suradnja SPC s Nijemcima to nije.

¹⁸⁴ “Večernji list” od 9. rujna 1999.

¹⁸⁵ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 807.

¹⁸⁶ Isto, str. 501.

Međutim, sam se dr. Živanović pokušava opravdati od laži u kojoj ga je uhvatio ing. Žerjavić. Evo kako to svojim čitateljima predstavlja dr. Bulajić: *“Ing. Vladimir Žerjavić uporno ukazuje ‘da je u TV emisiji ‘Porota’ održanoj u studenom 1989. u Beogradu, kojoj smo prisustvovali Slavko Goldstein, Željko Krušelj i ja iz Zagreba, dr Srboljub Živanović iznio neistinu da je antropološka ekipa koja je vršila iskapanja u Jasenovcu-Gradini u lipnju 1964. izračunala da je tamo ubijeno 700 tisuća ljudi. Dr. Vida Brodar, drugi član te ekipe (treći dr Pogačnik u međuvremenu je umro) pismenom izjavom potvrdila da je iskopano svega 284 kostura i da oni nisu obavljali nikakva izračunavanja, što sam naknadno ustanovio iz izvornog zapisnika te ekipe, dobivena iz Muzeja Jasenovac.’ Prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, objašnjava u odgovoru: ‘Poslije utvrđivanja broja masovnih grobnica i izračunavanja da je bilo približno 27 žrtava na 2 m površine masovnih grobnica, dr Anton Pogačnik, iz Zavoda za antropologiju, Aškercova 12, Ljubljana (dakle onaj član Komisije koji je umro, J.P.) u mom prisustvu izračunao je broj ljudi koji su izgubili živote u Jasenovcu i Gradini približno 730.000. Ovaj broj nije uključen u naš izvještaj jer smo smatrali da ćemo biti u mogućnosti da nastavimo kasnije iskopavanja. Ovaj broj je dostavljen g. Esadu Proliču i g. Jakši Singeru koji su bili odgovorni za istraživanja i koji su primili naše izvještaje. Broj 730.000 smanjen je na 700.000 zbog mogućih grešaka, s obzirom na uslove u Jasenovcu i Gradini za vrijeme naših iskopavanja.”*¹⁸⁷

Treba li uopće komentirati ovo javno priznanje svoje nestručnosti od strane dr. Srboljuba Živanovića. Zamislite uopće rad neke komisije stručnjaka od 3-4 člana, u kojoj jedan od članova Komisije nije obaviješten o nečemu o čemu se obavještavaju oni koji su odgovorni za istraživanja. Treba li uopće komentirati i to da je takva izračunavanja navodno učinio onaj koji to ne može poreći.

A najinteresantniji je način na koji su ‘oni’ izračunali broj žrtava: *“Prvo smo ustanovili da je svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi. Taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao. Da ne bude zabune to je ogroman broj. (...) Radili smo tokom dva uzastopna leta - 1964. i 65. godine. Radovi su trajali nešto kraće od tri meseca godišnje.”*¹⁸⁸ Više detalja koji su nam potrebni da shvatimo svu “znanstvenost” ovog proračuna možemo naći u prikazu ovog istraživanja koji je dao mr. Sc. Josip Jurčević:

“U knjizi R. Bulatovića¹⁸⁹ gotovo su u cijelosti (ali ne po izvornom redu) navedene činjenice iz zapisnika koje se odnose na tijek i nalaze istraživanja.

Tako se detaljno govori i o probnim bušenjima u Gradini kojima je rukovodio dr. Šercelj, od 9. do 17. travnja 1964. godine, a koja su imala svrhu fizički utvrditi mjesta na kojima se nalaze grobišta, kako bi se potom mogla vršiti otkopavanja. Tada je na sto mjesta - koja su prema različitim osnovama smatrana grobištima - napravljeno 130 (stotrideset) bušotina iz kojih su uzeti uzorci tla. U

¹⁸⁷ Isto, str. 500.

¹⁸⁸ Isto, str. 497.

¹⁸⁹ R. Bulatović, “Koncentracioni logor Jasenovac s posebnim osvrtom na Donju Gradinu”, Sarajevo, 1990.

većini bušotina nisu pronađene kosti ni materijal koji bi ukazivao na grobišta, pa su antropolozi - koji su od 22. do 27. lipnja 1964. g. provodili otkopavanja kazali: 'mi smo ovog puta otvorili sonde samo tamo gdje su bušotine pokazale da ima sletnog materijala'.

"Organizator istraživanja - Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata BiH - formirao je ekipu od tri člana: V. Brodar i T. Pogačnik iz Ljubljane - Institut za biologiju, Katedra za antropologiju B. F. (biološkog fakulteta, op. a.) i dr. S. Živanović, Novi Sad - Institut za anatomiju M. F. (medicinskog fakulteta, op. a.)" koja je rukovodila cijelim poslom i napravila zapisnik.

Ukupno je u Gradini otkopano i obrađeno sedam "sondi". Od toga su u šest pronađeni ostaci ljudskih kostura, a u jednoj nekoliko različitih uporabnih predmeta. Utvrđeno je da se u svih šest grobnica zajedno nalaze posmrtni ostaci 289 osoba. U jednoj sondi je pronađeno 197 kostura, u drugoj - 48, u trećoj - , u četvrtoj - 8, u petoj - 26 i u šestoj - 7. Za većinu su nastradali osoba utvrđeni spol i dob, te da je u većini slučajeva smrt nastupila nasilnim putem.

Antropolozi su zatim prešli na lijevu stranu rijeke Save, gdje su na različitim područjima oko logora Jasenovac iskopali 24 sonde. Ovom otkopavanju nisu prethodila probna bušenja, nego su pokazatelji bile ranije obilježene grobnice. Međutim, kako su zapisali antropolozi, 'oznake su bile postavljene približno netačno. Zato je ekipa prilikom svog rada uzela u obzir i izjave bivših logoraša i domorodaca iz Jasenovca. Na osnovu ovih pričanja, koja su ponekad bila kontradiktorna, i na osnovu pojedinih promena na samom terenu, počeli smo sa iskopavanjem.'

'U 15 sondi nađeni su skeleti žrtava, a u jednoj sondi bili su isključivo zakopani ostaci odijela, obuće i ličnih predmeta. Sedam ostalih sondi bilo je prazno'. Tih petnaest sondi u kojima su pronađeni kosturi odnosilo se na dvanaest masovnih grobnica, a u zapisniku antropologa je zaključeno: 'Ukupno smo iskopali 192 skeleta i to 96 ženskih, 70 muških, 6 dečjih, kao i 20 skeleta za koje nismo mogli da utvrdimo pol. Oštećenih skeleta (...) nije bilo mnogo, zato smatramo, da su u ovim grobnicama zakopani logoraši koji su umrli u logoru'.

Realno se može pretpostaviti da su antropološki nalazi - kako brojem kostura, tako i njihova neoštećenost, tj. nenasilna smrt pokopanih osoba - u spomenutim grobnicama bili neočekivani, kako za istraživače tako i za organizatore istraživanja, što se može vidjeti iz njihovoga daljnjeg postupka. Naime, nakon toga su iskopane "još 73 sonde nasumice, različitih otvora, ali bez pozitivnih nalaza".

U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. "Ova sonda je kopana kod table s natpisom "Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava"', a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura.¹⁹⁰

¹⁹⁰ Josip Jurčević, "Nastanak Jasenovačkog mita", Zagreb, 1998., str. 59-61.

Da, u ‘masovnoj grobnici sa 3.000 do 6.000 žrtava’ Komisija pronade ukupno 23 kostura, i onda napravi proračun po kojem je “svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi”. Jer “taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao” a ne onima (onome) koji su (je) proračun izvršili (izvršio). Vjerovali ili ne! Da to je bio učinak Komisije, a dr. Srboljub Živanović na osnovu takvih rezultata istraživanja kaže: *“Na osnovu broja sonde koje smo tada otvorili, na osnovu broja žrtava koje smo u tim sondama pronašli i na osnovu prethodnih pretraga terena stručnjaka za sudsku medicinu izračunali (smo) da se na području Jasenovca i Gradine nalazi između 700 i 730 hiljada žrtava. Podvlačim, pored toga užasnog broja treba uzeti u obzir i ljude koji su zauvek nestali u talasima Save. Prema svedočenju očevidaca ni to nije zanemarljiv broj.”*¹⁹¹

I dok u Sloveniji, samo iz jedne - do kraja neistražene - masovne grobnice Hrvata s Križnog puta, sahranjuju 1.179 žrtava, ovdje nam dr. Srboljub Živanović pokazuje kako je na osnovu ovakvih rezultata radova godina 1964. i 1965. i na osnovu pronađenih nekoliko stotina kostura došao do brojke od 700-730.000 žrtava. Koliko bi ih tek izračunao da je našao u jednoj grobnici onoliko koliko je pronađeno kod Maribora? Ali to je Križni put hrvatskog naroda, i očito mnogo veća zvjerstva nad Hrvatima poslije kraja Drugog svjetskog rata nisu bitna. Tako dr. Bulajić posvećuje jednu sekciju svoje knjige **“Blajbuškom mitu”** koju završava riječima: *“Revizije istorije na akademskom nivou!”*¹⁹² Što uopće reći na ovakvu bešćutnost. Pa samo kod Maribora je iskopano više žrtava nego što je pronađeno u bilo kojem iskopavanju koja su godinama vršena kod Jasenovca, i dr. Bulajiću je to “mit” i “revizija istorije”. Ali što uopće i očekivati od nekoga koji je imao vidnu ulogu u srpskim genocidima u ratovima od 1991. do 1999. godine?

Podsjetimo također da Antun Miletić, pukovnik JNA, ravnatelj Vojnoistorijskog instituta u Beogradu, piše 1987. godine *“Jedinice srpske udarne divizije postavile su osiguranje oko bivšeg logora. Poslije izvršenog uviđaja u svibnju 1945., odnosno nakon odlaska komisije, počelo je raščišćavanje logorskog prostora koje je trajalo sve to 1951.”*¹⁹³ Da, “raščišćavanje” koje traje punih 5 (pet) godina!

Dipl. ing. strojarstva Ante Biluš svjedoči o “raščišćavanju”: “Moj otac Marinko Biluš bio je profesionalni muzičar, satnik vojne domobranske glazbe i u svibnju 1945. nije bježao iz Zagreba. Uhićen je 30. svibnja 1945. u Zagrebu i dospio je u Jasenovac i tu boravio u logoru do Sv. Lucije do 13. prosinca 1945., dakle 6 mjeseci. Tamo mu je majka slala pakete, te čuvam o tome potvrde. Adresa je Jasenovac.”¹⁹⁴

POČETAK KOMUNISTIČKOM UMNAŽANJA BROJA ŽRTAVA JASENOVCA

¹⁹¹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 499-500.

¹⁹² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 358-359.

¹⁹³ Ljubica Štefan, nav. djelo.

¹⁹⁴ “Hrvatsko Slovo” od 14. siječnja 2000.

Mr. Josip Jurčević je pokazao da je komunističko preuveličavanje broja žrtava u logoru Jasenovac zacrtano krajem 1942. g. Još "u **Direktivi vrhovnog komandanta NOP odreda i dobrovoljačke vojske Jugoslavije (Tito, op. a.) od 31. marta 1942 Operativnom štabu NOP i dobrovoljačkih odreda za Bosansku Krajinu** glede logora se kaže: 'Ispitajte mogućnost eventualnog napada na koncentracioni logor Jasenovac, gdje je bilo oko 10.000 naših zatvorenika, a sada je ostalo još 1.500 živih drugova. Sve ostale su poubijali ustaški banditi'. Nekoliko dana poslije toga - 4. travnja 1942. g. - Tito je iz Foče poslao **Depešu Izvršnom komitetu Komunističke internacionale**, u kojoj piše: 'Najstrašnji koncentracioni logor u Hrvatskoj nalazi se u Jasenovcu. U taj logor Hitlerov dželat Pavelić bacio je više od 10.000 (deset hiljada) najboljih sinova Hrvatske. Sada je ostalo svega hiljadu i po živih ljudi, a svi ostali su bili podvrgnuti užasnim mučenjima i ubijeni. Same ustaše priznaju da je od početka njihovog dolaska na vlast u Hrvatskoj ubijeno do pet stotina hiljada (500.000) većinom Srba'.¹⁹⁵

Ovdje je interesantno uočiti promjenu nastalu u samo četiri dana: 'oko 10.000' postaje 'više od 10.000' uz dodatak kako ustaše sami priznaju (!?) da su ubili 500.000. Međutim interesantno je primijetiti da su u Jasenovcu 'drugovi', odnosno 'najbolji sinovi Hrvatske', dakle očita tvrdnja da su u Jasenovcu bili zatočeni oni koji su se priključili oružanom ustanku protiv tadašnje države.

Centralni komitet KP Jugoslavije je 9. studenog 1942. g. uputio pismo nacionalnim partijskim rukovodstvima u vezi s notom Sovjetske vlade "o odgovornosti hitlerovskih zavojevača i njihovih pomagača" u kome se kaže: "potrebno je hitno pristupiti prikupljanju podataka o njihovim zvjerstvima u Jugoslaviji".¹⁹⁶ To pismo mr. Jurčević komentira ovako: "S historijskog motrišta ovog rada, naglasak se može staviti na dio pisma koji kratko i kvalitetno govori o načelima kojih se treba pridržavati kod prikupljanja podataka, a osobito je značajno ta načela uspoređivati s ostvarenjem cjelokupnog posla kojega su kasnije izvršile komisije, te većina autora koji su se bavili problemom žrtava rata."¹⁹⁷

A kako će to izgledati u stvarnosti moglo se vidjeti već krajem 1942. g. kada je "Propagandni odsjek AVNOJ-a izdao manju "brošuru" pod naslovom Dokumenti o zločinima okupatora i njihovih ustaških pomagača, s podnaslovom -Jasenovački logor. Osim uvoda i **Note Sovjetske vlade**, u knjižici su tematski obrađeni iskazi sedmorice zatočenika koji su pobjegli iz logora Jasenovac. Govori se o posjetu **Međunarodne komisije Crvenog križa** Jasenovcu, te da su Nijemci tada filmski snimali logor. U iskazima se, također, navodi niz pojedinosti vezanih za vođenje logorske kartoteke, organizaciju proizvodnje u logorskim pogonima i hejerarhiju među zatvorenicima, a glavninu prostora zauzimaju opisi stradanja logoraša. Pobjegli zatočenik Gabrijel Vinter je izjavio: "Od 200-300 hiljada ljudi

¹⁹⁵ Josip Jurčević, nav. djelo str. 32.

¹⁹⁶ Isto.

¹⁹⁷ Isto, str. 33.

koji su otprilike u tolikom broju prošli kroz Jasenovac, na slobodu je pušteno jedva 20-30 ljudi”, a Dušan Žulum je kazao - “računa se da je pobijeno 80-100.000 Cigana”.¹⁹⁸

Također je interesantno vidjeti kako se interpretiralo i što je zločin. Mr. sc. Mladen Ivezić citira odlomak iz “Slobodne Dalmacije” od 9. rujna 1944. koji nam pokazuje što su bili ratni zločini po Bulajiću i njegovim suborcima:

*“Narodni će sud biti pravedan, ali nemilosrdan. **Približava se čas odmazde** (istaknuo J.P.). Kako mnogima nije potpuno jasno što se sve ima smatrati ratnim zločinom, naglašavamo, da taj pojam podrazumijeva: ubojstva, ozljede, zlostavljanja (osjetljiva uvreda časti, primjerice, pljuvanjem žrtve, bez ozljede) sve vrste lišavanja slobode, svaka moralna pomoć okupatoru, pojedinačna nagovaranjem ili javnim pozivanjem na otpor NOV ili na suradnju s okupatorom itd. Krivci za ratni zločin nisu samo oni koji su ga neposredno izvršili nego i sva lica koja su zločin organizirala, prouzročila, pomogla, od djela imala koristi, trpjela njegovo izvršenje, premda su ga po svojem položaju mogla spriječiti.”¹⁹⁹*

Drugim riječima, ako nisi bio u partizanima - onda si ratni zločinac (naravno ako si Hrvat). Uostalom, saznavajući svakim danom za nova i nova stratišta, koje su poslije rata ostavili Bulajićevi partizani, zar nije logično što su oni za to koristili i Jasenovački logor. Pa tamo su žrtve najjednostavnije i mogli pripisati nekome drugom. Tamo su doista najlakše mogli pripisati ustašama žrtve koje su pripadale **“populaciji koja je nosila svetle komponente”**. Tu ulogu - vidimo - do dana današnje sprovodi g. Bulajić. A komunistima su zločini - izgleda - bili nešto normalno. Podsjetimo se liste komunističkih zločina u svijetu: ŠSR - 20 milijuna mrtvih, Kina - 65 milijuna mrtvih, Vijetnam - milijun mrtvih, Sjeverna Koreja - dva milijuna mrtvih, Kambodža - dva milijuna mrtvih, Istočna Europa - milijun mrtvih, Latinska Amerika - 150 tisuća mrtvih, Afrika - 1,7 milijuna mrtvih, Afganistan - 1,5 milijuna mrtvih i međunarodni komunistički pokret i komunističke partije koje nisu na vlasti - desetine tisuća mrtvih!

Vjerojatno i nije daleko dan kada će se pokrenuti pitanje odgovornosti onih koji su učinili ove poslijeratne zločine kod nas. Naime, spominjući negdje na margini svoga drugog posjeta Sloveniji ‘nevine žrtve bačene u mariborske masovne grobnice’, Papa Ivan Pavao II. narušio je taj zid tišine što su ga oko zbivanja koja su počela u svibnju 1945. na austrijskom Bleiburškom polju, brižno gradile ne samo bivša jugoslavenska nego i međunarodna službena javnost. Zato Josip Antić s pravom tvrdi: *“Papin Angelus svojim prozivanjem i odbacivanjem totalitarnih režima (riječ je o čovjeku koji je u Poljskoj na svojim leđima osjetio najprije nacizam, potom i komunizam) upućuje na način i mjeru s kojom se - nakon zida nametnute tišine - o stradanjima križnog puta može govoriti, želi li se, dakako, ostati na stazi civilizacijskih i kršćanskih vrijednosti. U tom smislu rovovi i stotine grobnica što opasuju široki krug oko Maribora ne traže samo hladno i*

¹⁹⁸ Isto.

¹⁹⁹ Mladen Ivezić, nav. djelo.

iscrpno istraživanje povjesničara i dostojanstveno obilježavanje grobišta, nego i privođenje počinitelja.”²⁰⁰

BULAJIĆEVO “OBNAVLJANJE ZLOČINA GENOCIDA”

Bulajić će dalje: “Tuđmanov ‘drveni advokat’, profesor matematike...”²⁰¹ Pa naravno, neće se s Bulajićevim budalaštinama baviti povjesničar dr. Tuđman ili neki drugi hrvatski povjesničar, već neki “drveni advokat” koje mu će to biti zabava, odmor u njegovom znanstvenom radu. Matematičare, kao ljude koji se po profesiji i bave logikom, zaista zabavlja komentiranje ljudskih gluposti. To je u sklopu tvrdnje “da bi uvaženi sveučilišni profesor, autor ‘Srpskog mita o Jasenovcu’ trebao da zna notornu činjenicu da je predsjednik Republike Hrvatske, dr. Franjo Tuđman na zvaničnoj Haškoj konferenciji o Jugoslaviji 6. novembra 1991. izjavio, **pozivajuću se na nova njemačka dokumenta, koja kao povjesničar nije nikada identifikovao** (istaknuo, J.P.), da je ukupan broj žrtava ustaškog logora Jasenovac 20 tisuća, što je zabilježeno u zvaničnim dokumentima Konferencije.”²⁰²

Prema citatu koji navodi sam Bulajić, na toj Konferenciji je predsjednik Milošević govorio o 700.000 žrtava. On je, dakle prema Bulajiću, brojku s popisa iz 1964. godine povećao nekih 14 puta, a Tuđman smanjio 2,5 puta. A dr. Bulajiću je, izgleda, veći broj 2,5 od 14, pa ne piše knjigu o Miloševićevom jasenovačkom mitu, nego i Tuđmanovom jasenovačkom mitu. Dakle, u vrijeme kada je Miloševićeva Srbija vršila agresiju na Hrvatsku, Bulajić konstatira da predsjednik Hrvatske Tuđman neistinom pokušava da smanji učinak jasenovačkog mita na Srbe u Hrvatskoj, jer time Tuđman pokušava onemogućiti Bulajićev posao pripremanja Srba za genocid(e), i zato je po njemu to Tuđmanov mit, dok predsjednik Srbije Milošević govori brojku koja njemu odgovara, brojku o 700.000 srpskih žrtava Jasenovca, i zato mu to nije Miloševićev mit. Zato je optužujući za dr. Milana Bulajića i to što on ne uspoređuje ostvarenja Miloševića u genocidima 1991.-1999. sa sličnim Hitlerovim, već Tuđmanovu i Hitlerovu knjigu.

Dr. Bulajić se poziva na stenografske bilješke Predsjedništva SFRJ s Mirovne konferencije o Jugoslaviji u Haagu, po kojima je dr. Tuđman rekao kako je u Jasenovcu bilo 20.000 žrtava. Međutim, pogledajmo kako je to citirao dr. Bulajić.

U prethodnoj knjizi, dakle onoj s kojom sam ja polemizirao on navodi citat na str. 116: “*U tom dokumentacionom filmu, ukazao sam gospodinu Miloševiću, ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, pa čak i profesori, tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana, fašista, itd.*”

²⁰⁰ “Vjesnik” od 21. rujna 1999.

²⁰¹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 807.

²⁰² Isto, str. 807-808.

U najnovijoj knjizi taj će citat, međutim, izgledati ovako: “*U tom dokumentacionom filmu, ukazao sam gospodinu Miloševiću, ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, pa čak i profesori, tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba. U tom dokumentacionom materijalu, američko engleskom, stoji da je u tom Jasenovcu stradalo 20 tisuća žrtava, I to svih, ne samo Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana, fašista, itd.*”²⁰³ Jasno je zašto sam posebno istaknuo dio koji se u prethodnoj Bulajićevoj knjizi uopće ne pojavljuje. Ali ne samo zato.

Podsjetimo se da je prethodno dr. Bulajić tvrdio da se dr. Tuđman “**poziva na nova njemačka dokumenta koja kao povjesničar nikada nije identificirao**” Čudne neke stenografske bilješke Predsjedništva SFRJ s Mirovne konferencije o Jugoslaviji u Haagu, zar ne? A, molim Vas lijepo, dr. Tuđman nije čak ni identificirao dokumente koji su čas njemački čas američko engleski. To vam je “znanstvenik” dr. Milan Bulajić! I onda nešto njemu vjerovati.

Potom dr. Bulajić citira i izjavu Alije Izetbegovića, koji tvrdi da je “*nakon Jevreja, koji su najviše procentualno stradali, je muslimanski narod*”. A zatim govori o svojoj reakciji u svezi Tuđmanove i Izetbegovićeve izjave:

*“Na ove izjave revizije istorije Drugog svjetskog rata na Haškoj konferenciji nije niko odgovorio, niko nije tražio dokaze, niko nije iznio dokaze koji negiraju ovu izjavu, iako je to bilo jedno od suštinskih pitanja rješavanja jugoslovenske krize, obnavljanja zločina genocida (istaknuo, J.P.). Kada je autor predsjedniku Miloševiću skrenuo pažnju na ovu činjenicu, odgovorio je: ‘Bulajiću, svi su se na to smijali!’ Međutim, u analima Haške konferencije o Jugoslaviji biće zabilježeno šta je ko rekao, a ne na šta se smijalo! ‘Pamti se ono što je zapisano.’ (Scritta manet)”*²⁰⁴

Dakle, dr. Bulajiću su revizije istorije izjave Tuđmana i Izetbegovića, a uopće ne vidi neki problem u Miloševićевой izjavi o 700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu. Sam priznaje da uopće nije skrenuo nikakvu pozornost Miloševiću na to preuveličavanje broja Jasenovačkih žrtava. Dapače, pokazuje i svoju suodgovornost u Miloševićevim tvrdnjama o “*ugroženosti srpskog pučanstva u Hrvatskoj od genocidne hrvatske vlasti*” i o “*kontinuiranom genocidu*”, jer kako je gore istaknuto, i sam upozorava predsjednika Miloševića o “**obnavljanju genocida**”. Dakle, upravo sam dr. Bulajić priznaje da je on bio osoba koja je uvjerala i vjerojatno uvjerala Slobodana Miloševića u navodnu ugroženost Srba u Hrvatskoj, i time sam priznao svoju zločinačku djelatnost zbog koje očito mora biti optužen za ratnog zločinca. A svoju ulogu u korištenju Srpskog mita o Jasenovcu, pokazuje i time što sam upozorava Miloševića da je broj žrtava Jasenovca “**jedno od suštinskih pitanja rješavanje jugoslovenske krize**”. Doista, došlo je do genocida zbog tog suštinskog pitanja - srpskog genocida u ratovima od 1991. do 1999. godine.

Dr. Bulajić misli da je strašno što sam ja njegove tiskarske greške koje su broj žrtava povećavale deset puta nazvao “ples brojkama” uspoređujući ga s

²⁰³ Isto, str. 305.

²⁰⁴ Isto, str. 306.

sličnim velikosrpskim udesetrostručavanjem broja žrtava Jasenovca: “*Koliki je broj srpskih žrtava u ustaškom logoru smrti Jasenovac? Pečarić navodi mišljenje vladike Atanasija Jeftića ‘da je realna brojka 700.000’! Na osnovu popisa imenom i prezimenom Muzeja žrtava genocida, koji nije završen, može se govoriti preko 50.000. Taj broj prihvata i ing. Vladimir Žerjavić. Ovom broju treba dodati hrvatske žrtve (oko 12.000) i neutvrđeni broj antifašista, ‘komunista’. Za profesor matematike ovo je ‘ples’ s brojkama.*”²⁰⁵ Dakle, dr. Milanu Bulajiću nije ples brojkama kada netko, kao vladika Atanasije Jeftić, tvrdi da je broj ubijenih Srba u Jasenovcu 700.000, a na Bulajićevom popisu ih je 50.000. Dakle kada netko da 14 puta veću procjenu! Očito je zašto mu nije strašno to uvećavanje broja žrtava u Jasenovcu. Postiglo je svoj cilj: srpske genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. Uostalom, i sam je priznao što je govorio predsjedniku Miloševiću, dakle ne radi se samo o tiskarskim greškama u kojima je brojka uvijek desetak puta veća (kod vladike je brojka 14 puta veća).

Dalje, dr. Bulajić navodi “ubitačne dokaze”, kako on to misli, protiv dr. Tuđmana, a u stvari opet navodi dokaze protiv samoga sebe. Hvali se i svojom laži: “*Tuđman ne minimizira samo broj žrtava jevrejskog holokausta, (...) ‘Koliko je niska razina Bulajićeve knjige, piše Pečarić, najbolje pokazuje iduća Bulajićeva rečenica: ‘On je ustvrdio (dr. Bulajić, J.P) da je netočan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već ‘samo’ oko 900.000. On pokušava da opovrgne Tuđmana da on to nije tvrdio, već navodio stavove drugih autora (Raula Hilberga).*”²⁰⁶ I kada sada čovjek očekuje da će dr. Bulajić učiniti doista nešto kao znanstvenik i citirajući gdje je dr. Tuđman to rekao, opovrgnuti moju tvrdnju, on će pričati kako su drugi također rekli da je to dr. Tuđman rekao (“**drugi nisu govorili istinu pa ne moram ni ja**” - to je razina Bulajićevog “znanstvenog” rada): “*Gospodin profesor treba da pročita komentare i kritike najautoritativnijih jevrejskih ličnosti i institucija uključujući direktora Muzeja holokausta u Vašingtonu, dr. Reić-a i drugih.*”²⁰⁷

Dr. Bulajiću je prvo “*priča za malu djecu*” i ono što tvrdi američki sveučilišni profesor dr. Vladeta Vučković, a onda je suština njegove “*primjedbe da se demografskim putem ne mogu utvrditi žrtve rata 1941. - 1945., s obzirom na kvalitet popisa 1921, i 1931, da 1941 nije vršen popis žrtava rata.*” Pečarić navodi da Bulajića “*najviše boli što je po Žerjavićevom studiji u svim logorima na cijelom okupiranom području Jugoslavije stradalo do 216.000 žrtava, a on mora ‘dokazati’ da je samo u Jasenovcu stradalo najmanje 700.000’. Obratno, Bulajić nikada nije dokazivao ništa unaprijed, ni broj od 700.000 (on ga samo kao papiga ponavlja, J.P.), ali ‘demograf’ Žerjavić mora obraniti broj do 216.000 žrtava u svim konclogorima diljem Jugoslavije, kada je prihvatio broj od 85.000 samo u Jasenovcu, doda sa Pečarićem broj žrtava u njemačkim konclogorima na Sajmištu i Banjici i Beogradu, pa vidi što mu je ostalo za ostale logore.*”²⁰⁸ S

²⁰⁵ Isto, str. 809.

²⁰⁶ Isto.

²⁰⁷ Isto.

²⁰⁸ Isto, str. 810-811.

obzirom da je i dr. Bulajić sam priznao da će se na njegovom popisu naći i žrtve sa Sajmišta, i iz drugih logora, a i onih koje nisu uopće stradali u Drugom svjetskom ratu (možda žrtve najnovije otkrivenih komunističkih stratišta kod Maribora, Špitalicu i drugdje) vjerojatno je broj od 85.000 žrtava Jasenovca, koje je prihvatio ing. Žerjavić, prevelik. Uostalom i ing. Žerjavić je uvijek govorio da on više voli dati veće brojke kada je riječ o osjetljivom pitanju žrtava.

Potom Bulajić navodi ono što sam napisao o brojki od 950.000 ukupnih žrtava rata, koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj do 1963. godine. Želeći opravdati sebe, tj. činjenicu da je on i tada bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova, a kako se bavio pitanjima ratnih zločina jedan takav podatak je sigurno morao znati, on to komentira s: *“Uvaženi profesor zaboravlja bitnu činjenicu da su Hrvati bili na najvažnijim mjestima u jugoslovenskoj vladi u to vrijeme!”*²⁰⁹ Naravno on ne spominje da je među zaposlenim u saveznim organima i organizacijama bilo preko 90 posto Srba i Crnogoraca. Pa činjenicu da je pravo ime za tu državu bilo Srboslavija, potvrdila je JNA kada je otvoreno stala uz Miloševića u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku i BiH. Svojim “neznanjem” pokušava opravdati i svoje tvrdnje kako je Tuđmanova izmišljotina brojka od manje od milijun žrtava rata. Naravno, nigdje ne kaže da je on u svojoj knjizi nije rekao da je to Tuđmanova izmišljotina, tako da mu je opravdanje smiješno. Čak će kasnije reći da nije znao za tu brojku, ali se neće ispričati dr. Tuđmanu za lažnu optužbu. Potom, dr. Bulajić ponavlja glupost koja mu je bila “hit” prethodne knjige: *“Popis 1964. Nije dao ‘prevelik broj da bi se dobila veća reparacija’, jer je sama Državna komisija zaključila da je ovaj popis obuhvatio samo 56-59 procenata žrtava rata 1941-1945.”*²¹⁰ Oni su kao znali koliko je točno žrtava, pa znaju točno koliko postotaka je dao popis. Nije im trebala veća reparacija, već je nešto najnormalnije na svijetu da se unapred zna koliki broj treba neki popis dati, i onda kada ustanoviš kako je manje popisano - problem je u popisu. Problem mu je i u tome što profesor matematike tvrdi da je popis bio dobro obavljen (spomenimo da je popis proveden u listopadu i studenome 1964. i na njemu je radilo 30.000 ljudi, samo u Hrvatskoj 7.500 popisivača!). Možda se odgovor na tu tajnu kako se unaprijed može znati ono što se treba utvrditi popisom, može poslužiti upravo ono što se desilo s spomenutim popisom iz 1946. godine za Hrvatsku. Naime kada se pomnože s 10 brojka koja je prvobitno ustanovljena (95.164 žrtava) i brojka nakon revizije jer su u prethodnom popisu bili navedeni i ubijeni domobrani i ustaše (59.512 žrtava) dolazi se praktično do broja žrtava koje je Jugoslavija poslala Njemačkoj 1963. godine, i brojke dobivene popisom 1964. godine, dakle popisom na kome nisu popisivani suradnici okupatora. Najnovije spoznaje o žrtvama Križnog puta, pokazuje da ta razlika od 350.000 žrtava najvjerojatnije i jest nastala zbog prikrivanja žrtava Križnog puta. Pri tome treba stalno imati u vidu i činjenicu da su dosadašnja istraživanja pokazala i da su na samom popisu neka imena pojavljuju više puta.

---

²⁰⁹ Isto, str. 811.

²¹⁰ Isto, str. 812.

PRIKAZ RADA BRUNE BUŠIĆA

Na tako nešto upućivao je Bruno Bušić, i vjerojatno je zbog toga bio ubijen. Prikaz njegovog rada dao je Josip Jurčević.²¹¹ Petnaestak godina poslije Lahove i Vogelnikove rasprave Bruno Bušić je 1966. godine napisao rad: *“Ukupni demografski i neposredni ratni gubici u stanovništvu SFRJ na dan 15. 3. 1948. godine zbog Drugog svjetskog rata”* u kome je prihvatio Lahovu procjenu ukupnih demografskih gubitaka (2,073.000), a od Vogelnika strukturu ukupnih gubitaka: njemačko stanovništvo - 500 tisuća, emigracija - 100 tisuća, smanjeni natalitet - 440 tisuća, te su mu neposredni ratni gubici - milijun i 33 tisuće. Bušićev drugi, opširniji rad *“Žrtve rata”*²¹² je bio izuzetno značajan, jer se prvi put na znanstvenoj razini progovorilo o događajima u poratnoj Jugoslaviji.

“U završnom dijelu rasprave, Bušić za potvrđivanje teze uglavnom koristi tablice statističkih pokazatelja. Iz tablice koja pokazuje prirast pučanstva na područjima pojedinih poslijeratnih jugoslavenskih republika i pokrajina za razdoblje od 1921-1931. kao i od 1931-1948. vidi se da u oba razdoblja svi djelovi Jugoslavije bilježe porast broja pučanstva, a samo Hrvatska u periodu od 1931-1948. ima negativan prirast, što znači da je imala manje stanovnika 1948. nego 1931. godine. Kako bi se saznala nacionalna struktura tih gubitaka donesena je I tablica koja prikazuje postotni udio pojedinih naroda u ukupnom stanovništvu Jugoslavije za godine 1931. i 1948., iz koje se vidi da samo Hrvati i Crnogorci s manjim postotkom sudjeluju u ukupnom stanovništvu Jugoslavije 1948., a u odnosu na 1931. godinu.

Bušić nadalje kaže: *‘S obzirom na sve iznešeno mogli bismo izvršiti grubu razdiobu demografskih ratnih gubitaka u SR Hrvatskoj na četiri vrste:*

- Popisom obuhvaćene žrtve rata;

- Popisom neobuhvaćene žrtve rata (‘svi oni koji su u toku Narodnooslobodilačke borbe izgubili život na strani okupatora i domaćih izdajnika - kao borci, pomagači simpatizeri’, odnosno svi oni koje su ubili Titovi partizani ili koji su bili smaknuti po nalogu jugoslavenskih vlast);

- Nerođena djeca (smanjeni prirast pučanstva zbog ratnih uzroka);

- Odseljeno pučanstvo.’

Ukupne demografske ratne gubitke za područje SR Hrvatske, Bušić procjenjuje na 661.543, a struktura je slijedeća:

- nerođena djeca - 107.000,

- odseljeno pučanstvo - 150.000,

- popisom obuhvaćene žrtve - 185.327,

- popisom neobuhvaćene žrtve - 219.216.

²¹¹ Josip Jurčević, nav. djelo, str. 89-96.

²¹² “Hrvatski književni list”, br. 15, srpanj 1969., Zagreb, str. 2-3; “Hrvatska revija”, XXV, 4 (100), prosinac 1975., str. 628-631; “Bleiberška tragedija hrvatskog naroda”, Barcelona - Španjolska, 1976, str. 466-474; Izvorni je članak znatno dopunio i donekle (terminološki i stilski) izmjenio B.Bušić, pa je taj dopunjeni rad dva puta objavljen u iseljeničkom listu “Hrvatski tjednik Danica” i u posthumno izdanoj knjizi B.Bušića, “Jedino Hrvatska”, str. 541-563.

Prema istom je modelu napravljena i procjena za područje SR BiH. Ukupni su demografski procijenjeni na 580.767, dok je struktura sljedeća:

- nerođena djeca - 94.000,
- iseljeno pučanstvo - 80.000,
- popisom obuhvaćene žrtve - 171.000,
- popisom neobuhvaćene žrtve - 235.767.

To je bila prva procjena demografskih ratnih gubitaka za područje Hrvatske i BiH. Svoje je procjene Bušić izračunao 'u skladu s svim raspoloživim podacima'. To je podrazumijevalo podatke koje su koristili Lah i Vogelnic, te rezultate popisa žrtava rata, kao i neobjavljene radove djelatnika Instituta za historiju radničkog pokreta.

Koliki je značaj jugoslavenska država pridavala isključivo svome vladanju nad proučavanjem žrtava rata, te što je značilo taj problem istraživati na znanstveno utemeljeni način, pokazala je i životna sudbina B. Bušića kojeg je i zbog toga, 1978. godine u Parizu, ubila jugoslavenska tajna policija.²¹³

BULAJIĆEVI POKUŠAJI SPAŠAVANJA OD ODGOVORNOSTI ZA VELIKO-SRPSKE ZLOČINE

Također je dr. Bulajiću neistinita moja i Žerjavićeva tvrdnja da dr. Bulajić "u žrtve rata ne računa umrle u izbjegličkim logorima, a ni Židove i Rome za koje nema podataka".²¹⁴ On ne osporava naš citat već u svezi s tim mojim komentarom poziva u pomoć Wiesenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Effraima Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge kako kaže **jevrejske suradnike**.²¹⁵ I doista bi bilo dobro čuti njihov komentar Bulajićevog teksta o kojima smo ing. Žerjavić i ja govorili. Naravno, dr. Bulajić ne poziva njih da prokomentiraju taj naš komentar već rad Muzeja žrtava genocida i sl. Vjerojatno će doći vrijeme kada će i ti njegovi 'suradnici' shvatiti kako je on prikrivajući odgovornost Srba za židovske žrtve u Beogradu i Srbiji, koristio žrtve u NDH za pripremanje srpskih genocida u ratovima 1991.-1999. A time je iskoristio i njih same. Možda je zločin na Kosovo već doprinijelo tomu, bar kod nekoga od spomenutih Bulajićevih suradnika.

Potom dr. Bulajić opet priča o svom prijedlogu za obrazovanje međunarodnog komiteta za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti Jasenovac i daje moj komentar kako se time 'ruga žrtvama Aushwitza'.²¹⁶ Dr. Bulajić 'zaboravlja' i tu dodati da misli o području bivše Jugoslavije i Balkana, kako je sam sebe ispravljao na radiju Slobodna Europa. On takav prijedlog ponavlja i u ovoj knjizi, iako prihvata činjenicu da je Beograd veći konc-logor od Jasenovca! Valjda misli: ali to je njemački logor, pa što bi onda

²¹³ Josip Jurčević, nav. djelo, str. 93 i 96.

²¹⁴ Isto, str. 813.

²¹⁵ Isto, str. 814.

²¹⁶ Isto, str. 815.

međunarodna komisija to proučavala (pogotovo stoga što bi međunarodna komisija mogla ustanoviti koliki je srpski doprinos konc-logoru Beograd).

Pitanje je tko je iz svijeta do pojave moje knjige uopće znao za pozive dr. Lazara Prokića na istrebljenje Židova, tko je uopće i znao, do pojave knjiga hrvatske pravедnice Ljubice Štefan i američkog Židova Philipa Cohena, o onome o čemu su oni pisali. Bulajić je zadovoljan Međunarodnim krivičnim tribunalom za zločine izvršene u prethodnoj Jugoslaviji, *“čiji je mandat određen za zločine izvršene poslije 1991. godine”*²¹⁷. Jasno je i zašto. Pa tamo se još nikome ne sudi za srpske zločine u Hrvatskoj, kao ni zbog zločina nad Hrvatima u BiH. Zato je on uvjeren da taj sud neće suditi ni njemu.

Dr. Bulajić će dalje: *“U javnoj debati profesor je još određeniji: ne mogu govoriti ni o kakvim zajedničkim međunarodnim komisijama između Hrvatske i Srbije, dok se ne ustanove zločini koje su Srbi u ovom ratu napravili nad Hrvatima.”*²¹⁸ Naravno, dr. Bulajić zaboravlja onaj dio kada ja kažem da mi još ne znamo gdje su naši mrtvi sahranjeni, i gdje su nestali. On nema pijeteta prema tome jer, bože moj, radi se o Hrvatima. Zašto bi oni morali barem reći gdje su ti nestali i ubijeni? Zašto bi se mi obazirali na to, da ne bi mogli odmah zajednički raditi, i to zajednički s čovjekom koji spada u zaslužnije za njihov nestanak ili smrt. I to na Jasenovcu, dakle na onome što je on koristio u pripremanju njihovih ubojica za zločine koje su izvršili na Hrvatima. Morbidno, zar ne?

Pri tome naravno, ne predlaže neovisnu komisiju stručnjaka za istraživanje Balkanskog Auschwitz - Beograd! On će: *“Htio bih podsjetiti i gospodina profesora i sve ljude u Hrvatskoj da sam predlagao, i preko veleposlanika Hrvatske u Beogradu, da zajednički radimo na projektu utvrđivanja broja žrtava u interesu i srpskog i hrvatskog naroda.”*²¹⁹ To će on napisati iako mu je jasno da ga mi smatramo ratnim zločincem. Pa tko bi uopće surađivao s ratnim zločincem? Pa čak i autori iz Hrvatske koje on citira sebi u prilog kažu kako je Bulajićevo *“tumačenje Jasenovca iritantno”*²²⁰. Naravno, u Bulajićevim prijedlozima za suradnju itekako ima smisla. Prihvaćajući ga kao osobu s kojom možemo surađivati, automatski ga rehabilitiramo za sve zločine za koje je odgovoran.

“PEČARIĆEV PORTRET AUTORA - BULAJIĆ: RATNI ZLOČINAC”

Dr. Bulajić počinje ovu sekciju uredno citirajući skoro sve što sam o njemu napisao u mojoj knjizi, bilo rugajući mu se zbog uočenih gluposti u

²¹⁷ Isto, str. 816.

²¹⁸ Isto, str. 815.

²¹⁹ Isto, str. 816.

²²⁰ Isto, str. 749.

njegovoj knjizi, bilo moje optužbe koje ga prikazuju kao ratnog zločinca²²¹. Potom daje optužbe koje sam mu izravno izrekao na radiju Slobodna Europa, kao i one iz mog teksta²²² **“Hrvatska treba optužiti Dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca”** iz Novog Lista.²²³

Čak i njegovi komentari, kojih ima doista malo, to i potvrđuju. Tako poslije citata **“Tuđman ovim citatom opravdava borbu protiv tlačitelja, a ne genocid tlačitelja. Tako nešto, dakle, opravdanje genocida, sebi kao cilj postavlja upravo Bulajić u ovoj knjizi, a ne samo njoj”** dr. Bulajić odmah požuri da pokaže koliko sam u pravu pa kaže: *Etničko čišćenje ognjem i mačem srpskog pučanstva iz Hrvatske vojnom agresijom ‘Bljesak’ i ‘Oluja’,?!”*²²⁴ Da, radi se doista o velikoj bježaniji Srba iz tzv. Krajine, kada su ih njihovi čelnici pozvali da napuste tzv. Krajinu, odnosno okupirani hrvatski teritorij iz kojega su doista “ognjem i mačem” prethodno, u vrijeme kada su bili nadmoćno naoružani u odnosu na Hrvate, istjerali ili pobili hrvatsko pučanstvo. Čim su se Hrvati izjednačili u oružju s njima, eto srpske bježanije. I to mu onda dođe - po dr. Bulajiću - etničko čišćenje.

Još kritizira moj komentar kako su se sami etnički očistili. Interesantno je da među izabranim citatima dr. Bulajić navodi i moj komentar gluposti koju je izrekao o nadbiskupu Stepincu koji je po njemu prekršio zakletvu danu kralju Jugoslavije i time izvršio zločin izdaje države, u stvari veleizdaje.²²⁵ Zašto? Pa doista se radi o nečem izuzetno glupom, pa je i sam dr. Bulajić taj dio izbacio iz djela knjige u kome govori o nadbiskupu Stepincu.

BULAJIĆ PONOVO UBIJA ZAGREBAČKOG NADRABINA

Međutim, Bulajić ne bi bio Bulajić da umjesto toga ne publicira neku drugu očitu laž o blaženom Stepincu. On će u odjeljku: **“Spašavanje” (pokatoličenih) Jevreja od strane nadbiskupa Stepinca**, reći: *“Među Jevrejima koji su se krili u nadbiskupovom dvoru, pominjan je zaista i zagrebački nadržabin dr Freiburger, čije pismo zahvalnosti papi Piju XII za pomoć koju je pružio Jevrejima nadbiskup Stepinac. Katolički izvori navode kao primjer i dokaz humanog postupanja u ratnim uslovima i genocida nad Jevrejima (nebitna je očita nepismenost u ovim rečenicama, J.P). Međutim, ‘ruka policije’ stigla je nadržabina Freibergera, odveden je 1943. u koncentracioni logor Auschwitz i ubijen. Sudija Vrhovnog suda Narodne Republike Hrvatske, dr. Žarko Vimpulšek, predsjednik sudskog vijeća optuženom zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu, potvrđuje da se dr Freiburger sa suprugom, početkom progona Židova po Zagrebu, sklonio kod nadbiskupa Stepinca, u nadbiskupski dvor, ali ‘ga je izdao na najbezdušniji, da ne kažem, najpokvareniji, način’: ‘Ali nakon par dana rekao mu je da je on sve uredio s ustašama, da mu se neće ništa dogoditi, neka lijepo*

²²¹ Isto, str. 818-822.

²²² Isto, str. 822-823.

²²³ “Novi List” od 29. srpnja 1998. godine.

²²⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 821.

²²⁵ Isto, str. 821-822.

ide u svoj stan, i ovaj je otišao. Došao je sa svojom suprugom u stan, ali za nekoliko sati bio je uhapšen. I zatim je nestao. Kao i mnogi drugi. I to sam prebacio Stepincu u sudnici. 'Na koncu, vi ste svog kolegu izdali; bio je u neku ruku vaš kolega, otprilike istog nivoa kao i vi.' Stepinac je na to odgovorio, ne bez hipokrizije: 'Moja je savjest čista?.'''²²⁶

Naravno, dr. Bulajić zna pravu istinu. Uostalom o tom slučaju pišem i ja u svojoj knjizi, pa dr. Bulajić nikako ne može reći da to nije znao: " 'Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibegeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freibeger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.' Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom).'²²⁷

Ovo zorno pokazuje prljavu ulogu dr. Milana Bulajića u promicanju velikosrpskih interesa. On ne preza i od ovakvih neistina - dobro on zna što znači poruka bivšeg predsjednika Jugoslavije Dobrice Ćosića: "laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti".

Ono što ovdje čudi jest činjenica da nekim Židovima, koji kako kaže dr. Bulajić i surađuju s njim - ovo ne smeta. Zašto? Pa pogledajte kako on pokazuje jednu izuzetnu osobu Židovskog naroda. Zar nije nešto izuzetno ono što je učinio rabin dr. Miroslav-Šalom Freibeger? **Otklonio je ponuđenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda.** Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja? A dr. Bulajić će mu pripisati suprotno. On se po dr. Bulajiću sklonio kod nadbiskupa Stepinca kao kukavica, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio.

On zastupa tako nešto sramotno iako i sam konstatira: "I Amiel Shomrony, bivši sekretar zagrebačkog nadrabina dr. Miroslava Šalom Freibegera, predlagao je 1970. nadbiskupa Stepinca za 'pravednika' (righteous among Nations) jer, kad je nadrabin uhapšen nadbiskup Stepinac se, navodno, zauzeo za njegovo puštanje, ali bez uspjeha."²²⁸ Jasno je da nitko pametan ne bi više vjerovao predsjedniku sudskog vijeća jednog montiranog procesa kakav je bio ovaj nadbiskupu Stepincu, nego tajniku zagrebačkog nadrabina. Osim dr. Bulajića.

Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno dijelo kao što ga je napravio dr. Freibeger. Ili mu jednostavno ništa nije sveto u težnji da se baci blatom na dr. Stepinca? Žalosna je činjenica, da zbog ovakvih

²²⁶ Isto, str. 595-596.

²²⁷ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 110-111.

²²⁸ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 595.

svjedočenja, koja su očito uperena i protiv samih Židova, kakvo je ovo dr. Bulajića, dr. Stepinac još nije proglašen pravednikom.

STEPINAC - PRAVEDNIK?

Inače ovo poglavlje sadrži u sebi i priču o predlaganju dr. Stepinca za pravednika prema pismu Yad Vashema Igoru Alborghettiju objavljenom u "Globusu": *"U slučaju pokojnog Kardinala Stepinca, primili smo informacije o njegovoj pomoći prekrštenim Židovima, tj. Židovima koji su prešli na kršćanstvo, a koje je ustaška vlast progonila zbog njihova podrijetla. Stepinac je intervenirao u njihovu korist kod hrvatske ustaške vlasti, koju je podupirao (istaknuo J.P.). Isto tako sudjelovao je u sprečavanju deportacije židovskog staračkog doma u Zagrebu. Komisija za imenovanje pravednika dvaput je istraživala slučaj Alojzija Stepinca: 1970. i 1996. U oba slučaja, nakon pomnog istraživanja dokumenata, ista komisija, sa sucem Vrhovnog suda na čelu, odbila dodijeliti titulu pravednika kardinalu Alojziju Stepincu, ali je priznala njegove zasluge u spašavanju stanovnika staračkog doma i pokrštenih Židova."*²²⁹

Dakle očito je da je komisija **"priznala zasluge dr. Stepinca za spašavanje pokatoličenih Židova"**, međutim dr. Bulajić u naslovu ovog odjeljka riječ **spašavanje** stavlja pod navodnicima. Dakle to po njemu nije nikakvo spašavanje! Očito dr. Bulajiću bi bilo draže da su ti pokatoličeni Židovi ubijeni. A Stepinac je zbog toga očito ratni zločinac.

Time dr. Bulajić ponovo pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u svojoj knjizi napisao: *"Prije nekoliko godina HTV je prikazala jedan američki film. Radnja se odvija u Beču i govori o prijateljstvu dviju djevojčica - jedne Židovke i jedne katolkinje. Film opisuje kako se djevojčica Židovka spasila zahvaljujući jednom katoličkom svećeniku koji ju je mimo propisa preveo na katoličanstvo. Zahvalna djevojčica opisala je taj događaj, snimila je i taj film iz koga izvire zahvalnost katoličkom svećeniku koji joj je na taj način spasio život. Naravno, svakoga upućenog film asocira na zagrebačkog nadbiskupa dr. Alojzija Stepinca, jer on je na taj način spasio živote mnogim Srbima. Ali njegova sudbina i odnos spašenih Srba prema njemu navode i na pitanje: 'Što bi bio poslije rata onaj katolički svećenik iz Beča da je umjesto djevojčicu Židovku, kojim slučajem spasio djevojčicu Srpkinja?' Odgovor je logičan: 'Bio bi proglašen - ratnim zločincem!'"* Kako nam ovo "Spašavanje" dr. Bulajića doista zorno pokazuju koliko sam bio u pravu!

Ali pogledajmo i dva ključna momenta u onome što tvrdi Komisija. Prvo Stepinac je, kažu, **intervenirao** u korist pokatoličenih Židova kod hrvatske ustaške vlasti. O kakvim se "intervencijama" radi pokazuje Hans Helm u svom izvješću od 25. ožujka 1943. gdje kaže "da je Stepinac zaprijetio zatvaranjem svih crkava u Hrvatskoj ako se budu primjenjivali proturasni zakoni na Židove u mješovitim brakovima". To je jedan od nekoliko slučajeva koji bi se mogli

²²⁹ Isto, str. 596.

interpretirati kao nadbiskupova primjena građanske neposlušnosti i nenasilnog protesta protiv vlasti, ali nikako kao “intervencija”. Drugi slučaj, odmah poslije uspostave NDH, nalazi se u Stepinčevu pismu Artukoviću, u kojem je 22. svibnja 1941. upozorio na nepravdu zbog odredbe da Židovi nose raspoznajni znak. Nadbiskup prijeteći da će u slučaju katoličke vjere biti prisiljen upozoriti ih da u crkvi ne nose te znakove!

Jasno je zašto sam istaknuo i onaj dio kada Komisija konstatira da je dr. Stepinac **podupirao hrvatske ustaške vlasti**. Očito je kako se radi o besmislenoj tvrdnji. Pa ne misli valjda Komisija Yad Vashema da je dr. Stepinac proturasnim propovijedima podupirao hrvatske ustaške vlasti. To bi značilo da su hrvatske ustaške vlasti bile protiv rasnih zakona, a dr. Stepinac ih je podupirao u tome. Drugim riječima, kao da Komisija hoće reći da su hrvatske ustaške vlasti donijele rasne zakone pod pritiskom Hitlerove Njemačke, iako je sama vlast bila protiv takvih zakona. Vjerojatnije ni sama Komisija Yad Vashema nije svjesna značenja ovakve konstatacije, ili je “Globus” uopće nije točno prenio.

U stvari, vjerojatniji je učinak velikosrpske teorije o “genocidnosti hrvatskog naroda”, jedne vrste rasne teorije za koju je dr. Stepinac rekao na propovjedi na godišnjicu krunidbe Pape Pija XII., 14 ožujka 1943. da je “najluđa doktrina koja postoji na svijetu”. Po takvoj teoriji je dr. Stepinac trebao biti odmah protiv stvaranja države vlastitog naroda, jer je morao znati da će ona biti “genocidna”. Po takvoj teoriji Stepinac je kriv uopće zato što je Katolička crkva i djelovala u hrvatskoj državi. Takvo mišljenje je utoliko luđe kada se zna da je i Židovska općina u Zagrebu djelovala u NDH i bila jedina u Europi koja je radila tijekom cijelog rata. Dakle takvo razmišljanje dovelo bi nas do besmislenog zaključka da je i ta Općina **podupirala hrvatske ustaške vlasti**. Taj učinak velikosrpske teorije o Hrvatima kao “genocidnom narodu” je očit i dandanas, kada se današnja Hrvatska na sve načine pokušava povezati s NDH. Naravno, takvu velikosrpsku politiku provode i neki jugonostalgici u Hrvatskoj. A kada takvih ima među Hrvatima, zašto ih nebi bilo i među hrvatskim Židovima. Takvi svojim djelovanjem doprinose da i Yad Vashem može napisati i takve neprimjerene ocjene o kardinalu Stepincu.

KADA ĆE DR. MILAN BULAJIĆ PRED SUD PRAVDE?

Posljednji moj citat koji navodi dr. Bulajić, onaj iz spomenutog teksta objavljenog u Novom Listu, doista treba dati i ovom prigodom: *“Konačno, Bulajićeva tvrdnja ‘Proces Šakiću poslednja je prilika za jugoslovenski Nurnberg’ uzeta je kao naslov cijelog teksta. Također, bedastoća (podvukao M.B.). Naime. U Nurnbergu su suđeni najveći dužnosnici Hitlerove Njemačke. Jugoslovenski Nurnberg može biti organiziran samo kao suđenje već proglašanih ratnih zločinaca kao što su sadašnji predsjednik Bulajićeve države Slobodan Milošević i drugi najveći dužnosnici države koja je krenula u agresivni genocidni rat. Kome je namijenjena uloga srpskog Gobbelsa na takvom procesu ako ne dr Milanu Bulajiću? A za takav proces ima vremena. Hrvatska pozicija će u svijetu*

sve više jačati, a srpska slabiti. Koliko god se to činilo nemoguće dr. Bulajiću - ima nade da on stane pred sud pravde."²³⁰

Dr. Bulajić odgovara na slijedeći način: "*Dr Milan Bulajić je ne samo spreman, već želi sud pravde. Malo je Srba iz Hrvatske kojima netko iz porodice, ili čitave porodice, nije stradao u vrijeme ustaške Nezavisne Države Hrvatske. Tim Srbima nijesu bile potrebne knjige (prvo izdanje Bulajićeve knjige je izašlo 1992.).*"

Bulajić očito misli da je samo njegova knjiga njegova optužnica za Haag, pa se vadi da je prvo izdanje izašlo tek 1992. godine, kao da nitko ne zna kakva je njegova uloga u srpskom mitu o Jasenovcu i prije pojave same knjige. A u stvari, pišući tu knjigu on je samo pisao vlastitu optužnicu za njegovo dotadašnje djelovanje. A Srpski mit o Jasenovcu promicao je i svojom knjigom "Ustaški zločin genocida i suđenje Andriji Artukoviću, 1986. izdanju u Beogradu 1988. godine u četiri toma (1350 strana), dakle baš u vrijeme kada se pripremao teren za srpske genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. Tako na str. 1069 kaže: "*Knjiga **Bespuća povijesne zbiljnosti** je zbog iznošenja neoustaških stavova...*". Dakle kada je autor te knjige pobijedio na slobodnim demokratskim izborima to je bila pobjeda "neoustaštva" i "obnavljanja genocida". A što je to onda nego otvoreni poziv na srpski genocid u Hrvatskoj, koji se nije zaustavio samo tamo.

Bulajić dalje kaže: "*U ustaškoj državi stradali su zato što su prihvatili naređenja te države, odazvali se pozivima i kada je bila viđena stravična smrt (doktor međunarodnog prava napokon uviđa da je potrebna lojalnost prema državi u kojoj živiš, zato Srbe želi prikazati kao lojalne građane, koji su istina još 1939. godine, kada je proglašena Banovina Hrvatska, počeli s balvanima na cestama, a kao što smo rekli počeli s klanjima Hrvata i prije proglašenja NDH). *Druga nezavisna Država Hrvatska je počela oduzimanje Srbima statusa konstitutivnog naroda.* (Zato su još prije izbora počeli naoružavati Srbe u Hrvatskoj, koji su po Hrvatskoj vikali: "Ovo je Srbija". Kao: oni nisu počeli s balvanima, protjerivanjima nesrba, ubojstvima, razaranjem cijelih naselja, Vukovarom, Škabrnjom, Dubrovnikom itd., jednom riječju genocidom. A prirodno je da izvršiš genocid kada ti netko oduzme status konstitutivnog naroda koji i onako ne trebaš imati. I zato su, valjda, nastavili s genocidima u BiH i u Kosovu. Jer im je u Hrvatskoj oduzet status konstitutivnog naroda, J.P.) *Poslije primjene principa kolektivne odgovornosti, paljenja kuća, protjerivanja, da Srbi već nemaju status nacionalne manjine.*"²³¹ Treba li uopće spomenuti kako je upravo suprotno: Srbi u Hrvatskoj imaju povlašćeni položaj među nacionalnim manjinama, a Hrvatima u SRJ uopće nije priznat status nacionalne manjine.*

Ali čitajmo i dalje dr. Bulajića: "*Pošto prof. Josip Pečarić optužuje dr Milana Bulajića za ratni zločin, a dr Milan optužuje dr Josipa Pečarića za objavljivanje genocidne ideologije, krajnje je vrijeme da se obrazuje Međunarodna komisija stručnjaka za (ako zločinac kaže onome koji ga tuži da je i on zločinac, on skida sa sebe odgovornost, kao u igrama male djece, J.P.)*

²³⁰ Isto, str. 823.

²³¹ Isto, str. 823-824.

utvrđivanje istine o sistemu ustaških logora smrti Jasenovac (ne i mnogo većeg konc-logora Beograd, ili ne daj bože komunističke zločine u periodu poslije svršetka Drugog svjetskog rata - dakle zločine učinjene u miru, J.P.) United Nations Fact Finding Mišion na osnovu Deklaracije Generalne skupštine UN iz decembra 1991, a Međunarodnom krivičnom sudu za prethodnu Jugoslaviju ostaviti utvrđivanje odgovornosti za zločine izvršene u periodu 1991-1995, za (pazite dobro za što) Zapadnu Slavoniju i Vukovar, 'Bljesak' i 'Oluju'."²³²

Doista je smiješna optužba dr. Bulajića. Prvo mu nije važno što je prvo Grisogonovo pismo lažno, kako je to naveo dr. Tuđman, pa traži da se piše o "ustaškim" zločinima iz tog lažnog pisma. Kada udovoljimo njegovom zahtjevu i pokažemo da su opisani "ustaški" zločini nešto što je već opisano u srpskoj narodnoj epici i što oduvijek prakticiraju četnici i Srbi, onda mu je to "genocidna ideologija". Bitan je samo Jasenovac. Jer tamo je stradalo najviše Srba. A oni su 'božji narod' kojeg ne mogu ubijati 'nebožji' narodi. Zato se mora znati točno broj i popis žrtava Jasenovca! Popis onih u konc-logoru Beograd nije tako važan jer su tomu svoj doprinos dali sami Srbi, a o popisu žrtava Križnog puta smiješno je i pomisliti. Njima ne treba obilježiti ni grobišta. Pa oni nisu 'božji' narod. Trebaju biti i sretni što su ih ubijali uglavnom pripadnici 'božjeg' naroda.

Naravno dr. Bulajić zna da se mora obraniti od optužbi za sudjelovanje u srpkim genocidima, jer poslije Miloševića tko zna tko još od Srba može dospjeti na Haaškim optužnicama. Jer danas-sutra će i sud u Haagu zamijeniti svoju ulogu političkog suda u sud pravde. Zato on pokušava sve staviti u usta drugima, i nastaviti s optuživanjem Hrvata i svih drugih za genocid nad Srbima, iako je cijeli svijet vidio stravične srpske genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. Tako misli da će izbjeći sudu pravde. Tako i u ovoj knjizi dr. Bulajić to daje u pjesmi, kojom završava svoju knjigu. Naime, vjerovali ili ne, on kroz usta Milke Babić govori o hrvatskom 'genocidu' nad Srbima u Domovinskom ratu. A najbitnije mjesto za to je - vjerovali ili ne - Jasenovac:

*Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*²³³

²³² Isto, str. 824.

²³³ Isto, str. 862-863.

Tako završava svoju knjigu dr. Bulajić nakon više od 120 otkrivenih masovnih grobnica u Hrvatskoj, oko 400 u Kosovu i tko zna koliko u BiH. To je GENOCID NAD SRBIMA. **“Jasenovac opet logor posta”**. U stvari i to je samooptužba dr. Milana Bulajića, srpskog Göbbelsa, za ratni zločin.

Zbog svega već rečenog završimo ovaj tekst citirajući završni dio članka **“Pretjerivatelji su zločinci”** Jakova Gumzeja:

“Hrvatsko društvo za zaštitu i promicanje ljudskih prava utvrdilo je da postoji zločin pretjerivanja brojem žrtava, a koji potiče ratne strahote. To su izjave dr. Milana Bulajića, beogradskog publicista i direktora Muzeja holokausta u Beogradu, akademika SANU Vasilija Krestića, Mirka Jovića, Petra Štikavca i drugih promicatelja povijesne laži o navodnih 700.000 žrtava Jasenovca i o ‘genocidnosti Hrvata’.

Bi li bilo manje žrtava, manje osveta i manje zločina tijekom Domovinskog rata 1991. - 1995. da Beograd nije izmislio čak 700.000 žrtava Jasenovca, prekopavao jame i prenosio kosti tvrdeći da su sve to zemni ostatci ‘zakladnog srpskog naroda’!?

Ne bi li razaranje gradova bilo manjih razmjera, a postupanje s civilima i zarobljenicima primjerenije ratnom pravu, da nije trebalo ‘osvetiti’ toliki broj srpskih žrtava, da im o tome broju nisu punili glavu Bulajić i Krestić, a neki sveštenici Srpske pravoslavne crkve pri tome dodavali ulje na vatru riječima ‘tko se ne osveti, taj se ne posveti’? Ne bi li manje zarobljenika bilo zvjerski ubijeno, a više zamijenjen, ne bi li bilo manje kršenja osnovnih ljudskih prava na život, dom, slobodu i sigurnost da Petar Štikovac iz Srpske demokratske stranke u Kninu nije u magazinu Dugi od 2. ožujka 1991. objavio da je ‘ustaška krstionica ispunjena sa 6 milijuna litara od preko jedan milijun nevinih srpskih žrtava’?

Ne bi li poneki srpski teritorijalac spasio još nekog susjeda Hrvata na Ovcari da Mirko Jović, predsjednik Srpske narodne obnove iz Novog Pazara i vojvoda četničkih formacija ‘Beli orlovi’, nije još 26. listopada 1990. u Dugi objavio da je ‘zbog hrvatske ruke iscurilo 20 milijuna litara srpske krvi’?

Ne bi li poneki rezervist JNA odustao od ubojstva da nije prethodno gledao filmsku krivotvorinu Lordana Zafranovića o tome kako ustaša u nekom jurećem autobusu zabija čavao u glavu nedužnog putnika? Zbog čega su za sve te pretjerivatelje svi Hrvati ustaše a svi ustaše zločinci?

Nedvojbeno je da je u svim tim logorima, ne samo u Nedićevoj Srbiji i u NDH nego i brojnim drugim državama, između logorskih dužnosnika bilo teških zločinaca, ali i onih koji su pomagali ljudima ili barem utjecali da strada što manje ljudi, koliko je to u okvirima tadašnjih prilika bilo moguće.’’²³⁴

Ili jednostavno rečeno: Bi li uopće bili mogući genocidi na ovim prostorima u ratovima od 1991. do 1999. godine, da Srbe za to nisu pripremali dr. Milan Bulajić i njemu slični?

Primijetimo da je i za Hrvatsko društvo za zaštitu i promicanje ljudskih prava dr. Milan Bulajić na prvom mjestu. Očito, svjesni su činjenice da je on

²³⁴ “Hrvatsko Slovo” od 25. rujna 1998.:

najznačajnija karika u uporabi Srpskog mita o Jasenovcu. Vidjeli smo to i u ovoj njegovoj najnovijoj knjizi. Vidjeli smo kako je, optužujući Tuđmana i Izetbegovića, ostavio ratnog zločinca Slobodana Miloševića u uvjerenju da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, dakle 14 puta više nego što je on znao da ih ima na popisima na kojima je sam on radio. Međutim, kada je u pitanju dr. Bulajić ne radi se samo o pretjerivanju brojem žrtava! Po njegovu vlastitu priznanju osobno je upozoravao predsjednika Miloševića o **“obnavljanju genocida”** u Hrvatskoj, i tako se sam uključio u počinjene srpske genocide. Dakle, dr. Milan Bulajić i ovom svojom knjigom, upozorava hrvatske vlasti da ga trebaju optužiti kao ratnog zločinca, pogotovu danas kada je zbog genocida u Hrvatskoj optužena i SR Jugoslavija!

PRILOZI

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”

(...)

HRVATSKA TREBA OPTUŽITI DR. MILANA BULAJIĆA KAO RATNOG ZLOČINCA

Novi list, 29. srpnja 1998.

U “Novom listu” od 25. srpnja 1998. tiskan je razgovor Branke Vujnović s dr. Milanom Bulajićem, direktorom Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Na čudno pitanje: **“U Hrvatskoj javnosti optuženi ste za antihrvatsvo. Kako to komentirate”, Bulajić će početi svoj odgovor ovako: “Upoznat sam s tim da su me prilikom promocije knjige Josipa Pečarića ‘Srpski mit o Jasenovcu’ izravno napali i proglasili za najvećeg neprijatelja Hrvata i Hrvatske. (...)”** Očito je kako gosp. Bulajić sebi pridaje veliku važnost kada vjeruje da ga mi smatramo “najvećim neprijateljem”. Ono što je točno, bar kada sam ja u pitanju, a to sam napisao i u knjizi, a i rekao mu izravno u emisiji “Most” radija “Slobodna Europa”, **za mene je dr. Milan Bulajić – ratni zločinac!**

Naime, on je bio ideolog u manipuliranju srpskim pučanstvom u Hrvatskoj i njihovom pripremanju za genocidni rat i to uporabom srpskog mita o Jasenovcu – mita po kojem je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Dapače, u svojoj knjizi na stranici 161. Bulajić tvrdi: **“Na osnovu izloženog tražiti od Evropskog parlamenta da se obrazuje međunarodni komitet stručnjaka za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti Jasenovac.”** To je u stvari pismo dr. Bulajića Saveznom ministarstvu za inostrane poslove SRJ. U pismu sam Bulajić uspoređuje Jasenovac s Auschwitzom. Uopće se ne ograđuje

na neki određeni prostor, tako da je njegova tvrdnja istovjetna s tvrdnjom da je u Jasenovcu ubijeno više ljudi nego u Auschwitzu. Očito je za mene onaj koji je te ljude na ovaj način pripremao za zločine koji su vršili prema nedužnim susjedima veći zločinac od njih samih.

BROJKE ADILA ZULFIKARPAŠIĆA

Međutim, kako Bulajić i dalje radi na promicanju srpskog mita o Jasenovcu, pokazuje i njegov odgovor na pitanje: “U posljednje vrijeme otkriveni su neki dokumenti po kojima je broj žrtava logora Jasenovac znatno manji od 700.000 koje vi spominjete u svojoj knjizi”. Bulajić kaže: “Radi se o primitivnom pristupu minimiziranja žrtava a time i odgovornosti Dinka Šakića i drugih. Govoriti danas o nekom popisu od 15.752, koji je nedavno sada pronađen, čista je besmislica. Važno je napomenuti da se to predstavlja javnosti kao dokument Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača. Nitko ne spominje izvješće te iste Zemaljske komisije službeno poslat Međunarodnoj komisiji za ratne zločine u kojem se kaže da (...) može se sa sigurnošću tvrditi da se broj žrtava kreće između 500 i 600 tisuća. Ista je stvar s gospodinom Zulfikarpašićem koji je odjednom u Zürichu pronašao neke dokumente na osnovu kojih je došao do ukupnog broja žrtava od oko 80 tisuća, a mi smo imenom i prezimenom utvrdili 77.734 žrtve.” Prvo, osvrnimo se na razinu samog odgovora. Bulajić tvrdi da “primitivni pristup minimiziranja žrtava” kada netko da popis od 15.752 žrtve, odnosno “ista stvar” je kad netko kao g. Zulfikarpašić tvrdi da je broj žrtava oko 80.000, kada je on došao do popisa “imenom i prezimenom” od 77.734. To je “primitivni pristup”, a ne smeta mu tvrdnja izrečena u pitanju da on u svojim knjigama navodi cifru od 700.000 žrtava, što je skoro DESET puta veća od 77.734. Valjda zato što je brojka od 700.000 koju je on stalno ponavljao u njegovim knjigama učinila svoje – genocid u Hrvatskoj je napravljen, pa sada nema potrebe tu brojku spominjati. Također, čudno mu je što g. Zulfikarpašić do svoje brojke može doći u Zürichu, dakle u nekoj državi, a nije mu čudno kako on do svojih popisa dolazi u Beogradu. Dalje, da bi svoj komentar učinio nekome i prihvatljiv, g. Bulajić ne kaže potpunu istinu. Naime, u popisu iz 1946. Samo je za teritorij Hrvatske dana brojke od 15.792 žrtve, dakle bez Bosne i Hercegovine.

Očito je onaj koji primitivno, bolje reći lažno, predstavlja ovaj podatak sam dr. Bulajić. Taj podatak je dan i u mojoj knjizi na str. 60 uz komentar: “to nije smetalo Zemaljskoj komisiji NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača da izađe s brojkom od ‘500-600.000’ ubijenih logoraša”. Dakle, u mojoj knjizi, a i ne samo u njoj, itekako se spominje ta brojka od 500-600.000, a Bulajić tvrdi: “Nitko ne spominje”. Da, kako kaže Dobrica Ćosić: “Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti!” Također, Bulajić se pravi da ne zna da g. Zulfikarpašić namjerava objaviti popis žrtava koji je Jugoslavija sprovela 1964. To je bio veoma važan popis za tu državu, jer je služio za dobivanje reparacije od Njemačke. Naime, poznato je kako je Jugoslavija službeno objavila

još 1947. da je broj žrtava u Jugoslaviji tijekom Drugog svjetskog rata bio 1.706.000 i to je podatak koji se često danas koristi. Međutim, kada je izvršen popis iz 1948., pokazalo se da se takva brojka ničim ne može opravdati, tj. da bi u Jugoslaviji za vrijeme rata stopa nataliteta morala biti mnogo veće nego u miru. U svim drugim zemljama je stopa nataliteta u ratu normalno mnogo manja. Također, ako je u Jasenovcu pobijeno toliko puno ljudi, a najviše je Srba, onda bi natalitet Srba u ratu morao biti zaista izuzetno visok. Tako nešto je konstatirao Ivo Lah još 1952. A Mayers i Campbel (1954.) iz američkog Biroa za popis stanovništva izračunali su 1.067.000 žrtava za cijelu Jugoslaviju, što se podudara s kasnijim popisima Srbina Kočovića koji je 1985. izračunao 1.014.000 i Hrvata Žerjavića koji je 1989. dobio 1.027.000. Zato je Jugoslavija do 1963. Njemačkoj smanjila brojku od 1.706.000 na 950.000. Međutim, Njemačka je tražila popis žrtava, pa je taj popis i napravljen 1964. Ukupan broj žrtava (nisu popisani suradnici okupatora) dao je za cijelu Jugoslaviju točno 597.323 žrtve, dakle za više od 100.000 manje od brojke koju samo za Jasenovac najčešće u svojim knjigama spominje dr. Bulajić.

MILOŠEVIĆ I BULAJIĆ

Dr. Bulajić nikad ne spominje ni brojku koju je Jugoslavija poslala Njemačkoj, iako je od 1949. do 1987. u diplomatskoj službi, a od 1958. se bavi pitanjima ratnih zločina i sl. pa to sigurno zna. Pri tome je značajno da su spomenuti proračuni rađeni na osnovi popisa iz 1948. pa su u proračun morale ući i žrtve s Križnog puta hrvatskog naroda, koji dr. Bulajić uopće ne priznaje. Kao što mu je uostalom sve što je rađeno nakon rata, pa i staljinistička suđenja kakav je bio onaj kardinalu blaženom Alojziju Stepincu – vrhunska pravda.

Možemo zato i znati na što će ličiti najavljeni “jugoslavenski Nürnberg”! Varaju se oni koji pročitaju ovakav naslov, ako pomisle da dr. Bulajić misli na suđenje zločincima iz Jugoslavije koji su ili trebaju biti osuđeni za ratne zločine i zločine protiv čovječanstva u ratovima koje je Srbija započela 1991. i koji trebaju sve do današnjih dana (Slovenija, Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Kosovo). Istina je da je američki Senat proglasio predsjednika države u kojoj je Bulajićev Muzej žrtava genocida za ratnog zločinca zbog učinjenih genocida. Međutim, takvo suđenje bi dovelo i do samog dr. Milana Bulajića, pa on ne misli na to. Naime, dr. Milan Bulajić je direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, dakle u glavnom gradu SRJ, u gradu u kome su tijekom Drugog svjetskog rata postojala dva užasna koncentracijska logora.

HIMMLER U ZAGREBU

Prvi “Sajmište” bio je do “konačnog rješenja” – “judenlager”! “Konačno rješenje” ostvareno je do svibnja 1942. kada su u plinskim vozilima ubijeni i posljednji Židovi iz ovog jedinog logora isključivo za Židove. Tako su postigli da je Beograd bio prvi veći grad u Europi “očišćen od Židova” – “judenfrei”. U Srbiji

je pobijeno 95 posto Židova. U Hrvatsku je godinu dana kasnije morao dolaziti osobno Himmler, nezadovoljan “rješenjem židovskog pitanja”, pa je tako postigao da u Hrvatskoj bude ubijeno 75 posto hrvatskih Židova. Poslije Židova u “Sajmištu” su ubijali i druge i spominje se brojka od najmanje 40.000 žrtava. A iz drugog beogradskog logora – “Banjica” – niti jedan Židov nije izišao živ. Ubijani su dakle i po ulicama grada Beograda, a i sahranjivani na raznim mjestima tog grada. Jedan svjedok spominje preko 68.000 samo u Jajincima!

Koliko je smiješno Bulajićeva tvrdnja o njegovoj dobronamjernosti izvrsno pokazuje naslov odjeljka njegove knjige u kome govori o ukupnom broju svih žrtava na području države. Taj naslov je “Broj žrtava ustaškog genocida”. A da ne spominjemo što je sve pisao o jednom svetom čovjeku kakav je kardinal blž. Alojzije Stepinac, itd. itd. Da se dr. Bulajić zaista iskreno zalagao za dobrobit susjednih naroda, on bi učinio da ovaj jedinstveni i užasni konc-logor – cijeli grad Beograd, jedini grad konc-logor u cijelom svijetu i to glavni grad Srbije, bude poznat diljem svijeta. Tada srpski mit o Jasenovcu ne bi mogao imati učinka. Umjesto da se bori da “judenlager” “Sajmište” bude obilježen i obnovljen, umjesto da budu obilježene ulice grada Beograda – gubilišta za mnoge Židove, umjesto da su poznati popisi žrtava iz tih logora i s Jajnicima, njega interesira logor u susjednoj državi – logor Jasenovac. Tko može snositi odgovornost za to ako ne direktor Muzeja žrtava genocida u gradu Beogradu – a to je dr. Milan Bulajić. Ali njegova odgovornost je mnogo veća.

On je stalno i upozoravao da se zločini u Hrvatskoj itd. mogu “razumjeti” ako se zna “istina” o Jasenovcu. Oni koji su tu “istinu” stvarali kroz umnožavanje žrtava u Jasenovcu, a minimiziranje onih u beogradskim i drugim srpskim logorima – sve do neobilježavanja – izravno su odgovorni za genocid za koji je od američkog Senata već optužen predsjednik države u kojoj živi dr. Milan Bulajić. A za to je sigurno najodgorniji dr. Milan Bulajić! On zna kako je bilo strašno onim ubijenim u Jasenovcu, ali kako je bilo onim u plinskim vozilima ubijanih po ulicama Beograda – ne zna. Govorili su im da ih preseljavaju. A djeci su davali bombone! Kako je bilo i onima u Domovinskom ratu koje su sprovodili oni koje je Bulajić “programirao” za zločine. Još nismo ni sahranili sve žrtve s Vukovarskog groblja. Najveće masovne grobnice u poslijeratnoj Europi. Najstarija žrtva imala je 104 godine, a najmlađa dva tjedna. Uostalom, tko je i postavio dr. Milana Bulajića na tako odgovorno mjesto kao što je direktor Muzeja žrtava genocida ako ne vlast u Srbiji. A predsjednik te iste Srbije je ratni zločinac. Da njegovu (zločinačku) politiku nije sprovodio dr. Milan Bulajić – bio bi odavno smijenjen. A nije! Dapače, i dalje uživa veliko povjerenje vlasti na čijem čelu je ratni zločinac!

SKANDIRANJE ŠAKIĆU NA ZAGREBAČKOM AERODROMU

Interesantno je da Efraimu Zuroffu to ne smeta. Bar tako tvrdi dr. Milan Bulajić, koji mu je dao obimnu dokumentaciju o Jasenovcu (sada znamo gdje je pokradena dokumentacija iz Jasenovca). S njim kontaktira i Simon Wiesenthal.

Ljudi koji proganjaju ratne zločince surađuju s ratnim zločincima iz Beograda. Jer ako dr. Milan Bulajić još nije proglašen ratnim zločincem – predsjednik njegove države jest. Strašno!

Dr. Milan Bulajić tvrdi i sljedeće: “Pogledajte samo Svjetsko prvenstvo gdje se u Zagrebu skandira Šakiću, na aerodromu mu prave svečani doček”. A malo prije toga optužio nas je da smo “utvrdili da boluje od paranoje”. Pa zar reći nešto ovako i nije podmakli stadij paranoje ili očita zločinačka djelatnost?

Također, u podnaslovu članka izvučeno je sljedeće pitanje dr. Milana Bulajića: “Je li to bio radni logor, kako tvrdi povjesničar Franjo Tuđman i Dinko Šakić, ili sistem logora smrti koji se proteže na oko 240 četvornih kilometara masovnih grobnica.” Autorstvo ove druge tvrdnje pripada upravo dr. Milanu Bulajiću. Ona mu je bila osnovna tvrdnja, s tim što je prvo govorio o 210 četvornih kilometara, pa mu se učinilo malo, pa je povećao za još 30, s kojom je mobilizirao Srbe za genocid nad nedužnim susjedima – djeci, ženama i starcima u Domovinskom ratu. A da je Jasenovac bio radni logor, možemo naći u čuvenim izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovića dana 1942. godine u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Antun Miletić je još 1987. Godine objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi **Koncentracioni logor Jasenovac**, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Te citate naveo je dr. Franjo Tuđman u “Bespućima” i bio žestoko napadnut zbog toga!?

TUĐMANOVI CITATI

Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromohan Atanasije Jevrić izdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljeni – bez ikakva objašnjenja – oba Prnjatovićeve izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. U Prnjatovićevo izvješću komesarijat za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. Ožujka 1942., stoji da je namjera ustaša bila (str. 316) **“da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bravarije, kleštara, limarija, tepecireraj, puškarnice, auto mehaničarska radionica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pilana, te parna električka centrala”**. To je Tuđman i citirao u svojoj knjizi na str. 316. Dakle, o prvoj tvrdnji govori jedan Srbin još daleke 1942. godine, a ne povjesničar Tuđman, kako je u svojoj zločinačkoj namjeri da izazove pokolje u Hrvatskoj govorio i još uvijek govori dr. Milan Bulajić! Na “Sajmištu” nije bilo ni radionice za izradu lanaca, ni kovačnice, ni bravarije, ni kleštare, ni limarije, ni tepecireraja, ni puškarnice, ni auto mehaničarske radionice, ni stolarije, ni kolarije,

ni elektroinstalaterske radionice, ni ciglane, ni parne pilane, ni parne električne centrale. Dovoljna su bila plinska vozila! I ulice grada Beograda! A kolika je tek površina grada Beograda – grad konc-logor?

Konačno, Bulajićeva tvrdnja “Proces Šakiću posljednja je prilika za jugoslavenski Nürnberg” uzeta je kao naslov cijelog teksta. Također, bedastoća. Naime, u Nürnbergu su suđeni najveći dužnosnici Hitlerove Njemačke. Jugoslavenski Nürnberg može biti organiziran samo kao suđenje već proglašanih ratnih zločinaca kao što su sadašnji predsjednik Bulajićeve države Slobodan Milošević i drugi najviši dužnosnici države koja je krenula u agresorski genocidni rat. Kome je namjenjena uloga srpskog Göbbelsa na takvom procesu ako ne dr. Milanu Bulajiću? A za takav proces ima vremena. Hrvatska pozicija će u svijetu sve više jačati, a srpska slabiti. Koliko god se to činilo nemoguće dr. Bulajić – ima nada da i on stane pred sud pravde.

ZAKLJUČAK

Dr. Milan Bulajić pokušava odgovoriti na knjigu “Srpski mit o Jasenovcu” u svojoj najnovijoj knjizi: “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999, i to u poglavlju čiji naslov sve kaže: **“Srpski mit o Jasenovcu” profesora Josipa Pečarića i “Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima” - Ideologija genocida Cohen-Pečarić (Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest, 1998)”**.

Već sam naslov pokazuje da dr. Milan Bulajić ne može sustavno odgovoriti na ovu knjigu, pa to rješava izmišljanjem nekakve “ideologije genocida Cohen- Pečarić, iako je svakome jasno da su u periodu od 1991. do 1999. godine postojali samo srpski genocidi u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu, a direktor Muzeja žrtava genocida iz Beograda govori o ideologiji genocida jednog Židova i jednog Hrvata, a ne nekog Srbina. Sjetimo se samo učinka srpskog genocidnog rata u Hrvatskoj: 22.000 poginulih, 55.000 ranjenih, 3000 nestalih. Samo u Vukovaru ubijeno je 1700 ljudi, većinom civila. Hrvatska je do sada registrirala preko 120 masovnih grobnica u kojima je do sada nađeno oko 3000 posmrtnih ostataka. Razrušeno je ili uništeno 1821 kulturnih spomenika. Čak 550 gradova i sela pretrpjelo je štete, a 35 ih je srušeno sa zemljom - da, srušeno sa zemljom. Uništeno je 171.000 stambenih jedinica, razrušeno 450 katoličkih crkava. Izravna je ratna šteta 236,4 milijardi kuna ili 65,3 milijardi maraka ili 37,1 milijardi dolara, a neizravna i tri, četiri puta veća. U ratu je izgubljen jedan i pol do dva bruto domaća proizvoda. Učinak velikosrpske politike u BiH je još gori, a spomenimo samo da se u Kosovu spominje oko 400 masovnih grobnica s desecima tisuća umorenih. Naravno, jasno je da dr. Milan Bulajić i mora govoriti tako, jer je upravo on kroz Srpski mit o Jasenovcu i sudjelovao u pripremanju srpskog pučanstva za sudjelovanje u spomenutim genocidima.

Isto tako je jasno da će njegova “ideologija genocida Cohen-Pečarić” biti nešto priglupo. Uporište te njegove gluposti je lažno Grisogonovo pismo. Nevjerojatno je da netko tko je doktor međunarodnog prava ne razumije ono što je napisano u mojoj knjizi, a i što mu je izravno rečeno tijekom razgovora na radiju Slobodna Europa. Naime, njemu ništa ne govori činjenica što je pismo lažno!? A pravniku bi trebalo biti jasno čemu služe lažna pisma i što želi postići netko tko se njima služi. Nevjerojatno je da netko iole pismen i pomisli a kamoli kaže: nije važno što je pismo lažno. A dr. Milan Bulajić to i dalje tvrdi govoreći da Pečarić “treba razmatrati sadržinu” tog lažnog pisma. Naravno, sadržinu pisma se može i mora analizirati na logičan način, a to je da se vidi zašto, s kojom namjerom, i kako su autori lažnog pisma to činili. Iz analize dr. Tuđmana u “Bespućima povijesne zbiljnosti” jasno je proizilazilo da su lažno pismo pisali Srbi. Knjigu je pisao za ljude koji znaju misliti i bilo mu je jasno da je to dovoljno, jer su onda očite i pobude onih koji tako nešto koriste i smatrao je dovoljnim da uspoređi grozote opisane u lažnom pismu s grozotama kakve se nalaze u Africi i Aziji. Dr. Bulajić ga je onda priglupo napao što nije analizirao sadržaj lažnog pisma, tj. tvrdeći da to jesu zločini koje čine Hrvati. A kada sam onda analizom sadržaj lažnog pisma pokazao da nisu opisani ‘uštaški’ zločini već zločini kakve su kroz povijest prakticirali Srbi, čak su takva zlodjela opisali u pjesmama koje su obavezno štivo čak i u nižim razredima Osnovne škole, tada je, upravo dr. Milan Bulajić izvukao zaključak da iz toga slijedi “**istorijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda**”. Time je pokazao i to da je želeći dokazati da su ono što je dano u lažnom Grisogonovom pismu radili Hrvati, želio dati historijski portret Hrvata, kao genocidnog naroda. Kada to nije uspio, onda su mu Hrvati genocidni ideolozi zato što navode istinite činjenice o Srbima - činjenice koje se ovima ne sviđaju. Nije problem u njemu koji je stalno tvrdio da to jesu ustaški zločini, već u Hrvatima koji su pokazali da se radi o zločinima opjevanima u srpskoj epici. I ne samo u epici. Hrvati su, dakle, genocidni ideolozi.

Bulajić se u svom odgovoru zadovoljio pokušajem osporavanja podnaslova moje knjige: “Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”. Kao što je bilo za očekivati učinio je to tako da je još više potvrdio ispravnost tog podnaslova. Kako sam ja uspoređivajući činjenice da je na popisu iz 1964. godine za Jasenovac popisano 49.874 žrtve, dok sami Srbi tvrde da je u beogradskim konc-logorima tijekom Drugog svjetskog rata pobijeno 160.000 ljudi, zaključio da je **Beograd Auschwitz Balkana**, a ne Jasenovac kako se to tvrdilo, najčešće u tom istom Beogradu, Bulajić pokušava da odgovori na tu moju tvrdnju. Prvo tvrdi da je moja tvrdnja da je cijeli grad Beograd konc-logor “morbidna”, a zatim sam priznaje da Beograd jest konc-logor, ali da je on samo jedan od konc-logora u širem krugu sistema konc-logora Jasenovac. Za to ima dva glavna “argumenta”. Prvi doista je morbidan, a to je da Beograd jest konc-logor zato što su do njega dospievali leševi pobijenih Srba u Jasenovcu. Međutim, opisi koje navodi ponovno pokazuju, kao u slučaju lažnog Grisogonovog pisma, da se radi o tipičnim četničkim žrtvama. Poznata je i činjenica da je svaki most na rijeci Drini, pritoci Save, bio mjesto na kojem su četnici vršili masovna pogubljenja, a svoje žrtve su potom bacali u Drinu. Među tim žrtvama spominju se žrtve s odsječnim

glavama, a poznato je da su to upravo Srbi tako često prakticirali u svojoj povijesti, pa se u knjizi Zdravka Dizdar i Mihaela Sobolevskog, *“Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.”*, Dom i Svijet-Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1999. među metodama i oblicima četničkog terora i zločina u Hrvatskoj tijekom Drugog svjetskog rata posebno i ističe **odsijecanje glava žrtvama**. I natpisi koji su bili na tim žrtvama, veoma nalikuju onima koje je sam Grisogono, u pismu koje on doista jest pisao, spominjao da su se pojavljivali u Beogradu. Drugi argument Bulajiću jest činjenica da se konc-logor Sajmište, odnosno **veliki koncentracioni logor u Srbiji**, u stvari nalazio na teritoriji NDH, pa prvo kaže: *“U ime njemačke nacističke komande, Bencler se obratio Njemačkoj ambasadi u Zagrebu i zatražio saglasnost da Sajmište bude upotrijebljeno kao tranzitni logor (Ubergangslager) u koji bi najprije bile smještene deportovane jevrejske žene i djeca... Vlada ustaške NDH se saglasila pod uslovom da logor čuvaju Nijemci a ne Srbi i da se logor snabdijeva sa srpske a ne sa hrvatske teritorije”*. Iz samog odgovora Vlade NDH jasno je da se radi o konc-logoru za Srbiju, pa kako je na teritoriji NDH zahtijeva se da su stražari van logora Nijemci, a pošto je to srpski logor, zahtjeva se da se logor snabdijeva iz Srbije. Time dr. Bulajić samo potvrđuje nevažnost činjenice, kojoj inače kroz cijelu knjigu pridaje veliku važnost, da je sam **veliki koncentracioni logor u Srbiji** bio na teritoriji NDH. Na kraju će to i navodnu moju “morbidnost” teze da je Beograd **Auschwitz Balkana**, sam pobiti tvrdnjom: *“Beograd je bio ‘grad - njemački konclogor’ u nacističkom ‘Novom evropskom poretku. Njemački nacisti su obično za koncentracione logore određivali udaljena mjesta ili objekte za koncentracione logore. Izbor Beogradskog sajmišta, na drugoj strani Save, na teritoriji ustaške NDH, mjesta dobro vidljivog sa svih strana pokazuje bezobzirnost njemačke okupacione politike u Srbiji.”* Da, Bulajić i sam priznaje da je Beograd grad konc-logor, ali samo ako je njemački. Pri tome nigdje ne komentira niti citira dr. Lazara Prokića, citat kojeg se itekako dobro sjeća jer sam ga i izrekao u mojoj završnoj riječi u našem razgovoru za radio Slobodna Europa: *“Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!”*

Najnovija istraživanja Jakova Gumzeja potvrđuju okrutnu stvarnost kako je većina hrvatskih Židova ubijena u - Srbiji! Jakov Gumzej do tih saznanja dolazi na osnovu podataka koje je objavljivao časopis *‘Jevrejski pregled’*, Saveza jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd, dakle na osnovu podataka koji se nalaze u gradu u kome je smješten Bulajićev Muzej žrtava genocida, a on ih u svojoj knjizi uopće ne spominje. Gumzej tvrdi: *“Slijedom svega izloženog proizilazi da u NDH nije ubijeno 30.000, nego oko 10.000 Židova, što je također užasna brojka za koju svoj dio odgovornosti snose kriminalne skupine unutar ustaškog pokreta, ali je činjenica da je broj stradalih Židova u NDH Bulajić utrostručio i Hrvatima podmetnuo holokaust počinjen u Nedićevoj Srbiji. Bošnjački institut iz Züricha navodi 9044 židovskih žrtava Jasenovca i Stare Gradiške. Slijedeći je zaključak*

da u Nedićevoj Srbiji nije stradalo 'samo' 24.000 Židova, nego gotovo dvostruko više, odnosno oko 45.000 Židova."

Pokušavajući dokazati da sam ja "revizionist istorije" Bulajić koristi kao dokaz fotografiju knjige preživjelog zatočenika Eugena Bergera ("44 mjeseca u Jasenovcu", str. 1b)!! Naime, ja sam tu fotografiju dao s legendom **'Gestapo u Jasenovcu'**, a dr. Bulajić potom navodi niz "dokaza" kako je to netočno jer navodno Nijemci nisu imali nikakvog pristupa u Jasenovac, niti su utjecali na politiku NDH prema Židovima. Međutim, prvu tvrdnju sam pobija jer je zaboravio da je sam dao istu fotografiju u svojoj knjizi s legendom **"Ustaše i njemački vojnici oduzimaju stvari od novopridošlih zatočenika u Jasenovačkom logoru"**. Ili dr. Bulajić misli da ti njemački vojnici nisu Hitlerova nego Pavelićeva vojska!? A činjenicu da Njemačka nije imala nikakvog udjela u politici NDH prema Židovima, pobija time što nigdje u cijeloj knjizi od preko 860 stranica nije komentirao činjenicu koju sam više puta navodio u svojoj knjizi, a to je da je sam Himmler 1943. godine, dakle godinu dana pošto je Beograd postao "grad očišćen od Židova", dolazio u NDH jer je bio nezadovoljan rješavanjem "židovskog pitanja" u NDH.

Danas kada je otkriveno veliko grobište Hrvata s Križnog puta na Teznom kod Maribora u Sloveniji iz koga je iskopano 1.179 kostura (iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra), a pretpostavlja se da su samo na tom mjestu poslije rata partizani pobili 40.000-50.000 ljudi, dr. Bulajić piše o Križnom putu hrvatskog naroda kao o "priči za malu djecu", odnosno posvećuje jednu sekciju svoje knjige **"Blajbuškom mitu"** koju završava riječima: *"Revizije istorije na akademskom nivou!"* A sjetimo se samo rada antropološke ekipe koja je vršila iskapanja u Jasenovcu-Gradini, tijekom ljeta 1964. i 1965. godine i pronašla manje od 500 kostura. Tako iz zapisnika doznajemo: *"Ova sonda je kopana kod table s natpisom "Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava"', a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura."* Jedini danas živi član te komisije, Srbin prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, kaže: *"Poslije utvrđivanja broja masovnih grobnica i izračunavanja da je bilo približno 27 žrtava na 2 m površine masovnih grobnica, dr Anton Pogačnik, iz Zavoda za antropologiju, Aškercova 12, Ljubljana (dakle onaj član Komisije koji je umro, J.P.) u mom prisustvu izračunao je broj ljudi koji su izgubili živote u Jasenovcu i Gradini približno 730.000. Ovaj broj nije uključen u naš izvještaj jer smo smatrali da ćemo biti u mogućnosti da nastavimo kasnije iskopavanja. Ovaj broj je dostavljen g. Esadu Proliću i g. Jakši Singeru koji su bili odgovorni za istraživanja i koji su primili naše izvještaje. Broj 730.000 smanjen je na 700.000 zbog mogućih grešaka, s obzirom na uslove u Jasenovcu i Gradini za vrijeme naših iskopavanja."* To on kaže u odgovoru inž. Žerjaviću koji je dokazao da on ne govori istinu jer je dr. Vida Brodar, drugi član te ekipe pismenom izjavom potvrdila da oni nisu obavljali nikakva izračunavanja. Smiješno je i pomisliti da je dr. Srboljub Živanović rekao istinu, tj. da su dva člana komisije dostavili nešto onima koji su bili odgovorni za istraživanja, a da treći član iste Komisije nije bio upoznat s time. Inače, dr. Srboljub Živanović je onaj isti član te Komisije koji je i tvrdio da su tijekom tih iskopavanja pronađena grobišta ljudi koji pripadaju **"populaciji koja je nosila**

svetle komponente". Iako sam to često isticao u mojoj knjizi, dr. Bulajić to izbjegava citirati u svojoj, jer bi ljudima u Srbiji bilo jasno da ti ljudi plave kose sigurno nisu Srbi. Da, dr. Bulajić neće to spomenuti jer se očito radi o Hrvatima s Križnog puta.

Svoju bešćutnost dr. Bulajić ne pokazuje samo prema žrtvama s Križnog puta, već i prema jednoj izuzetnoj osobi - Židovu. Naime, poznata je činjenica da je nadbiskup Stepinac ponudio zagrebačkom rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, koji je i danas živ i o tome svjedoči, ali Freiberger je ponudenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen. To u ovoj knjizi negira dr. Milan Bulajić! Čovjek koji za svoje "jevrejske suradnike" navodi "Simona Wiesenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Effraima Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge", time pokazuje kako misli da Židovi ne mogu imati jednu tako izuzetnu osobu koja ponudenu pomoć otklanja želeći dijeliti sudbinu svojega naroda!

Kad tako misli o svojim suradnicima, onda je jasno da mu nije teško ni pala uloga u promicanju Srpskog mita o Jasenovcu, u pripremi najnovijih srpskih genocida u ratovima u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu. Interesantno je da ulogu Srpskog mita o Jasenovcu u ovim genocidima dr. Bulajić priznaje i tako što odmah upada u oči činjenica kako za razliku od prošle knjige u kojoj je isticao tko je sve u Srbiji rekao da je u Jasenovcu bilo 700.000 srpskih žrtava (Milošević, razna ministarstva, Srpska pravoslavna crkva) u ovoj knjizi ističe one koji su to rekli a da nisu pripadnici srpskog naroda. Posebno pokušava tako otkloniti i vlastitu odgovornost u promicanju Srpskog mita o Jasenovcu. Međutim, ne da mu to ne uspijeva, već daje dodatne dokaze za to. To je posebno vidljivo iz dijela knjige u kome je optužujući Tuđmana i Izetbegovića, ostavio ratnog zločinca Slobodana Miloševića u uvjerenju da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, dakle 14 puta više nego što je sam Bulajić znao da ima na svojim popisima (a da i ne spominjemo kako je danas u Hrvatskoj poznato kako su se na popisu iz 1964. neka imena pojavljivala više puta). Međutim, kada je u pitanju dr. Bulajić ne radi se samo o pretjerivanju brojem žrtava! Po njegovu vlastitu priznanju osobno je upozoravao predsjednika Miloševića o "**obnavljanju genocida**" u Hrvatskoj, i tako se sam uključio u počinjene srpske genocide. A svoju ulogu u korištenju Srpskog mita o Jasenovcu, pokazuje i time što sam upozorava Miloševića da je broj žrtava Jasenovca "**jedno od suštinskih pitanja rješavanja jugoslovenske krize**". Doista, došlo je do genocida zbog tog suštinskog pitanja - srpskog genocida u ratovima od 1991. do 1999. godine. Time je dr. Bulajić samo potvrdio moju tvrdnju da je i on ratni zločinac, i da ga Hrvatska mora optužiti za ratnog zločinca.

U HRVATSKOJ IMAMO MNOGO BULAJIĆEVIH UČENIKA

*Hrvatsko Slovo, 21. srpnja 2000.*²³⁵

Čini mi se da moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2" nisu samo odgovor na knjige dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda, dakle ustanove koja promiče srpski mit o Jasenovcu u sklopu velikosrpske politike. Naime, čitajući te knjige i ono što se danas može pročitati u Hrvatskoj, stječe se dojam kako danas u Hrvatskoj imamo puno Bulajićevih učenika. Recimo Bulajić je veliki borac protiv "Tuđmanovštine". Koliko danas tek u Hrvatskoj imamo njegovih suboraca.

I povijest Hrvatske treba deTuđmanizirati. A sjetimo se da je Bulajiću "barjaktar Tuđmanovštine" bio pok. akademik Ljubo Boban. Naravno, njegov popis se proširivao. Tako su se Tuđmanu i Bobanu pridružili i g. Žerjavic, gđa Ljubica Štefan, Philip Cohen, pa čak i ja. Dapače, u njegovoj prošlogodišnjoj knjizi posebno poglavlje posvećuje "ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Kako se poslije pojave moje knjige doista zbio jedan genocid - onaj koji su Srbi napravili na Kosovu, zahvaljujući dr. Bulajiću tako smo doznali i ideologe tog genocida: jedan Židov i jedan Hrvat. U stvari, kakva se glupost dr. Bulajića krije iza "ideologije genocida Cohen-Pečarić" vidjet ćete kada budete čitali moju knjigu. Kako u Hrvatskoj danas sprovode Bulajićevu deTuđmanizaciju povijesti, ostaje mi da čekam kada ću i tu postati genocidni ideolog. Možda me američki komandosi odvedu i u Haag zbog Kosova - nikad se ne zna! Ali povijest ne treba samo deTuđmanizirati. Treba je i deustašizirati. I doista, dr. Bulajić je svoje hrvatske učenike doista naučio kako je Tuđmanova Hrvatska u stvari "Druga Nezavisna Država Hrvatska". I jasno je onda da je svih deset godina takve države, tj. Druge Nezavisne Države Hrvatske, bilo loše - a pogotovu onaj početak: stvaranje hrvatske države. Jer, kako Bulajić uči svoje hrvatske učenike - svaka hrvatska država jest genocidna država. Bulajićevi učenici su doista dobro razumjeli poruku svoga profesora pa pišu o Tuđmanovom režimu, neo-nacizmu (jedan glavni urednik), fašizmu i sl.

Tuđman je u tih deset godina napravio mnogo zala. Jedna od njih jest i to što se mnogo, mnogo više zna o Križnom putu hrvatskog naroda. Neki njegovi sljedbenici drznuli su se i da naprave film o tim hrvatskim žrtvama. Normalno je da se ti drznici moraju osuditi, kada je profesor Bulajić napisao kako su to "priče za malu decu" odnosno "revizije istorije na akademskom nivou". Ali srećom imamo mi u Hrvatskoj puno Bulajićevih učenika koji danas također osuđuju takve "revizije povijesti" i to će u novim školskim udžbenicima oni sigurno lijepo riješiti. Istina, imaju mali problem s onih 1.179 kostura - iskopanih kod Tezna

²³⁵ Govor J. Pečarića na promociji knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2" objavljen je i u *Spremnosti, hrvatski tjednik, 11. srpnja 2000.*

(iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra, pa se pretpostavlja da su samo na tom mjestu poslije rata partizani pobili 40.000-50.000 ljudi – uglavnom Hrvata). Manji je problem dolina sv. Janeza kod Špitalića, iako se spominje "masovna grobnica veličine dvaju današnjih Maribora", jer tu još nije iskopano toliko mnogo kostura kao u "šumi strave" kod Tezna. Ali poznavajući profesora Bulajića siguran sam da će njegovi učenici u Hrvatskoj i taj problemčić uspješno riješiti. Glavno je ne dopustiti "reviziju povijesti". Ako je u Tuđmanovoj Hrvatskoj neko govorio o nekakvim poslijeratnim hrvatskim žrtvama, križnim putovima i slično, jasno je da to besmisleno i čista revizija povijesti: pa ubijani su samo Hrvati. Dakle, to treba eliminirati iz udžbenika, tj. te udžbenike deustašizirati iliti deTuđmanizirati.

A da i ne spomenem reviziju povijesti koja se tiče Jasenovca. Počev od Bušića, preko Tuđmana, Bobana, Žerjavića, g. Štefan, Pečarića i Jurjevića sve jedan revizionist do drugoga. A profesor Bulajić u svojoj prošlogodišnjoj knjizi sve lijepo objašnjava svojim učenicima. Čak im citira i pjesmu koja je nastala još 1941. godine. Zove se "Plovite srpski leševi":

"Crni leševi srpski, plovite tiho i nemo
 REKAMA SRPSKIH ZEMALJA
 Voda će da vas grli, da vas prevrće i valja
 I da vam žubori pogrebnu pesmu.
 A KAD STIGNETE U PUTU VAŠEM POSLJEDNJEM
 DO OBALA MAJKE SRBIJE
 I budete na domaku grada Beograda -
 Vrisnite, srpski leševi,
 Vrisnite unakažena telesa
 Vrisnite vriskom aveti.
 Jezivi vrisak vas prolomiće zemlju i nebesa
 I probudiće odasna Boga Pravde
 Da vas osveti."

Da, da. Rekama srpskih zemalja sigurno se mora stići do obala majke Srbije! I to su Tuđmanovi revizionisti negirali. Očito je REVIZIJA POVIJESTI tvrditi da se rekama srpskih zemalja ne može stići do Srbije, kad znamo da je Srbija tamo gdje je i jedan srpski grob, ili najmanje na liniji Virovitica-Karlovac-Karlobag.

A znate li kako bi neki revizionist mogao tumačiti ovu pjesmu? Prvo bi rekao da su srpske rijeke samo one u Srbiji, ili su to njene granične rijeke. Takva je na primjer rijeka Drina gdje je svaki most bio mjesto na kojem su četnici vršili masovna pogubljenja, a svoje žrtve su potom bacali u Drinu. Ti "srpski leševi", srpski po svojim krvnicima, bi Drinom i Savom doplovili do Beograda. A spominju se i žrtve s odsječenim glavama, što Srbi i jesu prakticirali u svojoj povijesti, a što je i bio jedan od oblika i metoda četničkog terora i zločina u Hrvatskoj u Drugom svjetskom ratu. Naravno, danas se u Hrvatskoj takva revizija povijest ne može dozvoliti, jer poznato je gdje sve ima srpskih grobova i koje zemlje jesu srpske.

Neki drugi revizionist bi čak i prihvatio Bulajićevu tezu kako je grad Beograd bio konclogor u sistemu ustaških logora smrti Jasenovac, jer pjesma govori o Srbima koji su - kako nas uči dr. Bulajić - ubijeni u Jasenovcu i eto doploviše do Beograda, ali bi proglasio činjenicu da se spominju srpske rijeke kojima leševi doplovljavaju do Srbije kao očit velikosrpski ekspanzionizam, i to bi im bila potvrda kako su Srbi u tom logoru bili oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Čak bi spomenuo kako su u SAD-u ili Australiji u logorima zatvarali i one koji nisu digli oružje na svoje susjede. Naravno opet se radi o čistom revizionizmu jer je poznato da su četnici surađivali s poznatim antifašistima Talijanima i borili se protiv fašističke NDH. Istina i drug Tito jos 1942. godine spominje kako je u Jasenovcu bilo 10.000 "najboljih sinova Hrvatske", očito onih koji su digli oružje na tu državu, ali to Bulajićevi učenici neće spominjati u deustašiziranim i deTuđmaniziranim udžbenicima. Naime mogli bi izazvati smetnju u dječjim glavama, kojima se može učiniti čudno da kada su u logorima oni koji nisu digli oružje na svoju državu, onda je to u redu, a kada su oni koji jesu onda je to strašno. Ako takvih stvari koje mogu zbuniti našu djecu ima u dosadašnjim udžbenicima, jasno je da se deustašizacija i deTuđmanizacija mora sprovesti - POD HITNO.

Svoju knjigu dr. Bulajić završava jos jednom pjesmom, pjesmom Milke Babić "Jasenovac 1941.-1945." Iz te pjesme doznajemo kako u Domovinskom ratu

"JASENOVAC OPET LOGOR POSTA".

Ako je suditi po broju Bulajićevih učenika u Hrvatskoj ne bi me iznenadilo da uskoro u Hrvatskoj doživimo reviziju Domovinskog rata. Uskoro bi heroji Domovinskog rata trebali postati zločinci - za Haag spremni, pogotovo oni iz "Bleska" i "Oluje", a stvarni zločinci žrtve. Uskoro bi trebali doživjeti razna šikaniranja hrvatskih ratnika, invalida Domovinskog rata. Po Lici i cijeloj Hrvatskoj tražit će se masovne grobnice "nenaoružanog srpskog naroda". U Haagu bi bar na 45 godina trebali biti osuđivani oni koji su spasili hrvatske enklave i BiH, i sl. Ili sam ja malo zakasnio s interpretacijom Bulajićeve knjige? Možda je sve to već na djelu? Kako sam ja o dr. Bulajiću dosta pisao u mojim knjigama koje su pred vama, očito je kako mi je danas teško pisati o problemima deustašizacije i deTuđmanizacije i o drugim stvarima o kojima učenici dr. Bulajića naveliko pišu i govore u Hrvatskoj. Onima, koji pročitaju moje knjige bit će jasno sto ja o tome mislim, jer sam odgovarao izravno profesoru, a ne njegovim učenicima.

Zato ću ovdje samo opisati kako je došlo do pojave ovih mojih knjiga. Naime knjige su tiskane na poticaj australskih Hrvata. Možda se netko još sjeća da je poslije pojave moje prve knjige organiziran na radiju "Slobodna Europa" razgovor između dr. Milana Bulajića i mene. Snimak cijelog razgovora, jer na radiju "Slobodna Europa" nije dan cijeli razgovor, imali su prigodu čuti Hrvati Sydneya i Melbournea. Kakva je bila reakcija među njima najbolje pokazuje to što je na Hrvatskom radiju Australija u Sydneyu, na kome je trebala biti u dva

uzastopna petka, slušatelji nisu htjeli prijenos nogometne utakmice Sydneyske Croatie, koja se u tom trenutku borila za prvo mjesto u australskom prvenstvu, nego su željeli saslušati razgovor do kraja. Kompromis je pronađen tako što je nakon nogometa dan i ostatak razgovora, pa sam potom i ja ponovo sudjelovao u emisiji - i sama emisija je produžena za sat i pol. I kada su u drugim emisijama davani samo dijelovi razgovora - naši ljudi su tražili nastavak pa se i u Sydneyu i u Melbourneu razgovor slušao u 4-5 nastavaka. To je dovelo i do akcije za engleski prijevod moje knjige. Kako im se sam razgovor toliko svidio planirao sam ga dodati prijevodu knjige. U međuvremenu se pojavila nova Bulajićeva knjiga. Bilo je jasno da će i u njoj biti puno gluposti kao i u onoj prethodnoj, pa je tako nastala i ova druga knjiga. Obje će se zajedno naći u engleskoj verziji. Nadam se da će promocije i te knjige za nekoliko mjeseci, vjerojatno početkom listopada, biti održane u raznim australskim gradovima.

"AKCIJA STOLJEĆA"

Možda je već moj prvi posjet Australiji predodredio da upravo ja napišem knjigu o srpskom mitu o Jasenovcu. Naime, poslije mog govora na prosvjedu krajem kolovoza 1993. godine pozvali su me hrvatski studenti s University of Melbourne da im održim jedno predavanje. Iako je predavanje bilo o mom Zaljevu hrvatskih svetac, tj. o Boki kotorskoj, odlučio sam im pokazati i jednu od čuvenih srpskih antisemitskih maraka iz 1941. godine, onu u kojem ruka izlazi i njihovog simbola s 4S i davi zmiju na kojoj su Davidove zvijezde. Baš kada sam htio otići iskopirati tu marku iz jednog novinskog članka pojavio se moj suradnik Profesor Bertram Mond, u to vrijeme dekan na fakultetu. Rekao sam mu da imam predavanje na sveučilištu u Melbourne i da sam baš krenuo u kopiraonu. Želio je pogledati što ću kopirati i pokazao sam mu. Bert, koji je inače Židov, zapanjeno me je upitao:

- Što je ovo?

- Srpska poštanska marka iz 1941. Imate je u svim svjetskim filatelističkim katalogima. Vidite, ovo ovdje vam je čuveni srpski simbol, a ovo na zmiji je Davidova zvijezda.

- Znam to. Ali ja sam vjerovao da su tako nešto mogli napraviti Hrvati, a ne Srbi.

- Po onome što su mene učili u školi to je doista tako. Vjerojatno, su tako učili i hrvatske studente u Melbourneu. Zato im nosim ovo da vide.

- Očito, to je sve posljedica srpske propagande.

- Da, istina je.

- Molim Te, napravi jednu kopiju i za mene. Volio bih to pokazati svojim prijateljima.

Naravno, Bert je dobio taj primjerak. A hrvatski studenti koji su do tada sudjelovali u mnogim hrvatskim akcijama znali su za marke. Pače, imali su u originalu sve četiri marke iz te serije. Poklonili su mi ih, a ja sam ih poklonio

Bertu. Zajedno s knjigom o četničkoj suradnji s Nijemcima. Knjiga je bila tiskana u Beogradu. Odmah je uništena cijela naklada. Velikosrbi su uvijek znali što je njihov interes. Međutim, jedan primjerak nije bio uništen, i hrvatski domoljubi u svijetu su ga preveli na engleski i dijelili.

Poslije tiskanja knjige "Srpski mit o Jasenovcu" željeli su s radija "Slobodna Europa" organizirati moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem na temu broja žrtava u Jasenovcu. Kako se ovaj radio program financira iz SAD, jasna je i njegova projugoslavenska orijentacija. Dr Milan Bulajić se pitanjima žrtava bavi od 1958. godine, jugoslavenski je diplomata dugi niz godina, a danas ima Muzej žrtava genocida u Beogradu, koji se bavi isključivo Jasenovcem. Ne zaboravimo da on ima velika sredstva, pa i puno ljudi koji rade na tome. Vjerojatno se ljudima s "Slobodne Europe" činilo da je pun pogodak suprotstaviti takvom Bulajiću jednog profesora matematike, za kojega nitko tko se bavi tom problematikom ne zna. I jedan savjetnik Predsjednika i moj izdavač nisu vjerovali da je dobra ideja uopće upuštati se u tako nešto na projugoslavenskom radiju. Međutim, onaj koji je vjerojatno i najzaslužniji za pojavu moje knjige, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. Mirko Valentić bio je uvjeren da trebam sudjelovati. Uvjet mom sudjelovanju, na njegovu sugestiju, u toj emisiji, koja se zove *Most*, bio je da mi se dostavi snimak cijelog razgovora. Poslije niza intervencija napokon sam dobio taj snimak. Pokušao sam nagovoriti jednog urednika *Hrvatskog radija* da pusti slušateljima u Hrvatskoj taj snimak. Nije išlo. Neobično ako se zna da su onaj dio razgovora koji se pojavio u samoj emisiji prenijele novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Povodom tog razgovora objavljena su u Hrvatskoj i dva intervjua sa mnom: Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, Milana Bulajića, tvorca srpskog mita o sedamsto tisuća žrtava Jasenovca, bilo je lako uhvatiti u laži: *U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici (Nacional, 12. kolovoz 1998.)*, i Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine (*Slobodna dalmacija, 31. kolovoza 1998*).

Iako radio u Hrvatskoj nije pokazao interes za snimak cijelog razgovora, znao sam da to neće biti tako kada su u pitanju hrvatski radio programi u Australiji. Itekako sam već znao da te programe vode ljudi koji itekako znaju što je hrvatski nacionalni interes. Zato sam krajem 1998., kada sam došao u Australiju, ponio traku sa sobom i poslao je radijima 3ZZZ u Melbourneu i *Hrvatskom radiju* Australija u Sydneyu.

Kada bi na tim našim radio programima pustili dio razgovora, slušatelji su tražili da čuju i ostatak. S obzirom da emisije obično traju sat vremena, to bi razgovor bio puštan u eter u nekoliko nastavaka.

Izuzetak je *Hrvatski radio* Australija (Sydney), koji ima i program za pretplatnike koji traje mnogo dulje. Jednom me je nazvao g. Luka Laus i rekao mi da je upravo na radiju prva polovina mog dvoboja s Bulajićem. Potom smo imali mali razgovor i najavili slušateljima drugu polovinu dvoboja za slijedeći petak. Najavio je sponzorirani prijenos utakmice Sydneyske Croatie koja se u tom momentu borila za prvo mjesto u Australskom prvenstvu. Poslije desetak minuta g. Laus me je ponovo nazvao i rekao mi da imaju stalne pozive pretplatnika koji traže nastavak mog razgovora s Bulajićem, a ne prijenos nogometa. Kako su taj

prijenos naši ljudi sponzorirali dogovorili smo se da u poluvremenu najavi nastavak dvoboja, a potom ću se ja uključiti i odgovarati na pitanja slušatelja. Emisija je tako produljena za sat i pol, koliko sam bio u izravnom kontaktu sa slušateljima tog našeg radija. Tada sam prvi put i stupio u kontakt s g. Blagom Perićem. I on se javio i pozvao me da budem počasni gost na zabavi u Hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu koja se održavala sutradan a povodom završetka akcije skupljanja pomoći za obnovu crkve u Okučanima. Na žalost nisam mogao otputovati jer sam se baš te subote selio u drugi stan, ali obećao sam doći u Sydney i održati promociju knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

Prvu promociju sam održao u Melbourneu. Moji nastupi na radiju 3ZZZ uvijek su izazivali puno reakcija, tako da su mi godinu dana ranije rekli da će sljedeći put dopustiti da mi slušatelji postavljaju pitanja. Međutim, kako su bili pod dojmom mog dvoboja s Bulajićem, emisija je protekla samo u znaku moje knjige i u mnogobrojnim pohvalama moga nastupa u toj emisiji radija "Slobodna Europa". Na samoj promociji pročitao sam tekst "Članak pun neistina i nevjerojatnih interpretacija", koji je kasnije objavljen u *Spremnosti* od 23.03.1999.. O samoj promociji iscrpno izvješće dao je N. Rašić u tekstu: "U beogradskim logorima ubijeno je više žrtava nego u Jasenovcu!" (*Hrvatski vjesnik* 26. ožujka 1999.), a povodom te promocije Pero Bošnjak je objavio tekst "Susjedski niski udarci..." (*Nova Hrvatska*, 6. - 12. IV 1999.). Sam tekst g. Bošnjak počinje ovako: Prof. dr. Josip Pečarić izdao je knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koju je pokazao javnosti 21. 3. 1999. u Hrvatskom kulturnom centru u Clifton Hillu. Nisam stručnjak u ocjenjivanju knjiga, ali čitajući knjigu kao običan čitatelj, mogu reći da je ovo knjiga nad knjigama u pobijanju srpskih laži i podvala iz susjedstva."

Promocija u Sydneyu nije protekla kako je izgledalo poslije nastupa na *Hrvatskom radiju* Australija. Napomenimo da je dvoboj s Bulajićem puštan u nastavcima i na programu koji mogu slušati i drugi, ne samo pretplatnici. Naime, promocija je zakazana poslije proslave 10. travnja, i nije bilo najavljena - čak ni plakatima u samom klubu. Tako je jednak broj ljudi bilo na promocijama i u Sydneyu i u Canberry. Tekst s tih promocija je također tiskan u *Spremnosti*.

Naravno, poslije promocija bilo je niz pitanja. Zanimljivo je da je seriju pitanja u Canberi "otvorio" naš veleposlanik u Australiji dr. Jozo Meter. I g. Meter, a i na drugim promocijama sugerirali su prevođenje knjige na engleski. Australski Hrvati su, dakle na svim promocijama osjetili ono o čemu je pisao Željko Krušelj u Večernjem listu, 13 srpnja 1998. godine:

"Druga promovirana knjiga, "Srpski mit o Jasenovcu" Josipa Pečarića, duboko zadire u još jednu veliku beogradsku obmanu, čije su posljedice možda i dalekosežnije za međunarodni položaj demokratske Hrvatske. Odgovarajući izravno na pamflet srbijanskog "genocidologa" Milana Bulajića " 'Jasenovački mit' Franje Tuđmana", Pečarić je pedantno analizirao gotovo nevjerojatne manipulacije brojem i identitetom žrtava tog ustaškog logora. Ključna je, pritom, autorova teza kako je današnja silna buka oko Jasenovca srbijanskim vlastodržcima potrebna kako bi prikriili i nimalo ugodnu činjenicu da su tijekom rata u Beogradu djelovala čak dva koncentracijska logora, Banjica i Sajmište, od

kojih je potonji bio i zacijelo jedini specijalizirani "judenlager" u svijetu, iz kojeg se Židovi nisu vraćali živi. Taj je podatak vjerojatno poznat i onim stručnjacima za holokaust koji su unaprijed skeptični prema hrvatskom pravosuđu u slučaju Šakić, no politički ih interesi sprječavaju da budu ponešto objektivniji.

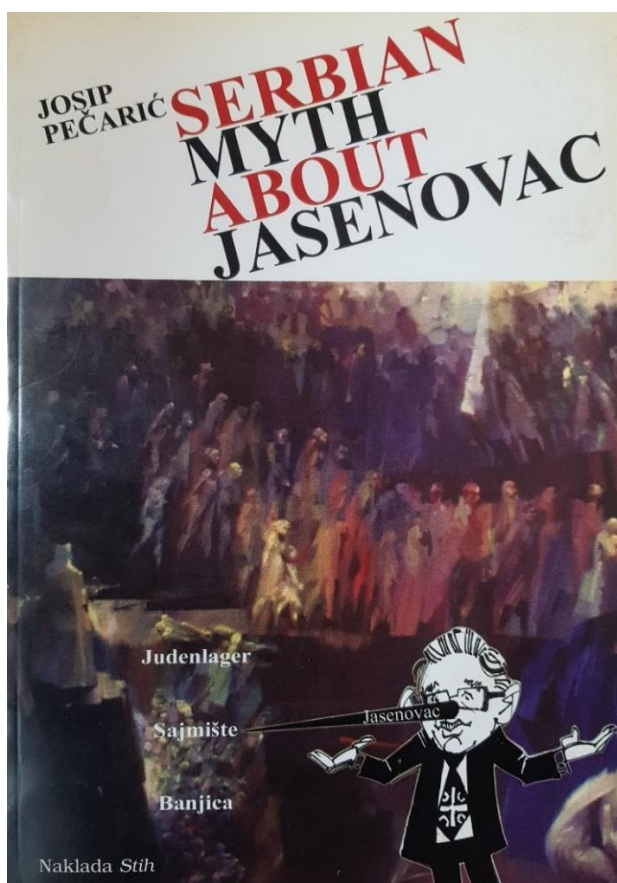
Zašto je potrebno upozoriti na knjige koje, unatoč tome što govore o prošlosti, postaju nezaobilazno dnevno-političko štivo? Razlog je krajnje jednostavan: Hrvatska tek pokušava učiti ono što je Srbiji i mnogim drugim diljem svijeta odavno poznato. Kad su se još i prije raspada jugoslovenske zajednice u Beogradu počele pojavljivati višetomne knjižurine koje su kolektivno optuživale hrvatski narod za "genocidnost" i sva druga zla koje je Drugi svjetski rat posijao na prostore između Drave i Jadrana, hrvatska se javnost snbivala nad količinom notornih laži koje su tu bile otisnute.

Umjesto da onima koji su se pokušavali tome suprotstaviti ponude svu potrebnu stručnu i tehničku pomoć za lansiranje tih spoznaja u svijet, takvi su autori ostajali sami, neuspješno uvjeravajući razne državne službe i institucije kako nije riječ o njihovoj osobnoj promociji, nego o prvorazrednom nacionalnom interesu. Tako je krucijalna knjiga Vladimira Žerjavića o ratnim žrtvama čekala oko pet godina kako bi bila prevedena na engleski i francuski jezik, a i nakon izlaska iz tiska nije bila sustavno promovirana po hrvatskim diplomatskim predstavništvima. Brojni, pak, radovi o genezi velikosrpske ideje pokojnog akademika Ljube Bobana uopće nisu prevedeni na svjetske jezike, a gotovo je identična situacija i s ostalim hrvatskim autorima. Veliko je pitanje hoće li bolje sreće biti i spomenute knjige Ljubice Štefan i Josipa Pečarića."

Najuporniji zagovornik ideje da australski Hrvati omoguće tiskanje engleske verzije moje knjige bio je Blago Perić pa sam poslije nekoliko mjeseci prihvatio pokretanje takve akcije. Glavni pokretači u Sydneyu bili su upravo Blago Perić i Luka Laus. Iz Melbournea su se pridružili g. Pero Bošnjak i g. Sergio Marušić, a potom su se javili povjerenici akcije i iz drugih gradova. Akciju su nazvali "*Akcijom stoljeća*". Na Hrvatskom radiju Australija i na 3ZZZ ona je bila stalna tema. G. Blago Perić je o akciji govorio i na radijima u drugim australskim gradovima gdje žive Hrvati, pa i na državnom radiju u SBS, ali u Melbourneu, jer na SBS-u u Sydneyu hrvatsko državotvorstvo ne može proći. Pače, urednica tog programa je izborila da se program s SBS-a iz Melbournea, u dane kada se daje program tog radija za cijelu Australiju, ne čuje u New South Walesu!

Odaziv je bio iznad očekivanja i omogućio je izmjenu prvotno zamišljene akcije. Naime, kako je sam dvoboj s Bulajićem izazvao toliko zanimanje i oduševljenje među Australskim Hrvatima, prirodno se nametnula ideja da se "skine" s trake i uvrsti kao dodatak knjizi. To je i urađeno ljeti 2000. godine kada sam bio u Zagrebu i promovirao moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Kako sam još prije odlaska u Australiju dogovorio tiskanje tog razgovora u tjedniku "*Hrvatski Obzor*", to sam im ga poslao. Nije objavljen cijeli nego samo jedan dio. Međutim, u Zagrebu sam doznao da je Bulajić objavio novu knjigu i jedno poglavlje u njoj posvetio je mojoj knjizi, tj. tzv. "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Znajući koliko je gluposti bilo u njegovoj prvoj knjizi, znao sam da će biti i u ovoj, pa sam odlučio napisati i drugi dio "Srpskog mita o Jasenovcu", u koji

bih uključio i cijeli razgovor sniman za radio *Slobodna Europa*. U stvari, kako je još mnogo australskih Hrvata željelo kupiti knjigu, a kod editor je više nije bilo, voditelji akcije su tražili da krenem u drugo izdanje knjige. Ja sam to proširio i s izdanjem druge knjige. Tako je, na neki način, ta druga knjiga "dijete" akcije Australskih Hrvata za engleski prijevod moje knjige. Zato možda i naziv akcije - "*Akcija stoljeća*" i nije bez osnova. Bez te akcije sigurno ne bi bilo ni te moje knjige. Za razliku od prve knjige, koju je tiskana uz pomoć hrvatske države, sada na tako nešto nisam mogao računati jer je došlo do promjene vlasti u Hrvatskoj. Zato sam ovo drugo izdanje knjige, kao i prvo izdanje druge knjige tiskao sam, a australski Hrvati su kupiti dovoljno knjiga tako da su troškovi bili pokriveni. Zbog toga možemo slobodno reći da bez australskih Hrvata tiskanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu 2" doista ne bi bilo moguće.

Prirodno se nametnula i želja da obje knjige budu prevedene. Planirano je da će prijevod biti gotov dok traje moj posjet Australiji. Na žalost pokazalo se da to nije kvalitetno urađeno, tako da je promocija u Sydneyu odgođena za cijelu godinu dana.

J. Pečarić, *Pronađena polovica duše*, Zagreb 2002., str. 171-176.

ODRŽANO PREDAVANJE PROF. PEČARIĆA

Spremnost hrvatski tjednik, 20.04.1999.

Nakon proslave Desetog Travnja u novim prostorijama Hrvatskog društva Sydney u Puncbowlu (11.4.1999) Nikola Marinić, tajnik Međudruštvenog odbora predstavio je prof. Pečarića, a Mirjana Emina Majić, u čast gosta, recitirala je vlastiti sastav²³⁶. Iza toga je prof. Pečarić obratio nazočnim sljedećim riječima:

Predstavljanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" odvija se u vremenu kada je svijet suočen s najvećom izbjegličkom krizom u Europi nakon Drugog

---

²³⁶ HVALA VAMA PROFESORE

Hvala Vama na svemu dični Profesore,
Kog rodi Hrvatica majka uz Jadransko more,
Dični sine iz Hrvatske junačke Boke,
Gdje su lijepe djevojke, vitke crnooke.

Naš Sokole iz Bokeljskog gnijezda,
Sa istinom hrvatska si zvijezda,
Bulajića bijednog Ti si raskrinkao,
Sa istinom hrabro u obranu stao.

Sa ponosom pravim dične Boke sine,
Ti braniš pravicu mile Domovine,
Nije Tebi teško niti je tebi žao,
Lažovu Bulajiću smrtni si udar dao.

U trenu kad Bulajić lažne podatke čita,
Ti razbijaš laži Jasenovačkog mita,
Jer na tome mitu oni Hrvatsku tuže,
Al obrana prava trajati će mažda malo duže.

I stoga Profesore prkosno reci svima,
Da još junačkih kapetana naša Boka ima,
I kad sa Orijena surog klikne hrvatska Vila,
Bit će slavna Boka kao što je nekoć bila.

I stoga naprijed naš slavni Profesore,
Svevišnji sa neba nek rasvijetli tvoje zore,
A domovina mila ponosna je na sokolića,
Branitelja povijesne istine - Josipa Pečarića!

Poetessa
Mirjana Emina Majić.

svjetskog rata i u vrijeme kada NATO bombardira srpska sredstva masovnog ubijanja nesrpskog življa na području nekadašnje Jugoslavije. Svijet je blagonaklono gledao sve što se dešava i u Hrvatskoj i u BiH, možemo slobodno reći da je i pomagao nacističkom režimu Slobodana Miloševića, koji je nekažnjen, i mogao ići sve dublje u zločine. Umjesto da svijet kazni “balkanskog krvnika” odmah poslije Vukovara ili Srebrenice, on je u sudu u Haagu odvodio Hrvate koji su se borili za opstanak svoga naroda, za opstanak hrvatskih enklava u BiH, ili pak danas, upravo s početkom akcija NATO-a, objelodanjeno je da su željeli odvesti na taj sud, koji sam još prije više godina u jednom tekstu nazvao “Sramotni sud u Haagu”, i hrvatske generale koji su predvodili akciju “Oluja”, dakle akciju oslobađanja, i od UN proglašanih, okupiranih hrvatskih teritorija.

I ne samo to. Spominju i da se protiv predsjednika Tuđmana vrši istraga. Samim tim sami su sebe doveli u poziciju da se moramo upitati jesu li upravo, po njima Hrvati krivi i zato što su sačuvali te svoje enklave i što su oslobodili svoja okupirana područja, odnosno stvorili svoju državu. Jesu li interesi svjetskih moćnika bili nestanak hrvatskih enklava u Srednjoj Bosni i opstanak okupiranih područja u Hrvatskoj. A protiv hrvatske države su doista bili. Upravo takva njihova politika, kao i nedavna izjava predsjedateljice suda u Haagu u kojoj ona izjednačava balkanskog krvnika Slobodana Miloševića s predsjednicima Tuđmanom i Izetbegovićem, dakle izjednačava agresora s žrtvama, optužuje svjetske moćnike da su upravo oni pomagali Miloševića u ostvarenju njegovih zločina. Valjda zbog tog suučesništva nitko od njih ni danas ne spominje da su prva etnički očišćena područja bila upravo okupirana hrvatska područja.

Do današnjeg dana se oni u Hrvatskoj više brinu za Srbe, koji su poslije napravljenog genocida i pobjegli s teritorija koja su bili okupirali. Oni su njima žrtve, a ne stvarne žrtve etničkog čišćenja s početka rata. Kao da te žrtve za njih i ne postoje. Kao da su zaboravili činjenicu da su prvi genocid Srbi napravili u Hrvatskoj! Sjetimo se samo Vukovara i četničke pjesme koju je cijeli svijet vidio i čuo preko malih ekrana:

*“Slobodane šalji nam salate
Mesa ima, klat ćemo Hrvate.”*

A u pripremanju srpskog pučanstva za taj genocid nad susjedima Hrvatima, kasnije Hrvatima i Muslimanima u BiH, i danas na Kosovu, ogromnu ulogu imao je upravo “srpski mit o Jasenovcu”, mit po kome je broj žrtava u Jasenovcu bio mnogostruko uvećavan. Spominjalo se 700,000 žrtava, pa i do 1,500,000, a Srpska Pravoslavna Crkva je govorila o “najvećem srpskom gradu pod zemljom”. A što kažu sprovedeni popisi žrtava? Naime, prvi popis žrtava logora Jasenovac načinjen je 1946. g. Tada je popisano s teritorija tadašnje Hrvatske (dakle bez teritorija Bosne i Hercegovine) 15,792 žrtve Jasenovca, uz 2,927 onih iz Stare Gradiške.

To nije smetalo “Zemaljskoj komisiji NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača” da izađe s brojkom od ‘500-600,000’ ubijenih logoraša! Kada je 1964. g. tadašnja Jugoslavija željela dobiti ratnu reparaciju od

Njemačke napravljen je popis žrtava za cijelu Jugoslaviju (597,323 žrtve), a za Jasenovac je bilo utvrđeno 49.874. Popis je proveden u listopadu i studenome 1964. i na njemu je radilo 30,000 ljudi. Samo u Hrvatskoj je na tom popisu radilo 7,500 popisivača. Kada je ustanovljeno da je broj žrtava na cijelom području Jugoslavije nekoliko puta manji od proklamiranih 1,700,000, a u Jasenovcu više od deset puta manji od spomenutih 500-600,000, da ne spominjemo one brojke s kojima su govorili Srbi, i ne samo oni, popis je sakriven od javnosti. Pri tome je jasno da na popisu poneko može i nedostajati, a ima ih, što je već utvrđeno, i koji nisu uopće stradali u Drugom svjetskom ratu ili su stradali na nekom drugom mjestu. A da ne spominjemo očitu činjenicu da je tadašnjoj državi bilo itekako stalo da dobije što veću reparaciju, pa je vjerojatnije da je brojka veća od stvarnog broja žrtava. A koliko je tamo pokopano i žrtava s Križnog puta hrvatskog naroda?

To nam najbolje svjedoči, naravno nesvjesno, jedan Srbin dr. Srboljub Živanović koji u glasilu svog fakulteta u Novom Sadu 1989. g. piše kako je početkom šezdesetih bilo odlučeno da se prije izgradnje spomenika u Jasenovcu istraži teren, a o pronađenim žrtvama on kaže: "Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila svetle komponente, najvjerojatnije slovenskog porekla. Znači u toj rasi nije bilo Jevreja i Cigana. Ostaci tekstila i stvari govore da se radi o našem seoskom življu." Očito je da ti ljudi plave kose nisu bili ni Srbi već Hrvati. Hrvati s križnog puta. Još su živi svjedoci koji to potvrđuju.

Podnaslov moje knjige je: "**Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima**". Zašto? Zato što su logori slični Jasenovcu postojali i u Srbiji. Dapače u samom glavnom gradu Srbije - u Beogradu! Samo u beogradskim konclogorima "Sajmište" i "Banjica", a bilo ih je više, ubijeno je tijekom Drugog svjetskog rata mnogo više ljudi nego u Jasenovcu. A o tim logorima se uopće ne govori. A radi se o logorima u glavnom gradu jedne države. Pri tome je logor "Sajmište" bio "judenlager", dakle logor isključivo za Židove. Taj logor danas u Beogradu nije ni obilježen! I to izgleda nikome ne smeta. A iz njega, kao ni iz "Banjice" niti jedan Židov nije izišao živ! Logoraši su ubijani čak i po ulicama grada Beograda. Evo kako to opisuje Philip Cohen u knjizi "Serbia's secret war: propaganda and the deceit of history": "Mjesec dana kasnije, u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke. Između ožujka i svibnja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno židovskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju.

U jednom činu, naizgled ljubaznom, deci su čak davane bombone. Sa ispuhom cijevi koja je usmjeravala ispusne plinove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi. Iako žrtve unutar Sajmišta nisu imale pojma o svojoj sudbini izvan logora, plinsko vozilo je jedva mogla biti tajna, bilo za srpsku policiju ili građane Beograda, pošto su lupanja po vratima vozila ili prigušeni krici žrtava dolazili iz neobičnih vozila." Takvo konačno rješenje dovelo je do toga da je Beograd postao prvi veći grad u porobljenoj Europi "očišćen od Židova - judenfrei", i to još 1942. godine, a poznato

je, recimo, da je naredne 1943. osobno Himler dolazio u NDH jer je bio nezadovoljan tamošnjim rješavanjem "židovskog pitanja"!?

A to "konačno rješenje" zazivali su sami Srbi i antimasonskom izložbom, i Apelom srpskom narodu - apelom za kolaboraciju njihovih najviđenijih ljudi (njih 545: prva tri potpisa su od tri člana Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, a mnogi od potpisnika su u Titovoj Jugoslaviji postali članovi Srpske Akademije Nauka i Umjetnosti, postali dobitnici mnogih nagrada ili čak beogradske ulice nose njihova imena). To "konačno rješenje" zazivali su Srbi i zabranom prelaska Židova na pravoslavlje od SPC, i antižidovskim markama, i u novinama i u knjigama. Kako je to izgledalo pokazuje knjiga dr. Lazara Prokića "Jevreji u Srbiji" tiskana 1941. g. u Beogradu koja završava ovako: "stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!" I doista, Židovi nisu bili daleko od njihovih očiju. Logori su bili u Beogradu. Ubijani su po ulicama Beograda. Grobišta su i njima i drugima bila na raznim mjestima na području grada. Sami Srbi računaju da je u Beogradu pobijeno nekih 160,000 ljudi. Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države za koji slobodno možemo reći da je bio grad konc-logor! Slobodno možemo reći: "Balkanski Auschwitz" je Beograd, a ne Jasenovac kako su tvrdili!

A kako je tako nešto bilo uopće moguće? Jednostavno, Nedićeva vlada i Srpska Pravoslavna crkva vjerovala su u Hitlerov "novi svjetski poredak" pa su činile sve da bi stvorili Veliku Srbiju u okviru tog poretka. Još je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas sveti Nikolaj u SPC) 1935. g. u knjizi "Nacionalizam Svetog Save" tvrdio da je Sveti Sava, dakle tvorac SPC, preteča Hitlera.

G. Ljubica Štefan u svojim knjigama i g. Cohen ukazali su i na činjenicu da su postupci srpskih vlasti bili slični počev od Karađorđa sve do današnjih dana, što potvrđuje i srpski židov Filip David u knjizi "Jesmo li čudovišta" tiskanoj u Sarajevu 1997. godine. Dakle Srbi svoju genocidnu politiku sprovode još i prije stvaranja Jugoslavije, pa i prije Garašaninovog "Načertanija" iz 1844. godine. U knjizi su dani mnogi podatci o genocidu koji su Srbi sprovodili prema svim narodima na tom području i prema Hrvatima, i prema Muslimanima, i prema Albancima, i prema Makedoncima i prema Crnogorcima. Pri tome su upravo današnje žrtve - Albanci - često bili meta te genocidne politike.

U knjizi su dana i poznata svjedočenja o takvim zločinima koje je, na primjer, napravila Srpska vojska u Balkanskim ratovima. Tako Srbin Dimitrije Tucović opisuje "Pokolj u Ljumi": "Za dva sata selo je bilo potamanjeno... Plotuni su poobarali žene koje su držale odojčad u naručju; pokraj mrtvih majki drala su se njihova dečica koja su slučajno bila pošteđena kuršuma; ... žene su se porađale od straha. Za dva sata potamanjeno je 500 duša." O istom pokolju pisala je i britanska ratna dopisnica i bolničarka Edith Durham. Ona opisuje i srpska zvjerstva u selu Arzi, tj. kako su se "zabavljali krvarenjem bespomoćnih žrtava do smrti. (...) Načinili bi mali rez na ručnim zglobovima i laktovima i na vratovima,

tako da bi im trebalo više vremena za umiranje.” I onda bi “plesali oko umirućih žrtava i oponašali njihove posljednje trzaje”.

Gospođa Durham spominje i Kosovo! Spominje jednog srpskog oficira koji je ispričao jednom ljekaru kojeg je znao, da je pomagao u zakopavanju živih ljudi na Kosovu. A poznato je i izvješće Leona Trotskya u kome spominje srpskog svjedoka Balkanskog rata u Makedoniji, koji je opisao kako su cijela albanska sela pretvorena u “stupove vatre”, četničku kampanju pljačkanja i ubijanja turskih i albanskih civila i prizor albanskih leševa bez glava, nagomilanih ispod glavnog mosta na rijeci Vardar u centru Skopja, glavnog grada Makedonije.

Vidjet ćemo što je stvarni cilj sadašnjeg rata u Jugoslaviji. Žele li svjetski moćnici samo ojačati Miloševića, kroz čišćenje Kosova od većinskog Albanskog pučanstva, ili ga doista žele kazniti. To ćemo vidjeti tek onda kada budemo vidjeli rezultat današnjeg rata. Pa nedavno i New York Times optužuje Clintona tvrdeći da je bombardiranje Jugoslavije samo “televizijska predstava”.

Zabrinjava i činjenica da je CIA predviđjela zločinačku Miloševićevu politiku deportacija Albanaca, ali su Clintonovi savjetnici to predviđanje potpuno ignorirali! Slučajno? Pa bombardirali su Srbe i u BiH, a onda im dali polovinu te države.

Jesu li svjetski moćnici napokon svjesni gdje je osnovni problem na tim prostorima i zašto su Srbi uopće spremni činiti takve užasne zločine. Evo kako im to objašnjava g. Philip Cohen u “Vjesniku” od 27. travnja 1998. g.: “Vrlo mi je teško to reći, no religija Srba nije uopće kršćanska. To je osvajanje teritorija i etničke čistoće, i ove formulacije su sličnije nacizmu nego kršćanstvu. Pogledajte srpsku kulturu. Pogledajte srpske djedove - totalna nepismenost.

Takvi djedovi svoje sedmogodišnje unuke na guslama podučavaju epovima o Kosovu, klanju, koptanju očiju, vađenju utrobe ... sve detalje. Dijete od malena sluša te priče o silovanju, ubojstvu, sadizmu, u jednom - nekrofilija. Kada biste mi rekli da neki pojedinac ovako nešto ima u glavi, rekao bih da je to bolestan čovjek, no ovdje se radi o jednoj kulturi.”

Da g. Cohen je potpuno u pravu. Dovoljno je pogledati srpske narodne pjesme, koje su i danas osnova obrazovanja u njihovim školama. Recimo, sestra Leke kapetana pogrdila je Marka Kraljevića, i odmah slijedi njegov odgovor:

*Ljutit Marko, pa se pridruo,
jednom kroči i daleko skoči,
i za ruku dofatit đevojku,
ostal pinjal vadi od pojasa,
ods'eče joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,
a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce.*

A ona ga je samo “pogrdila”. A kako izgleda zahvalnost na srpski način najbolje se vidi u čuvenoj srpskoj narodnoj pjesmi “Marko Kraljević i Musa

Kesedžija”. Ovako on plaća Novaku Kovaču zato što mu je ovaj iskovao dobru sablju:

*“Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!”
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods’ječe mu ruku do ramena:
“Evo, sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore”.*

Istovjetnu zahvalnost pokazat će Srbi poslije Drugog svjetskog rata prema blž. Stepincu za sve ono što je učinio za njih tijekom tog rata.

Za nadati se je da se ipak danas ne radi o unaprijed dogovorenoj predstavi, i da će napokon Srbija doista biti kažnjena za sve zločine počinjenje samo u ovom stoljeću. Gore opisani su samo djelići u tim stravičnim zločinima, koje je počinila, kako sam rekao još 1992. g. na demonstracijama ispred Parlamenta u Melbourneu - “velikosrpska tehnologija zla”!

Nakon ovog vrlo uspješnog izlaganja prof. Pečarića pružila se prilika nazočnima za postavljanje pitanja i osobni razgovor s predavačem.

Isto tako sve knjige su bile rasprodane, te po želji izraženoj od većeg broja osoba, svakako je potrebno dopremiti izvjesni broj knjiga za koju vlada veliki interes u ovdašnjoj hrvatskoj zajednici.

Prof. Pečarić sa suprugom Ankicom pozvan je po predstavnicima Hrvatskog međudruštvenog odbora NSW na priređenu zakusku. Ostajemo zahvalni prof. Pečariću, u nadi da će biti još prilike za ugodan susret i razgovor sydneyjskoj zajednici

J. Pečarić, Pronađena polovica duše, Zagreb 2002., str. 192-199.

DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA

Svake od proteklih deset godina imao sam zadovoljstvo biti među Hrvatima Australije. Ne jednom rekao sam da su mi oni i pomogli pronaći onu polovinu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji učeći me u školi, i ne samo u njoj, najcrnijim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji. Evo desetu godinu imao sam zadovoljstvo posjetiti i družiti se s našim ljudima u Australiji i sudjelovati u mnogim njihovim radio programima. Vjerojatno nikad tako intenzivno kao sada, jer sam promociju knjige "Serbian myth about Jasenovac" održao u skoro svim većim australskim gradovima. Redom: Newcastle, Sydney, Wollongong, Canberra, Brisbane, Melbourne, Geelong, Perth i Adelaide.

Najzaslužniji za veliki uspjeh akcije za englesku verziju mojih knjiga o srpskom mitu o Jasenovcu sigurno je g. Blago Perić iz Sydneya. On je i njen inicijator, zajedno s g. Lukom Lausom s Hrvatskog radija Australija. Blago me je i dočekao u Sydneyskoj zračnoj luci u srijedu 25. srpnja 2001. Kao i drugima kojima je organizirao boravak u Australiji i meni je priredio pakleni program. Već istog dana bio sam gost na hrvatskom programu radija Sydney 2000, a sutradan, pošto smo dočekali gđu Suzanne Brooks Pinčević i njenog muža Gašpara Pinčevića, i na Hrvatskom radiju Australija. Naši zovu i s radija u Canberry. Prva promocija bila je u petak 27. srpnja u Newcastleu, gradu koji se nalazi nekih 180 km na sjeveru od Sydneya. Povjerenik akcije u ovom gradu u kome hrvatska zajednica nije velika bio je Luka Tomljenović. Dan je bio kišovit. U hrvatskom domu govorili smo Blago, Suzanne i ja. Međutim, prodano je više knjiga nego što se moglo očekivati, tako da se dalo odmah naslutiti da će ih biti malo jer čekalo nas je još dosta promocija.

Promocija u Sydneyu, koju je i organizirao i vodio sam g. Perić u Hrvatskom klubu u Punchbowlu, bila je doista nešto posebno. To je jedina promocija knjige za koju znam za koju se plaćala ulaznica, a bilo je nazočno više od 300 ljudi, a među njima i braća Franović. O autoru i knjizi govorili su g. Branimir Miller, odpravnik poslova RH u Canberri, g. Ante Cicvarić, konzul RH u Sydneyu, g. Marijan Bošnjak, istaknuti hrvatski djelatnik iz Melbournea i komentator *Hrvatskog Vjesnika*, hrvatskog radio programa 3ZZZ iz Melbournea i Hrvatskog radija Australija iz Sydneya, odvjetnik iz Sydneya David Clark, Suzanne Brooks Pinčević iz Aucklanda (Novi Zeland), autorica knjige "Britain and the Bleiburg Tragedy", g. Fabijan Lovoković, glavni urednik *Spremnosti*, g. Perić i ja kao autor. Mirjana Emina Majić je pročitala svoju pjesmu "Hvala Ti viteže hrvatske istine", a nastupila je Hrvatska folklorna grupa "Lindo". "Hrvatski Sokolovi" su svojom svirkom neumorno zabavljali goste sve do zore.

O samoj promociji izvijestile su iscrpno sve novine australskih Hrvata: *Nova Hrvatska*, *Hrvatski Vjesnik* i *Spremnost*, a snimljena je i kazeta. Tako je u *Hrvatskom Vjesniku* od 3. kolovoza 2001. objavljen tekst "Što bi se tek dogodilo da je Hrvatska izgubila i ovaj rat?" u kome je dan i cijeli govor g. Bošnjaka. U

Spremnosti od 31. srpnja prva vijest na naslovnici bila je "Izvanredno uspješna promocija knjige prof. Josipa Pečarića u Sydneyu", a u istom broju dan je i govor Suzanne Brooks-Pinčević (ona je, kao i Clark, knjigu predstavila na engleskom jeziku). O samoj promociji više je pisano u broju od 7. kolovoza ("Predstavljanje knjige Josipa Pečarića u Sydneyu - vrhunski uspjeh godine!") u okviru kojeg je dan i moj govor.

Nekoliko sati spavanja i već je trebalo krenuti za Wollongong gdje je promocija bila poslije ručka koji je organizirala Hrvatska Demokratska Zajednica. S obzirom na veličinu hrvatske zajednice u ovom gradu je akcija bila najuspješnija. Osim Perića koji je i sam dolazio, najzaslužniji su svakako povjerenici gospoda Ilija Trlin i Ivan Oštarić. Na promociji su govorili Blago Perić, g. Josip Ocvik, predsjednik HDZ, g. Branimir Miller, Suzanne Brooks Pinčević, Marjan Bošnjak i ja. I ovdje sam, kao i u Sydneyu, upozorio da sud u Haagu preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju oduzimanja hrvatskom narodu prava na vlastitu državu. Optužnice hrvatskih generala i Bulajićeva knjiga nalikuju kao jaje jajetu. A hrvatska vlast ih je prihvatila!

Jedan naš čovjek me je upitao smijem li svoj govor pročitati ili objaviti u Hrvatskoj.

- Ako čitate *Hrvatsko slovo* onda znate da se tako nešto u *Slovu* može objaviti. Može i u *Fokusu*. Naravno u režimskim novinama ne.

U stvari samo pitanje govori najbolje o tome kako naši ljudi vani ne prave razliku između nekadašnje komunističke vladavine i današnje vlasti bivših komunista.

Poslije promocije snimam intervju za hrvatski program njihovog radija, a potom je slijedio povratak u Sydney. Zovu i s radiju 3ZZZ u Melbourneu.

Dva slobodna dana u Sydneyu ostaju za posjete. Sigurno ću pamtiti boravak kod g. Tomislava Lešića. Morali smo primiti i njegovu donaciju za akciju, a kasnije je poslao svoju donaciju i za moju slijedeću knjigu "Pronađena polovina duše" čiji podnaslov sve govori o samoj knjizi: "Deset godina s australskim Hrvatima". Svoju donaciju za novu knjiga još na samoj promociji u Punchbowlu dao je i g. Vinko Arapović. Pamtit ćemo i posjet Hrvatskom konzulatu zbog ugodnog razgovora s našim konzulom g. Cicvarićem.

Prije odlaska za Canberry jedan događaj koji me je asociirao na Hrvatsku. Iz Melbournea s državnog etničkog radija SBS snimali su razgovor sa mnom. Snimljen je tek u trećem pokušaju. Slušamo ga baš dok smo bili u posjeti g. Lešiću. U stvari slušamo ono što je ostalo nakon - cenzure. Od snimljenih dvadesetak minuta moglo je u eter ići samo nekih pet minuta. Doista kao u Hrvatskoj: u državnim medijima nikakvo Hrvatstvo nije dobrodošlo. Kao i u Hrvatskoj gdje su u državnim službama poželjniji jugonostalgičari, kažu mi i da je ovdje na radiju SBS za hrvatski program glavna osoba koja je tijekom Domovinskog rata radila u JAT-u. Iako, kažu po australskim zakonima taj program može uređivati bilo tko, ipak tako nešto imaju samo ovdášnji Hrvati. Sve

to me je podsjetilo i na pokojnog predsjednika - vjerojatno nigdje u svijetu nije bilo veće slobode medija nego u njegovoj Hrvatskoj.

U Canberry smo u srijedu 1. kolovoza 2001. Prvo smo posjetili Veleposlanstvo, gdje nas je primio, u odsutnosti veleposlanika g. Iblera, g. Miller, koji je kasnije zajedno s Suzanne, Blagom i sa mnom sudjelovao na promociji knjige u Hrvatskom nacionalnom domu O'Connor. Raduje me susret s povjerenicima, ponovni susreti s g. Ivanom Grbavcem, koji je sam za akciju poklonio tisuću dolara, kao i našim "prvim veleposlanikom" g. Marijom Despojem. Voditeljica programa u Canberri bila je gđa Jasna Putica.

U Canberry se rastajem od Blaga, Suzanne i Gašpara. Dalje idem sam. U Brisbane sam kod povjerenika Jaga Bojčića. Zovu me s hrvatskog programa radija u Geelongu. Promociju, u petak 3. kolovoza 2001. veoma uspješno vodi g. Ante Leko, a prije odlaska za Melbourne gost sam na radiju koji vodi povjerenica akcije gđa Valerija Grugan. I Marko Jurica se pridružuje donatorima za knjigu "Pronađena polovina duše".

U Melbourneu sam stigao u subotu 4. kolovoza 2001. Predsjednik HSK i povjerenik Sergio Marušić me sačekao i odveo kod g. Draga Galovića, gdje sam i ranije znao boraviti. Sergia, Draga i njegovu ženu Zdenku znam još s kraja 1992. s ovdašnjeg hrvatskog radija. U siječnju 1993. napravili su samnom intervju koji je i tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku". I od tada nije bilo godine u kojoj nisam nastupao na radiju 3ZZZ. Zdenka je na njemu u utorak i četvrtak rano ujutro prije posla, i u nedjelju uvečer od 20 do 22 sata. A kad nije na radiju "skida" vijesti za radio. Iste večeri smo u Hrvatskom katoličkom centru "Sv. Leopold Bogdan Mandić" u Sunshineu, gdje gostuje predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. Raduje me posebno ponovni susret s velečasnim Josipom Vranešom, jer sam dva druga naša svećenika iz Melbournea velečasne Mata Križanca i Ivicu Zlatunića nedavno sreo u Zagrebu. Nešto kasnije Vraneš će postati jedna od glavnih meta napada hrvatskih vlasti jer nije otkazao onima koji su rezervirali dvoranu u Centru, kada se ministru Piculi prohtjelo da baš u toj dvorani ima svoje predavanje. Nije dugo trebalo da i Ministar nauči da u svijetu postoje neka pravila igre koja se moraju poštivati. Tako je morao otkazati puno planiranog da bi se sastao s australskim ministrom ne ondje gdje je on mislio (u Canberri), već tamo gdje je to htio australski ministar (u Adelaideu).

Promocija knjige je organizirana u sklopu proslave Dana domovinske zahvalnosti u Hrvatskom katoličkom centru u Springvaleu. Na misi je velečasni Ivica Zlatunić, koji se vratio iz Domovine, pozdravio i g. Sanadera s obitelji i mene. Tako doznajem da je on slušao izravno moj razgovor s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Na samoj proslavi bilo je nazočno oko 500 naših ljudi. Naravno, glavni događaj je bio nastup predsjednika HDZ-a. Kao i prethodne večeri nazočan je i član australskog parlamenta dr. Andrew Theophanous.

Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992.-1993. godine, kada sam na poziv sveučilišta La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i puno poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam

i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju suorganizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Professore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji.

Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.

Teško se odvojiti od dragih prijatelja s kojima sam proveo mnoge ugodne trenutke zajedno pa smo te večeri jedva stigli na hrvatski program radija 3ZZZ. Sudjelujemo Sergio Marušić, Marijan Bošnjak i ja.

Sutradan sam s Dragom kod dragih prijatelja Slavka Keserovića i njegove supruge Ankice. Uvečer smo bili ponovo u Sunshineu, gdje su predstavnici raznih ogranaka HDZ-a imali oproštajnu večeru sa svojim predsjednikom. Pitao sam se jesmo li došli nepozvani. Možda i jesmo, ali aplauz kojim smo dočekani pokazao je da nismo neželjeni gosti. Rano ujutro ponovo na radiju 3ZZZ. Poslije nastupa posjet Hrvatskom konzulatu i razgovor s generalnim konzulom g. Šikićem. Potom ručak u Hrvatskom klubu "Dr. Ante Pavelić", i večera kod Sergiovih.

Srijeda je rezervirana za Geelong. Promocija je u Hrvatskom nacionalnom domu "Kardinal A. Stepinac" koji veoma uspješno vodi g. Josip Pavlović. On i sudjeluje u promociji knjige. Raduje i ponovni susret s velečasnim Gnječem. Upoznali smo se negdje davne 1993. godine na sastanku tadašnjeg Međudruštvenog odbora Melbournea, kada se skupljao novac za Hrvatski konzulat i rezidenciju generalnom konzulu. Da, strašno mi je i pomisliti koliko su ti naši ljudi ulagali sebe u stvaranju hrvatske države, a danas kao da su ponovo "neprijateljska emigracija".

Četvrtak sam ostavio za nenajavljen posjet kolegama matematičarima s Melbourneškog sveučilišta. Tu su suradnici Profesor emeritus Bert Mond, Assoc. Profesor Jerry Koliha, i Kolihin i moj doktorant Don Handley, jedini Australac sudionik u našoj akciji. Sveučilište Victoria nisam ni namjeravao posjetiti jer sam tamošnje suradnike susreo nedavno u Temišvaru (Rumunjska) gdje sam organizirao internacionalnu konferenciju iz matematičkih nejednakosti. Nije bilo nikoga, a znao sam što će me čekati kada nađu poruke koje sam im ostavio: e-mail poziv da se vratim u Melbourne i boravim jedan tjedan s njima. Nisam prihvatio - ovaj moj posjet treba ostati samo posjet australskim Hrvatima. Još večera kod

Dragovih roditelja i više nije bilo vremena za posjete ostalim prijateljima u Melbourneu.

U Perthu sam od petka 10. kolovoza do ponedjeljka 13. kolovoza. Gost sam predsjednika HSK g. Stjepana Asića i predsjednika Hrvatskog centra g. Frana Podruga. Gostujem i na oba tamošnja hrvatska radio programa. U subotu sam gost na zabavi povodom 24 obljetnice Hrvatskog centra. Raduje me posebno susret s velečasnim Čabrajom o kojemu sam tako mnogo lijepoga čuo. U toj australskoj državi su i dvoje Hrvata u Parlamentu. Tako nazočne pozdravlja članica Parlamenta Ljiljana Ravlich kao izaslanica premijera Zapadne Australije. Nazočnom zamjeniku premijera Zapadne Australije Mr. Eric Ripper poklanjamo jedan primjerak knjige. Među uzvanicima iz Perthu bila je nazočna i konzulica Republike Hrvatske gđa Ana Modun, kao i gradonačelnik Fremantlea g. Peter Tagliaferri sa suprugom. Kako je g. Pero Bošnjak svoj primjerak već poslao Carli del Ponte, očito se distribucija knjige tako nastavlja. I zamišljeno je da je dobiju političari, povjesničari, knjižnice, sveučilišta, židovske zajednice, katolički svećenici i svi oni za koje Hrvati diljem svijeta misle da je trebaju imati. Promocija je u nedjelju poslije podne. Knjiga je već u Geelongu ponestalo. Ovdje i za Adelaide ostali su samo primjerci za donatore.

U Adelaideu gdje je promocija održana u petak 17. kolovoza u Hrvatskom klubu, na promociji govorimo g. Aron Varga i ja. I ovdje, kao i u svim drugim gradovima, osim u Sydney i Melbourneu gdje tako nešto nije ni bilo predviđeno, ima mnogo pitanja nazočnih. U Adelaideu sam sve do 24. kolovoza. Ali svaki dan sam s dragim prijateljima, obiteljima Varga, Abramović, Poznik, Bonomo . Posebno me je iznenadio velečasni Luka Pranjić, kada mi je poslije posjete župnom domu darovao CD sa svojim pjesmama. Na sam dan promocije i jedan tužan događaj - posljednji ispraćaj Velikog župana za Gospić Josipa Bujanovića, poznatog "popa Jola".

24. kolovoza u Sydneyu u Punchbowlu održao sam i Javnu tribinu. Tako sam mogao pružiti priliku i Hrvatima Sydneya da mi mogu postavljati pitanja. Teme Tribine bile su: Hrvatska danas i Hrvati Boke kotorske i Bosne i Hercegovine. Tom prigodom sam od HOP-a dobio prigodnu značku koju oni dodjeljuju onima za koje smatraju da su dali značajniji doprinos borbi za hrvatske nacionalne interese. To me posebno obradovalo s obzirom na činjenicu da ja nisam član HOP-a. Ali kao i da jesam, jer je poznato da se zalažem za jedinstvo svih hrvatskih državotvornih snagu u obranu opet nam ugrožene Domovine.

U subotu sam imao posljednje druženje s povjerenicima iz Sydneya i Wollongonga na farmi g. Ivana i gđe Matije Oštarić. Svedeni su računi same akcije. Pokazalo se da je bila veoma uspješna, pokriveni su svi troškovi, a ostalo je i za slanje novih pošiljki knjiga i za Australiju, a i ne samo u nju. Iako je povjerenicima trebalo biti poznato, ipak ih je iznenadila činjenica da cjelokupan novac zarađen prodajom knjiga, dakle i moj autorski honorar ili nešto slično, također ulazi u akciju za distribuciju i daljnje promocije knjiga. Prodajom knjiga - za nadati se je - moći ćemo ići i na novo izdanje. A što više knjiga bude distribuirano, to bolje. U nedjelju poslije mise poklanjamo knjigu velečasnom

Marjanu Glamočaku, dajem dugačak intervju za SBS (rečeno je da će biti emitiran u dva nastavka) i odlazimo na druženje sa članovima Sydneyskog AMAC-a. Lijepo druženje s bivšim studentima Zagrebačkog sveučilišta, i prigoda za oproštaj od konzula g. Cicvarića. Nazočne smo i pozdravili g. Cicvarić i ja. Koristim prigodu što je tu i prof. Luka Budak da podsjetim na moj boravak u Sydney od prije 5-6 godina kada sam na sastanku Hrvatskog svjetskog kongresa, reagirao na opetovanu tvrdnju: Rat je gotov. Iako sam bio gost morao sam upozoriti da smo mi još uvijek u ratu, istina ne oružanom, ali u jednom prljavom ratu koji vode svjetski moćnici i koji je vjerojatno opasniji po opstojnost hrvatske države od onog oružanog. Tada je moju tvrdnju podržao i tadašnji hrvatski veleposlanik dr. Jozo Meter. Naravno, profesor Budak se dobro sjeća tog događaja.

Sve svoje nastupe započeo sam s pričom o promociji moje knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*. Tada sam knjigu poklonio gđi Ankici Tuđman ispričavši jednu zgodu s hrvatskog programa radija u Melbourneu daleke 1992. godine:

- Kroz cijelu svoju povijest, a posebice u ovom ratu, Hrvati su pokazali da su najhrabriji narod na svijetu. Znete li, tko je jedino na svijetu hrabriji od Hrvata?.

- !?

- HRVATICE!?"

U izvješću s promocije u Melbourneu izdvojen je na radiju SBS upravo taj dio.

Inače, moji govori, i onaj u Sydneyu, koji sam modificirao u nastupima u Canberry, Brisbaneu, Melbourneu i Perthu, i oni u Geelongu, Adelaideu, Newcastleu i Wollongongu bili su, kao što je već rečeno, uvjetovani najnovijim Haaškim optužnicama koje su bjelodano pokazale da ulogu srpskog mita o Jasenovcu, dakle dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda, a time osporavanje njegovog prava na vlastitu državu, danas preuzima sud u Haagu. Optužnice su samo dale još veći značaj ovoj akciji australskih Hrvata. Svatko tko je pročitao Bulajićeve knjige uvjerit će se u istinitost naslova mog govora iz Adelaidea (*Spremnost*, 21. kolovoza 2001.): "Carla del Ponte - učenica dr. Milana Bulajića". Naravno, ukazao sam i na činjenicu da očita težnja svjetskih moćnika za prekrajanjem najnovije povijesti aktualizira preispitivanje povijesti Drugog svjetskog rata. Jer kada su u stanju tako izokrenuti povijest u ratu u kome je Hrvatska bila pobjednik, što su sve mogli učiniti kada je NDH bila gubitnik? Naravno, ukazivao sam i na to da ovakve optužnice u stvari pokazuju i dokazuju suodgovornost mnogih u svijetu u srpskom genocidu nad Hrvatima u Domovinskom ratu. A sve u cilju rušenja neovisnosti naše države i uvlačenja u novu Jugu, Balkaniju ili nešto slično gdje će Srbi moći voditi glavnu riječ. Na tom pravcu je i govor na tribini u Sydneyu koji je tiskan u *Spremnosti* od 28. kolovoza 2001.

Hrvatima Australije je dobro poznato da ja sud u Haagu nazivam bordelom. Jer on to doista i jeste. Najnoviji dokaz tomu dao je HONOS u svom Priopćenju od 29. kolovoza 2001. u kome stoji:

"U MORH-u postoji zapisnik razgovora iz 1998. godine, prigodom posjeta generala Clarkea Zagrebu. Tada je taj tadašnji zapovjednik NATO-a doslovno rekao: 'Znadete, jako cijenim vaše Oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina'. Pritom je ,dakako, mislio na Oluju, Maestra i Južni potez)."

Onaj koji je čuo, ili pročitao o čemu sam govorio na promocijama, radijima ili na toj tribini prepoznat će to u vijestima Hrvatskog informativnog centra od 27. kolovoza 2001.: "SRPSKI "VERITAS": HAAŠKI SUD POMAŽE OBNOVU "REPUBLIKE SRPSKE KRAJINE". Evo te vijesti u cjelini:

"Haaško suđenje hrvatskim generalima predstavlja šansu za Srbe, to je sjajna prilika da legitimnim sredstvima obnovimo Republiku Srpsku Krajinu", izjavio je Savo Štrbac za srpski "Nedeljni telegraf". Predsjednik organizacije Veritas, koja se bavi sastavljanjem optužbi protiv Hrvatske, priznaje da se optužnicom protiv generala Ante Gotovine, koju je potpisala Carla del Ponte, "piše jedna nova povijest, tako da će na suđenju biti smješten među krivce izravno i mrtvi predsjednik Franjo Tuđman, a domovinski i obrambeni rat pokazati kao zločinački i agresorski". Savo Štrbac je naglasio da je Haag prvi puta službeno priznao Krajinu kao "državu" s vlastitom vojskom, pa da bi se na osnovu toga mogla uspostaviti takozvana republika srpska "Krajina".

Naravno, ne treba uopće ni sumnjati da to o čemu govori Štrbac nisu odavno znali Račan i drugovi. Pače, njihovi postupci to itekako potvrđuju. Istina je da je bivša vlast prihvatila ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu. Hrvatski časnici su i dragovoljno otišli u Haag. Obećavana su i njima i hrvatskoj vladi brza i poštena suđenja. A hrvatska vlast se itekako znala usprotiviti Haagu kad je počelo bivati jasno da poštenje ne stanuje u Haagu. Tako se usprotivila i nalogu da pok. Ministar Šušak svjedoči u Haagu, i namjeri da Haag bude nadležan za akcije "Bljesak" i "Oluju". Ne čudi onda da se s presudom generalu Blaškiću čekalo sedam mjeseci. Čekalo se da umre Tuđman i da na vlast dođe "šestorka". I onda je Blaškić osuđen na 45 godina robije. Osnova u njegovoj osudi bila je "AGRESIJA RH na BiH". Nova hrvatska vlast nije ni pokušala sakriti svoje zadovoljstvo tom formulacijom. Pa oni su kao oporba uvijek o tome i govorili. Zato su, unatoč demonstracijama u zemlji, požurili s donošenjem Deklaracije o suradnji sa Haagom. Njome se priznaje Haagu nadležnost za operacije "Bljesak" i "Oluju". Očito i zašto. Pa kada je Haag mogao osuditi nekoga na 45 godina robije za izmišljenu agresiju na BiH, treba im omogućiti izmišljanje još jedne "AGRESIJE": RH na "Republiku Srpsku Krajinu".

Pripreme su bile izuzetne. U kratkom roku skoro svi mediji su postali režimski. Napadnuti su časnici, generali, invalidi Domovinskog rata. Sotoniziran je Otac hrvatske države. Deset godina hrvatske države postali su "deset godina mraka". Odigrana je i igra s generalom Stipetićem, uhićen Norac. Naravno, nije sve išlo glatko. Reakcije branitelja, biskupa, generala, sportaša, naroda prisilile su ih da donesu Deklaraciju o Domovinskom ratu. Uostalom, zašto i ne kada je ionako neće poštivati. Pusićka javno i govori ono što oni misle. Stižu osude Kordiću i Čerkezu. Nova vlast koju sada obavezuje usvojena Deklaracija o

Domovinskom ratu uopće ne reagira na činjenicu da su i oni osuđeni zbog navodne agresije RH na BiH. Jasno je i zašto. Ako reagiraju na nju morat će još drastičnije reagirati na "agresiju" RH na RSK. Pogotovu stoga što će u takvoj optužnici Haag morati od UN-a proglašanih "okupiranih područja RH" izmisliti državu.

Na optužnice Ademiju i Gotovini zato Račan šalje prigovorčić Carli del Ponte. Tek toliko da narodu može reći da je kao nešto prigovorio, i odmah kreće u izvršenje onoga za što je i pomognut u preuzimanju vlasti. Svi oni kojima RSK nije država i kojima Tuđmanova RH nije planirala etničko čišćenje RSK, već je oslobađala svoja okupirana područja - sotoniziraju se. Crkva, oporba, branitelji, sportaši i tko ne sve. U isto vrijeme čine se i veliki koraci o osiromašenju građana RH. Mora ih se dovesti na približnu razinu onih s kojima trebaju živjeti zajedno u Balkaniji.

Nadao sam se da su Hrvati u Australiji to čuli i na državnom etničkom radiju SBS, tj. da taj intervju neće bio cenzuriran kao onaj prvi. Ostalo je sve na nadi, jer javljaju mi iz Sydneya da je od cijelog intervjua pušten samo jedan mali dio. Vjerojatno ovo gore napisano i nije.

HVALA TI VITEŽE HRVATSKE ISTINE

Večeras si ovdje s nama,
Viteže naše hrvatske istine,
Sto nisi žalio zbog truda,
Pohiti laži što lagao je,
Bulajić ogavni lažljivi juda.

Ti došao si iz domovine mile,
Donio nama pozdrav Hrvatice Vile,
I duh našeg sunčanog juga,
Dok znamo da još uvijek narod mori,
Bol, prijevara, patnja i tuga.

I dok bezglavi izdajnički jude,
Šalju naše junake da ih sude,
Naše srce pritišće bol i jad,
Dok cijela zemlja trpi i pati,
Od onih što zaboravile da su Hrvati.

Jadna im nesretna i zla mati,
Što odgojila je takvog judu,
Što svjedočio je na političkom sudu,
Protiv braće Hrvata iz hrvatske Bosne,
Duše su naše za njima žalosne.

Hrvatske Boke Kotorske lave,

Viteže istine i časti prave,
Ti si u obranu povijesti stao,
I svoju si riječ istine dao,
U obranu časti ponosno si stao.

Digni visoko svoju časnu glavu,
Na ljutu si ranu dao još ljuću travu,
Mi Te molimo nemoj stati,
Tebi su zahvalni Sydneyski Hrvati,
Uvijek spremni za istinu pomagati.

Široko je i bogato polje istinskog rada,
Jer u Hrvatskoj još izdajica vlada,
Budi nam uzor, potstrijeh i velika nada,
To želja je Hrvata Sydneya grada,
Jer mi smo siti laži onih iz Beograda.

Ti i dalje povijesnoj istini služi,
Putevi naše obrane postaju sve teži i duži,
Za nas su opet nastali teški dani,
Jer mi smo po svijetu po svuda razbacani,
Nepriznati od silnika svijeta od lani.

Istina, hrvatska istina, mora da se brani,
Svim srcem, umom i dušom svom,
Jer dušman je laži silne nabacao,
Okupljaj mlade, sveta je dužnost Tvoja,
Hrvate, časne i odane pravednog soja.

Sretno naš pravi Akademiče slavni,
Potomče bokeljskih kapetana davnih,
Neka Te Božji blagoslov na putu prati,
Jer ti ćeš domovini još mnogo dati,
Meka je sretna i slavna mila nam mati

Hrvatski orlovis neba kliču Tebi hvala!
I majci Hrvatici koja tebe dala,
Sina Akademika dušom punom čistih ideala,
A meni je velika Čast ovdje večeras reći,
Takvi Akademici krče put hrvatskoj sreći.

**CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA
BULAJIĆA²³⁷**

Spremnost, hrvatski tjednik, 21. kolovoza 2001.

Objavljena optužnica protiv generala Gotovine definitivno je dokazala tvrdnju da je sud u Haagu preuzeo ulogu Srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a time i osporavanja hrvatskom narodu prava na samostalnu državu. O tome sam govorio na svim dosadašnjim promocijama knjige "Serbian myth about Jasenovac", počev od Newcastlea, preko Sydneya, Wologonga, Canberre, Melbournea, Geelonga i Perth. Spomenut ću ipak da sam još 2. ožujka 2001. objavio u Hrvatskom Slovu tekst "Haag potvrđuje izmišljenu hrvatsku genocidnost". Svi oni koji su pročitali Bulajićeve knjige "Tuđmanov jasenovački mit" prepoznat će u optužnici generalu Gotovini, rukopis dr. Bulajića, jer na isti priglupi način on promiče srpski mit o Jasenovcu da bi dokazao navodnu genocidnost hrvatskog naroda, na koji to čini i Carla del Ponte. Naime Bulajićev je svoju knjigu pisao u cilju izjednačavanja NDH s Tuđmanovom Hrvatskom. NDH nije mogla opstati, pa dakle ne smije ni ova Hrvatska. Iako su mnogi u današnjoj Hrvatskoj spremno postali Bulajićevi učenici tvrdeći isto, ipak oni ni izdaleka nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u takvu besmislicu. Zato je tu ulogu i preuzeo sud u Haagu, a ulogu kompromitiranog Bulajića spremno je preuzela Carla del Ponte. Jednostavno, ako služe u Hrvatskoj nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u njegovu genocidnost - milom, onda to Carla može - silom. Čak je podudarna i činjenica da je dr. Bulajić bio 1992.-1993. tajnik beogradske Državne komisije za utvrđivanje ratnih zločina i zločina genocida protiv SRPSKOG i ostalih naroda tijekom rata u Hrvatskoj i na drugim područjima Jugoslavije. Naime, i Beograd i Carla del Ponte tu primarno vide zločine nad Srbima.

Ta sramotna uloga ovog suda nazirala se odavno. Još 1996. godine objavio sam tekst znamenitog naslova "Sramotni sud u Haagu", da bih 11. ožujka 2000. objavio drugi tekst s malom preinakom naslova: riječ "sud" je išla s navodnicima. Danas je već mnogima očita sramotnost tog suda, pa je i kanadski odvjetnik Christopher Blac napisao da je on "sramota civiliziranog svijeta". A vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je nedavno upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'."

A kada je mnogima i izvan Hrvatske postalo jasno da je sud u Haagu postao politički sud objavio sam 17. studenoga 2000. tekst "Bordel u Haagu",

---

²³⁷ Govor na promociji knjige "Serbian myth about Jasenovac" u Adelaideu 17. kolovoza 2001. *Hrvatsko Slovo*, 7. rujna 2001.

tekst koji su prenijele i neke hrvatske novine u Australiji, Njemačkoj i švedskoj. U Sydneyskoj Spremnosti od 31. srpnja 2001. urednički komentar g. Lovokovića počinje ovako: “U jeku je traženje, progon i izručenje hrvatskih generala sudu u Haagu, kojeg je jedan hrvatski akademik nazvao ‘bordel’ što znači javna kuća, pučki rečeno kupleraj.” Nazvao sam taj sud “bordelom” jer posao u bordelu najbolje opisuje onoga tko ostavi častan posao suca da bi radili u političkom sudu. Ovako to opisuje g. Lovoković: “sada im se pružila prilika nekome suditi, druge proganjati, treće zatvarati i taj vražji krug se produžuje i proširuje a svi oni uživaju bogate plaće, i nije čudo što uvijek sanjaju o proširenju optužbi, i o zaposlenju još većeg broja (ne)sposobnih”.

Mene i ne čudi što ste upravo vi, Hrvati iz iseljene Hrvatske, brzo razumjeli što sam želio poručiti tvrdnjom o sudu u Haagu kao bordelu. Jer iz vaših zemalja i dolaze ti suci i tužitelji, pa vi i znate o kakvim se osobama radi. Evo kako jednog opisuje urednik Spremnosti: “Jedan prosječni odvjetnik iz Sydneya, s nepoznatom pravnom zaslugom, osim progona drugih, a i Hrvata u Australiji, nakon neuspješnih akcija progona u Sydneyu, kada niti jednu osobu nije uspio izvesti pred sud (ne onaj u Haagu, već u Australiji), dobiva premještaj u Haag i sada vedri i oblaci na tuđi račun, te kako njegova šefica iz bordela poručuje, nema višeg zakona od njenog, i njoj se moraju pokoravati, svakako svi mali, ali ne oni veliki.”

Naravno, itekako je g. Lovoković dobro uočio različitost u odnosu suda prema malim i prema velikima. Ta različitost je zbog toga što su suci i tužitelji u Haagu i te kako svjesni svoje uloge u sprovođenju želje svjetskih moćnika. Naime svjetski moćnici nisu nikada prihvatili činjenicu da je protiv njihove volje stvorena hrvatska država, pa su stalno i radili i još uvijek rade na njezinom rušenju, tj. ponovnom uvlačenju u nekakve istočne saveze u kojima će glavnu ulogu opet imati Srbija, njihov omiljeni žandar Balkana. Na tu, blago rečeno, prljavu ulogu svjetskih moćnika ukazao je nedavno i šibenski biskup Ante Ivas kada je rekao: “Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.”. A da sud u Haagu radi doista nešto prljavo, potvrđuje već i sama činjenica da je u Zadru na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, nastupio i zadarski nadbiskup msgr. Ivan Prenda.

A treba li uopće ponavljati tako očitu činjenicu da je npr. General Mirko Norac kriv svjetskim moćnicima zato što je spašavanjem Gospića spriječio podjelu Hrvatske na dva dijela, tj. što je tim činom najzaslužniji, po njima najodgovorniji, što Hrvatska nije pala već 1991. godine. Isto tako je general Gotovina krivac zato što nije pala od UN-a navodno zaštićena zona Bihać. On je zapovijedao akcijom “Ljeto 95”, i spriječio vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi – pad Bihaća. Pad grada koji je bio u potpunom okruženju i u kome je bilo stotina tisuća civila, žena, staraca i djece.

A konačno spašavanje tih ljudi omogućila je "Oluja", akcija za koju je general Gotovina optužen. Zar nije obična prostitucija već sama činjenica da od UN-a zaštićenu zonu Bihać Carla del Ponte uopće ne spominje u toj optužnici. Ili se radi samo o običnom rasizmu, jer se radi o 100.000 muslimana? Bilo kako bilo, ona će reći u točkama 13, 20 i 30:

13. Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

20. Ukupni učinak tih protuzakonitih djela bio je protjerivanje i/ili raseljene visokoga stupnja, po prilici 150.000 – 200.000 krajinskih Srba u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju

30. Između 5. kolovoza 1995. i 15. studenog 1995., hrvatske snage su počinile brojna djela ubojstva, paleža, pljačke, šikaniranja, terora i fizičke prijetnje osobama i imovini. Tim djelima, hrvatske snage su zastrašivale krajinske Srbe i natjerale ih da ostave svoja sela, zaseoke i kuće. Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje deportacije i prisilnog raseljavanja srpskog stanovništva Krajine.

Činjenica da je Gotovina s Tuđmanom navodno planirao ovo što tvrdi Carla del Ponte, a uopće se ne spominje da je akcija spriječila pokušaj bosanskih i hrvatskih Srba da zauzmu Bihać, od UN-a zaštićenu zonu, pokazuje cinizam svjetskih moćnika, pokazuje da oni ni u snu nisu željeli zaštititi svoje zaštićene zone. Sjetimo se već je bila pala od njih zaštićena zona Srebrenica. Tamo je ubijeno više od 8000 ljudi, a oni koji su ih trebali štititi lovili su ih i predavali Srbima za odstrjel. Dakle, Carla del Ponte ovim bjelodano dokazuje da su enklave trebale pasti. Zato i ne čudi što je general Blaškić i dobio 45 godina robije. On je pokazao da se enklave mogu i obraniti. Očito je stoga da je svijet odobrio pad Bihaća. Time bi se stvorio kompaktni prostor od Beograda do Knina, i obnova Jugoslavije bi bila na pragu. Naravno, s Hrvatskom u njoj, kako je već prije početka rata i najavljivao američki veleposlanik u Beogradu.

Ali prostitucija gdje del Ponte očita je već u činjenici da je svima poznato da su Srbi organizirano pobjegli pred HV. Postoje i snimci priprema za srpski kolektivni bijeg, a i brojna svjedočanstva da su imali upute kuda bježati. Zar nije prostitucija i to sto Carla del Ponte uopće ne spominje etničko čišćenje koje su Srbi napravili na tom prostoru do operacije Oluja. A to stvarno etničko čišćenje pomagale su snage UNPROFOR-a. Te snage UN-a nisu željele zaštititi 650 Hrvata koji su bili ubijeni na prostoru koje su navodno štitili. Važnije im je bilo pomagati Srbima u etničkom čišćenju tih krajeva od ne-Srba.

Naravno, cijela uloga samih optužnica, dakle preuzimanje uloge Srpskog mita o Jasenovcu od strane suda u Haagu, odnosno preuzimanje uloge dr. Bulajića od strane Carle del Ponte, najočitija je u točkama 36, 37 i 38 u "Dopunskim činjenicama" optužnice. Ne čudi da to nije uočio predsjednik Hrvatske vlade Ivica

Raćan u svom pismu Carli del Ponte, jer je ova vlada i prije dok su bili zvanično komunisti, a i svo vrijeme od 3. siječnja 2000. do sada, dakle kao bivši komunisti, sprovodila politiku koja je omogućila pisanje ovakvih optužnica. Zato ga je Hrvatsko slovo od 10. kolovoza 2001. i upitalo:

“Vaše pismo s prigovorima haaškom tužiteljstvu odista otkriva "iznevjerena očekivanja" i "prijateljstvo" spram Carle del Ponte koje nije, eto, uzvraćeno.

Zašto u svome razočaranju niste ustvrdili da u optužnici protiv generala Gotovine dotična dama neskriveno izjednačuje Republiku Hrvatsku i tzv. RSK što je protivno rezolucijama UN-a i stajalištima međunarodne zajednice od 1991. do danas? Ili se Vama ne čini da je proglašenje neovisnosti 25. lipnja 1991. moguće pravno izravnati s odlukom pobunjenih Srba u Kninu 19. prosinca iste godine da se odcijepi od Hrvatske i osnuju svoju "državu"?

I da Haag govori o Hrvatskoj vojsci i o vojsci "RSK" kao službenoj vojsci toga "entiteta"? I da zaposjednuto područje "RSK" još k tomu širi na općine Šibenik, Sinj i Zadar? Vama samo nije "posve prihvatljivo" da se agresija na Hrvatsku u haaškoj optužnici tretira kao "građanski rat"?"

Naime, radi se o negiranju državnosti RH, koja se praktično želi osuditi za ono što je pravo i dužnost svake države – povratak svojih okupiranih područja. Zato se i izjednačava RH i “RSK”. Iako je to sve u skladu s interesima svjetskih moćnika, prostitucija Carle del Ponte ogleda se u tome što ona kao pravica treba koristiti pravne činjenice, a ovdje tako očito to ne radi. Na primjer, RH je postojala u pravnim aktima SFRJ, a navodna RSK nije nigdje, što čak primjećuje i Raćan kad kaže da je u optužnici izostalo “definiranje tzv. Krajine kao samoproglašene, nelegitimne i pobunjeničke tvorevine”, ali ne primjećuje očito izjednačavanje te i takve tvorevine s RH. Kada već govori o tome morala bi Carla del Ponte, kao pravica, navesti i nalaz Badinterove komisije, činjenicu da je RH članica UN-a, pa sve do toga da se u dokumentima UN-a ta tzv. RSK tretira kao okupirani hrvatski teritorij.

Naravno, jasno je zašto ona to ne čini. Kako onda napisati ovakvu optužnicu ako njena RSK nije država nego okupirani hrvatski teritorij. A glavni joj je argument o državnosti od nje izmišljene države: “RSK je imala vlastite vojne snage, Srpsku vojsku Krajine (SVK).”

A kada se prodaš za novce ili vlast onda moraš pričati i gluposti. Naime, Tuđman, Gotovina i drugi planirali su, po Carli del Ponte, etničko čišćenje del Pontine izmišljene države RSK koja je imala vojsku - SVK. A poznata je činjenica da je Vukovar branilo 1800 hrvatskih branitelja od 30.000 napadača. Omjer u teškom naoružanju bio je 100 : 1 u korist agresora, a ipak je Vukovar odolijevao skoro tri mjeseca. A vojska “RSK” je itekako imala puno oružja, pa je jasno da je hrvatskom vodstvu moglo biti stalo samo do oslobađanja svojih okupiranih područja. Ako se ne radi o glupostima gospode del Ponte, onda se ona ruga i UN-u, a i Srbima s takvom vojskom. Pogotovu kada se iz optužnice vidi da njoj ta vojska služi samo da bi “dokazala” postojanje te “države”, a ne i za obranu iste od navodnih napada, jer je u drugom kontekstu i ne spominje. Pa čak ni u tom da je

ta vojska prije Oluje, zajedno s vojskom bosanskih Srba, napadala od UN-a navodno zaštićenu zonu Bihać. Nevjerojatno je da gospođi del Ponte nije palo na pamet da su Tuđman, Gotovina i drugi samo htjeli osloboditi okupirana područja države priznate od UN-a, dakle od organizacije koja je ustanovila i sud u kome ona i radi. Jer svaka država ima pravo i dužnost da to uradi. Ali djeluje li gđa del Ponte kao pravnica? Ili se ipak radi samo o prostituciji, jer svjetski moćnici, preko nje, pokazuju svoju moć prekrajanja povijesti. Zato vojni ordinarij msgr. Juraj Jezerinac kaže, da ponovimo njegove riječi, da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta“. A zaista je ogromna pomoć ako uspiješ uvjeriti svijet da od svojih sudišta ne pravi kupleraje. To je doista vrijedno i žrtve. A kako se ponaša hrvatska vlast? Biskup Đuro Hranić kaže: “Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje.”

A kad nam svjetski moćnici pokazuju svoju moć u prekrajanju nedavne povijesti, i to one u kojoj je Hrvatska pobijedila u ratu, prirodno se je zapitati koliko li su tek iskrivili povijest Drugog svjetskog rata. Upravo optužnica protiv generala Gotovine, u stvari optužnica protiv same ideje o neovisnoj hrvatskoj državi, pokazuje da je odgovor na to pitanje pozitivan, a iz istog razloga zbog kojih je i podignuta optužnica protiv naših generala.

Knjiga “Serbian myth about Jasenovac” pokazuje svu prljavštinu tog mita o navodno najmanje 700.000 žrtava Jasenovca, mita koji je poslužio i za pripremanje srpskog naroda za srpske genocide u Hrvatskoj, BiH, pa i na Kosovu. O kakvom se mitu radi najočitije se vidi kada se ta brojka uspoređi sa ukupnim brojem žrtava na području cijele Jugoslavije – 597.323. Dakle više od 100.000 manje nego u cijelom Jasenovcu. A taj popis je pravljen za dobivanje reparacije od Njemačke, pa je logičnije da je brojka uvećana nego umanjena. A u samom Jasenovcu je popisano 49.874 žrtve. A zašto današnja vlast bivših komunista tako spremno prihvaća zamjenu Srpskog mita o Jasenovcu sa sudom u Haagu najbolje se vidi kada pogledamo kako je počelo korištenje srpskom mita o Jasenovcu od strane komunista. Tako iz Titove “Depeše Izvršnom komitetu Komunističke internacionale” od 4. travnja 1942., vidimo da on govori o zatvorenih u Jasenovcu 10.000 “najboljih sinova Hrvatske” od kojih je ubijeno 8500, a u istoj depeši spominje i 500.000 ubijenih (većinom Srba) u NDH. Usporedba ovih ubijenih u NDH s onim s popisa iz 1964. godine puno govori (500.000 ubijenih u NDH do početka travnja 1942., a 597.323 u cijeloj Jugoslaviji do kraja rata), ali puno govori i činjenica da je po Titu od tih 500.000 u Jasenovcu stradalo samo 8500. Dakle, komunisti su u tom trenutku preuveličavali broj žrtava u NDH, ali još nisu išli na to da je najbolje za dokazivanje navodne genocidnosti hrvatskog naroda, odnosno za očuvanje Jugoslavije, većinu tih žrtava smjestiti u Jasenovac. To se dogodilo tek krajem te 1942. godine.

Vratimo se riječima šibenskog biskupa Ivasa. Ponovimo njegove riječi: “Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.” Biskup nas tim riječima upozorava koliko su mnogi u našem narodu bili nepošteni prema onima koji su nas vodili u borbi za slobodu, nepošteni zato što se stalno zanemarivala činjenica da su stalno bili izloženi pritisku nepravednih svjetskih interesa. A najviše prema onome koji je i najzaslužniji za stvaranje neovisne hrvatske države dr. Franji Tuđmanu. Koliki je on trn u oku svjetskim moćnicima pokazuje da ga i mrtvog žele optužiti. Kada već ne mogu izravno, ono preko optužnice generalu Gotovini. A zašto je to tako upozoravao sam vas ovdje u Adelaideu kada sam govorio na Komemoraciji pokojnom predsjedniku: “Hrvatska i njezin Predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman upozorio je da postoji budućnost i malobrojnim narodima.” Govor je objavljen i u Vjesniku (15. studenoga 1999), i u Spremnosti (21. prosinca 1999.) i u Hrvatskom Vjesniku (24. prosinca 1999.), a pročitao je i na hrvatskom radio programu radija 3ZZZ u Melbourneu. A nešto kasnije u Spremnosti od 7. ožujka 2000 napisao sam da je svjetskim moćnicima mrtav “opasniji jer ostaje kao svjetionik malim narodima. Zato njegovo djelo treba zatrti!” Optužnica generalu Gotovini to najbolje potvrđuje.

U Hrvatskom Slovu od 10. kolovoza 2001. Carl Gustaf Stroehm kaže: “Pretvoriti jedan obrambeni i k tome uspješan pobjednički rat u zločin – to je nešto novo u povijesti.” Da doista je tako. Ali pri tome moramo stalno znati da Tuđman i HV nisu samo pobijedili velikosrpsku aždaju. Oni su pobijedili i one koji su toj aždaji pomagali, a to su današnji vladari ovog svijeta. A još u članku “Budi ponosan i pasi travu” koji je objavljen u Hrvatskom Slovu 18. kolovoza 2000, a pretiskan i u hrvatskim novinama u Australiji, najavio sam obrat o kome govori Stroehm. Naime, tvrdio sam da je najveća greška Hrvatske što stalno nije optuživala i te suučesnike u srpskom genocidu nad Hrvatima, jer će doživjeti da ona bude optužena za genocid nad tzv. nenaoružanim srpskim narodom. Zar to nije smisao i Bulajićeve knjige? Zar optužnica generala Gotovine nije upravo to? Zar Carla del Ponte nije – u stvari – samo dobra *Bulajićeve učenica*?

REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?

Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. listopada 2001.

U Zagrebu je prošlog tjedna predstavljeno englesko izdanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" akademika Josipa Pečarića. Za čitatelje Doma i svijeta izdvajamo izlaganje autora s promocije knjige koja se na popularan način obračunava s mnogim tvrdnjama srpske propagandne mašinerije:

Govoreći u Starogradsnoj vijećnici na skupu "Hrvatsko-srpski dijalog povjesničara" održanom u organizaciji Zaklade "Friedrich Naumann" hrvatski predsjednik Stjepan Mesić je rekao: «Prošlih je deset godina politika bezočno manipulirala poviješću. Povijesna znanost zloupotrebljavana je da bi nam se nametnula iskrivljena verzija proteklih događaja. Lagalo se i varalo u funkciji ostvarivanja političkih ciljeva. Zavedene su generacije mladih i posijano je sjeme mogućih budućih sukobljavanja. Svjedoci smo povijesnog revizionizma, negiranja činjenica, prekrajanja povijesti da bi se našlo opravdanje za ono što se radilo».

Na AMAC mreži odmah je uslijedio i odgovarajući komentar:

«Za lažljivce je svatko lažljivac, za lupeže je svatko lupež, a za falsifikatore je svatko falsifikator, osim njih dakako. Oni su jedini čisti kao suza. Ovakve nerijetke pojave spadaju u područje psihopatologije, ali i psihopatologija je nemoćna da ih iskorijeni. Uvijek će biti onih koji će, iz istih razloga, urlati: držte looopova... Čitajući Mesićeve mudrovanja o povijesti sine mi da je baš on najveći falsifikator. Njegove priče pred haaškim sudom spadaju u priče jedne razdražene ali ograničene pameti, koja se upravo radi svoje ograničenosti osvećuje stvarnoj istini.»

Laži, falsifikati i prijevare

I doista, sigurno je - do skora - najveća laž, falsifikat i prevara u prošlih deset godina bila tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu. Laž, falsifikat i prevara koja je bila osnova za presudu od 45 godina generalu Blaškiću, 25 godina Kordiću i 15 godina Čerkezu. A svjedok na osnovu čijeg svjedočenja je sud u Haagu donio te presude je doista Stipe Mesić.

Nedavno smo doživjeli još veću laž, falsifikat i prevaru. Sud u Haagu je preko optužnice generalu Gotovini optužio hrvatsku državu za agresiju i etničko čišćenje nekakve izmišljene države Republike Srpske Krajine. Tako nešto omogućila je sadašnja vlast, koja je poslije presude generalu Blaškiću, donijela Deklaraciju o suradnji sa sudom u Den Haagu, kojom su im predali nadležnost za operacije «Bljesak» i «Oluj». Očito, kada se u presudi Blaškiću materijaliziralo Mesićevo svjedočenje, i stav cjelokupne «šestorke» o navodnoj agresiji RH na BiH, sada su omogućili i ostvarenje namjere svjetskih moćnika da se Hrvatska optuži i za agresiju na vlastiti teritorij. Pače, na teritorij koji je od UN-a proglašen

okupiranim područjem RH, dakle područjem koji RH kao i svaka država ima pravo i dužnost osloboditi.

Da to znaju i u Haagu, svjedoči i najnovija optužnica protiv Slobodana Miloševića. Haaški sud potvrdio je i u utorak objavio optužnicu protiv bivšeg jugoslavenskog predsjednika za zločine počinjene u Hrvatskoj tijekom 1991. i 1992. godine, kada je obavljao dužnost predsjednika Republike Srbije. Optužnica ga tereti da je osobno sudjelovao u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" čiji je cilj bio "prisilno uklanjanje većine hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva iz oko trećine teritorija Republike Hrvatske za koji je planirao da postane dijelom nove države pod dominacijom Srba." Očito, sudu u Haagu okupirani hrvatski teritorij čas to i jeste, a čas je nekakva država RSK, već prema tome kako im odgovara. Ali jasno je, genocidan hrvatski narod nije smio oduprijeti se onome za što optužuju Miloševića. Za genocid Miloševića ne optužuju. Ne optužuju ga čak ni za agresiju na Hrvatsku. Bilo bi previše s obzirom na pomoć koju su Miloševiću pružali ti isti koji sada preko Haaga sude Hrvatskoj. Tako je Hrvatska agresor na RSK, ali Miloševićeva država nije agresor na Hrvatsku.

Napomenimo također da ova hrvatska vlast kroz suđenje generalu Norcu pokušava «dokazati» tvrdnju svjetskih moćnika o «građanskom ratu» u Hrvatskoj. Upravo danas se u Hrvatskom Saboru donosi promjena Dana državnosti samo zato da bi da bi u dovoljio tvrdnjama svjetskih moćnika o navodnom građanskom ratu u Hrvatskoj.

Tuđmanova ratna mašinerija

Mesić je to najavio i osobno kada je neposredno nakon izbora *Der Spiegel* rekao: "Tuđman je prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primijetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji." Ili kada je novosadskom dnevnom listu *Vojvodina* za Domovinski rat rekao da je «na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju.» Tuđmanova ratna mašinerija podlegla je srpskoj armiji. Toliko neistina u samo jednoj jedinog rečenici. Toliko laži i prevara. Tuđmanova ratna mašinerija treba osnažiti onu velikosrpsku tvrdnju o «nenaoružanom srpskom narodu». Tuđmanova ratna mašinerija i ideja o stvaranju velike Hrvatske. Taman posla da je Hrvatska bila razoružana od Račanovih komunista. Taman posla da je svijet kroz «embargo na uvoz oružja» u stvari izručio Hrvate velikosrpskom genocidu. Toga sve po Mesiću nema. Po njemu je Tuđman imao ogromnu ratnu mašineriju s kojom je planirao stvoriti veliku Hrvatsku. A onda je samo po sebi jasno da je izvršio i agresiju RH na RSK. U ostalom, sjetimo se zašto se Mesić obradovao odvođenju Miloševića u Haag. Rekao je kako će sada biti lakše hapsiti i po Hrvatskoj. Je li mislio samo na generale i hrvatske ratnike, ili i na povjesničare, ne znam. Do sada su, koliko ja znam, jedino ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest privodili na informativni razgovor. Bilo kako bilo, jasno je zašto je naš amacovac govorio o psihopatologiji.

Komunisti su voljeli zatvarati ljude i zbog tzv. verbalnog delikta. Jučer u Saboru premijer Račan nam je najavio nešto slično i danas, ali kroz moderniju

formulaciju tzv. «govora mržnje». Vjerojatno ne misli na spomenute Mesićeve izjave, ili pak tekstove režimskih novinara. A da i ne govorimo o filmu «Oluja nad Krajinom», koji je – vjerovali ili ne – financiralo i Ministarstvo kulture ove države. Ispada da je jedina dozvoljena mržnja bila i ostala: mržnja prema svemu što je hrvatsko.

Mesićeve istine

Mesićeve izjava je samo kamenčić u lažnom prikazivanju najnovije hrvatske povijesti. Jer Hrvatska samo kao agresor može biti vraćena na istok, tj. postati dio Balkanije/Zapadnog Balkana ili kako već nazivaju tu novu Jugoslaviju. Tamo mogu biti vraćeni samo Hrvati kao genocidni narod, jer samo genocidan narod ne oslobađa svoja okupirana područja, već vrši agresiju i etničko čišćenje. A u vrijeme kada su komunisti prvi put vladali Hrvatskom nezamjenjiva je bila uloga srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Mesiću je ta povijest točna. Ne daj Bože da bi komunisti lagali i varali. Ne daj Bože da bi oni skrivali istinu o Bleiburgu i Križnom putu. To se nama samo pričinilo. Jer, kako tvrde dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida iz Beograda i Stjepan Mesić, predsjednik RH, radi se o istorijskom/povijesnom revizionizmu. Bulajić je o tome pisao u knjizi s kojom polemiziram, a Mesić to ponavlja kao dobar učenik. Kada je već Carla del Ponte učenica dr. Milana Bulajića, to mora biti i njen pomoćni šerif.

Čini mi se da je moj amacovac dobronamjerman kada dalje kaže «Stipe Mesić vjerojatno nikad nije pročitao ni slova na tragovima srpskih neistina o nama, niti išta zna o suvremenim kontraverzama u hrvatskoj i srpskoj historiografiji. On ima svoju istinu, jer stvarna povijesna istina osvjetlila bi tmine njegovog moralnog vakuuma i zadavila bi ga»

Meni se čini da je Mesić pročitao puno toga, ali «svoju istinu» je formirao prema zahtjevima svjetskih moćnika.

Projekt Hrvata Australije

No ako Mesić nije iskusio gorke plodove srpskih laži i prijevara, na svojoj su koži njihovo djelovanje iskusili mnogi Hrvati Australije. Ova knjiga je u stvari njihovo djelo. Prije svih g. Blaga Perića iz Sydneya. Perić nije završio velike škole. Možda čak ni srednju. Ali cijeli svoj život je posvetio borbi za Hrvatsku. Pročitao je i mnogo knjiga o toj borbi. Sudjeluje na hrvatskim radijima u Australiji. Recimo, na primjer, da je sam u nekoliko posljednjih godina osmislio i organizirao razne akcije na kojima je sakupio preko 100.000 AUD pomoći za Hrvatsku i BiH. I sam sam se odlučio krenuti u ovu akciju, upravo stoga što sam bio uvjeren da će ona biti uspješna samo zato što je duša akcije bio g. Perić.

Hrvati Australije žele da se njihova akcija nastavi tako što će se novac od prodaje iskoristiti isključivo za promocije, distribuciju i dotiskivanje ove knjige. Oni se nadaju da će se tako ona pojaviti u knjižnicama diljem svijeta. Da će je dobiti svi oni koji trebaju, bilo to političari, povjesničari ili razne udruge. A sve sa željom da se bar malo ublaži velikosrpska propaganda kojoj je hrvatski narod

bio izložen kroz cijelo prošlo stoljeće, a i dulje. Ja sam se osobno odrekao bilo kakve materijalne koristi od ove «njihove» knjige. Što misli o svemu ovome današnja vlast je najbolje pokazala kada se nije htjela uključiti u ovu akciju australskih Hrvata ustupajući nam Starogradsku vijećnicu za ovu promociju.

A prirodno bi bilo da hrvatska vlast sudjeluje u ovoj akciji. I ne samo u njoj. Trebale bi biti prevedene mnoge druge knjige koje bi Mesić vjerojatno svrstao u revizionističke. A nema ništa logičnije od toga kako lažnu povijest koji su pisali komunisti treba revidirati. To je znanost, a nova otkrića dovode do promjena. To očitó ne znaju samo «povjesničari» tipa Bulajića, Mesića, Ive Goldsteina i sličnih. Njima se u znanosti ništa ne može mijenjati. Ako nešto i otkriješ onda si revizionist. Bolje je reći, po njima se ništa ne smije mijenjati, osim najslavnijih deset godina u hrvatskoj povijesti: deset Tuđmanovih godina.

A kada su u pitanju istraživanja ratnih žrtava dopustite mi samo da spomenem knjige dr. Dizdara, gđe Ljubice Štefan i dr. Josipa Jurčevića. Kamo sreće da su one već prevedene na svjetske jezike. Igrom slučaja moja jest. Možda zato što se radi o publicističkom djelu, polemici s knjigama dr. Bulajića, a ne o znanstvenim knjigama kakve jesu njihove. Vjerojatnije je to samo zato što su moj verbalni dvoboj s dr. Bulajićem za radio Slobodna Europa slušali Hrvati Australije.

Rame uz rame s Cohenom

Inače, dr. Bulajić je jednom za moju knjigu i knjigu «Srpski tajni rat» Philipa Cohena nazvao najantisrpskijim knjigama napisanim u povijesti. Drugom zgodom je rekao da onaj tko pročita moju knjigu dobije želju da odmah ubije jednog Srbina. Poglavlje njegove nove knjige zove se «Ideologija genocida Cohen-Pečarić». Njegova lista najantisrpskih knjiga proširena je na srpskoj televiziji. Tamo je prikazana emisija o dvije takve knjige hrvatskih autora. Jedna je bila: Srpski mit o Jasenovcu. Završili su emisiju tvrdeći da će me optužiti Haagu kao ratnog zločinca: «zbog iskrivljavanja istorijske istine». Kada je *Feral Tribune* napao Hrvatski institut za povijest opet su kao argument potegli dvije knjige. I opet je jedna bila Srpski mit o Jasenovcu.

Australski Hrvati se nadaju da će se njihovoj akciji pridružiti i Hrvati u Hrvatskoj i diljem svijeta. Nadaju se i da će oni koji to mogu, kupiti primjerak knjige i poslati ga nekome u svijetu. Tako je g. Pero Bošnjak iz Melbournea svoj primjerak već poslao gđi Carli del Ponte. Ona mu se i uredno zahvalila na tome.

O SUČELJAVANJU U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ
SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT,
ZAGREB, 1999.**

**TRAGIČNA SUDBINA BOKELJSKOG HRVATA
OSLAVA SMODLAKE**

Hrvatsko Slovo, 13. studenoga 1998.,

Negdje pred Domovinski rat jednu je Hrvaticu u Kotoru posjetila njezina prijateljica Crnogorka. Uvjeravala ju je kako se ona ne treba izjašnjavati kao Hrvatica nego kao Crnogorka, jer je Boka kotorska sastavni dio Crne Gore, a mnogi Hrvati koji žive u Boki, dakle su se i rodili u Crnoj Gori. Hrvatica je upitala: "Jel' to znači da su onda i Srbi iz Knina u stvari Hrvati?" "Prijateljica" je od tada više nije nikad posjetila! Tako nešto doživjeti u SRJ i nije čudno. Međutim, nedavno sam i sam doživio nešto slično. Povodom izlaska moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu* i polemike s dr. **Milanom Bulajićem** na radiju *Slobodna Europa* dao sam intervju i za jedan hrvatski tjednik. Novinarica tog tjednika počela je naš razgovor s riječima: "Zašto ste Vi kao Crnogorac u Hrvatskoj...". Naravno, odmah sam je prekinuo iznenađen činjenicom da i među zagrebačkim novinarima još uvijek ima onih koji ne znaju ništa o Hrvatima Boke kotorske. Kasnije mi je rekla kako ona drži da je Boka sada u granicama Crne Gore, pa smo onda svi mi Crnogorci. Slično je vjerovala i za Hrvate u BiH i drugdje. Pitao sam je: "Jeste li

na isti način svojevremeno i za Srbe iz Knina govorili da su Hrvati?" Ne, to joj nije palo na pamet. Priča pokazuje koliko je kod mnogih naših ljudi velik učinak velikosrpske politike na uništenju osjećaja za hrvatski nacionalni interes. Nije me onda ni iznenadilo što svi dijelovi našeg razgovora, u kojima sam afirmativno govorio o hrvatskoj državnoj politici tijekom Domovinskog rata, nije ni objavljen u tom tjedniku. Ali ona pokazuje i koliki je učinak velikosrpskog memoricida nad hrvatskim narodom kada su u pitanju Hrvati Boke kotorske. Dok se u Hrvatskoj nije smjelo ni znati o njima, dotle su oni u Boki bili izloženi najraznovrsnijim pritiscima.

A jedna od najtragičnijih, ako ne i najtragičnija sudbina među bokeljskim Hrvatima u drugoj Jugoslaviji, jeste sigurno ona **Oslava Smodlake** iz Tivta. O njegovoj smrti u doskorašnjoj hrvatskoj literaturi nije bilo mnogo podataka. Nije postojala čak ni točna godina smrti. Tako **Krešimir Cervelin**, u članku: *In memoriam: Dragi naši hrvatski Bokelji, junaci i mučenici, Zatvorenik 35/36*, 1994., str. 33., konstatira da takvi podatci nisu mogli biti utvrđeni sa sigurnošću za niz stradalih Hrvata koje on navodi, i to je upravo slučaj s Osvaldom (treba Oslavom) Smodlakom za koga kaže da je strijeljan 1944/45. **Ilija Perušina** u članku: *Drukčiji postupak srpskih komunista od hrvatskih spram vlastitom narodu. Drina*, god. XV., br. 1-2, Madrid, 1965., str. 204-213, kaže samo: "Osvald (treba Oslav, J.P.) Smodlaka, fotograf iz Tivta, bačen na ulicu s prozora kotorskog zatvora." Tek je nedavno o tom slučaju nešto više rečeno u članku A. i J. Pečarić: *Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest 30*, br. 2., 1998., str. 377-385.

Možda i ne čudi što je njegova smrt vezivana za kraj rata ili neposredno poslije njega kada su mnogi naši ljudi izgubili život. Međutim, slučaj Oslava Smodlake je posebno zanimljiv jer se dogodio 1949., dakle četiri godine nakon svršetka rata. Oslav Smodlaka je, naime, uhićen početkom srpnja 1949. Tada su u kuću Katice i Oslava Smodlake došli **Toni Petrović**, **Veljko Rašković** i **Jovo Radenović** i odveli ga u Kotor u zatvor. Naime, dva mjeseca prije uhićenja u njegovu radnju došla su dva čovjeka s Cetinja i rekla mu kako mora doći na Cetinje raditi u poduzeću *Kartonaže* kao fotograf, što je on odbio, jer nije htio ići na Cetinje i odvojiti se od obitelji, tj. od žene i djeteta. U vrijeme uhićenja Oslavova kćerka je imala samo 11 mjeseci, a imali su i svoju kuću, u kojoj je bila i njihova fotografska radnja.

Nakon nekoliko dana pozvali su Oslava Smodlaku na konferenciju Narodne Fronte i na njoj ga prozvali i nazvali državnim neprijateljem, a nakon dva dana upali su mu u kuću, cijelu kuću i radnju prevrnuli i, naravno, odveli ga. Sutradan je supruga Katice pokušala doznati zašto je uhićen, ali nitko je nije htio primiti. Kada se vratila doma našla je kuću otvorenu, a iz fotografske radnje mnogo toga bilo je odnijeto (laboratorij, aparati i ostalo). Iz kuće su odnijeli dva radio-aparata, neke vrijedne stvari, kao i mnogo negativa.

Nakon nekoliko dana Katice je sa malim djetetom otišla u Konavle kod svojih, a svakih 3-4 dana dolazila je u Kotor ne bi li nešto doznala o svom mužu. I dalje

je nitko nije htio primiti, niti dati neku informaciju o njemu. Mjesec i pol dana kasnije, jedna joj je žena u prolazu rekla kako su joj upravo odveli muža u bolnicu. Otišla je kod časnih sestara koje rade u bolnici i saznala da je presjekao vene na obje ruke i da ga pokušavaju spasiti. Doznala je i prave razloge za taj pokušaj samoubojstva. Naime, donijeli su mu u zatvoru bočicu sa dudom (i ona je bila odnesena iz kuće, što sugerira planiranje ovog samoubojstva) i rekli da su mu ubili i ženu i dijete. Upravo s tom bočicom presjekao je vene. Kada se osvijestio, prvo što je rekao bilo je kako su mu i žena i dijete mrtvi. To je Katici ispričao liječnik, inače Nijemac, koji je radio u kotorskoj bolnici i koji ga je spasio. On i časne sestre rekle su Oslavu da su mu i supruga i kći žive. Katici nisu rekli što se dalje događalo s Oslavom. Više ga nije vidjela živog, iako je u bolnici ostao do 15. 12. 1949. gdje su ga čuvali. A što se dogodilo te kobne noći 15. 12. , tj. da je cijelu tu noć Oslava tukao Veljko Rašković, Katica je doznala nakon četrdeset godina iz titogradske *Pobjede*, gdje su publicirana neka svjedočenja informbirovaca, koji su u to vrijeme bili u kotorskom zatvoru, a tiskana su i u knjizi **Rifata Rastodera** i dr. **Branislava Kovačevića**, *Crvena Mrlja, Pobjeda, Titograd*, 1996. Tako ključar kotorskog zatvora na pitanje "Strada li neko od batina prilikom isljeđivanja?" odgovara: "Bilo je, naravno, i tih batina, nema što. Upečatljiv mi je ostao i slučaj samoubojstva nekog Oslava Smodlake, fotografa iz Tivta. On je u to vrijeme u kotorskom zatvoru bio jedini po klasnoj liniji (ovo bi trebalo čitati kao: bio je Hrvat, J.P.). Njega je uhapsio Toni Petrović i kada ga dovede, veli - ovoga nemoj sa ostalim da miješaš. Ja ga zbog toga smjestih u posebnu ćeliju. Jednog dana ja dijelim ručak, kad njega nema. Odmah mi je bilo jasno da je izvršio samoubistvo. Uđoh, kad vidim ga dolje svoga krvavoga. Našao odnekud neku flašicu i na obje ruke isjekao vene. Sve mu strčahu vani. Povedoh ga sa nekima u bolnicu. Povezaše mu vene i bogami oživje. Kasnije ga ponovo vratiše u ćeliju. A on iskoristi priliku i skoči sa trećeg sprata. Polomi i noge i ruke. Od toga poslije umrije." Naravno, ne treba posebno komentirati koliko je smiješna tvrdnja da se u ćeliji može odnekud naći "neka flašica" kojom možeš pokušati izvršiti samoubojstvo, osim ako to netko nije želio. A kako je tukao Veljko Rašković opisuje jedan od tadašnjih zatvorenika: "Osim dželata Boža Jankovića, bio je i užasni batinaš i bezdušnik oficir UDB-e Veljko Rašković. Meni je teži bio jedan udarac od Veljka Raškovića nego devet strujnih udara. Imao je specijalnu spravu za batinanje. Sastavljena je bila od tri volujske žile na vrhu svezane u kilu. Kada me udari iza plečke nijesam mogao od bola ni da jeknem. Padao sam. Ne znam ni danas kako sam preživio te udarce. Mnogi su od njih umrli." Isti zatvorenik opisuje i kakav su učinak imala zlostavljana Veljka Raškovića na Oslava Smodlaku: "Tu, u bolnici, sam našao (...) i nekog fotografa, guste crne kose. Jedne noći isljednik ga je maltretirao i tukao. Teško je to doživio. Preko noći mu je kosa pobijeljela kao snijeg. Sutradan je izvršio samoubistvo. Skočio je sa trećeg sprata kroz prozor od kupatila." Naravno, i Katici su kasnije rekli da je njen suprug izvršio samoubojstvo, ali on je bio u takvom stanju, da se nije mogao ni pomaknuti, a kamoli popeti na prozor. Očito je u pravu **Ilija Perušina** kada tvrdi, da su Oslava s prozora bacili njegovi krvnici. Pa, čovjek je preko noći od batina osijedio! A oni ubojstvo sigurno ne bi priznali, pa ne čudi da je o samoubojstvu

govorio i ovaj zatvorenik. Osim toga, bilo ih je lako i uvjeriti u samoubojstvo kada je Smodlaka već zbog pokušaja samoubojstva i bio u bolnici, a bili su i svjedoci zvjerskom mučenju kojem je Oslav bio izvrgnut. Oni nisu ni mogli znati za monstruožnu priču o ubojstvu žene i kćeri i o dječjoj bočici kao dokazu tog navodnog ubojstva, i istodobnog oružja za samoubojstvo koje, se "odnekud" našlo u ćeliji. Od trenutka kada je Smodlaka doznao da su mu žena i dijete živi, više nije ni bilo razloga za ponovni pokušaj samoubojstva. Međutim, ni Katici, ni njegovoj braći nitko ništa nije javio, već je došao ljekarnik Marić, koji je radio u kotorskoj ljekarni i ispričao im što se dogodilo. Katica i Oslavov brat otišli su u Kotor dok je još bio živ, ali ih nisu pustili da ga vide, iako su im liječnici rekli da je pri svijesti. Jasno je i zašto ih nisu pustili k Oslavu - nisu željeli da ženi i bratu ispriča istinu o "svom skoku" kroz prozor. Rekli su im da dođu oko 6 sati poslije podne, a tada im je rečeno da je baš tada umro. Da Katici nije javio taj prijatelj ljekarnik, vjerojatno ga ni mrtvog ne bi vidjela.

A nije slučajno zašto se slučaj Oslava Smodlake odigrao upravo te 1949. Naime, to je bila godina nakon popisa pučanstva. Popisa koji je obilježen ogromnim pritiskom na pučanstvo Crne Gore, da se izjasne kao Crnogorci. Mnogi bokeljski komunisti - Hrvati - po partijskoj su direktivi i postali Crnogorci, a među njima i gore spomenuti šef kotorske Udbe - Toni Petrović. I te 1948. i jest zabilježen najveći broj "Crnogoraca" u Crnoj Gori - preko 90 posto, dok je recimo 1991. u toj istoj Crnoj Gori bilo nešto više od 61 posto Crnogoraca. A Hrvata je i na popisu iz 1948. bilo više nego 1991., iako sigurno znatno manje nego što ih u stvarnosti ima, računajući na podatke Katoličke crkve. Zato je primjer Oslava Smodlake trebao poslužiti za zastrašivanje i daljnje etničko čišćenje Boke kotorske od njenih staro-sjedilaca - Hrvata.

**J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT,
ZAGREB, 2001.**

**KOMENTAR TEKSTA “FAKTORI STVARANJA
DEMOKRACIJE”**

Spremnost Hrvatski tjednik, 22. veljače 2000.

U “Spremnosti” od 15.02.2000. objavljen je tekst “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE iliti kako demokratski raditi i razmišljati” g. Draga Šaravanja u kome je dan cijeli niz interesantnih promatranja koje bi, čini mi se, bilo zgodno analizirati.

Poslije početnog dijela teksta s kojim se čovjek uglavnom može složiti g. Šaravanja počinje s iznošenjem nekih svojih, recimo, neobičnih pogleda. Tako kaže: “Hrvatski narod je glasovao za stranke koje je glasovao. To mu pravo nitko ne može nijekati niti ga dovoditi pod upitnik bilo koje vrste. Pod upitnik treba staviti jedino naše, hrvatske iseljeničke stavove .... ,” jer kako nam tvrdi g. Šaravanja “Čovjek koji nije kadar dati ustupka mijenama nije potpun čovjek.”

Ovaj dio teksta me je podsjetio na jednu moju šalu koja glasi: **“Mnogi u Hrvatskoj su najbolje naučili srpsku lekciju: Hrvati su uvijek u krivu!”** Zašto? Zato što se dobro sjećam kako je na prošlim predsjedničkim izborima, kada je pobijedio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, američka vlast itekako imala prigovora na tu pobjedu. Dr. Tuđmanu nisu ni čestitali na pobjedi (više od 61%), pa mu ni na pogreb nisu došli. Njima baš nije bilo važno “što je hrvatski narod glasovao kako je glasovao” Oni su mu itekako “to pravo nijekali i dovodili pod nekakav upitnik”. Dok god su pobjeđivali HDZ I Tuđman izbori nisu bili poštteni. Sada kada su pobijedili oni koji su njima po volji - onda su poštteni.

A o čemu se radilo vidjeli smo doista prigodom ovih izbora. Nevladine organizacije na čijim čelima stoje vrhunski ljudi iz sigurnosnih struktura SAD-a unijele su u Hrvatsku zvanično ili nezvanično toliko novaca da su Slovački model napokon uspjeli ostvariti i u Hrvatskoj. Naglasiti treba u Hrvatskoj, jer su na taj

način mogli utjecati na javno mijenje tamo, a nisu mogli i u ostalim državama gdje žive Hrvati. Zato je i normalno da su i u Australiji, kao i u svim drugim zemljama gdje su Hrvati glasovali, uključujući i Jugoslaviju, redom pobjeđivale hrvatske državotvorne (ili državotvornije) opcije, dok je u Hrvatskoj pobijedila ona koju protežira g. Šaravanja svojim tekstom - opcija koja je po volji svjetskih gospodara: "Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara." To je doista točno. Ali takvi su ljudi ponosni i gordi.

Sjetimo se što je to tim vladarima svijeta smetalo kod Hrvata. Kada je naša nogometna vrsta bila treća na svijetu jedne engleske novine su tvrdile: "Hrvati su NAJOGAVNIJI mali narod u Europi." I znate li zašto su to tvrdili? Naravno, jer su PONOSAN NAROD! Onaj koji uvijek misli na mišljenje svog gospodara jeste SLUGA. i g. Šaravanja je doista pogodio u čemu je bit cijelog ovog razilaženja između iseljene i domovinske Hrvatske: Biti ili ne biti sluga! Englezi su itekako PONOSNI narod. Ali to engleskim novinarima nije ogavno, jer je normalno da su gospodari ponosni. Ogavno je kada su ponosni oni kojima su oni odredili sluganstvo.

Usporedimo hrvatske i austrijske izbore. Zbog navodnih rasističkih izjava pobjednika na izborima u Austriji uzbudio se cijeli zapadni svijet, a u Hrvatskoj su upravo iz tog "civiliziranog" svijeta pripremili strategiju g. Mesiću, koji pobjeđuje na izborima rasističkim izjavama o Hrvatima - Hercegovcima! Jasno je i zašto. Evo što o tome kaže veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.): "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Djukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..."

A svi ovi koje je tada spomenuo g. Novak danas slave pobjedu na izborima. Slave u Jugoslaviji. Slave Muslimani u BiH. Slave svi Jugoslaveni. Slave na srpskim ili projugoslavenskim radio programima u Australiji. Slave svi oni koji nikada nisu bili sretni s postojanjem Hrvatske. Ne slave Hrvati van Hrvatske koji su glasovali za državotvornu opciju. Oni svijet, za kojim čeznu Hrvati u Hrvatskoj, znaju dobro. I draža im je hrvatska Hrvatska. Pred izbore mi je rekao jedan kolega iz Hrvatske kako ga je prethodna vlast razočarala. Rekao sam mu: "Mene ne može ništa toliko razočarati da glasujem isto kao i Srbi, Muslimani, Jugoslaveni i svi oni koji nisu nikada prihvatili samu opstojnost hrvatske države."

Ne slave državotvorni Hrvati. Vjerujem da će čitateljima biti jasan pojam "državotvorni Hrvat", i da ne mislim kao g. Šaravanja poistovjećivati po tom pitanju g. Račana i pokojnog Predsjednika. Naime, **državotvorni Hrvat ne bi**

nikada napuštao Sabor iz protesta što se treba izglasati odluka o neovisnosti Hrvatske. Državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor zbog toga što se on treba nazvati Državnim. Državotvornom Hrvatu ne bi nikada smetala kuna, kao što Nijemcima ne smeta marka koja se itekako koristila u Hitlerovoj Njemačkoj. Pisanje o Bleiburgu, državotvornom Hrvatu ne bi nikad bila revizija povijesti itd. Da i ne spominjemo “stranke opasnih namjera” i sl.

A što im je to revizija povijesti najbolje pokazuje Bleiburgh i Križni put hrvatskog naroda. Čitatelji Spremnosti imali su prigodu čitati više mojih pisama oko filma “Četverored”. Kako bi trebala izgledati prilagodba Australskih Hrvata činjenici da je u Hrvatskoj doista došlo do promjene pogleda pokazuje primjer veleposlanika Darka Bekića koji je u Globusu od 7. siječnja objavio tekst pod naslovom: "Sedlarov film - Četverored primitivni je revizionistički pamflet". Citiramo: “Na osnovi kritičkog uvida u primarne izvore i u sekundarnu historiografsku građu potkraj 80-ih, došao sam do čvrstog zaključka da su zapadni saveznici ustaški režim i njegovu vojsku potkraj rata smatrali ne samo neprijateljskom osovinskom vojnom formacijom nego i zločinačkom grupacijom koja ne zaslužuje civiliziran postupak po načelima važećeg međunarodnog i ratnog prava, kako se ono tumačilo u ondašnjem vremenu.” A Hrvatima Srbima koji su se pobunili protiv NDH to nisu smjeli raditi. I to u ratu, u svojoj državi. A zapadni saveznici su bez suđenja dali ubijati hrvatske vojnike, i ne samo njih, po završetku rata. Kao što su nizozemski vojnici pomagali Srbima u lovu na Muslimane u Srebrenici, ali nikome ne pada na pamet da im se sudi u Haagu. To mu valjda dođe kao današnje tumačenje važećeg međunarodnog i ratnog prava: Ni Nizozemci to nisu radili u svojoj državi, pa im se zbog toga ne može suditi. Valjda su se zabavljali, pa kako nekoga optužiti za ratnog zločinca zbog zabave. I dok ja tako nešto ne razumijem “hrvatski narod je još jednom pokazao svoju zrelost”. I na hrvatskim političarima je sada da slijede svijetao primjer druga Bekića, kako je vojnog hrvatskog politologa i diplomatu već nazvao jedan čitatelj Globusa koji upozorava kako je drug Bekić koji se "sluzi Titovim ciframa", bio u službi Mate Granica, Franje Tuđmana, HDZ-a, pa treba pretpostaviti da će isto tako služiti i Stipi Mesiću. I doista je žalosno gledati kako se danas mnogi od onih koji su imali visoke pozicije u dosadašnjoj vlasti odriču Oca hrvatske države. Jasno je da s takvima državotvorna opcija u srazu s američkim interesima nije imala nikakvog izgleda.

Usudio bih se reći da je u Hrvatskoj pobijedila opcija poslušnosti gospodarima svijeta g. Šaravanje, upravo zato što su joj se priklonili mnogi iz bivše vladajuće strukture. Pa g. Granić je bio američki predsjednički kandidat, kao i Budiša i Mesić. Pobijedio je onaj koji najviše odgovara interesima SAD, ili ako ćemo po g. Šaravanji i interesima hrvatskog naroda. Jer neosporna je činjenica da su oni glasovali prema vlastitom uvjerenju da to odgovara njihovim interesima. Kako su došli do takvog uvjerenja dugačka je priča. A što to doista znači? Valjda je dovoljno pogledati zaključnu tezu dr. Bekića da bleiburški pokolj, bez obzira na to koliki je u njemu postotak poginulih nedužnih vojnika i civila, nije i ne može se smatrati nacionalnom tragedijom. Da ne ispadne na kraju da je i bleiburški

pokolj “hipoteka prošlosti, koja vuče u bezdan jače od mlinskog kamena.” Jer ne zaboravimo u toj našoj Hrvatskoj danas se podnose i tužbe protiv autora filma zbog rasne i druge diskriminacije jer se “u ‘Četveroredu’ pripadnike srpske nacionalnosti i partizanski pokret prikazuje kao gomilu koja je sposobna jedino ubijati, klati, piti i pljačkati, time se izravno potiče na nacionalnu mržnju i netrpeljivost prema jednom narodu i jednom pokretu. Pitam se, kaže podnositelj tužbe - što nakon gledanja filma gledatelju ostaje u glavi? Siguran sam, mržnja prema partizanskom pokretu.”

A sjetimo se što je Hrvatima poručio Zapadni svijet kada su Olujom oslobodili najveći dio Hrvatske, i svijetu sačuvali obraz od pada od njih zaštićene zone Bihać (sjetimo se uloge tog i takvog svijeta sa Srebrenicom). Ne samo da su kaznili Hrvatsku time što su prvog dana akcije koja je njima sačuvala obraz (što pokazuje da im do toga nije bilo stalo) ukidanjem Phare programa (kazna još uvijek traje), već je g. Richard Holbrooke u svojoj knjizi za Oluju naveo izjavu svog suradnika s kojom se složio: “Psi sa smetišta obavili su prljav posao za nas!” Gospodarima svijeta je najsvetije u našoj povijesti to što kaže g. Holbrooke. I naši ljudi koji zbog toga nisu sretni s rezultatima izbora u Hrvatskoj su u krivu!?! Da ne spominjem ono što svi znamo o Haagu. Osnovni zahtjev tog svijeta se odnosi na Oluju. Ne za Vukovar. Ne za Škabrnju. Ne za Sarajevo. Sve je to manji problem od “Oluje”, kojom su “psi sa smetišta obavili prljav posao za njih!” Vjerujem da i g. Šaravanja to zna. I onda oni koji se, kako kaže g. Šaravanja, “nisu borili za političku odredjenost, nego jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku” izgleda nisu pokazali svoju zrelost kao što je svoju zrelost pokazao hrvatski narod u domovini. A ja iako sam privremeno među australskim Hrvatima ne želim biti “pas sa smetišta”, pa i ako sam u manjini u svom narodu i ne mislim doista da zbog toga nisam zreo. Dapače!

Vjerujem da će i dalje mnogi Hrvati u Australiji više voljeti biti u manjini nego smatrati dobrim služiti one kojima si “pas sa smetišta”, kao što svojevremeno Hrvati van Hrvatske nisu voljeli Jugoslaviju, pa smo dočekali slobodnu Hrvatsku. I ne bi je dočekali da su mislili za Hrvate u Jugoslaviji: “Ludo je i neodgovorno tvrditi da su Hrvati u Hrvatskoj nasjeli, da su prevareni. Onaj koji nasjeda i kojega je lako varati dokazuje svoju nezrelost, a hrvatski je narod pokazao u (...) da je potpuno zreo i kvalificiran”. Da je to tako zašto bi uopće SAD-u bili potrebni znanstveni instituti (IRI) koji će istraživati načine kako da u zemljama kakva je Hrvatska pobjede oni koji su njima po volji. Ludo i neodgovorno je bilo što je prethodna hrvatska vlast upravo podcijenila takav rad američke obavještajne službe.

Kako sam od 1992. godine svake godine gost australskih sveučilišta, doista sam imao veliko zadovoljstvo družiti se sa australskim Hrvatima. I to najčešće upravo s ovim koji su ostali svoji i koji doista itekako dobro znaju lučiti što jeste, a što nije hrvatski nacionalni interes. Pa upravo je problem današnjeg svijeta globalizacije iliti novog svjetskog poredka, u tome što nacije nisu bitne. One su smetnja takvom poretku. Među takvim Hrvatima u Australiji je sigurno i g. Blago Perić koga spominje g. Šaravanja kao “najboljeg fondovskog organizatora u hrvatskom zajedništvu u Australiji.” I doista kada je u pitanju

akcija za engleski prijevod moje knjige “Srpski mit o Jasenovcu”, g. Blago Perić je sigurno najzaslužniji za uspjeh te akcije.

Ali ne samo to. Odmah poslije pojave moje knjige čuli su se zahtjevi za prijevod na Engleski jezik. O tome je npr. pisao g. Željko Krušelj u svojoj kolumni u Večernjem listu. Na promocijama i u Hrvatskoj i u Australiji (Melbourne, Camberra i Sydney) čuli su se isti zahtjevi. O tome je govorio i naš bivši veleposlanik dr. Meter. Osobno je meni, a i u “Novoj Hrvatskoj” o tome pisao i g. Pero Bošnjak. Međutim, ja sam se odlučio za takvu akciju upravo zbog toga što je to pokrenuo g. Blago Perić. Osjetio sam da će akcija uspjeti upravo zato što je on vodi!

Među australskim Hrvatima čovjek brzo nauči da su mnogi naši ljudi koji formalno nisu završili velike škole mnogo obrazovaniji kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes nego oni sa završenim školama. Nije me iznenadilo da upravo g. Perić, poput mnogih u Hrvatskoj, pogotovo među hrvatskim povjesničarima smatra da treba ići s engleskim prijevodom moje knjige. (Naravno, ne samo moje. Spomenimo samo niz knjiga g. Ljubice Štefan.) Za razliku od g. Šaravanja, g. Blago Perić je itekako dobro shvatio da je Drugi svjetski rat bio dobar izgovor za zatiranje Hrvatsva - i Srbima i vladarima svijeta kojima su se danas glasači u Hrvatskoj priklonili. On je dobro shvatio razloge za što se u današnjoj Hrvatskoj sudilo g. Šakiću, a ne sudi se zločincima iz ‘Knina, Vukovara, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika’. Jer svi ti zločini gospodarima svijeta i nisu neki zločini jer su ih oni i odobrili. A Jasenovac im i služi da bi sakrili tu svoju prljavu rabotu.

Sjetimo se da oni pregovaraju s Karadžićem i da im je on poručio da će u Haagu govoriti o njihovoj odgovornosti za zločine u BiH. Zato ga i nema u Haagu. Da, g. Blago Perić se ne boji ‘hipoteka prošlosti’. On smatra da je dobro za hrvatski nacionalni interes te hipoteke pokušati razbijati. Koliko je doista nebitna školovanost kada je u pitanju spoznaja o hrvatskom nacionalnom interesu pokazuje i to što g. Šaravanja postavlja pitanje “prioriteta, koje iziskuje veliku stručnost, znanje i dobar pregled vremenskih i drugih prilika.” Baš bi bilo zgodno znati tko bi to bio među Hrvatima Australije? Pa samo Hrvatski institut za povijest je izdao cijeli niz izuzetno vrijednih povijesnih knjiga. Meni se čini da bi se na taj način potrošili sati i sati na određivanje prioriteta, valjda onoliko koliko je g. Blago Periću i ostalim povjerenicima bilo potrebno da neku akciju uspješno i završe. A možda se određivači prioriteta još ne bi ni stigli dogovoriti. Osim ako g. Šaravanja ne misli da je on taj koji zadovoljava kriterije koje je sam postavio? Zar on doista ima pregled svih tih izdanja i zna o njima toliko da bi sa sigurnošću mogao ustvrditi prioritet?

Mene je razveselila činjenica što g. Šaravanja piše o mojoj knjizi : “ako je suditi po hrvatskim čitateljima u Australiji, onda je to hrvatski best seller stoljeća.” Naime, očito je da g. Šaravanja nije shvatio činjenicu zašto je moja knjiga dosta čitana u Australiji, vjerojatno i više nego u Hrvatskoj iako je knjiga rasprodana. (I ne samo to već mnogi primjerci idu iz ruke u ruku, a tako je jedan čitatelj, pošto knjiga nije bila zavedena u knjižnici, sjeo i nije izišao van dok je nije pročitao.) Naime, poslije promocije moje knjige organiziran je razgovor

između g. Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda i mene na radiju Slobodna Europa. Taj razgovor nije čuo veliki broj naših ljudi, ali je ipak izazvao medijski interes jer su ga prenijele neke novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Kako je tko prošao u tom razgovoru pokazuje da su potom tiskana o tome i dva intervjua sa mnom, a naslovi govore sve: “Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, MILANA BULAJIĆA, TVORCA SRPSKOG MITA O SEDAMSTO TISUĆA ŽRTAVA JASENOVCA, BILO JE LAKO UHVATITI U LAŽI: U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici”, ili “Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine”. A među Australiskim Hrvatima situacija je potpuno drugačija - razgovor su slušali i oni u Melbourneu i oni u Sydneyu. Iz samog razgovora oni su mogli sami doći do zaključka o vrijednosti poruka moje knjige, odlučiti hoće li se uključiti u akciju ili ne. Oni su itekako dobro shvatili zašto je Vukovar i njegov srpski gradonačelnik Dokmanović, koji se ubio u Haagu, bio jedna od glavnih točaka tog ‘razgovora o Jasenovcu’. Oni su itekako shvatili da se kroz Srpski mit o Jasenovcu, u stvari govori i o drugim srpskim zločincima iz Vukovara, i o srpskim zločincima iz Knina, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika. Ali ne i samo o njima već prvenstveno o zločincima iz Beograda, iz Srpske pravoslavne crkve, pa i o onim iz moćnoga svijeta.

Je li na to mislio g. Šaravanja kada nas je upozorio “Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara”? Da, doista s te točke gledišta moja knjiga nije oprezna ni mudra. Kako je danas u Hrvatskoj izgleda popularno sve što je jugoslavensko i srpsko, a nepopularno sve što je hrvatsko - ni s te točke gledišta moja knjiga nije ni oprezna ni mudra. Pogotovo ako se zna da je mojoj knjizi dr. Bulajić posvetio u svojoj novoj knjizi poglavlje s naslovom “Srpski mit o Jasenovcu” profesora Josipa Pečarića i “Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima” - ideologija genocida Cohen-Pečarić”, pa kaže (str. 800) kako ga je: “*‘Knjiga’ profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno*” uvjerala “*da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!*” “Cohen (misli na američkog židova Philipa Cohena autora knjige “Serbia’s secret war: propaganda and the deceit of history”, koji očito nije hrvatski autor, J.P.), *Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju srpskom narodu kao cjelini. To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.*”

Naravno, jasno je zašto g. Šaravanja ne spominje ni knjige g. Cohena i g. Ljubice Štefan. Jer one doista, kao i moja, prema g. Šaravanji “kriju u sebi hipoteku našeg velikog grijeha.” Istina, poslije samog teksta g. Šaravanja uopće mi nije jasno što je u stvari ta “hipoteka našeg velikog grijeha”. Očito ne misli na ništa što je povezano s NDH jer kasnije tvrdi da su Hrvati u Australiji “samo i jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku”. Naravno da se ne slažem s takvim mišljenjem g. Šaravanja. Duboko sam uvjeren da su se Hrvati Australije borili za nezavisnu državu Hrvatsku. Možda je cijeli nesporazum u tome. Ako nije po srijedi tiskarska greška ispada da današnja Hrvatska može biti bilo kakva - I jednako je dobra - ako nije NDH. Ovakav stav bi bio potpuno kontradiktoran cijelom tekstu g. Šaravanja

u kome izjednačava Račana s Ocem hrvatske države, a s druge strane može imati i smisla, kada zagovara poslušnost prema vladarima svijeta i prigovara Australiskim i inim Hrvatima kojima se više sviđa nezavisna hrvatska država.

Drugim riječima, to što je knjiga Srpski mit o Jasenovcu možda najčitanija knjiga među Hrvatima Australije nije usporedivo s time je li ili nije neka druga knjiga vrijednija ili ne. G. Šaravanja ima jako loše mišljenje o Hrvatima Australije kada misli da je to bio kriterij po kome su oni odlučivali o tome da se uključe u akciju za engleski prijevod knjige. Oni jednostavno osjećaju ako je knjiga čitljiva njima možda će je pročitati i netko u svijetu. Jer tko čita povijesne knjige, ma koliko one sadržavale “vrijednije gradivo od Srpskih mitova o Jasenovcu” (ma što god mu to značilo). Dapače, g. Šaravanja upravo tim svojim uspoređivanjem veliča australske Hrvate, jer on uspoređuje moju knjigu s knjigama jednog drugog američkog Židova C. Mićaela McAdamsa. **Naime, očito je da su se o promociji ovih knjiga u svijetu trebali pobrinuti Američki Hrvati a ne Australski. Kao što australski Hrvati imaju namjeru moju knjigu slati diljem svijeta, dakle, i u Ameriku.** Dok Američki Hrvati o tako nečemu nisu mislili, Blago Perić, Luka Laus, Pero Bošnjak, Sergio Marušić i drugi australski Hrvati jesu, jer su svjesni da bez takvih akcija ne mogu ni očekivati “sitnu zraku sunca”.

Inače, mene su uvijek zabavljale i usporedbe moje knjige s ‘ozbiljnim’ povijesnim knjigama. Oni koji su slušali moj razgovor s dr. Bulajićem znaju da sam ja o svojoj knjizi isključivo govorio kao o publicističkoj knjizi. Istina, nju je objavio Hrvatski institut za povijest, a iz samog naslova je i očito da se radi o znanstvenoj publicistici, tj. popularizaciji povijesti. Međutim, interesantna je činjenica da se knjiga jednako sviđa i nekim povjesničarima-znanstvenicima i običnim ljudima. Zamjenik Hrvatskog instituta za povijest mi je uoči promocije rekao: “Idem na posao vlakom i čitajući vašu knjigu kažem sam sebi: Bože moj, je li moguće da je ovu knjigu napisao jedan - matematičar?” Na promociji u Senju sa mnom je bio i recenzent moje knjige iz samog Instituta. I on je tamo ispričao o svome šoku kada je tek na kraju iz “Bilježaka o autoru” shvatio tko je autor. On se u Senju i usprotivio mojoj tvrdnji o publicističkom karakteru knjige ističući njene znanstvene vrijednosti. **Konačno, prošle godine knjiga je bila predložena i za državnu nagradu u kategoriji društvenih znanosti i izuzetno povoljna recenzija stigla je i iz Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti i iz Hrvatskog instituta za povijest.** A iz instituta je recenzent bio nitko drugi nego ravnatelj Instituta, prof. dr. Mirko Valentić! Zato se ne treba čuditi g. Šaravanji zbog sličnih uspoređivanja, ma koliko god meni takva uspoređivanja izgledaju smiješna.

Moje iskustvo je slično iskustvu g. Blaga Perića. Ako imaš na umu neku akciju - uradi sam. Bez velike filozofije i određivanja prioriteta i sl. stvari koje samo odmažu a ne pomažu. Zamislite samo da su se sakupile “mudre glave” da određuju za koju crkvu u Hrvatskoj će g. Blago Perić skupljati novac. Ili koja je sve naša knjiga “vrijednije gradivo” od moje. Samo za nabranje tih knjiga s “vrijednijim gradivom” bi našim “mudrim glavama” trebalo više vremena od onog

za koje su g. Blago Perić i drugi povjerenici realizirali akciju o Srpskom mitu o Jasenovcu.

Nadam se da se oni i ne ljute na g. Šaravanju zbog njegovih legitimnih pogleda. Mene su podsjetili na priču sa Savjetnikom za povijest pokojnog nam Predsjednika - doktorom povijesnih znanosti. Kada smo razgovarali o mojoj knjizi jasno mi je stavio do znanja da smatra da je takvu knjigu trebao napisati povjesničar. Nisam se usprotivio pitajući ga: "Pa zašto nisu? Ja odgovaram na drugo izdanje Bulajićeve knjige. Zašto oni nisu odgovorili već na prvo izdanje." Rekao sam mu da odnese knjigu na more, pa kada je pročitana opet ćemo se čuti. Sreli smo se, po njegovom povratku s mora, na Jelačić placu. Njegov komentar je bio: "FENOMENALNO". On kao savjetnik predsjednika države za povijest i doktor povijesnih znanosti, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest profesor i doktor povijesnih znanosti i gospoda Perić, Laus, Bošnjak, Marušić i svi drugi koji su sudjelovali u ovoj akciji vjerojatno misle istovjetno. A to je ono o čemu sam i pokušao pisati u ovom tekstu, tvrdeći da su mnogi hrvatski ljudi i bez visokih škola itekako obrazovani kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes. **Nadam se da će oni i dalje promicati taj interes, bez obzira što vladarima svijeta to nije po volji. Jer nije svaka vlast za vijeka. Pa već sutra ljudi u Hrvatskoj mogu pomisliti kao i ja danas: nije baš pametno kada radiš ono što se dopada tvojim neprijateljima.**

FRANJO - MAJSTORE!

Hrvatsko Slovo od 29. rujna 2000.

Promatrajući najnovije događaje u Hrvatskoj s drugog kraja svijeta, čini mi se da svaki novi dan pokazuje iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika. Možda najviše, izjava hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića novosadskom dnevnom listu "Vojvodina", kada je za Domovinski rat rekao da je "na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju".

Naravno, ovu izjavi možemo promatrati u kontekstu HDZ-ovog priopćenja za javnost: "Naprосто je neprihvatljivo i neshvatljivo, da Predsjednik Republike Hrvatske, koja je bila žrtva velikosrpske agresije i čiji je državni teritorij bio okupiran osam godina, daje takve izjave. To je najopasnija optužba koja se naslanja na dobro poznato načelo propagirano iz određenih inozemnih centara moći o tome da su svi jednako krivi. Takve teze su povijesne laži koje u krajnjoj konzekvenci vode prema redefiniranju povijesnih događaja u posljednjih deset godina i stvaranju preduvjeta za novu jugoslavensko-balkansku asocijaciju." To ima potpuno opravdanje ako se ta izjava poveže s nedavnom beogradskom izjavom zagrebačkog nadbiskupa u kojoj je on izjednačio djelovanje Srpske pravoslavne crkve u Domovinskom ratu s Kuharićevom Crkvom u Hrvata. Međutim, činjenica da je izjavu dao nekadašnji najbliži Tuđmanov suradnik, pokazuje nam iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika.

Sjećam se vremena prije početka rata. U danima kada se očekivao početak velikosrpske agresije na Hrvatsku televizija bi emitirala program cijelu noć. Predsjednik nas je uvjerio da imamo dovoljno oružja za obranu. Tako smo supruga i ja spavali pored televizora obučeni i na smjenu. Naivno smo čekali poziv predsjednika da u momentu početka agresije odemo po oružje i borimo se za Domovinu. Agresija je počela, a Predsjednik nam je rekao da nemamo dovoljno oružja ni za hrvatsku mladež koja je mnogo sposobnija za borbu. Nasmijali smo se sami sebi. Jasno nam je bilo da Predsjednik nije varao nas nego one koji su nas htjeli uništiti. Ali i kod nas je tim svojim "lažima" podizao moral i tako nas pripremao na ono što dolazi.

Hrvatska je bila razoružana. Svjetske sile su svoje sudjelovanje u agresiji na Hrvatsku učvrstile i tzv. "embargom na uvoz oružja". A predsjednik Tuđman bez oružja, bez saveznika ponašao se kao da to nije točno. On je čak "dijelio" BiH. Danas je to čak i osnova optužbe protiv Hrvatske koja dolazi iz svijeta. Naravno, nisu oni budale da doista vjeruju kako je Tuđman bez oružja i bez vojske mogao dijeliti Bosnu i Hercegovinu. Ali, ništa im drugo nije ni preostalo da bi opravdali svoje sudjelovanje u ostvarenju svojih interesa, koji se očito nisu promijenili samom činjenicom da su bili prisiljeni priznati hrvatsku državu. Još sredinom prošle godine sam upozoravao na to u tekstu "U Haag s njim". Tekst nisam uspio objaviti u Hrvatskoj, a počinje ovako:

“Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karadorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklor. Naime, domaći jugonostalgičari i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što slični Jugoslaviji, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o ‘podjeli BiH’ - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige ‘Srpski mit o Jasenovcu’ i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?
- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar

čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor.”

A možda sam doista pogriješio. Možda je Tuđmanova genijalnost bila toliko velika da je uspio uvjeriti sve da doista može i bez oružja i bez vojske dijeliti BiH? Na to ukazuje navedena izjava predsjednika Mesića. On je u to vrijeme bio drugi čovjek u državi - prvi predsjednik hrvatske vlade i zadnji Predsjednik Jugoslavije. Dakle, Mesić je itekako znao da Hrvatska nema ni vojske ni oružja. A ipak ga je pokojni predsjednik uvjerio u to da će on i bez oružja i vojske stvoriti veliku Hrvatsku. S takvim uvjerenjem ga je poslao u Beograd. A onda se Mesić, uvjeren u stvaranje velike Hrvatske, mogao samouvjerenom nositi s onima koji su doista imali i vojsku i oružje. Do ove posljednje izjave Predsjednika Hrvatske, živio sam u uvjerenju, očito pogrešnom, da su najbliži suradnici pokojnog predsjednika sudjelovali u kreiranju politike kojom je stvorena hrvatska država. Mesićeva izjava pokazuje da je dr. Tuđman kreirao njih! I sa takvim suradnicima Tuđman je stvorio Hrvatsku. Što onda reći, osim jednostavno: Franjo - majstore!

U HAAG S NJIM!

Spremnost, Hrvatski tjednik, 24 rujna 1999.

Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karadorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklora. Naime, domaći jugonostalgici i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što liči na Jugoslaviju, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o "podjeli BiH" - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- "Znači Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?"

- "Da", odgovorila je.

- "Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!"

- "Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?"

- "Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek."

- !?

- "Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: 'Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovjek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!' "

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor. Nije me mnogo iznenadilo kada gornji dio razgovora, kao i drugi dijelovi u kojem sam govorio afirmativno o hrvatskoj politici, nije objavljen u tom našem "neovisnom" tjedniku. Ni autorizacija teksta nije bila na vrijeme već tek onda kada je razgovor bio u tisku. Pitao sam zašto to nije objavljeno. Novinarka mi reče da nije objavljeno jer se ona ne slaže sa mnom (valjda u tom tjedniku ne mogu reći ono što ja mislim već samo ono s čime se oni

slažu), jer ona je intervjuirala i Vojislava Šešelja koji joj je potvrdio istinitost priča o podjeli BiH u Karadžićevu (da i to su hrvatska posla - više vjeruju Šešelju nego zdravoj pameti).

A zašto uopće i ima takvih bedastih priča kojima nas veliki svijet, preko svojih ljudi i novina, zatrpava iz dana u dan. Pa jednostavno zbog toga što Hrvati, a i oni koji vole Hrvatsku, izgleda nisu još naučili da je napad najbolja obrana. Tako i danas pokušavamo (pokušavaju) objasniti svijetu kako je Hrvatska bila nenaoružana i ne mogu je onda poistovjetiti s do zuba naoružanom Srbijom. Kao da taj isti svijet ne zna da je Hrvatska bila nenaoružana. Pa oni su se i pobrinuli za to. Zar smo zaboravili “embargo na uvoz oružja”, tj. oduzimanje prava Hrvatima na samoobranu - na jednu od najsrमतnijih odluka u novijoj svjetskoj povijesti? A očito nas ni danas ne izjednačavaju sa Srbima - samo nas žele strpati u kavez s njima - zbog Srpskih i njihovih interesa! Već mjesecima traju pregovori s Karadžićem da dragovoljno dođe u Haag. Na srpskom radiju u Australiji čuo sam i zbog čega su ti pregovori teški. Karadžić im poručuje da u Haagu neće optuživati Slobodana Miloševića zbog umiješanosti u zločine u BiH već vodeće političare zapadnih zemalja.

Jasno je onda zašto u Haag treba dovesti Tuđmana. A doista Tuđmana mogu optužiti za mnogo toga. Čuvali su svoju Jugu, a on je najodgovorniji što je nema! U Haag s njim. Najodgovorniji je i za BiH! Pa još dok su trajala bombardiranja Srbije, čim je Milošević proglašen ratnim zločincem zbog zločina učinjenih (samo!) na Kosovu, počele su priče o tome kako isto tako za BiH treba optužiti Tuđmana. Jasno je i zašto. Zbog njega ni tamo nije bilo kako su oni htjeli. Sjetimo se, na primjer, intervjuja američke veleposlanice u UN gospođe Madeleine Albright CNN-u prije rata između Hrvata i Muslimana u BiH kada je tvrdila da će rješenje problema BiH biti u skladu s interesima saveznika (očito Srbima što su osvojili, a Muslimane kao najveće žrtve rata do tog trenutka - namiriti na račun koga ako ne Hrvata). Nije tako ispalo. Krivac je Tuđman. U Haag s njim. Ili pak pitanje enklava. Muslimanske su bile zaštićene od strane UN. Srebrenica je pala u srpske ruke. Nitko iz UN nije danas u Haagu. Hrvatske je u Srednjoj Bosni štitió general Blaškić. Nisu pale. On jest u Haagu! Zbog tih enklava velika je odgovornost i predsjednika Tuđmana. Sjetimo se kada su Muslimani krenuli u ofenzivu za uništenje tih enklava. Tada je HVO krenuo u kontraofenzivu, i počeo je vraćati izgubljene teritorije. Tada Vijeće sigurnosti UN postavlja ultimatum Hrvatskoj - ili će povući svoju vojsku iz BiH ili će joj biti uvedene sankcije. Sjetimo se hrvatskog odgovora kroz usta hrvatskog veleposlanika u UN dr. Nobila na CNN-u: “Trenutak uvođenja sankcija Hrvatskoj označavat će i trenutak kada će Hrvatska krenuti u oslobađanje svih svojih okupiranih teritorija.” I sutradan je Vijeće sigurnosti konstatiralo da nema HV u BiH, već su to samo dragovoljci. Kako onda može danas Sud u Haagu tvrditi suprotno? Zašto ne optuže i odvedu tadašnjeg predsjednika Vijeća sigurnosti u Haag? Naravno da ne mogu. To su glupa pitanja kada se zna: Tuđman je kriv i za to. U Haag s njim. Tuđman je kriv i za još jednu enklavu - za od UN-a zaštićenu enklavu Bihać! Baš kada je i ona, kao i Srebrenica, trebala pasti u srpske ruke umiješao se on sa svojom “Olujom”! I što se onda čudi zašto se traže dokumenti iz “Oluje” za sud u Haag. Pa zar ga

nije tadašnji veleposlanik SAD-a uvjeravao da ne kreće u takvu avanturu kada mu je on smislio Z4, i kada zbog njega Srbi neće moći u Bihać. Zato je očito da smo u pravu kada kažemo: U Haag s njim. A "Olujom" je Tuđman itekako pomogao predsjedniku Clintonu u ponovnom ulasku u Bijelu kuću. A kad predsjednik jedne malene zemlje učini tako nešto mora biti kažnjen. U Haag s njim! Ni to mu nije bilo dosta. Kada su iz NATO-a izračunali koliko mnogo vojaka moraju poslati u BiH da bi pobijedili tamošnje Srbe i kada su ovi ponizili UN praveći od njihovih vojnika žive mete, on je poslao Hrvatsku vojsku da porazi Srbe u BiH i tako omogući Daytonске sporazume. Oni ne mogu a on im udari pljusku pa pokaže da HV može. Sigurno je i zbog toga zaslužio Haag. U Haag s njim. A i zbog onoga poslije rata. Pa nudili su mu povratak u Jugu, pardon u ljepši oblik - bez Slovenije a s Albanijom - Zapadni Balkan. Nije prihvatio! Nudili su mu i SECI - pa opet nije. Oni hoće da mu oprostite što je razbio Jugu, a on neće ni u Zapadni Balkan niti u SECI. U Haag s njim! Istina nije samo on grešnik. Kako nam kaže gospođa Madeleine Albright - pogriješili su neki političari prije nje jer su priznali Hrvatsku. Da je nisu priznali već u uz uvođenje embarga još je i bombardirali ne bi bilo problema niti u Hrvatskoj, niti u BiH, a niti na Kosovu. I što je najvažnije ne bi morali bombardirati svog saveznika Srbiju. Pitanje je zbog čega su ga uopće bombardirali, kada je zbog svega - očito je - kriv Tuđman. Vjerojatno zato što Srbi nisu sami mogli pobijediti te zle Hrvate čak ni nenaoružane. Jer da u tome nije problem, ne bi samo Milošević bio problem svjetskim političarima - već velikosrpska politika, Memorandum SANU, Srpska pravoslavna crkva, itd. Sve do Garašaninovog "Načertanija" I dalje. Da zašto uopće Sloba treba ići u Haag zbog Kosova. Pa za to je očito kriv Franjo. U Haag s njim.

Tuđman je kriv i zbog iskrivljavanja povijesne istine. Pa poznat je njegov prijedlog da Jasenovac bude zajednički spomenik i onima koji su tu ubijani tijekom Drugog svjetskog rata, i onima poslije njega (Srbin dr. Srboljub Živanović piše kako su kada su vršena iskopavanja u Jasenovcu prije gradnje spomenika nađena grobišta ljudi koji su "pripadali populaciji koja je nosila svetle komponente" - dakle očito Hrvata s Križnog puta). Time se drznuo u mijenjanje poznate istine kako su u Drugom svjetskom ratu zločine pravili samo poraženi. Poznato je da to pobjednici ne čine - osim ako nisu po volji svjetskim moćnicima (tada im se sudi - u Haagu). A Tuđman ne samo da je pokušao promijeniti to - već je i nedozvoljeni pobjednik u ratu. Strašno. U Haag s njim!

A vjerojatno i najvažniji razlog zbog čega Tuđman mora u Haag jeste što je on velika opasnost po "novi svjetski poredak". To je pokazao sam Papa, koji je i sam sumnjiv jer je prilikom svog posjeta Sloveniji upozorio na opasnost "ideologije neobuzdanog liberalizma". Papa je 'odao', Tuđmana kada ga je, mimo protokola, pozvao na oltar u Mariji Bistrici i čestitao mu proglašenje kardinala Stepinca blaženim. (Zato su s pravom neke 'naše' novine lažno I tvrdile da se predsjednik sam popeo na oltar, a kada je Vatikan upozorio da je to neistina, s pravom su se okomile na Katoličku crkvu. Glupo misle u Hrvatskoj da je protiv takvih kao što je dr. Tuđman I njegove politike ne smije lagati. Ako netko bude tužen zbog laži tu je Američko veleposlanstvo da plati troškove - naravno ako se sud uopće usudi da optuži zbog takvih laži). Papa je Tuđmana 'odao' i u Splitu

kada mu je čestitao imendan prije nego kardinalu Kuhariću, biskupu Komarici i drugim crkvenim velikodostojnicima. Ne bi on tako nešto učinio da nije svjestan kolike su danas "zasluge" dr. Tuđmana za ostvarenje njegovog - unaprijed se ogradimo - negativnog pogleda na svijet. Da, da. Novi svjetski poredak se gradi na ljudskim pravima. Bitan je samo pojedinac. Tu nema mjesta niti za obitelj, niti za narod (s pojedincem je uvijek lakše manipulirati, nego kada je on zaštićen i kao član svoje obitelji i kao pripadnik svog naroda). A Tuđman je i teorijski ("Velike ideje i mali narodi") i u praksi kroz pokazivanje svijetu snage jednog malog naroda koji je stvorio sebi državu unatoč njihovom protivljenju itekako negativan primjer za današnji svijet. Pa mogu to poželjeti i drugi mali narodi. Zato Tuđman doista mora u Haag. U Haag s njim!

RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA

Spremnost Hrvatski tjednik, 30. ožujka 1999.

Iskoristili smo dolazak prof. Pečarića u Australiju, kako bi nam iznio svoje poglede u odnosu na Hrvatsku, poteškoće u Hrvatskoj, povratak u Hrvatsku i mnogo više. Razgovor je vodio F. Lovoković glavni i odgovorni urednik tjednika Spremnost.

Vi ste po drugi put u Australiji. Sto bi nam mogli kazati o vašem prvom dolasku i ovom ovogodišnjem, i zašto oba puta u Adelaide?

Mali ispravak: od 1992. godine svake godine sam u Australiji. Dakle ovo mi je već peta posjeta australskim sveučilištima. Prvi poziv je bio s LaTrobe University iz Melbournea, i tada (1992./93.) proveo sam devet mjeseci uglavnom u Melbourneu, ali sam u dva navrata posjetio i The University of Adelaide. Od tada sam redovito svake godine pozivan na ova dva sveučilišta, a sada sam dobio poziv na dvije godine od sveučilišta u Adelaideu. Naime, bavim se teorijom matematičkih nejednakosti, i u toj oblasti poznat sam u svijetu. Objavio sam kao autor ili koautor blizu 500 znanstvenih radova i 14 monografija (4 u inozemstvu na engleskom jeziku), pa dobivam pozive i iz drugih država. Osim toga, u Zagrebu sam pokrenuo i časopis iz te problematike (Mathematical inequalities and Applications), čiji sam ja Editor-in-Chief, a u Editorial Boardu se nalazi šezdesetak najuglednijih svjetskih imena iz te problematike. Član sam i Editorial Board-a u dva druga internacionalna časopisa. S obzirom na te stalne posjete Australiji, bio sam u mogućnosti, da pored Hrvatske, budem mentor doktorantima (voditelj doktorata) i u Australiji, ovdje u Adelaideu. Sada imam poziv za mentorstvo i u Melbourneu, pa vjerujem da ću usko biti mentor i jednom matematičaru tamo u izradi njegove doktorske disertacije. Naravno, ni ovdje u Australiji nema bezgraničnih sredstava za znanost. Moji suradnici moraju dobiti neki projekt od države kako bi me pozvali u posjetu. Nekako im je to do sada uvijek uspijevalo.

U vezi vašeg zadnjeg boravka među nama te vašeg povratka u Hrvatsku, i aktivnosti u Hrvatskoj, napose u odnosu na stanje u Hrvatskoj, recite nam, kako gledate na relativno mladu hrvatsku državu i probleme koje još ima pred sobom?

Problema ima. Ima ih puno, ali ne nesavladivih. Svi oni koji me znaju ovdje još od 1992. godine sjetit će se da sam ja uvijek upozoravao, kako smo stvorili

hrvatsku državu mimo volje najmoćnijih država na svijetu. A moćnici k'o moćnici, nastavili su drugačijim sredstvima kako bi nas vratili tamo gdje smo bili. Jasno je i njima da onakvu Jugoslaviju, kakva je bila, više ne mogu stvoriti. Ali nešto slično - e to može. Još je tada (dakle te 1992.) bilo vidljivo da će ići na najmoćnije oružje koje se može upotrijebiti protiv Hrvata, a to je podjela među Hrvatima. I dok je predsjednik dr. Franjo Tuđman govorio, i iskreno radio, na pomirenju svih Hrvata, i okupljanju o obrani nacionalne države, dotle su se mnogi od onih koji su itekako uprljali ruke u komunističkom periodu ili pritajili ili odmah pritekli u pomoć svjetskim moćnicima u ostvarenju njihovih nakana. Zato imamo svo vrijeme postojanja hrvatske države da su takvi ljudi ili dopisnici stranih novina, ili u neakvim komisijama za ljudska prava, koji se nikada nisu interesirali za ljudska prava napadnutih već onih koji su napali Hrvatsku, ili u nečem sličnom. Medijski prostor je bio posebno interesantan za takve. Uz pomoć iz inozemstva oni su praktično ovladali skoro svim novinama, tako da državotvorni Hrvati i nemaju puno mogućnosti da uopće nešto i objave. A i u novinama ili TV koji nominalno važe za državotvorne, to u stvari nisu jer su većina zaposlenih iz vremena bivše države, pa se i na njih odnosi ovo već rečeno. Mnoge stranke u Hrvatsko ovise ili su ovisile o pomoći iz inozemstva (ne mislim na pomoć hrvatskih ljudi) pa je i njihova samostalnost upitna. A u tako "zagađenom" medijskom prostoru, uz nedostatke današnje vlasti koja iz objektivnih ili subjektivnih razloga nije mogla spriječiti pojavu novih bogataša, ljudi koji obično ne pamte dugo okreću se ka onima koji nisu nikada ni bili za stvaranje hrvatske države, ili im je vlast važnija od bilo čega. Sve to pruža dovoljno nade tim moćnicima iz svijeta za daljnje nade na povratak na staro, dakle Hrvatska na Balkanu, a Srbija žandar Balkana.

Što ste u međuvremenu objavili u Hrvatskoj?

Pretpostavljam da ne mislite na matematiku. S obzirom da je i Vaš cijenjeni tjednik prenosio neke od mojih tekstova pretpostavljam da vaši čitatelji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Kako je u Hrvatskoj za vrijeme postojanja prve i druge Jugoslavije iz svijesti hrvatskih ljudi bilo potpuno izbrisano postojanje Hrvata Boke kotorske i njihove ogromne kulturne baštine, nekako je ispalo da sam počeo prvo sam, a kasnije i uz pomoć supruge, koja je završila studij povijesti, pisati o Hrvatima Boke, i o samom Zaljevu hrvatskih svetaca. Objavljivao sam sam ili sa suprugom mnoge članke u novinama, tjednicima, časopisima, pa i znanstvenim časopisima iz povijesti. Sudjelovali smo i na povijesnim simpozijima. Sada imam i pripremljenu knjigu izbora iz tih tekstova koja se zove slično jednom članku koji znam da ste i Vi objavili: "Borba za Boku kotorsku", i taj članak je prvi u njoj. Ali prilike u Hrvatskoj nisu lake, pa knjiga čeka već dulje vrijeme da se nađu neke financijske mogućnosti za njeno objavljivanje.

Također sam objavio i knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koja predstavlja odgovor, metodom knjigom na knjigu, na knjigu o Jasenovcu dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Na tu temu objavio sam i niz članaka, a imao i duel s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Neki naši ljudi su tu kod

vas u Sydneyu imali prigodu slušati taj razgovor na radiju koji vodi g. Luka Laus. Kako sam kasnije bio i izravno uključen u tu emisiju, znam da nisu bili razočarani. Dapače.

Saznajemo da uskoro dolazite u Sydneyu. Koji je glavni razlog.

Glavni razlog je upravo promocija te knjige. Naime, tijekom samog razgovora sa slušateljima obećao sam da ću doći u Sydney i održati tu promociju. Kako sam se ranije u Hrvatskoj o nečem sličnom dogovarao i s g. Tugom Tarle, to ću održati promocije i u nekim drugim hrvatskim sredinama (Melbourne i Canberra prije Sydneya, a Adelaide poslije). Naravno, zgodna je prilika ponovo sresti drage prijatelje u Sydneyu, prije svih moje Bokelje braću Franović, a i mnoge druge.

Danas imamo sudske postupke u Hrvatskoj (Dinko Sakić) i u Haagu, protiv Hrvata prvenstveno iz BiH. Kako gledate na ove slučajeve i sto se može očekivati.

Što mislim o sudu u Haagu napisao sam prije tri godine u tekstu čiji sam naslov sve govori: "Sramotni sud u Haagu". Čini mi se da ste mi svojevremeno rekli da je i taj tekst objavila "Spremnost". Sam sud u Haagu je dokazano politička ustanova koja služi za pritisak na Hrvatsku. Kada kažem 'dokazano' mislim na činjenicu da je nedavno predsjednica tog suda, govoreći o ratu o Domovinskom ratu i ratu u BiH izjednačila Miloševića s Tuđmanom i Izetbegovićem. Ako predsjednica suda koji treba da sudi zločincima ne zna razlikovati agresora od žrtava, onda ustanova na čijem je čelu ne može biti sud već obična politička ustanova, kojoj i jeste cilj izjednačavanje zločinaca i žrtava. Pa uostalom, već i sama činjenica da se po prvi put na istom mjestu sudi agresoru i žrtvama, i pri tome su na sudu uglavnom žrtve i to samo jedni - Hrvati, sve govori. Također je značajna jedna činjenica koju sam čuo ovdje na srpskom radiju. Naime, predstavnici onih koji odlučuju o našim prostorima pregovaraju s Karadžićem o njegovoj predaji, a on im je poručio da će, ukoliko dođe pred taj sud, svjedočiti o umiješanosti lidera tih zemalja u zločine u BiH. Zato on i ne dolazi pred taj sud, i zato su tamo uglavnom samo Hrvati. Što onda možete očekivati od takvog suda. Pa ono što je nedavno i rečeno na HTV-u. Naime, Hrvatska je za taj sud pripremila 500 predmeta samo o silovanjima tijekom Domovinskog rata. Međutim, svjetski moćnici su je, u ime nekakve kooperativnosti, prisilili da taj broj smanji na 20 (i slovima dvadeset). A u isto vrijeme su u Haagu osudili jednog Hrvata zato što je gledao silovanje na 10 godina zatvora. Da zato što je gledao, a i svjedočanstvo za to je bilo "trulo", a u isto vrijeme oslobodili su 480 silovatelja. I na kraju se ta kooperativnost lupa Hrvatskoj o glavu. Jer što više popušta, to je više i više stežu. Pa i slučaj Dinku Šakiću je slične naravi. Služi da se po svjetskim medijima može pisati o NDH i o ustašama, umjesto da se piše o genocidu koji su nedavno Srbi sproveli u Hrvatskoj i BiH i sprovode ga sada na Kosovu. Pa i ranije su izmislili termin "etničko čišćene" upravo zato da ne bi govorili o najnovijem srpskom genocidu. Jer za genocid se mora suditi zločincima. A Srbi to rade da bi ostvarili

svoje interese, ali i interese tih koji vladaju ovim svijetom. Naravno, ja ne mogu biti protiv suđena za zločin bilo kome, ali degutantno je bilo kada su Hrvatskoj pregovarali što je na HTV-u bio snimak jedne sahrane vukovarskih žrtava, a u isto vrijeme naveliko pisali o Dinku Šakiću, preuveličavajući broj žrtava u Jasenovcu. Pri tome do današnjeg dana prešućuje slične, ako ne i gore logore koji su postojali u glavnom gradu Srbije i Jugoslavije - u Beogradu. Zato je podnaslov moje knjige: "Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Degutantno je i suditi danas za zločine iz Drugog svjetskog rata, a ne suditi onima koji su nedavno počinili stravične zločine na tim istim prostorima, i to u vrijeme kada se iskopavaju masovne grobnice s njihovim žrtvama.

U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?

Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma. Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbena stranka su upravo bivši komunisti. Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodarstvu, služiti će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatske na tim prostorima. U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Pretprošle godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmukliji i teži od onog kojeg smo imali.

Što i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?

Ako pobjedi državotvorna opcija, onda daljnje stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti prisutna, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva

ne mogu skrenuti Hrvatsku s hrvatskog puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško. Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe “skoknuti” do glavnog grada SAD-a “po svoje mišljenje”, značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj. Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znači da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijet čiju politiku sprovode, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstava koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno! Smanjenje sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomažući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu. Pričaju o “ljudskim pravima”, a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenario. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće.

Pitanje povratka Hrvata?

Mislim da u slučaju ovog neželjenog scenarija krivica ne pada samo na nas u Hrvatskoj, već i na iseljenu Hrvatsku. Ili bar na onaj državotvorni dio u njoj. Još na spomenutom intervjuu u Sydneyu (a slično je bilo u Melbourneu i Adelaideu) pričajući o sindromu zoološkog vrta, zavapio sam: “Vraćajte se doma”! To mislim i sada. Jedno je sigurno. Kroz ove godine dolazeći u Australiju sreo sam mnoge Hrvate koji su istančano osjećali hrvatski državni interes. Uvijek mi je poslije takvih susreta bilo žao što ti ljudi nisu u Hrvatskoj. Jer nisam siguran da mi doma imamo dovoljno takvih ljudi. Dok je doma kroz postojanje Jugoslavije, kroz škole, TV, radio, novine, čovjek stalno bio izložen “ispiranju mozga”, dotle se u inozemstvu bez toga moglo slobodnije razvijati hrvatska državotvorna svijest. Jednostavno, nisi bio izložen tom svakodnevnom “ispiranju mozga”. Velika je greška hrvatske politike što nije mnogo više takvih ljudi uspjela vratiti u Hrvatsku. Ne jednog Gojka Šuška nego mnogo njih. Tada bi opasnosti koje su nakrile Hrvatsku bile mnogo manje! S druge strane i mnogi od njih su se trebali, unatoč teškoćama koje su im postavljane na svakom koraku, vratiti doma. Pa Hrvatskoj su i posvetili cijeli svoj život. A država vam je kao dijete. Lakše ga je stvoriti nego odgojiti - ili - malo dijete mala briga, veliko dijete velika briga. A Hrvatska je sve starija, i trebaju joj njeni ljudi.

Pitanje glasa vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru.

U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni takođe odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalo. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi “državni”, tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati.

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

AMAC-RB MREŽA

U više navrata sugerirao sam hrvatskim intelektualcima Melbournea i Adelaidea osnivanje Društva svršenih studenata i prijatelja Zagrebačkog sveučilišta i u njihovim gradovima, po ugledu na slična društva u SAD i Kanadi. To se nije ostvarilo, ali tijekom mog zadnjeg boravka u Australiji, negdje 1999. godine, ja sam postao član elektronske mreže tih društava - Amac-rb mreže, koju vodi profesor Vladimir Katovic (Wright State University, Dayton).

(...)

Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karadorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklora. Naime, domaći jugonostalgicari i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što liči na Jugoslaviju, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o "podjeli BiH" - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- "Znači Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?"

- "Da", odgovorila je.

- "Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!"
- "Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?"
- "Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek."

- !?

- "Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: 'Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovjek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!'

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor. Nije me mnogo iznenadilo kada gornji dio razgovora, kao i drugi dijelovi u kojem sam govorio afirmativno o hrvatskoj politici, nije objavljen u tom našem "neovisnom" tjedniku.

A ovaj tekst ni i "HDZ-ovom" Vjesniku, Večernjaku i dr. nije objavljen. Da smo se svima rugali - kako sam sugerirao - svo vrijeme ne bi im ovakve budalaštine, kao ova o dogovoru do zuba naoružanog Miloševića i Tuđmana s nametnutim embargom - bio danas glavni "dokaz" u Haagu, a našim "stručnjacima" povod da pišu o pogrešnoj politici koja je spašavala samu opstojnost Hrvata u BiH. Ali kada "Veliki gazda" može pričati bedastoće i na osnovu njih izricati presude od 45 godina, naravno da je našim "suncokretima" to jasan znak kako trebaju u to vjerovati.

Da smo im se svo vrijeme rugali - možda bi se potrudili i naći nešto pametnije kao razlog svom podaništvu Velikom gazdi.

Joško
(...)

Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem, matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim publicistom

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!

Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacija, 8. travnja 2001.

Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inequalities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića**.

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezalo matematičara i javnoga radnika?

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao.

Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezoao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgublenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očito je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj

bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajedno s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- Znači, nešto se ipak kreće.

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svijest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jamac za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj. srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koriste za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerovatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinjak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštica** zato i može sprovesti velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srbovlavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim rječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećivanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: dekroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićeve splitski učenici

A koliko je prigup rad bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji

»Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi dijelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

"Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?
- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar

čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napomenut ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševu riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatstvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sproveli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljednji plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusička i svi oni koji smatraju da treba detudmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusički, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?
- Koja?
- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i slijedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Svidalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpskog. Ali, njega ipak treba više poštivati ...."

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerojatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvrijedio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: " *Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibegeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadržbinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freibeger je ponudjenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.* ' Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom). "

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadržbin dr. Miroslav-Šalom Freibeger: Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno djelo kao što ga je napravio dr. Freibeger. Nacisti jesu ubili dr. Freibegera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje "jevrejske suradnike" u svojoj knjizi navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala**, dr. **Bernarda Kleina**, dr. **Ela Rosenbauma**, dr.

Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povijesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslovenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime, ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoulje. Jednoulje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina živjeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

PORNOGRAFIJA U POVIJESTI

Temom pornografije u povijesti bavi se poznati hrvatski povjesničar dr. Ivo Goldstein u članku "Kako to Hrvatska televizija prati slučaj zapovjednika Jasenovca Dinka Šakića" objavljenom u "*Globusu*". U okviru tog razmatranja dr. Goldstein se osvrće i na moj članak i kaže: "*Hrvatsko slovo*", u broju od 17. srpnja, objavilo je tekst pod naslovom 'Cionisti četnikuju po Jasenovcu'. Znači li to da svako bavljenje prošlošću koje ne zadovoljava uredništvo toga niskonakladnog štiva nužno znači i četnikovanje?" Tu su njegovu rečenicu u "*Globusu*" posebno i istakli! Međutim, djeluje groteskno u tekstu u kojem dr. Ivo Goldstein sve one koji se bave prošlošću na način koji ne zadovoljava dr. Iva Goldsteina naziva - pornografima.

Netko će pomisliti kako je već time dr. Ivo Goldstein pokazao kako je pronašao najbolju moguću riječ za svoje bavljenje poviješću, što za takve čitatelje mora biti užasna spoznaja, ako znaju da je dr. Ivo Goldstein profesor povijesti na Filozofskom fakultetu, čak je bio i predstojnik Zavoda za hrvatsku povijest! Da stvar bude ljepša, on to i pojašnjava: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Zato ću ja u ovom tekstu dokazati da dr. Ivo Goldstein nije pornograf. Već ja! Takvi čitatelji će misliti da je očita pornografija i kada dr. Goldstein za "*Hrvatsko slovo*" kaže "niskonakladno štivo". A kao sveučilišni profesor trebao bi znati da naklada nije nikakvo mjerilo kakvoće. Ako se već htio okomiti na "*Hrvatsko slovo*", pomislit će takvi, uz malo više pameti, upravo mu je mogao poslužiti naslov moga teksta. Naime, tekst sam predao u posljednji trenutak, a iz usporedbi onog što piše u njemu i naslova teksta očito je da su ga dali urednici. Sam tekst predstavlja uredničku prilagodbu izlaganja na predstavljanju moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Mediji su iscrpno izvijestili hrvatsku javnost o samoj promociji, i osim dr. Iva Goldsteina, nitko tamo nije pronašao ni zrnce "pornografije".

O današnjem djelovanju nekih Židova u tom tekstu može se naći samo u pretposljednem odlomku. (Vidi *Hrvatsko slovo* br. 169. od 17. srpnja 1998.) Moji prijatelji, koji su pročitali taj tekst, odmah su mi se javili s konstatacijom kako naslov ne odgovara sadržaju članka. A dr. Ivo Goldstein to nije uočio. On je sveučilišni profesor, a oni nisu! Ili možda dr. Ivo Goldstein ne čita "niskonakladna štiva"? A piše o njima!? Ali, svi oni koji tako misle nisu u pravu. Jer, dobro kaže dr. Goldstein: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Svoje razmatranje o nama "pornografima", Goldstein započinje ovako: "Jasenovački logor pobuđuje kod pornografa mnoga pitanja. Već je izlizano osvrtni se na notornu tezu kako su sami Židovi upravljali jasenovačkim logorom: njih je, doduše, bilo dosta među nadglednicima (kapoima) koji su bili odabirani među logorašima, ali je tih židovskih kapoa bilo u postotku, otprilike, koliko i židovskih zatvorenika. Posljednje, ali svakako ne i najnevažnije, u čitavoj priči jest to da su svi židovski kapoi bili ubijeni do kraja 1941."

I zaista, i ja sam se bavio tim pitanjem, ali u članku "Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu - Prnjatovićeve izvješća o logoru Jasenovac" objavljenom također u *Hrvatskome slovu*, 1. svibnja 1998. Dakle, riječ je o vrlo delikatnoj temi - izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovica davne 1942. godine danim Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima.

Po objavljivanju tog članka g. Montiljo, predsjednik hrvatsko-izraelskog društva prijateljstva, čestitao mi je i sugerirao da se tekst prevede na engleski tako da bi ga mogli čitati i u Izraelu. Ne znam zašto, ali nešto više držim do mišljenja g. Montilja nego do onog svoga kolege sa Sveučilišta. I to potvrđuje da sam ja pornograf, a ne dr. Goldstein! Evo jednog dijela toga "pornografskog" teksta: "Tuđman konstatira (str. 318) da Prnjatovićev sud o Židovima 'odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem'. To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navedenih citata izlazi da je, prema Prnjatoviću, bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!? Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu."

Sljedeći dio Goldsteinova razmatranja također je posebno istaknut: "Laž, koja se vrlo često servira u javnosti, jest da je postojao izravan i stalan njemački pritisak da se radikalno riješi 'židovsko pitanje'. Nijemci su vrlo pažljivo nadgledali sva zbivanja u NDH, ali su većinu protužidovskih akcija organizirale same ustaše. Katkad su i sami Nijemci ostajali zgranuti nad ustaškom surovošću." Zlobnici koji ne razumiju dr. Goldsteina pomislit će kako ovaj tekst predstavlja interesantnu interpretaciju dolaska Himmlera u Hrvatsku. Njegov posjet je, prema ovim Goldsteinovim konstatacijama, zapravo bio čisto turističke naravi! Vjerojatno je uz to i ostao "zgranut nad ustaškom surovošću"!

Goldstein nastavlja u istom stilu: "Laž je i to da ustaški režim, tobože, nije bio antisemitski: da bi Židove opljačkali i otjerali u logore, pokrenuta je široka antisemitska kampanja, Pavelić i njegovi suradnici jasno su poručivali da prema Židovima neće biti milosti; organizirali su antisemitske izložbe." Glupi pornografi bi glupo objašnjavali dr. Goldsteinu kako je NDH bila država koja se borila za opstanak, a u takvim situacijama ima i užasnih stvari. Recimo, kod ljudi koji se bore za opstanak zabilježeni su i slučajevi kanibalstva! Takvima bi dr. Goldstein odmah mogao usporediti NDH i neku drugu državu koja se rađa i koja ima odmah i pobunu u zemlji. Na primjer, Izrael. On je Židov i sigurno bi takvu usporedbu mogao dobro napraviti. Mogao bi im pokazati kakav je odnos židovskih vlasti prema pobunjenim Palestincima, odnosno hrvatskih u NDH prema pobunjenim Srbima. Iako Izrael nije nastao u Drugome svjetskom ratu, pa ni takva usporedba nije potpuno adekvatna.

Zaista bi bilo zgodno kada bi im u takvom kontekstu dr. Goldstein pojasnio svoje teze o NDH: "Odnos prema NDH valja testirati i na ovaj način: smatramo li, ili ne smatramo, da je svaka hrvatska država a priori pozitivna činjenica, a svaka druga (npr. jugoslavenska, hasburška i sl.) a priori negativna? Da, doista, je li zaista sloboda a priori pozitivna činjenica, a ropstvo a priori negativna. Teško pitanje postavlja dr. Goldstein. Ali on je doktor povijesti, pa ne može postavljati laka pitanja. On nam i pojašnjava svoj stav. "Za pozitivan ili negativan odnos prema nekoj državi nije bitno gdje su joj granice nego da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet." Ja moram zaista priznati da ne znam kako to ide s građanima u Izraelu, i Židovima i Palestincima, pa bi i meni takva paralela još više mogla pojasniti ove poglede dr. Goldsteina.

Jesu li možda i osnivači nekih drugih država, prije toga proglašeni teroristima? I to ne u Drugome svjetskom ratu. Teško je očekivati da dr. Goldstein ne zna takve i slične komparacije. Ali to ne treba raditi, jer: "Pornografska mentalna eskapada sastoji se u tome da se događaji 'stavljaju u kontekst'." Naime, sveučilišnom profesoru iz povijesti je čudno da se događaji stavljaju u kontekst vremena u kojima su se dogodili. To je čista pornografija. Njemu nije važno kakvi su uvjeti u kojima se stvara jedna država, nego je bitno "da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet". Naime, u ratu je to važno, a ne - preživjeti - kako tvrde pornografi. Da, zaista, zašto bi dr. Goldstein objašnjavao činjenicu o različitom odnosu vlasti NDH u dijelovima u njemačkoj i talijanskoj interesnoj sferi, kad je očito da su ustaške vlasti mekanim Nijemcima, "zgranutim ustaškom surovošću", mogle nametati svoj antisemitizam, a snažnim Talijanima nisu mogli.

Zgodno bi bilo, misle pornografi, kada bi g. Goldstein, kao povjesničar, pojasnio i tadašnje vrijeme kroz konc-logore. Je li bilo logora, recimo za Japance u SAD ili Australiji. Kako su u ovim demokratskim državama prolazili Nijemci u to vrijeme? Ako je logora i bilo, jesu li se ti logoraši prvo digli na ustanak protiv tih država? Možda su, poput četnika u Hrvatskoj, počeli klanjima i prije uspostavljanja te države.

Ma ne! Tako nešto može pasti na pamet samo pornografima. Važan je Jasenovac, a moj tekst u kome se spominju beogradske konc-logore od kojih je "Sajmište" bio "judenlager" - to je pornografija. Jer: "pornografi priznaju da su ustaše pobile mnogo Židova, ali koliko ih je tek pobijeno u Srbiji? Pa zar je sudbina Hrvatske i Hrvata da ih čak i oni koji se smatraju 'najvećim' Hrvatima uvijek uspoređuju sa Srbijom i Srbima?" Da, dr. Goldstein je potpuno u pravu. Čista je pornografija dovesti Jasenovac u isti kontekst sa "Sajmištem" i "Banjicom". A pogotovo i s logorima u SAD ili Australiji. Jer, cijeli svijet zna i za beogradske konc-logore, i za činjenicu da su bili jednako stravični kao i Jasenovac. Da je to zaista tako, dr. Goldstein bi bio u pravu. A ne pornografi koji lažno upozoravaju hrvatsku javnost da nije tako. To su očita podmetanja uvaženom profesoru povijesti. Zbog takvih njihovih podmetanja, netko može pomisliti kako je po g. Goldsteinu važno pisati samo o zločinima Hrvata. Bolje je da nam Srbi pomažu u hvatanju Hrvata zločinaca. Dobro je da se ne piše o njihovim zlodjelima. Jer, kada bi hvatali svoje, ne bi nama pomagali. Da, zaista su plemenita ta srpska nastojanja. Ima pravo dr. Goldstein. Sretni smo što se tako i u Haagu i u Zagrebu sudi uglavnom Hrvatima za zločine. Treba istrajati na tome časnom putu.

Na žalost, Goldsteinovo nastojanje može netko shvatiti onako kako on sam sebe predstavlja kroz riječi: "U mojoj se generaciji nikad nije postavljalo pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Štoviše, takve nam činjenice nisu bile uopće važne." Reći će: i to je sveučilišni profesor povijesti! Njemu je u Jugoslaviji problematično samo Miloševićovo vrijeme. Sve ono prije bilo je med i mlijeko. Treba se odmah ograditi od takvih. Jer, ne daj Bože da je njemu ta država bila pod hegemonijom Srba. Ne daj Bože da su u policiji u Hrvatskoj bili uglavnom Srbi. Ne daj Bože da je časnički kadar u JNA bio isti takav. Ne daj Bože da su sinovi i unuci ustaša, i ne samo njihovi, morali bježati iz takve države ravnopravnih naroda. Ma kakvi! Vladalo je bratstvo i jedinstvo. Taman posla da se postavljalo pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Ne daj Bože da su Srbi u Hrvatskoj i u Jugoslaviji bili preferirani i da je ta država bila Srboslavija. Tko to tvrdi, on je revizionist. A ako se uz to bavi i poviješću - onda je i pornograf!

Dr. Ivo Goldstein će na jednom mjestu konstatirati: "Pornografi će priznati da je u Jasenovcu pobijeno mnogo ljudi, ali odmah postavljaju pitanje: a koliko ih je tek pobijeno na Križnom putu?" Kasnije on će tvrditi "Je li ona (NDH, J.P) nudila Hrvatima BOLJITAK? Može li se uopće u nekoj državi osigurati prosperitet nekoj naciji ako vlast najavi ugrožavanje egzistencije ili čak uništavanje druge nacije?" Da bi na kraju opisao divan život u Jugoslaviji do dolaska Miloševića na vlast. Dr. Goldstein nas time stavlja u dilemu. Negira li on Križni put, ili smatra da država koja je započela svoj život zločinom može egzistirati, ako je zločin napravljen nad Hrvatima. Međutim, takvo zaključivanje je nelogično. Ovim nam dr. Goldstein samo pokazuje kako su njegovi argumenti neoborivi, a on piše istinu i samo istinu!

Ostavimo se tih Goldsteinovih "lijepih vremena". Vratimo se pornografiji u mome inkriminiranom tekstu. Tu zaista uspoređujem beogradske logore i Jasenovac. Čak sam se drznuo i citirati jednog Srbina. Naime, dr. Lazar Prokić u

knjižici "Jevreji u Srbiji" kaže: "Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!". Čista je pornografija kad ja to navodim u svom tekstu! Jer, uči nas dr. Goldstein "NDH, kao notornu njemačku saveznicu, nije mogao nitko i ništa spasiti. Ona je morala propasti zajedno sa svojim velikim zaštitnikom i pomagačem." Vjerojatno će dr. Goldstein odmah shvatiti kako je pornografija ako ovu njegovu tvrdnju netko uspoređi sa Srbijom u drugom svjetskom ratu. Nedićeva Srbija jest propala, ali Srbi dobiše Jugoslaviju, tj., kako je svojedobno rekla Tanja Torbarina, "najveću moguću Srbiju". Srpska pravoslavna crkva dičila se time što je sv. Sava preteča Hitlera, ali je ratnim zločincem proglašen "prijatelj Židova" Alojzije Stepinac. Od potpisnika "Apela srpskom narodu", tj. poziva na suradnju s Hitlerom, dvadesetosmorica su postali članovi SANU tijekom komunističkog razdoblja, a dvanaestorica potpisnika je primilo visoke državne počasti poslije rata, pa i Sedmojulsku nagradu koja se dodjeljuje u čast ustanka u Srbiji 1941. nagrađivani su i nagradom AVNOJ-a! Čista pornografija!

Zato je, priznajem, najveća pornografija u slijedećem dijelu tog teksta: "Takvi su znali jednog svetog čovjeka i mučenika, kardinala Stepinca - proglasiti ratnim zločincem. Čovjeka kojeg su zbog antirasnih propovijedi Nijemci nazivali prijateljem Židova. Čovjeka koji je tijekom Drugog svjetskog rata spasio veliki broj Židova i Srba. I to u vrijeme dok se u SPC dokazivalo kako je sv. Sava preteča Hitlera! I ne samo to! Na primjer, u ovoj knjizi ("Srpski mit o Jasenovcu", J.P) prvi put se objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednog hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještani, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporuča je načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj, ne i u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi otežali stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi otežali zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!" Zaista je čista pornografija kad ja spominjem dokumente koji se po prvi put tiskaju u Hrvatskoj. Dokumente jedinstvene u cijeloj Europi pod njemačkom vlašću! - Zamislite, molim Vas, taj Pečarić tiska dokument sa 141 potpisom da se pusti neki Židov iz logora. I još je molbu vidio i preporuča je načelnik neke općine u NDH. Da takve dokumente ima, dr. Goldstein bi ih sigurno odavno već tiskao. Pa on je povjesničar! - Priznajem, ja sam zaista revizionist i pornograf, a ne dr. Goldstein. Ne postoji Hrvatski državni arhiv, niti takvi dokumenti u njemu. Jer, da tako nešto postoji, dr. Goldstein bi sigurno već pokrenuo akciju da se u Izraelu ustanovi posebna nagrada "pravednika među narodima", koja bi se dodjeljivala mjestima ili skupinama koje su se na ovakav način zauzimale za svoje sugrađane. On bi bio posebno ponosan što se takva priznanja dodjeljuju samo Hrvatima i hrvatskim

mjestima. U lijepim vremenima u kojima "generacije nisu bile opterećene poviješću" to bi sigurno bilo tiskano. Kriv sam što sam tako nešto tiskao, pa sada g. Goldstein mora konstatirati: "prisiljeni smo o toj povijesti raspravljati i donijeti čvrste sudove, koji će onemogućiti buduće političke manipulacije." Ne daj Bože da su politički manipulatori oni koji nisu htjeli do dana današnjeg takve dokumente objavljivati.²³⁸ Treba sve to odbaciti kao revizionizam. "Revizionizam (...) označuje takvu interpretaciju povijesnih događaja koja je bitno opterećena političkim pritiscima i nedostatkom volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica".

Da, teška su danas vremena za povjesničare. Ovako nešto nije bilo moguće u prošlim vremenima kad je g. Goldstein doktorirao, kad nije bilo političkih pritisaka i nedostatka volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica. Da postoje dokumenti koje spominje dr. Pečarić u pornografskom tekstu objavljenome u "*Hrvatskom slovu*", dr. Goldstein bi ih sigurno još tada objavio. Očito je, stoga, da mi moramo "zaslužiti bolju budućnost, budućnost u Europi". Zar nam nije jasno kako je lijepo biti Irac u Sjevernoj Irskoj. Zapale ti kuću i izgori ti troje djece. I nikome ništa. Mi moramo zaista "susresti se s istinom" i "zaslužiti" takvo nešto.

*

Nedvojbeno je ovaj drugi tekst iz *Hrvatskog slova* utjecao da mojim knjigama Goldstein dâ toliku pozornost, iako ne smijemo zaboraviti ni činjenicu da je i o mojoj knjizi bilo riječi u spomenutoj TV emisiji u Srbiji. Možda je takav tretman i moje knjige uvjetovao moj duel s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa u kome je dr. Bulajić loše prošao. Ne treba dvojiti da historičare-jugonostalgičare u Hrvatskoj mnogo više pogađa Kriština knjiga. Spomenimo da je drugi dio te knjige sastavljen od dokumenata o kojima se u vrijeme kada su se ti historičari školovali, nije smjelo ni govoriti. To lijepo pokazuje upravo "napadač" na Krištov tekst iz *Glasa Koncila* asistent Filozofskog fakulteta Mario Strecha (*Novi list*, 9. siječnja 2002.). Ovaj pedesetogodišnjak u najnižem znanstvenu zvanju odgovara na pitanje:

- Je li Jure Krišto povjesničar?

- On je po osnovnom obrazovanju teolog, no, ima i doktorat iz povijesti (znači nije završio za srednjoškolskog profesora nego za znanstvenika, op. J.P.). Međutim, do sada nije nastupao kao povjesničar (a Krišto je znanstveni savjetnik u Hrvatskom institutu za povijest, što je ekvivalentno redovitom profesoru povijesti na fakultetu, op. J.P.), niti se ponašao po uzusima struke (kada netko s najnižim zvanjem ovako govori o onom s najvišim pokazuje razinu svoje inteligencije, op. J.P.). Gospodin Krišto, najkraće rečeno, predstavlja marginalnu pojavu u našoj historiografiji kakvih ima u svim historiografijama. Devedesetih

---

²³⁸ Ovo je napisano 1998. godine pa je to vjerojatno i natjeralo dr. Iva Goldsteina da piše i o ovim pokušajima spašavanja Židova tri godine kasnije ("Holokaust u Zagrebu", str. 633.-635).

godina on se pojavio s velikom ambicijom da provede reviziju historiografije, s idejom da se odbaci sve ono što je do devedesete napravljeno, etiketirajući to kao komunističko i protuhrvatsko.

Očito je da se Strecha zamišlja kao branitelj jugo-komunističke historiografije u kojoj – recimo – Bleiburga i komunističkoga ubijanja Hrvata uopće nije bilo. To uostalom konstatira i profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Adalbert Rebić (*“Strecha podlegao marksizmu”*. *Novi list*, 11. siječnja 2002.).

Ovdje je meni osobno posebno interesantno što baš Strecha govori o uzusima struke kakva se – izgleda – njeguje na Filozofskom fakultetu. Naime, u svom radu *“Collegium hieronymianum pro croatica gente”* Svetojeronimska sfera, *Radovi* 28, Zavod za povijest Filozofskog fakulteta sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1995., Strecha priznaje da nije upoznat s relevantnom literaturom o predmetu,²³⁹ a relevantna literature mu je bila dostupna. Samo ju je trebalo potražiti u knjižnici na Kaptolu. Rad mu je ipak tiskan. Čak i knjiga. A onda nam Strecha u *Novom listu*, 13. siječnja 2002. pojašnjava zašto je napao Krištu. Krišto je, naime, napisao negativnu recenziju Strechine knjige, dakle knjige koju je autor napisao priznajući da nije koristio relevantnu literaturu. Doista je Krišto “marginalna figura u hrvatskoj historiografiji”. A ne – ne daj Bože – pedesetgodišnji asistent.

Međutim mnogo je interesantnije zašto se o Krištinom recenziji poglavlja o Stepincu u knjizi *Holokaust u Zagrebu* digla tolika prašina uz tvrdnju da je to ne samo nekakav revizionizam nego i antisemitski pamflet. Vjerojatno je to zato što je Krišto ukazao hrvatskoj javnosti na sljedeće:²⁴⁰

U zaključku je možda korisno podsjetiti na knjigu američkoga Židova Normana G. Filkensteina “The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering” koja je pokrenula raspravu o smislu velikoga insistiranja na holokaustu. Već je iz naslova knjige jasno da Filkenstein proziva industrijalizaciju holokausta, postupke kojima se židovsko trpljenje u prošlosti upotrebljava za političke, društvene i financijske dobitke danas. Oštra je to kritika čelnoga čovjeka Svjetskoga židovskog kongresa Edgara Bronfmana, ali i najnovija nastojanja da preživjeli Židovi i njihova rodbina dobiju kompenzaciju za trpljenje u koncentracijskim logorima i drugdje u Europi. Pokušaj naplaćivanja holokausta Filkenstein nedvomislno izjednačuje s iznudom reketskog tipa.

Može li se knjiga Goldsteinovih o zagrebačkome holokaustu svrstati u knjige koje su proizvedene ne da bi pokazale pijetet prema žrtvama ili iskazale pristajanje autora uz uzvišena humana načela i vrijednosti, nego da od toga naprave posao (business), profit, političku dobit ili vlastitu promociju ili, pak, da prozovu, svete se, osude i prognaju? Za odgovor bi trebalo detaljnije analizirati sadržaj knjige, ali ako je suditi po tome kako se obrađuje uloga nadbiskupa

²³⁹ Vidjeti također: A. Pečarić i J. Pečarić, *Kneževina Crna Gora i pitanje imena Zavoda sv. Jeronima u Rimu*, *Časopis za suvremenu povijest* 28, br. 1-2, 217-225, Zagreb 1996.

²⁴⁰ J. Krišto, *Glas Koncila*, 6. siječnja 2002.

Stepinca i kako se ocjenjuje njegovo zalaganje za Židove u vrijeme NDH, odgovor bi trebao biti na toj crti.

Iako je iz moga gornjeg teksta jasno da je moje uvjerenje da su oba Goldsteina predvodnici jugostalgичne opcije u “hrvatskoj” historiografiji, činjenica je da ima dosta pristalica ovakvog pogleda na rad Goldsteinovih. Takvo pitanje mi je postavljeno u Novskoj na promociji mojih knjiga *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*, dakle nedaleko od samoga Jasenovca. Vrijeme će pokazati hoće li se od Hrvatske pokušati naplatiti ovo djelo Goldsteinovih.

Međutim, vratimo se mom tekstu *Pornografija u povijesti*. Kada se usporedi ono što sam ja tamo napisao i Goldsteinov komentar moje knjige, bit će očito da on zapravo pokušava odgovoriti na taj moj tekst. Pogledajmo zato još neke njegove primjedbe na moju knjigu.

GOLDSTEINI I PRNJATOVIĆEVA IZJAVA

U izvješću predsjednika Jevrejske općine Slavka Goldsteina, objavljenom u njihovu biltenu br. 16 rujan/listopad 1990. str. 2, u točki 15.: «Pojave antisemitizma» navodi se i ovo: «Izvršni odbor i Vijeće JO Zagreb je javno istupilo protiv dijela knjige dr. Franje Tuđmana 'Bespuća',» navodeći u zagradama stranice 316-321, dakle stranice na kojima je dr. Tuđman govorio o Prnjatovićevim izvješćima. Antun Miletić je još 1987. godine objavio (sporno) drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom Sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Miletić nije bio napadnut zbog toga, nego Tuđman koji je to izvješće prenio iz njegove knjige. Napad se ponavlja i u ovoj knjizi:²⁴¹

Ove četiri stranice Bespuća (316-320) ekstremno su primjer Tuđmanova revizionizma i, ujedno, vrlo karakteristične za historijski revizionizam općenito.

A zapravo očito je kako je po srijedi politička zasljepljenost i jednoga i drugoga Goldsteina. Naime, Tuđman tu ništa ne revidira, ništa ne mijenja. On samo komentira dokument dan u Miletićevoj knjizi uz ogradu koju čak navodi i Goldstein:²⁴²

Ovaj Prnjatovićev sud odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem, ali slično govore i neki drugi svjedoci.

Goldstein čak povodom toga Tuđmanovog revizionizma kaže da «revizionistička historiografija ne ustručava se ni od krivotvorina». Naravno, time želi reći da Tuđman koristi dokument za koji zna da je falsifikat, a to i «dokazuje»:²⁴³

Iskaz Vojislava Prnjatovića, na kojeg se Tuđman najviše poziva, najvjerojatnije je falsifikat, a sasvim je sigurno da ga u najosjetljivijim dijelovima nije pisao Prnjatović. Ako ga je potpisao, što vjerojatno nije, onda je to učinio pod drastičnim pritiskom.

Tako Tuđman «zna» da se radi o falsifikatu, a Goldsteinu je to **najvjerojatnije** falsifikat. Možda ga je Prnjatović, kaže Goldstein, potpisao, što vjerojatno nije, onda je to učinio pod drastičnim pritiskom, ali Tuđman mu je znao da se radi o falsifikatu.

Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromonah Atanasije Jevtić izdao je u ime Svetoga Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena – bez ikakva objašnjenja – oba Prnjatovićeva izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. Bez reakcije bilo kojeg Goldsteina, a u *Holokaustu u Zagrebu*, ta se knjiga uopće ne spominje. Nevjerojatno je ovakvo ponašanje pogotovu kada se zna da se u knjizi *Holokaust*

---

²⁴¹ I. Goldstein, nav. djelo, str. 603.

²⁴² Isto, str. 602.

²⁴³ Isto, str. 603.

u Zagrebu tvrdi²⁴⁴ da je «netko», očito u Beogradu, naknadno, sastavio taj Prnjatovićeve Izvještaj i «potpisao Vojislava Prnjatovića ili ga prisilio potpisati.» Zašto je Goldstein isključio mogućnost da je Prnjatović tako nešto dragovoljno učinio, pogotovo kada je on mogao znati za razlog pisanja novih izvješća?

Naime, 15. travnja, sve se odjednom mijenja. Nedićeva kolaboracionistička vlada upravo se u to vrijeme obraćala upravnom štabu njemačkog opunomoćenog komandanta za Srbiju s molbama da se u ime 'humanosti i milosrđa' omogući pomoć srpskim zatočenicima u ustaškim logorima u NDH. Iskazi bivših zatočenika služili su kao argumenti. Nekome u administraciji Nedićeve vlade vjerojatno je sinulo da bi kod nadležnih nacista argumenti mogli dobiti na snazi ako se začine antisemitskim primjesama. Stoga su sva trinaestorica bivših jasenovačkih zatočenika koji su od 9. do 13. travnja dali iskaze ponovo pozvani u Komesarijat da daju dopunski iskaz, ovaj put posvećen samo Židovima.»²⁴⁵

Jasno je zašto Goldsteinu ne pada na pamet da je možda Tuđmanu bilo logično da je u logoru bolji položaj onih koji su tamo zato što je to njemački interes, nego položaj onih koji su digli oružje na tu državu. Kad bi Goldstein tako nešto pomislio, onda bi mu propale sve teze koje zastupa u ovoj knjizi. Naime, Srbi nisu po njemu digli oružje na NDH, nego su se pobunili tek poslije strašnih zločina nad njima. Slično današnjim pričama u Hrvatskoj o «jadnoj nenaoružanoj srpskoj nejači» na početku Domovinskoga rata.

Inače dr. Ivo Goldstein se predstavlja i kao povjesničar kojemu nije teško koristiti neistine u dokazivanju unaprijed zadane teze, dakle upravo ono što tvrdi za Tuđmana. Već smo naveli u tekstu "Pornografija u povijesti" kako je on u *Globusu* tvrdio da su svi židovski kapoi bili ubijeni do kraja 1941. U knjizi kaže:²⁴⁶ *Diamantsteinov nasljednik na mjestu logornika, koji je održao čak i govor kada su ustaše ubili Diamantsteina i još četiri zatočenika, bio je Varaždinac Bernhard – Ladislav Wiener (ili Viner). Zapovjedništvo jasenovačkog logora u prosincu 1942. godine potvrđivalo je da su Wiener, njegova supruga Elizabeta i sinovi Vladimir i Miroslav «u svakom pogledu dobrog vladanja». Izgleda da je tada cijela obitelj prešla na katoličku vjeru. Vladimir Wiener čak je 1942. godine bio upisan u jasenovačku školu. Usprkos svemu tome, Wiener je, po svjedočenju Ljube Miloša, likvidiran 1944. godine, a zajedno s njim stradali su i njegova žena i djeca.*

Goldstein spominje i moje razmatranje ovog slučaja:²⁴⁷

Pečarić prilično opširno raspravlja o «čuvenim izvješćima» Vojislava Prnjatovića, iako bi ga već sam datum "11. marta 1942." na kraju drugog izvještaja mogao upozoriti o krivotvorini (o kojoj se govori na prethodnim stranicama u ovom poglavlju).

²⁴⁴ Isto, str. 604.

²⁴⁵ Isto, str. 603-604.

²⁴⁶ Isto, str. 341.

²⁴⁷ Isto, str. 613.

Zgodno je napomenuti da za ovu zabunu u datiranju Goldstein zna zahvaljujući upravo Franji Tuđmanu pa i navodi Tuđmanove riječi:²⁴⁸ «Šteta što Miletić u svojoj obradi dokumenata nije pokušao objasniti očite nelogičnosti glede datuma.» Ako to za Tuđmana nije bio dokaz o navodnoj krivotvorini, zašto bi bio meni? Očito se Goldsteinu nikad nije desila zabuna u datiranju. Meni jest, pa ne ću ni komentirati to što piše «mart» umjesto «april». Umjesto toga niže je dan moj tekst objavljen u *Hrvatskom slovu*, 1. svibnja 1998., kao i u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*. Vidjet ćete kako je u tom tekstu pokazano da nije važno je li Prnjatović potpisao svoje drugo izvješće ili nije. Je li to izvješće krivotvoreno ili nije. Bitno je da je tekst priglup, dakle baca ružno svjetlo na onog koji ga je smislio. Ali i na one kojima je ono presudno da nekoga, zbog takvoga – ne svog - teksta, proglase antisemitom. A to je u ime JO Zagreb učinio tadašnji njen predsjednik - Slavko Goldstein!

Komentar. Iako je Ivo Goldstein u puno navrata govorio o Vojislavu Prnjatoviću, može se dobiti dojam da ili ne zna ili mu ne predstavlja problem što se Vojislav Prnjatović već godinama navodi kao lažna jasenovačka žrtva. Naime, u mrežnom jasenovačkom popisu Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac se navodi i da je izvjesni Vojo Prnjatović iz Sarajeva navodno ubijen od ustaša 1942. godine, a kao što je detaljno opisano u članku "*Poimenični popisa žrtava KCL Jasenovac 1941.-1945.*" i njegovo nepodudaranje s izvorišnim dokumentima objavljenom u Hrvatskom tjedniku od 26.11.2015., kod tog Voje Prnjatovića se zapravo radi o spominjanom Vojislavu Prnjatoviću. Osim u JUSP-ovom mrežnom popisu, taj lažan podatak se nalazi i u Američkom muzeju holokausta budući da je 2017. godine ondašnja inačica JUSP-ova popisa tamo poslana i sam navod se može vidjeti na https://secure.ushmm.org/online/hsv/person_view.php?PersonId=7562945

---

²⁴⁸ Isto, str. 605.

LAŽNI BROJ ŽRTAVA U LOGORU JASENOVAC TEMELJ JE U VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA

Lažni broj žrtava u Drugome svjetskome ratu, a pogotovo u logoru Jasenovac, jest i osnova velikosrpske manipulacije u dokazivanju “genocidnosti hrvatskog naroda”. Kako to izgleda, dovoljno je pogledati najnoviju knjigu direktora beogradskog Muzeja žrtava genocida, koja je trebala biti osnova za konferenciju o Jasenovcu u New Yorku, u koju je današnja Jugoslavija uložila značajna novčana sredstva, a koja je neslavno završila. Na primjer, naslov odjeljka u Bulajićevoj knjizi u kome se analizira sveukupan broj žrtava rata na području Jugoslavije glasi, “Broj žrtava ustaškog genocida”.

Dakle, prema Bulajiću, ukupan je broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji poznata brojka od najmanje 1,7 milijun i svi su pobijeni od – ustaša. Vjerovali ili ne! Umnogostručavanjem žrtava u NDH počela je velikosrpska politika još tijekom rata. To su prihvatili i komunisti u drugoj Jugoslaviji. Samim tim oni su morali uveličavati i ukupan broj žrtava. Njihovi dodatni razlozi za to su bili preuveličavanje doprinosa Jugoslavije pobjedi saveznika, kao i ostvarenje što veće reparacije od Njemačke. Još je 1945. Tito u Ljubljani najavio brojku od 1,7 milijuna žrtava. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike u Beogradu, zaposlen u Saveznom statističkom uredu Jugoslavije, izračunao je brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, na konferenciji u Parizu, Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio objavljen popis pučanstva, Dofne Vogelnic, direktor Saveznog ureda, morao je opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u *Statističkoj reviji* 1./1952., objavio članak prema komu su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj “znanstveni” članak reagirao je već u idućem broju *Statističke revije* 2./1952., Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju od 1921. do 1931. priraštaj je bio 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu te je 1939. bio samo 1,1 posto. Dvije godine kasnije su u američkom Birou za popis stanovništva izračunali da je broj žrtava u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. C. Campbel). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtjevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već od 1963. godine jugoslavenska vlada revidirala svoj zahtjev njemačkoj vladi, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Ovu iznimno značajnu činjenicu ni danas ne spominju u literaturi tiskanoj u Hrvatskoj, izuzevši u prijevodu knjige Ph. Cohena “Srpski tajni rat”. Cohen kao literaturu za ovaj značajan podatak navodi pismo dr. Hansa

Jochena Pretscha iz Auswärtiges Amt (Ministarstvo vanjskih poslova) Bonn, Njemačka, 8. srpnja 1992. godine. Naime, u tom pismu se kaže da je u lipnju 1963., jugoslavenska vlada objavila memorandum bez datuma u kojem se tvrdi da je u drugome svjetskome ratu ubijeno 950.000 Jugoslavena. Vlada Njemačke, međutim, nije prihvatila ni taj zahtjev, nego je zahtijevala varijabilne podatke te je 1964. objavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata. Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu (358.000)!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od posebna značaja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomišljati da on nije dobro napravljen. Dapače, kada se ustanovila tako velika razlika između proračunate brojke od 950.000 (logično je pretpostaviti da jugoslavenska vlada nije došla do te brojke slučajno, nego je i to rezultat proračuna stručnjaka) i brojke dobivene popisom, popisi su vraćeni republičkim komisijama, a potom u općine. Došlo je do manjih korekcija, ali konačna brojka bila je 597.323. Brojka je izazvala paniku među stručnjacima koji su tada zaista svoje proračune obavili krajnje profesionalno, što svedoči i njihova brojka od 950.000 u usporedbi s brojkama Mayersa i Cambela, Kočovića i Žerjavića. (Više od 20 godina poslije popisa iz 1964., Bogoljub Kočović i Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, došli su do rezultata sličnih onima koje su američki stručnjaci imali 1954. godine, a koje popis iz 1964. nije potvrdio! Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a Hrvatski 1,027.000 žrtava. Oba istraživača su sami konstatali kako su u svojim proračunima uzimali i veće brojke, pa ne čudi da su dobili veću brojku od one koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj do 1963. godine.) Smatralo se da je nedostatak nastao zbog migracije stanovništva i stradavanja čitavih obitelji iz zaselaka u brdskim krajevima. Ipak, da razlika bude jednaka sveukupnim gubicima Velike Britanije u Drugom svjetskom ratu zaista je nevjerojatna! Problem je zato “riješen” idućom formulacijom: “Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom.”

Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Podaci su skriveni od javnosti! Činjenica da je Arhiv Jugoslavije odbio, čak i uz novčanu naknadu, dostaviti taj popis Hrvatskom državnom arhivu (*Vjesnik*, 30. travnja i 1. svibnja 1998.) samo potvrđuje koliko oni ne žele da popis dođe u ruke hrvatskim istraživačima! Posrednu potvrdu vrijednosti popisa iz 1964. godine dao je Slavko Goldstein. Naime, on je u *Vjesniku* od 30. travnja i 1. svibnja 1998., ustvrdio brojku od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata na području bivše Jugoslavije, što u stvari predstavlja brojku s popisa iz 1964. S druge strane neobično je što Goldstein prihvaća ovu brojku kada u članku u *Vjesniku* kaže: “Iznimka je romska populacija koja nije nikada bila temeljito popisana ni u popisima stanovništva na području stare Jugoslavije, no iako se romske obitelji nisu javljale da bi saznale nešto o svojim nestalima, poznato je da su čitave obitelji odvođene i pogubljavane”. Goldstein, istina, ovo govori u kontekstu Jasenovca,

ali ako su oni žrtve tog logora, zar ne trebaju ući i u sveukupne žrtve rata? Primijetimo, s tim u svezi, da Cohen u svojoj knjizi konstatira kako je uobičajeno da se podaci za gubitke Židova i Roma za cijelu Jugoslaviju pripisuju jedino NDH. Također, poznato je da popis iz 1964. nije obuhvatio tzv. kolaborante. Konačno, kada se govori o ustanovljenoj razlici između izračunatih vrijednosti i popisa iz 1964., treba voditi računa da su svi proračuni uzimali kao osnovu popis pučanstva iz 1948. godine. U drugim zemljama takve računice su mogle dati dosta dobre procjene žrtava. Međutim, to ne vrijedi za ondašnju Jugoslaviju, jer su u njoj postojale i poslijeratne žrtve – postojao je Križni put hrvatskoga naroda!

Primijetimo, također, da je broj 1,7 milijun ušla u sve zapadne knjige i statistike, bez obzira na činjenicu da su bila poznata istraživanja američkih znanstvenika. To je smatrano iznimno značajnim za očuvanje Jugoslavije i “discipliniranje” Hrvata. U takvoj strategiji ostavljen je prostor za nekih 700.000 žrtava logora Jasenovac! Tako je već Zemaljska komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača još 1946. izišla s cifrom od 500 do 600 tisuća ubijenih logoraša, iako je popis iz iste godine, naravno, brižljivo prikrivan, za teritorij Hrvatske, bez BiH, za Jasenovac dao 15.792 žrtve, uz 2927 onih iz logora Stara Gradiška. Popis iz 1964. dao je broj žrtava Jasenovca – 49.874! Hrvatski stručnjaci, da ne bi pogriješili u osjetljivom pitanju žrtava rata, dopuštaju brojku od 85.000. Nije teško provjeriti da brojka dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto od 85.000.

Goldstein, u spomenutom tekstu u *Vjesniku*, “čvrsto stoji kod konačne brojke od osamdesetak tisuća žrtava, uz otklon od pet posto”. To u biti i jest ono što tvrde hrvatski znanstvenici. Međutim, nešto ne “štima” u Goldsteinovim brojkama. Naime, Goldstein zadržava brojku do koje se došlo popisom iz 1964. godine kada se radi o sveukupnim žrtvama rata, a brojku žrtava Jasenovca od 49.874 s tog popisa povećava na 80.000, što je povećanje za nešto više od 60 posto. Drugim riječima, dok hrvatski znanstvenici povećavaju na isti način i brojku sveukupnih žrtava i brojku žrtava Jasenovca, dotle Goldstein prihvaća brojku sveukupnih žrtava rata s popisa iz 1964., a povećava brojku žrtava u Jasenovcu. Dakle, famozni postotak od 56 – 59 posto, koji je očito trebao jugoslavenskoj vladi da se pred njemačkom vladom “opere” za unaprijed iznesenu brojku sveukupnih žrtava rata od 950.000, zadržava samo kada se radi o Jasenovcu! Dobro je poznato kako u popisu iz 1964. nisu obuhvaćeni tzv. kolaboranti, pa je logičnije povećati brojku sveukupnih žrtava, nego onih u Jasenovcu. Osim, naravno, ako se ne ubroje i poslijeratne žrtve ovog logora, kao što žrtve s Križnog puta i jesu ušle u statističke proračune sveukupnih ratnih žrtava.

Velikosrpski mit od Jasenovcu govori o 700.000 pobijenih Srba, a ta brojka se penje na više od milijun, da bi u New Yorku Srbi izašli s popisom od 77.200 ubijenih u Jasenovcu. Goldstein spominje brojku od 60.000, ali očito je to u međuvremenu naraslo za 17.200, s tendencijom daljnjeg rasta. U spomenutom tekstu u *Vjesniku* konstatira se: “U svezi s brojkom od 60-tak tisuća obrađenih žrtava moglo se kalkulirati jedino oko činjenice da li su poginuli baš u Jasenovcu, Staroj Gradiški, na putu do logora ili pak na licu mjesta”.

Naravno, iskustvo koji Hrvati imaju s velikosrpskom politikom “friziranja” dokumenata govori nam kako se itekako treba provjeriti svaka pojedina žrtva s tog popisa. Već je u New Yorku, na izložbi koja je tom prigodom bila organizirana, primijećeno kako su slike logoraša iz “Sajmišta” prikazivane kao logoraši iz Jasenovca. Dakle, Hrvatska ne bi trebala, prije takvih provjera, prihvatiti Goldsteinovu sugestiju brojke od 80.000 žrtava Jasenovca, iako se ona poklapa s onim što prihvaćaju i neki drugi hrvatski znanstvenici, kao ni brojku od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata, koje treba “podastrijeti široj i domaćoj i međunarodnoj javnosti”, kao “relevantne i znanstveno dokazane”.

Možda su Goldstein i drugi hrvatski istraživači u pravu kada govore o broju žrtava logora Jasenovac, međutim, ne može se nikako govoriti o znanstvenom dokazu dokle god hrvatski stručnjaci nisu bili u mogućnosti analizirati spomenuti popis! A činjenica da im srpski istraživači ni za novac ne žele dati taj popis doista je previše indikativna!

Također, uz brojku žrtava “Jasenovca”, Hrvatska uvijek treba podastrijeti i relevantne brojke žrtava beogradskih logora Sajmište i Banjica. Dva koncentracijska logora bila su u glavnom gradu Srbije, a jedan od njih – Sajmište, bio je jedini logor na svijetu isključivo za Židove – “judenlager”! Iz ovih logora niti jedan Židov nije izašao živ! A ulice Beograda bile su i gubilišta Židova sa Sajmišta! Evo što o tome piše Cohen: “Mjesec dana kasnije u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke. Između marta i maja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno jevrejskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju. U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davane bombone. Sa izduhnom cijevi koje je usmjeravala ispuhne gasove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi. Iako žrtve unutar Sajmišta nisu imale pojma o svojoj sudbini izvan logora, plinsko vozilo je jedva moglo biti tajna, bilo za srpsku policiju ili građane Beograda, pošto su lupanja po vratima vozila i prigušeni krici umirućih žrtava dolazili iz neobičnog vozila”.

Žrtve beogradskih konc-logora sahranjivane su na raznim mjestima u Beogradu. Najviše u Jajincima. O tom grobištu navodimo samo slijedeće svjedočenje prema “Saopštenjima”, br. 34-53, o zločinima okupatora i njihovih pomagača (Beograd, 1945., str. 536.): “Kako nam je bilo naređeno da brojimo leševe koji su spaljivani, to mi je poznato da je u Jajinicima spaljeno 68.000 a da je nespaljeno ostalo još 1.400 leševa i to u jednoj raci 1.200 i u dvema po 100 leševa”. Hoće li hrvatski znanstvenici u popisu od 72.200 žrtava Jasenovca pronaći i žrtve sa Sajmišta i Banjice?

*

Je li ismijavanje Slavka Goldsteina u gornjem članku bio razlog da se Gumzejevi računi pripišu i meni? A to što je sam račun dr. Iva Goldsteina bio

neobičan ne čudi mnogo, jer takvih situacija imamo i u ovoj knjizi. Na primjer, promatramo tekst:²⁴⁹

U krugovima skrupuloznih istraživača smatra se da je izrada ovakvih popisa dogotovljena kada se poimenice ustanovi identitet 90-95% žrtava. Kako su projekt Dotrščina i Popis žrtava otprilike stigli do brojke od 7.200 žrtava, može se računati da je u Holokaustu u Zagrebu stradalo između 8.000 i 9.000 Židova.

Račun je besmislen ako se 7.200 ne vezuje uz onih 90-95 posto u prethodnoj rečenici, tj. ako Goldstein ne smatra da je ustanovljen identitet 90-95 posto žrtava. A ako se vezuje onda je račun netočan jer bi on dao da se može računati da je u Holokaustu u Zagrebu stradalo (uz malo zaokruženje prve brojke) između 7580 i 8000 žrtava. To jednostavno slijedi iz dvije proporcije koje se uče u osnovnoj školi, pa je za vjerovati i da sveučilišni profesor dr. Ivo Goldstein tako nešto sigurno zna:

$$x : 7200 = 100 : 90 \quad \text{i} \quad x : 7200 = 100 : 95.$$

Zašto je Goldsteinima bolje malo povećati brojke, to znaju oni sami.

U gornjem članku iz *Vjesnika*, zanimljiva je priča u svezi s popisom iz 1964. Kada su u Beogradu uvidjeli da popis nije dao željenih 950.000 žrtava, izmislili su priču o «nepotpunom popisu», tj. kako oni znaju da je popisano 56-59 posto svih žrtava. Naime, te 1964. godine popisano je 49.874 žrtve logora u Jasenovcu. To je bio dio popisa žrtava za cijelu Jugoslaviju i tadašnjim vlastima je trebao zbog dobivanja reparacije od Njemačke. Ukupan broj žrtava u tadašnjoj državi iznosio je 597.323. Kako su prethodno Njemačkoj dostavili znatno veću brojku (950.000), vlasti su našle izlaz u tvrdnji kako je popisano između 56 do 59 posto žrtava. Tako bi – na taj način – stvarni broj žrtava Jasenovca iznosio oko 80.000. Ovakva konstrukcija je doista smiješna, jer čemu popis na kome se popiše 56-59 posto od onoga što se trebalo popisati, odnosno čemu popis ako se unaprijed zna kolika je brojka trebala biti dobivena popisom!?

Kada se zna da je u pitanju bila reparacija, mnogo je vjerojatnije da je brojka uvećana. Na primjer, u popisu se isti čovjek pojavljuje tri puta: kao Hrvat, kao Musliman i kao Srbin. Vjerojatno bi štošta još bilo ustanovljeno da je Saborska komisija za žrtve rata i poraća nastavila svoj rad. Činjenica da je rad komisije zaustavljen – mimo zakona – odmah po dolasku bivših komunista ponovo na vlast, još više sugerira takav zaključak. A glavnu ulogu u tome imao je upravo Slavko Goldstein!

Goldsteini, spominjući popis žrtava Jasenovca i Stare Gradiške, kažu: «Na svim stranicama ponavlja se upozorenje 'popis nije potpun', što je lako utvrditi uvidom u neke pouzdane parcijalne općinske ili druge lokalne evidencije.» Očito je i Goldsteinima logično da se obavlja popis, a zna se koliko je posto popisano, tj. zna se točna brojka koju popisom treba ustanoviti. I Bulajić je to tvrdio, ali poslije moje knjige više nije tako puno inzistirao na tome. Ipak, on se mnogo više bavi tim pitanjima od Goldsteina, pa je brzo shvatio. Slavku Goldsteinu to

²⁴⁹ I. Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. 639.

možemo oprostiti, ali dr. Ivo Goldstein je ipak sveučilišni profesor, čovjek koji mora znati zanat historičara.

A kada treba kritički prosuđivati podatke iz svjedočanstva, Goldsteini su upravo ti koji ne žele navoditi one brojke za koje tvrde da su «minimizirane» Tako ne spominju ni to da Ilija Barbarić u *Hrvatskom obzoru* od 30. rujna 1996. piše:

Ovdje vam želim napisati da sam četiri godine u ustaškoj obrani Prvog obrambenog zdruge za vrijeme NDH, a neko sam vrijeme proveo i u Jasenovcu. Vjerovali ili ne, ali pišem vam istinu, u mojim su rukama bile knjige logora Jasenovac, tu u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945., kada je raspušten. Te knjige nitko više neće pročitati jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije, kroz Jasenovac je ukupno prošlo 18.600 zatvorenika.

Sada ćemo dati moj intervju iz *Slobodne Dalmacije*, 31. kolovoza 1998., zato da bismo se podsjetili na nešto što je Bulajić rekao u polemici sa mnom na radiju *Slobodna Europa* o njegovoj brojci od 77.743 s njegovog popisa žrtava Jasenovca: “*To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000.*” U knjizi *Holokaust u Zagrebu* možemo naći slične tendencije. Vladimir Žerjavić je sam tvrdio kako je u svojim proračunima išao na veće procjene iz pijeteta prema žrtvama. Tako je prema njegovim procjenama u Jasenovcu stradalo 13.000 žrtava. Goldsteini nisu zadovoljni tom procjenom pa je povećavaju na 17.000. I doista, kada u istom omjeru povećamo brojku s Bulajićeve popisa, dobit ćemo brojku veću od 100.000 žrtava.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

Josip Pečarić

GLOBALIZACIJA U SVIJETLU SUDA U HAAGU

1. Globalizacija i Hrvatska

Poznati hrvatski kolumnist i publicist Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima* posvećuje jedno poglavlje globalizaciji, pa kaže:

"Građanin svijeta, član velike svjetske zajednice, univerzalnog bratstva, to je ta opojna parola dana, koja iznova zavodi milijune (...)

Put do nove kulture, do novoga načina života vodi preko afirmacije tobožnjih apsolutnih sloboda postmodernog čovjeka (kako to gordo zvuči) preko slobode savjesti, individualizma, egocentrizma, urbane kulture takozvanog samoostvarenja i samopotvrđivanja, uspjeha i 'napretka' pod svaku cijenu, potpunog predavanja budućnosti. Kreatori novoga doba, proizvođači umjetnih potreba i potrošačkog mentaliteta zapravo ne žele slobodu pojedinca za njega samoga, nego slobodu pojedinca za sebe, pojedinca oslobođenog od kolektiviteta i autoriteta, žele izoliranu i nezaštićenu kantu za smeće.

Dogma o slobodama na koncu se pokazuje tek kao sloboda jakih i uspješnih.

Nova kultura također ne bi bila moguća bez radikalnog zaborava prošlosti i obračuna sa starim, bez odbacivanja tradicionaliteta, nacionaliteta i socijaliteta, bez relativiziranja i obezvrjeđivanja, primjerice, crkve, nacije, obitelji s njihovim vrijednostima, koji se javljaju kao smetnja projektu budućnosti. Ispod ideje multikulturalizma jasno se razaznaje zapravo ne ideja poštovanja i suživota ljudi različitih kultura nego ideja stvaranja multikulturalnog čovjeka, tj. čovjeka

oslobođenog vlastitog kulturnog, nacionalnog i vjerskog identiteta, ideja kante za smeće."

Potom Jović citira *Protokole sionskih mudraca*: "Ono što je frapantno i što proizilazi već iz površne tekstualne analize, to je visoka podudarnost nekih dijelova *Protokola* s onim što se događa danas u Hrvatskoj, a vjerojatno i u brojnim drugim zemljama (...) Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima."

Primijetimo da je na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i *Protokola* ukazao Marko Matić u *Hrvatskom slovu* još 11. rujna 1998. u tekstu *Sionisti*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", Matić i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Nepunih pet godina kasnije Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećesiječanjsku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u *Protokolima*, a na što nas upozorava Josip Jović.

U poglavlju karakterističnog naslova *Još nije kasno* Jović govori o problemima koje ima globalizacija:

"Za takozvani desni centar karakterističan je naglasak na čovjeku kao osobi, obitelji, naciji, kulturnom i vjerskom identitetu, državi u funkciji općeg dobra, socijalno-tržišnom gospodarstvu, pravnoj, demokratskoj i socijalnoj državi (...)

Tako su danas desne stranke na vlasti u Nizozemskoj, Francuskoj, Republici Irskoj, Austriji, Danskoj, Norveškoj, Italiji, Luxemburgu, Portugalu, Slovačkoj, Bugarskoj, Mađarskoj, Španjolskoj, Belgiji, Švicarskoj, odnosno u skoro svim zemljama osim u Njemačkoj, Švedskoj, Grčkoj i, uvjetno rečeno, Britaniji.

Zanimljivo kako je desnica pobijedila čak i u nekim zemljama koje su posljednje desetljeće bilježile izniman ekonomski rast, kao što su Nizozemska ili Irska. Okretanje desnici odgovor je na agresivnu globalizaciju, koja donosi mnoge nacionalne i rasne probleme, u kojoj najmoćnija zemlja svijeta s jednom dominantnom etničkom skupinom ima ekskluzivan status."

U biti to je svijetu poručio dr. Franjo Tuđman još 1969. godine kroz knjigu *Velike ideje i mali narodi*. Zato sam na Komemoraciji u Adelaideu dan nakon smrti Oca hrvatske države i rekao:

"Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi

oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese."

2. Sud u Haagu u službi globalizacije

Carl Gustaf Ströhm u *Fokusu* 10. siječnja 2003. piše: Kad je Del Ponte počela raditi na sudu u Haagu odmah je, prema vlastitim riječima, postavila pitanje: 'Što imamo protiv Alije Izetbegovića i Franje Tuđmana?' Štoviše, dodala je kako 'bez obzira na to što je 1999. godine umro Tuđman, sud u Haagu neće popustiti ako je riječ o hrvatskim ratnim zločinima; primjerice u slučaju bivšega šefa hrvatske vojske generala Janka Bobetka koji je opterećen zbog ubojstva najmanje stotinu srpskih civila.' I na kraju je rekla: 'Nećemo mirovati dok Zagreb ne izruči Bobetka!'"

Sramotnost suda u Haagu i svjetske politike globalizacije može se lako vidjeti ako se usporedi ova izjava s s izjavom Paddy Ashdowna za BBC: "Radovan Karadžić ne će biti uhapšen sve dok ima podršku naroda." Bolje je reći da međunarodna zajednica progoni Hrvate, a štiti Karadžića. Još u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku", Zagreb 2001. upozorio sam da sam na srpskom radiju u Australiji čuo kako je Karadžić poručio svjetskim moćnicima da u Haagu neće svjedočiti protiv Miloševića, već o sudioništvu zapadnih političara u genocidu napravljenom u BiH. To je u stvari "podrška naroda" o kojoj govori Ashdown koji bi i sam trebao odgovarati zbog laži o "Tuđmanovoj salveti". Umjesto toga Ashdown je nagrađen visokom pozicijom gubernatora BiH. Anto Marinčić u *Hrvatskom slovu* 10. siječnja 2003. piše da Munir Alibabić, od Ashdowna smijenjeni šef tajnih službi, tvrdi da ga je lord smijenio zato što je bio na korak do hapšenja Karadžića!

Josip Jović odjeljak *Hrvatski odgovor* svoje knjige počinje ovako: "Optužnica i nalog za uhićenje generala Janka Bobetka, bivšeg načelnika Glavnog stožera Hrvatske vojske u prvim godinama rata, koja je stigla koncem rujna 2002. godine iz Međunarodnog suda za ratne zločine u Haagu iznova je uzbukala hrvatsku javnost, ali je i dovela do novog preslagivanja političkih odnosa i osjetne promjene političkog raspoloženja u Hrvatskoj. Ova optužnica podignuta po 'zapovjednoj odgovornosti' (...) definitivno je potvrdila teze kako Haaški sud u krajnjoj liniji ide za izjednačavanjem svih strana u balkanskim sukobima, optužujući najviše vojne zapovjednike, zapravo optužuje sam Domovinski rat i dovodi u pitanje opravdanost borbe za slobodu i nezavisnost. Slučaj Bobetko pomogao je progledati svima koji su imali iluzije u pogledu prave uloge i ciljeva Haaškog suda, te iznova doveo do nacionalne sloge koja nije viđena još od ratnih dana." Jović je potpuno u pravu, jer je doista slučaj generala Bobetka do kraja razgolitio prljavu politiku globalizatora!

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu

tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

U *Večernjem listu*, 26. studenoga 2002. Zdravko Bartovčak, sudac Ustavnog suda RH u mirovini tvrdi da Haaški sud krši Povelju OUN-a: "Kad bi Haaški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao, u individualnim optužbama ne bi smio naš Domovinski rat ni spomenuti u negativnu smislu (...)

Jasno, ne pada mi na pamet da trebamo prekinuti suradnju s tim sudom jer smo se na to obvezali našim zakonom. No, ta suradnja nipošto ne uključuje samovoljno ponašanje bilo kojeg predstavnika OUN-a ili bilo kojeg njegova organa pa tako ni haaških istražitelja.

Zločin, pa tako i ratni zločin, zločin je ma tko ga učinio. Međutim, svaki zločin, pa i ratni, mora imati ime i prezime učinitelja te konkretan opis zločina i razloge zbog kojih osumnjičenik treba za njega odgovarati.

Međutim, i tužiteljstvo i istražitelji Haaškog suda uporno pokušavaju **utvrđivati** odgovornost Hrvatske vojske kao državne institucije pa time i hrvatske države za eventualne zločine koje su eventualno učinili pojedinci.

Haaški sud nije i ne može se ponašati izvan okvira koji su utvrđeni Poveljom OUN-a i Općom deklaracijom o ljudskim pravima, jer su to dokumenti na kojima počiva cijeli sustav OUN, pa i pravni poretci njezinih članica.

A u toj povelji koja jednako obvezuje našu državu kao i organe OUN-a u **čl. 51.** doslovno piše **da svaka članica OUN-a - pa prema tome i Hrvatska - ima prirodno pravo individualne ili kolektivne samoobrane u slučaju oružanog napada.** Dakle, Hrvatska vojska kao vojska članice OUN-a ima ne samo po čl. 7. hrvatskog Ustava pravo braniti se od napada nego to pravo ima u prvom redu na citiranoj odredbi Povelje OUN-a. Dakle, kad se uzme čak i da je međunarodno pravo iznad nacionalnog, Hrvatska je imala pravo na obranu. Pretpostavljam da bi to trebali znati i tužitelji, istražitelji i suci Međunarodnog suda u Haagu.

Meni je jasno da će mi ti isti odmah uzvratiti da ta odredba ima i nastavak u kojem doista stoji da članica OUN-a ima to pravo sve dok Vijeće sigurnosti ne poduzme mjere potrebne za održavanje mira i sigurnosti. A da li se može uzeti da je Vijeće sigurnosti poduzelo te mjere kada je iz tzv. ružičaste zone mjesecima pucano iz artiljerijskih oružja srpskih pobunjenika i JNA te da su dnevno ubijani i ranjavani građani Gospića? Napokon, je li citirani propis donesen radi zaštite članice OUN-a ili radi zaštite pobunjenika i terorista? Smatram da čak ni Haaški sud o tome ne bi trebao imati dvojbi. Međutim, očigledno ih ima.

Budući da Vijeće sigurnosti OUN-a nije apsolutno ništa poduzelo da zaštiti grad Gospić koji je bio izložen zločinačkom teroru pobunjenika i JNA, Hrvatska je imala prirodno pravo braniti se.

Kad bi Haaški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao u smislu obvezujućih najviših propisa OUN-a, sigurno ne bi smio u individualnim optužbama ni spomenuti u negativnom smislu pravedni obrambeni domovinski rat u Hrvatskoj, a kamoli ga kriminalizirati."

Gospić je granatiran s područja Medačkog džepa punih 738 dana, a u optužnici se tvrdi da je general Bobetko vršio «planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz Medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi»!

Vratimo se na Nürnberški proces i primijetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira.

Naravno, to ne znači da i vojnici ne mogu sudjelovati u farsu. O tome piše Marko Jurić u *Fokusu*, 20 prosinca 2002.

tvrdi da će se na sudu u Haagu u procesima vezanim za Medački džep dogoditi spektakularni obrat! Naime, dužnosnik jednoga veleposlanstva u Hrvatskoj koji je želio ostati anonimno ispričao je da će na sudu svjedočiti američki stručnjaci – a u svezi s izvještajem francuskoga generala Jeana Cota, ondašnjega zapovjednika snaga UN-a, koje je korišteno kao materijalna osnova ne samo za podizanje optužnica, već i za neprihvatljive kvalifikacije protiv hrvatskih generala za akciju Medački džep iz 1993. godine.

Naime, Amerikanci su nakon te akcije istražili pojedinosti te akcije. Njihovo izvješće se bitno razlikuje od onih koje je potpisao francuski general Jean Cot, koji je čak američkim časnicima priznao kako je u svojem izvješću naveo neistine, jer su ga obmanuli pripadnici kanadskog bataljuna, kojima je zapovijedao potpukovnik James Calvin, a koji su djelovali na tome području.

O kakvim se neistinama radi, najbolje se vidi u činjenici da su Kanađani ovih dana primili odlikovanje za "junačko ratovanje" protiv snaga HV-a. O tome su mi pričali i kanadski Hrvati koji su protestirali zbog tih neistina.

Zašto su kanadski vojnici, koji su trebali razoružati srpske paravojne jedinice, dobili odličja? Oni su "junački ratovali" protiv HV-a, "pobijedile brojčano nadmoćne i bolje opremljene Hrvate, te im nanijeli teške gubitke od čak 27 poginulih gardista". A u stvari njihovo je oklopno vozilo naletjelo na minu, a pritom su ranjena njihova četiri vojnika. Hrvati, koje su oni navodno pobijedili, upozorili su ih da su Srbi prilikom povlačenja vjerojatno minirali svoje položaje.

Otkud takav otklon američkoga i francuskoga izvješća o istom događaju? Sjetimo se da je nakon operacije Maslenica u siječnju 1993. godine beogradski Generalštab donio Strategiju realne prijetnje - strategiju sustavnih artiljerijskih udara po hrvatskim položajima, prije svega po civilnim ciljevima. Cilj je bio odvratanje HV-a od mogućih daljnjih akcija i to kontinuiranim napadima na okolicu Zagreba, prometni smjer Zagreb-Rijeka, dalmatinske gradove, posebice Gospić. U biti je ta strategija bila klasična teroristička akcija u kojoj su mjesecima stradavali civili, a najugroženiji je bio život u Gospiću, koji je bio na dometu minobacača. General Janko Bobetko je u tome razdoblju više puta upozoravao francuskoga generala na neodrživu situaciju, ali UN-ovim su vojnicima ruke bile vezane. Europski su saveznici NATO-a, prije svega Velika Britanija i Francuska, bili protiv bilo kakvog udara na Srbe, navodno zbog straha za sigurnost svojih vojnika u sastavu jedinica UN-a, a u stvari zbog njihove potpore velikosrpskim planovima. Stav Billa Clintona je bio drugačiji. Rasla je frustracija i blamaža pred vlastitom javnošću, koja je, zgranuta stradanjima civila u BiH i Hrvatskoj, tražila da se nešto poduzme.

Marko Jurić o tome piše: "Do jeseni je situacija u Gospiću postala neizdrživa, čekanje i oslanjanje na međunarodnu zajednicu donosilo je samo nove civilne žrtve i razaranja te je uslijedila operacija Medački džep. Bila je to svojevrсна pljuska zapovjednicima misije UN-a, ali i vladama glavnih država koje su rukovodile tom mirovnom misijom.

'Pokušali smo pridobiti europske saveznike za ovu ideju (ukidanje embarga na uvoz oružja i uporaba zračne sile za odvratanje od mogućih srpskih napada, op.a.), ali nismo uspjeli', izjavio je 25. studenoga Anthony Lake, savjetnik za nacionalnu sigurnost bivšega američkog predsjednika Billa Clintona u intervjuu Radiju *Slobodna Europa*. 'Razumljivo je da su europske vlade zabrinuto gledale na mogućnost jednostrane američke akcije u Bosni koja bi mogla dovesti u opasnost živote njihovih vojnika', pojasnio je Lake uzroke neučinkovitosti europske politike u rješavanju ratne krize te 1993. godine na prostoru bivše Jugoslavije. U to je vrijeme kriza na jugu Europe bila među najvažnijim vanjskopolitičkim temama Bijele kuće. 'Bosna je dugo bila jedna od prvih riječi koju bi predsjednik

Clinton ujutro izgovorio', opisuje odnos SAD-a prema krizi na prostoru propale države Anthony Lake. U svojim ocjenama odnosa europske politike prema krizi u BiH i Hrvatskoj Clintonov savjetnik ističe kako su 'američki prijatelji i saveznici u Europi svojim odnosom prema Bosni zapali u neodrživo stanje'. Lake nadalje ističe: 'Da smo kojim slučajem uspjeli progurati rezoluciju o ukidanju embarga u Vijeću sigurnosti, Francuska i Velika Britanija bi sigurno na nju uložile veto, uvjereni kako će doprema oružja u BiH izložiti njihove vojnike dodatnoj pogibelji'. Možda je najslikovitiji opis licemjernoga odnosa Europe prema ratu u BiH i Hrvatskoj u tome razdoblju dočaran sljedećim riječima: 'Odobren je jedino ograničeni zračni udar na srpsku vojnu zračnu luku Udbina u Hrvatskoj s kojeg su svakodnevno uzlijetali zrakoplovi koji su napadali Bihać. Nadao sam se da će udar na Udbinu biti djelotvoran i da će poslužiti kao signal kako daljnji napadi na Bihać ne bi bili dopušteni. Kada sam se probudio sljedećeg jutra shvatio sam da je UN odobrio da se napad izvede u trenutku kada na udbinskoj zračnoj luci ne bude srpskih zrakoplova te da su bombe napravile samo nekoliko rupa na pisti. Ako je time odasлана ikakva poruka, ona je samo svjedočila o našoj slabosti. Ali takav je ishod jako usrećio europske saveznike'. Dakle u takvome međunarodnom raspoloženju, kad je bilo kakva akcija protiv Srba bila neizvediva, Hrvatska je vojska izvela akciju Medački džep."

Naravno, Anthony Lake prenosi ono što su saveznici govorili Amerikancima u to vrijeme. S druge strane i u SAD-u je bilo snaga koje su kao i Englezi i Francuzi podržavali velikosrpsku politiku, ali to – zbog navedenih razloga nije bio zvanični američki stav u tom trenutku. Moramo istaći i to da je odnos vojnika iz SAD uvijek i bio mnogo korektniji od vojnika iz Engleske i Francuske. Podrška velikosrpskoj politici od vlada Francuske i Ujedinjenoga Kraljevstva postala je očita i odmah nakon zauzimanja Medačkoga džepa. Naime, tada su hrvatskim vlastima upućene ozbiljne prijetnje s francuskih i britanskih nosača zrakoplova Fosh i Invisible koji su se nalazili u Jadranskome moru. Oni su Hrvatskoj zaprijetili zračnim udarima ukoliko se HV odmah ne povuče sa zauzetih položaja. Dakle, Hrvatska je oslobodila svoja okupirana područja i mora se povući s oslobođenih područja! A oslobodila ih je poslije 738 dana granatiranja s položaja koje su bile pod nadzorom Unprofora koji je bio obavezan to spriječiti, dapače razoružati srpske paravojne formacije. Optužnica protiv Gotovine pokazuje da su oni po rezolucijama UN-a trebali raditi jedno, ali očito su bili instruirani raditi nešto sasvim drugo. Tako umjesto razoružavanja Srba, stvara se pod njihovim nadzorom Vojska RSK, i umjesto osiguranja vraćanja okupiranih područja državi kojoj ona pripadaju pomaže se u stvaranju države RSK. U optužnici protiv generala Gotovine ta vojska i ta država se izjednačuju s Hrvatskom vojskom i hrvatskom državom, pa ta optužnica samo pokazuje i optužuje one koji na tim područjima nisu poštivali rezolucije UN-a, odnosno same UN koje donose javno jedne odluke, a instruiraju svoje ljude da rade nešto sasvim drugačije. Da podržavaju očit terorizam!

U uvjetima takve podrške velikosrpskoj politici Hrvatska je pristala na povlačenje, ali to očito nije bilo dovoljno. Bilo je potrebno oblatiti uspjeh HV-a kako bi se Hrvatska obeshrabrila za slične oslobađajuće akcije u budućnosti. Na

taj način europski saveznici izravno sudjeluju u beogradskoj terorističkoj Strategiji realne prijetnje. Zato nije ni bitan odgovor na pitanje jesu li Kanađani doista obmanuli generala Jeana Cota ili je on u svojem izvješću svjesno pisao neistine o akciji Medački džep. Jurić dalje piše: "Hrvatska je pristala na povlačenje pod nadzorom kanadskoga bataljuna. Bilo je dogovoreno da povlačenje ide dio po dio, ali kanadski je zapovjednik požurivao Hrvate i tražio da se povuku odjednom. Hrvatska vojska na to nije pristala, jer bi se tako izložila srpskom okupatoru, čiji su vojnici stupali odmah iza kanadskih transportera. Povlačenje je protjecalo u vrlo napetoj atmosferi. Stoga, kako bi prikazali HV u negativnom svjetlu, Kanađani su izmislili nepostojeću bitku. Na temelju te virtualne bitke sačinjeno je izvješće generala Jeana Cota. U to je vrijeme postojala odlična suradnja američke i hrvatske obavještajne službe. Američka je strana pozvana da pošalje svoje stručnjake koji bi ispitali stvarno stanje. Tako je nastalo i to drugo izvješće u kojemu se nalazi i dio o ispitivanju generala Cota u kojem dotični priznaje da je bio obmanut - jer je svoje izvješće temeljio na informacijama koje je dobio od kanadskoga bataljuna. Haaški sud je pokazao interes samo za izvješće francuskoga generala. Razlog tome je što je priča o Medačkom džepu prema Haagu išla samo na osnovi francuskoga izvješća, koje je bilo dostavljeno nekim nevladinim drugama među kojima i HHO-u, zatim Veritasu Save Štrpca i pojedinim hrvatskim medijima koji su na tome temelju dugo godina gradili svoje znanstveno fantastične konstrukcije o Medačkom džepu. Na taj je način i na tome temelju Tužiteljstvo Haaškoga suda akciju Medački džep okarakteriziralo kao zločinačku, te je inkriminirano optužnicama protiv hrvatskih generala. Haag je potvrdu za takav zaključak dobio iz četiri "neovisna" izvora: HHO-a, Veritasa, Cotova izvješća i tobože neovisnih hrvatskih medija."

Čak i ova i ovakva hrvatska vlast je konstatala da su optužnice protiv hrvatskih branitelja praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja. Cotovo izvješće pokazuje kakvi su izvori informiranja Haaškog suda, a puno govori i o HH-u i "neovisnim hrvatskim medijima" čije informacije su srodne Cotovom izvješću.

S druge strane, cijela priča oko Medačkog džepa pokazuje kakav je taj novi svjetski poredak, koji se danas stvara ; kakva je globalizacija koja želi uništiti malobrojne narode diljem svijeta. Te snage prepoznajemo i u pismu mostarskog biskupa Ratka Perića generalu Bobetku:

"Isus u *Ivanovu evanđelju* (15,13) donosi načelo najvećega herojstva na ovome svijetu, i to s odrazom na vječnost: "Veće ljubavi i nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje". Vi ste pokazali svoju hrabrost i 1941. i 1971. i 1991. i 2002. Nije to samo "hrabrost i ponos", zajedno s" izdržljivošću i mukotrpnom dosljednošću", urođenim karakternim crtama koje ste – kako pišete – naslijedili od svoje majke i, razumije se, nje govali kao moralne kreposti, nego je to i sadržaj Vašega života koji Vi definirate "rezultatom stalne borbe", zapravo proizvodom Svih Bitaka, kako ste naslovlili i svoje pisano djelo 1996. Starozavjetni Job također je svoj život definirao "borbom", "vojskom",

“vojevanjem”: “Nije li vojska – *militia* – život čovjekov na zemlji” (*Job, 7,1*). Vas je ta borba pratila sve do sad, unatoč višekratnim “umirovljenjima.” (...)

Vi se niste stavili na raspolaganje samo svojoj užoj rodnoj regiji kad je to trebalo, nego ste izložili život svoj u borbu za Domovinu. I plan Vam je bio samo obrana Domovine i svakog njezinog čovjeka i kraja!

Dvije su poluge koje ravnaju svijetom: Istina i Pravda, koje onda donose Mir, i za koje nam se boriti. A crne sile ovoga svijeta udarile su upravo na Istinu svojim lažima, na Pravdu svojim spletkama, a mir tumače na svoj način. Mračne su snage bile udarile i na samoga Sina Božjega, na Isusa Krista, a da ne udare na nas obične smrtnike!

Mi Vam od svega srca želimo – govorim to i u ime neprebrojna mnoštva iz hercegovačkih biskupija – i molimo svemogućega Boga da Vam dade mudrosti, jakosti i savjeta da i ovu sadašnju Bitku ponosno izborite, hrabro dobijete, izdržljivo i dosljedno uspijete!

Gospodine Generale, budite uvjereni da smo sad na isti način s Vama u obrani Vašeg ljudskog dostojanstva i časti kao sto ste Vi bili s nama prije deset godina u obrani naših prostora i života! Hvala Vam! Samo hrabro!

Bog Vam udijelio dobro zdravlje, blagoslov i sreću."

3. Zaključak

U pravu je Josip Jović kad kaže: "Pet optuženih ili osuđenih generala! Kakvo poniženje i kakva se poruka iz toga može izvući nego o zločinačkoj vojsci i narodu i o pogrešno priznatoj državi. To i jest krajnji cilj Haaga, kao i većine onih koji podržavaju Haaški tribunal, zagovarajući bezuvjetnu suradnju s njim, u svakom trenutku i u svim slučajevima." Dodajmo da je Haaški tribunal samo oružje u sprovođenju globalizacije, tj. novog svjetskog poretka po kome malobrojne narode treba jednostavno "pomesti" s lica zemlje. Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman je svojim znanstvenim radom i u praksi kroz stvaranje države pokazao kako takav svijet nema perspektive i zato je njegova Hrvatska i njegovo djelo stalno na udaru svjetskih moćnika – koji zagovaraju takav novi svjetski poredak. Ponašanje SAD-a u slučaju Medačkog džepa uzrokovano je trenutačnim interesima najveće sile svijeta, ali podrška kriminalnim optužnicama Suda u Haagu sigurno ne služi na čast jedinog svjetskog velesili.

Uz sve to treba stalno imati na umu da je već dokazano suučesništvo zapadnog svijeta i UN-a u stravičnom zločinu u Srebrenici. S druge strane poznato je da je Hrvatska vojska, a pogotovo general Gotovina, najzaslužnija što je spašen Bihać, dakle najzaslužnija što do još većeg i stravičnijeg zločina u Bihaću nije došlo. Kažnjavaju li se hrvatski generali upravo zbog toga? Kakav je to novi svjetski poredak koji izmišlja zločine (čak i države) da bi kažnjavali one koji su spriječili zločine?

Očito je: Hrvatskoj jedino preostaje promijeniti svoj zakon o suradnji sa sudom u Haagu, na način kako je to regulirano u SAD-u, Italiji, Francuskoj i Njemačkoj, gdje tamošnje pravosuđe provjerava utemeljenost optužnica pristiglih iz tog suda. Imamo primjere i SAD i Italije koje već nisu prihvatili takve

optužnice. Istina, ove zemlje pripadaju krugu najmoćnijih zemalja svijeta, tj. ne pripadaju krugu malih zemalja, odnosno malobrojnih naroda, čiji nestanak želi novi svjetski poredak tzv. globalizacije. Hrvatska se mora oduprijeti Sudu u Haagu, tj. postupiti upravo onako kako nam je poručio vojni ordinarij, Juraj Jezerinac koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta.” To mora učiniti Hrvatska i vjerojatno jedina ona i može. Naime, prije godinu dana francuski vojni biskup rekao je (vidjeti *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.), prigodom hodočašća vojno-redarstvenih snaga, da se divi Hrvatima, da mi imamo nešto što sve više nestaje, da imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

DRŽAVA NA RAČUN HRVATA²⁵⁰

Franjo Boras je 1990. godine na prvim demokratskim izborima bio izabran, u ime hrvatskog naroda, za člana Predsjedništva Republike BiH. Već iz te činjenice jasno je koliko je njegova knjiga *Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina* značajna za razumijevanje svega onoga što se događalo prije i tijekom rata u BiH. Knjiga ima svoju posebnu vrijednost zbog obilja podataka, informacija i činjenica. Detaljno su prikazani svi bitni sporazumi i zakoni. Posebnu vrijednost ipak imaju svjedočenja samog Franja Borasa, utoliko značajnija zbog funkcije koju je obnašao sve do 20. listopada 1993. godine kada ga je nelegalno Alija Izetbegović sa svojim istomišljenicima u Predsjedništvu razriješio te dužnosti.

Knjiga je izuzetno značajna što u potpunosti razotkriva politiku muslimanskog vodstva u BiH. Istina, mnogim analitičarima u Hrvatskoj bilo je jasno da je hrvatska politika bila očuvanje ravnopravnosti hrvatskog naroda u BiH, dok su i Srbi (zbog vojne nadmoći) i Muslimani (zbog brojnosti) željeli od nje stvoriti srpsku, odnosno muslimansku republiku ili državu. I sam sam često upozoravao na to. Tako sam u siječnju 1994. za Hrvatski radio 3ZZZ Melbourne rekao:

Ja sam još listopadu 1992. na hrvatskom radiju Zemun ukazivao na opciju islamskog fundamentalizma kod njih. U to vrijeme u hrvatskom tisku još nije bilo ni riječi o tome. Također sam prije godinu dana na radiju Matija Gubec ukazivao na njihov cilj stvaranja muslimanske države, kao i na istovjetnost ponašanja Muslimana u BiH i Srba u bivšoj Jugoslaviji. Iako je danas sve to mnogo očitiije, ja ću ipak ponovno ukazati na neke činjenice:

1. *Kada je predsjednik Tuđman ukazivao na ogromne muslimanske žrtve, tada oko 150.000, Izetbegović mu je odgovorio da oni mogu imati još toliko, jer ima dovoljno Muslimana bosanskog podrijetla u Turskoj koji će ih zamijeniti.*

2. *Hrvatsku ponudu zajedničke borbe protiv Srba, Izetbegović je uvjetovao time da komanda bude u rukama muslimanske vojske.*

3. *U isto vrijeme, dakle u vrijeme najvećeg stradanja njihovih ljudi u srpskoj agresiji Vi ste na muslimanskom radiju u Melbourneu iz tjedna u tjedan slušali kako uvjeravaju Hrvate i Srbe da to nisu nego bošnjaci katolici i pravoslavci, a njihove političare kako govore o muslimanima kao o temeljnom narodu BiH.*

Također, naši su borci upozoravali da njihovi bunkereri nisu okrenuti prema Srbima nego prema Hrvatima.

Sve to ukazuje na njihov cilj stvaranja muslimanske fundamentalističke države i nije isključeno da su pri tome koristili primjer stvaranja države Izrael. Naime, kao što je u to vrijeme bilo nezamislivo stvaranje muslimanske države u Europi tako je nekad bilo nezamislivo stvaranje židovske države. Međutim, Židovi

---

²⁵⁰ Franjo Boras, "Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina", str. 259-266. Recenzija knjige

su dobili svoju državu poslije genocida koji je izvršen nad njima u Drugom svjetskom ratu, a sada će Muslimani, poslije genocida koji su nad njima izvršili Srbi, dobiti svoju državu u Europi. Međutim, s obzirom da muslimanski lideri nisu pripremili svoj narod na obranu, otvoreno je pitanje da li su ga svjesno izložili tom genocidu, radi dobivanja države. Možda i zato imamo slučaj masakra Hrvata u Alžiru, dok nemamo sličan pokušaj islamskih fundamentalista nad Srbima u vrijeme stravičnih zločina Srba nad Muslimanima.

Prošle godine ukazao sam na činjenicu da su i Milošević i Izedbegović inzistirali na građanskim državama, jer je to u zemljama s 2, 3, ili 5 naroda uvijek težnja za dominacijom najbrojnijeg naroda. Danas je poslije silnih nepoštivanja dogovora od strane Muslimana, Bijelog puta i genocida nad Hrvatima od strane Muslimana valjda očita istovjetnost ponašanja Srba u Jugoslaviji i Muslimana u BiH, kao što je očitiije da je građanska država trebala osigurati da će BiH u dogledno vrijeme postati "Muslimanija" kao što je Jugoslavija bila "Srboslavija". Sjetimo se izjave Sefera Halilovića "prvo ćemo četnike a zatim ustaše", što će reći da su očekivali da će prvo uz pomoć Hrvata i svijeta slomiti srpsku agresiju a potom će s Hrvatima kojih ima 3 puta manje nego Muslimana lako izaći na kraj. Kada svijet nije kaznio srpsku agresiju, a zbog interesa Francuske i Engleske, Muslimani su svoju državu odlučili ostvariti na račun Hrvata. Tako je postalo jasno zašto su uvijek imali veće snage nad hrvatskim teritorijem u BiH nego protiv Srba na vlastitom teritoriju, i zašto su oni bunkereri bili okrenuti prema Hrvatima a ne prema Srbima.

A da je Muslimansko vodstvo doista bilo spremno žrtvovati svoj narod pokazuju razgovori iz ožujka i travnja 1992. godine dr. Miljenka Brkića i Franja Borasa s Rusmirom Mahmutčehajićem, tadašnjim glavnim ideologom SDA. Razgovori su se odnosili na tadašnje organiziranje srpskih autonomnih oblasti i već očito pripremljenoj srpskoj agresiji na BiH. Brkić i Boras su predlagali federalno organiziranje BiH. Po tom planu Srbima bi pripalo 35 posto, Hrvatima oko 25 posto i Muslimanima oko 35 posto od cjelokupnog teritorija BiH, ali je Mahmutčehajić odbijao takav prijedlog i ustrajao na očuvanju jedinstvene BiH, po cijenu rata sa srpskim agresorom.

Čitatelja će posebno interesirati spoznaja o dogovorima između Hrvata i Muslimana koji po pravilu Muslimani ne bi ispoštovali. Tako je sam Boras u cilju provjere prihvaćanja Sporazuma Tuđman-Izetbegović od 21. srpnja 1992. kod hrvatskog i muslimanskog naroda organizirao sastanke u Zenici, Fojnici, Jablanici, Kaknju i Žepču da bi ustanovio da muslimansko vodstvo nije upoznalo svoj narod sa Sporazumom ni stranačkim putem, ni putem sredstava javnog komuniciranja. Boras bi na sastancima predložio zaključke koji bi bili podržani od predstavnika oba naroda, ali bi «podrška od predstavnika muslimanskog naroda važila samo dok se nismo razišli».

Boras kao pravnik ne ulazi u raščlambu zakulisnih igara svjetskih moćnika. Ali njihova politika može se ipak iščitati i iz ove knjige. Karakterističan je detalj s aerodroma Butmir – Sarajevo gdje su u drugoj polovici travnja 1992. nastavljeni razgovori između delegacija tri naroda i delegacije Europske zajednice o *Cutilleiro-Carringtonovom planu*. Pri kraju razgovora s hrvatskom delegacijom

lord Carrington je rekao: «*Gospodine Boras, ukoliko se ne dogovorite, mi ćemo vas pustiti da se međusobno poubijate, pa ćemo vam mi nametnuti svoja rješenja.*» Od Borasa Carrington je čuo ono što je i sam znao: «*Lord Carringtone, kako i s kim da se dogovorimo, srpski agresor ima sve na raspolaganju, uzeo je svu vojnu opremu JNA i sami čujete jeku topova i minobacača s okolnih brda. Kad s njima razgovaramo, to je razgovor gluhih. Predstavnici muslimanskog naroda drže se pasivno, ništa ne poduzimaju za obranu Bosne i Hercegovine i još se uvijek nadaju u pomoć JNA.*»

Vance-Owenov plan je objavljen početkom siječnja 1993. Boras s pravom konstatira: «*Kako je rat većih razmjera između HVO-a i Armije uslijedio početkom travnja 1993., ima indicija da su ovaj Plan međunarodni čimbenici radili u korist hrvatske strane, da bi se unio definitivni razdor između hrvatskog i muslimanskog naroda u Bosni i Hercegovini i šire.*

»U kolovozu 1994. sam nešto slično govorio na Hrvatskom radiju Australija u Sydneyu: «*Vance-Ovenov plan pripremio je teren za konačno rješenje cjelokupnog problema. To je bilo jasno uoči samog hrvatsko-muslimanskog rata. Sjetimo se samo interviewa američke veleposlanice u UN gospođe Madeleine Albright CNN-u, kada kaže da će rješenja problema BiH biti u skladu s interesima saveznika (taj dio bio je istog dana u emisiji “**Slikom na sliku**”). Nevjerojatno je kako se mnogi u Hrvatskoj, posebice u oporbenim redovima, nikada u svojim “analizama” nisu osvrnuli na to. A moralo se znati što su ti interesi saveznika: Srbima ono što su osvojili, a najveće žrtve, Muslimane, mora se namiriti. Pa na račun koga? Trebalo je biti jasno i maloj djeci da su jedino ostali Hrvati. Nažalost nije bilo! A sve je bilo sračunato da se uništi Hrvatska! Praktičnim eliminiranjem Hrvata iz BiH, sa svim onim što su Srbi imali u svojim rukama, takvim Muslimanima, otvaralo se pitanje opstanka hrvatske države. Uz to, kada smo stvarali hrvatsku državu mogli smo i iznenaditi svjetske velesile, jer doista s onoliko naoružanja nisu ni trebali pomišljati da se možemo oduprijeti. Ali sada su nas i te kako shvatili ozbiljno. Također, znali su da nam trebaju skinuti aureol žrtve. Britanci organiziraju navodni pokolj u Ahmićima (o ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta vidjeti članak Marka Barišića u “Hrvatskom obzoru” 8. travnja 1996.) i kreće muslimanska ofenziva na hrvatske prostore srednje Bosne. Hrvatskoj su žestoko zaprijetili sankcijama ako pomogne svom narodu u BiH. Sjećate li se kad je jedan naš čovjek tada tamo rekao: “Ne znam što da radim, ako ne pucam ubit će me, a ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije!” Izgledalo je da Hrvati nemaju nikakve šanse. Hrvatska je raspeta na stup srama (to vlasnicima svjetskog informativnog prostora, dakle i onim u čije je ime napravljena serija “Smrt Jugoslavije”, doista nije teško), a u Hrvatskoj mnogi svojim djelovanjem izravno pomažu svjetskim moćnicima. U takvim uvjetima pobjeda se ne mjeri u tome da li su hrvatski ljudi tamo sačuvali svoje prostore. Pobjeda je golo preživljavanje, jer bez preživljavanja Hrvata u BiH, u pitanju je i Hrvatska. Iako se u svjetskim medijima sustavno krilo etničko čišćenje koje su vršili Muslimani, istina malo-pomalo izbija na vidjelo. Jednostavno, istina se može sakriti samo ako se plan, kao što se željelo u slučaju napada na Hrvatsku, ostvari brzo. Nije se ostvario. Poslije dva mjeseca*

Njemačka otkriva umiješanost Velike Britanije u slučaju Ahmići, što joj daje dovoljno argumenata da sprječava uvođenje sankcija Hrvatskoj. A politika Velike Britanije, koja po svojoj bezočnosti prelazi doista sve viđeno u svjetskoj politici (državu koja je izvršila očit genocid štite insceniranjem krvavog sukoba - borbe za opstanak - između žrtava toga istog genocida) sve više užasava ...”

Daytonski sporazum i način na koji se on primjenjuje pokazao je zašto je lord Carrington upravo Hrvatima govorio o «dogovoru» i kakva rješenja će im svijet nametnuti. Sporazum je omogućio mir ali je nagradio agresora. Ponašanje svjetskih moćnika pokazalo je da oni ne vide problem u tome već im je problem što su Hrvati sačuvali kakvu-takvu ravnopravnost i BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati.

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Moramo stalno imati na umu da je to plod djelovanja svjetskih moćnika, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju i na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uvidati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očitu činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, i da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati.

Također, treba imati na umu da današnja hrvatska vlast ne izvršava ono što bi po hrvatskom Ustavu morala: ne štiti Hrvate u BiH. Dapače, čini sve da im oteža položaj, kao što su radili i dok su bili u oporbi. Aktualni predsjednik RH Stipe Mesić je svojevremeno lažno optuživao Hrvatsku za agresiju na BiH, a danas stalno ponavlja da su nenaoružana Hrvatska i do zuba naoružana Srbija imale pretenzije na BiH. Uporno ponavlja tezu koju sam svojevremeno ismijao pričom o «Dobrom čoveku Slobi»:

«Kada sam god bio u prigodi diskutirati o ‘podjeli BiH’ - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige ‘Srpski mit o Jasenovcu’ i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?

- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?
- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor.”

Treba li uopće podsjećati da je sadašnja vlast u vrijeme kada je bila u oporbi najviše govorila o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu. Zvanično su odustali (saborskom deklaracijom o Domovinskom ratu) od tvrdnje da je Hrvatska agresor na BiH tek kada su bili pritisnuti nezadovoljstvom naroda, protestima branitelja, generala, biskupa, športaša ...

A da svjetski moćnici ne odustaju od namjere asimilacije ili iseljenja, kako su to poručili kardinalu Puljiću, svjedoči i činjenica da je «pljačkaša Hercegovačke banke», čovjeka kojemu je demokracija kada vlast dobiju oni za koje je glasovalo 5 %, a ne 95% pučanstva – zloglasnog Wolfganga Petritscha zamijenio lord Paddy Ashdown, koji je na taj način nagrađen za laži o «Tuđmanovoj salveti». Upravo zbog toga itekako je značajna pojava knjige Franje Borasa. Pomoći će u borbi za opstojnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini. Pomoći će da se ne ostvari želja svjetskih moćnika o iseljenju ili asimilaciji Hrvata Bosne i Hercegovine.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"

Teško je govoriti nakon mojih prethodnika. Zato ću vam prvo pročitati Proslav moje knjige:

"U povodu smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana učiteljica je dala učenicima drugog razreda osnovne škole u Splitu sastav s temom o pokojnom Predsjedniku. Učenica Ana napisala je samo jednu jedinu rečenicu koja je glasila: 'Dr. Franjo Tuđman bio je prvi predsjednik Republike Hrvatske!' Pregledavajući radove djece tijekom samog pisanja sastava, učiteljica je upozorila malu Anu da napiše još nešto. Sugerirala je da ćemo uskoro imati izbore i dobiti novog predsjednika i tako... Ana je pogledala učiteljicu i rekla: 'Što će nam drugi predsjednik kad nam je Franjo Tuđman dao sve?'. Nastavnici je samo preostalo kazati: 'Dobro, Ana, dosta je i ta jedna rečenica'.

Iako je neposredno nakon smrti Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana u Hrvatskoj došlo do velikog zaokreta od Tuđmanove hrvatske Hrvatske ka "Europskoj" Hrvatskoj, naslov ove knjige i daje zalaganje za onu prvu hrvatsku Hrvatsku - Hrvatsku bez podaništva prema drugima, Hrvatsku uspravnu i gordu. Očito mala Ana znala je mnogo više od mnogih u Hrvatskoj. Znala je Ana, a znao je i Henry Kissinger koji je pisao Predsjedniku Tuđmanu:

'G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.'

U stvari, u knjizi je dan izbor objavljenih tekstova i intervjua. Vjerujem da oni doista ocrtavaju zalaganje za takvu - hrvatsku Hrvatsku. U većem dijelu knjige dani su tekstovi koji su neposredno vezani uz borbu za hrvatsku državu i samu njenu opstojnost, dok je na kraju dan izbor tekstova oko Jasenovačkog mita - mita koji su prije svega Srbi, ali i komunisti i mnogi svjetski moćnici koristili da se kroz navodnu genocidnost hrvatskog naroda disciplinira neposlušne Hrvate koji su željeli neovisnu državu. Poznato je da je upravo dr. Tuđman prvi razobličio taj mit pa je srpski 'povjesničar' dr. Milan Bulajić svojevremeno uzvratilo s 'Tuđmanovim Jasenovačkim mitom'. Pojavom knjige 'Srpski mit o Jasenovcu', kao i niza tekstova koji su dani u ovoj knjizi, dr. Bulajić je bio prisiljen na uzmak - na dokazivanje kako Srpski mit o Jasenovcu nije srpski mit.

Nisam nikada osobno upoznao dr. Franju Tuđmana. Dakle, tekstovi su nastajali samo kao rezultat vlastitih prosudbi o onome što se događa ili piše. Boraveći često među Hrvatima Australije postavljao sam sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. Tuđman? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, bilo u osobnim kontaktima, bilo na hrvatskim radio programima. Čini se da sam u tome bio uspješan sudeći po jednom događaju iz Melbournea 1995. godine. Naime, dan nakon Tuđmanovog posjeta bio sam gost na jednoj zabavi u Hrvatskom katoličkom centru 'Sv. Leopold Bogdan Mandić' u Sunshineu (Melbourne). Kada me je ugledala žena jednog našeg konzula rekla mi je:

- Professore, nisam znala da ste ponovo u Australiji, a baš sam se sinoć Vas sjetila.

- Kojim dobrom, upitao sam je.

- Znae sinoć poslije večere Predsjednik je ostao sa manjom skupinom naših ljudi i u povjerenju nam je pričao o političkoj situaciji na onim našim prostorima. I tada sam se sjetila Vas. Znae, pričao nam je - u povjerenju - sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine na radiju."

Slijedeća priča je dana više puta u knjizi. Svidjela se i g. Miroslavu Tuđmanu, pa ću je ispričati i ovdje. To je priča o "dobrom čoveku Slobi":

Poslije mog dvoboja na radiju *Slobodna Europa* s dr. Milanom Bulajićem dao sam intervju i *Nacionalu*. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadžićevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadžićevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo, ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Trebam li uopće spomenuti da u tom intervjuu tu priču nisu tiskali. Pokušao sam je tiskati u nekim drugim novinama, koje su važile kao HDZ-ovske. Nisu je tiskale ni one. Tako sam je prvi put tiskao tek sredinom 1999. u Australiji! Tek poslije 3. siječnja 2000. priča je tiskana još dva-tri puta u Spremnosti, dva puta u Hrvatskom Slovu i jednom u Slobodnoj Dalmaciji.

Ali to nije jedina priča koju mi nisu htjeli tiskati u tom intervjuu u *Nacionalu*. Nisu tiskali ni priču s ženom našeg konzula u Melbourneu, dakle priču s kojom sam završio proslav knjige. Zašto sam joj ispričao i tu priču? Novinarka je komentirala, bolje reći prebacila mi, kako ja samo branim Predsjednika. Odgovorio sam joj da bi i bilo logično da branim čovjeka koji je najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Pa on je omogućio ostvarenje nečega što doista nisam vjerovao da ću doživjeti. Ali ne radi se o tome. Ispričao sam joj spomenutu priču iz koje se vidi da sam mnogo prije nego što je dr. Tuđman smio javno i govoriti o onome što radi, da bi ostvario hrvatsku slobodu, uspijevao često puta dokučiti zašto je nešto uradio. A kada sam ja, iako nisam imao nikakvih kontakata s onima koji su stvarali i sprovodili hrvatsku politiku pa i nisam mogao znati sve što su oni znali, uspijevao dokučiti to, i to na drugom kraju svijeta, onda mu to dođe kao dokaz da je predsjednik Tuđman bio doista u pravu.

Tako je moj intervju u *Nacionalu* tiskan u znatno skraćenom obliku. Izbacili su sve dijelove u kojima sam afirmativno govorio o politici predsjednika

Tuđmana. Ali u istom broju tiskali su mnogo veći intervju s nekim, tada sam mislio, idiotom kojem je Tuđman gori od Hitlera. Kada danas vidim slične usporedbe jasno mi je da me ni tada nisu trebale iznenaditi. Naime one dolaze od naših Jugoslavena, a njima je doista Tuđman i gori od Hitlera, jer im je on glavni krivac što im nema Juge. Za njih to je doista najveći moguć zločin. Njima je Hitler cvijeće za Tuđmana.

Ispričao sam novinarki *Nacionala* još jednu sličnu priču koja također nije bila tiskana. Radi se o jednom razgovoru - negdje 1994.-95., s dragim prijateljem i kolegom. Kada je čuo neke moje tvrdnje rekao mi je:

- Pa Ti govoriš isto što i Predsjednik Tuđman.

- Točno, odgovorio sam. Ali Predsjednik je to rekao tek prije tri dana, a Ti dobro znaš da sam Ti ja to isto tvrdio i prije tri mjeseca.

- Da, istina je. Ma vas dvojica jednako mislite, - uzvratilo je moj prijatelj.

- Hvala na komplimentu. Doista ljepši nisam dobio u životu.

To je bio kraj razgovora. I danas mislim da sam tada dobio najljepši kompliment u životu. A dobivao sam ih kao znanstvenik doista mnogo. Recimo, nedavno je prigodom mog izbora za redovitog člana HAZU osamdesetak znanstvenika iz cijelog svijeta poslalo Akademiji pisma potpore mom izboru. Tako je jedan sveučilišni profesor iz SAD napisao da samo nekoliko kolega može napraviti samo polovicu od onoga što sam ja napravio. I to u cijelom njihovom životu. Zar vam se, ipak, ne čini da je kompliment mog prijatelja mnogo, mnogo veći?

Ali vratimo se maloj Ani. Možemo joj oprostiti što je tvrdila da nam je Predsjednik Tuđman dao sve. Na žalost nije. O tome nedavno u *Večernjem listu* akademik Slobodan Novak kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jednim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde."

Ali, zar nas Anina tvrdnja "Što će nam drugi predsjednik", ne tjera na razmišljanje. Vidimo da jedino što i radi naš novi predsjednik, i ne samo on, jest rušenje svega što je pokojni Predsjednik stvorio. Znamo da je mnogo lakše rušiti nego stvarati. Očito je da je predsjednikovo djelo tako ogromno da nova vlast, iako ruši iz dana u dan, još ne vidi kraj svom rušilačkom poslu. Učenica drugog razreda osnovne škole i nije mogla znati o nekakvim globalizacijama, Europskoj politici uništavanja cijelih naroda, ili pak o tome da bi neki sud UN-a, mogao biti sve drugo samo ne sud koga doista interesira pravda. Zato je i logično da je po njoj dr. Tuđman stvorio sve što se i moglo stvoriti. Akademik Novak zna što Tuđman nije stigao učiniti, ali zna da bi on i to učinio da mu je Bog podario više vremena da dovrši svoje veliko djelo. Tako se njegova poruka i poruka male Ane i ne razlikuju u svojoj biti.

A tih deset Tuđmanovih godina, tih deset godina ponosa i prkosa, i jest najviše što je hrvatski narod imao. Dieter Schmidt, međunarodni tajnik bavarske Kršćansko-socijalne unije (CSU), vladajuće stranke u Bavarskoj, nedavno je rekao: "Kad Franjo Tuđman ne bi bio predsjednik male Hrvatske, nego na primjer Poljske, s gotovo 40 milijuna stanovnika, Zapad i Europa ne bi ga se usudili kritizirati ili izolirati, kako su to činili tijekom posljednjih mjeseci njegova života." Upravo veličina dr. Tuđmana i jest u tome što iako je bio predsjednik male države, uspio je ostvariti mnoge od svojih zamisli protiv volje velikih. Kada se uspoređi ono što je on ostvario u svom životu, s ostvarenjima drugih današnjih državnika, očito je koliko je on iznad njih. Ako se uz sve to ima u vidu da je on stvarao hrvatsku državu protiv volje svijeta, u nametnutom ratu u kome je morao stvarati i hrvatsku vojnu silu, onda se teško može prigovoriti mom uvjerenju da je dr. Tuđman najveći svjetski državnik s kraja dvadesetog stoljeća.

U stvari vjerojatno je i nepravedno prema pokojnom Predsjedniku reći samo to. Naime, akademik Novak zna da su svjetski moćnici bili neskloni Hrvatskoj, ali je ipak uvjeren da bi Tuđman uspio zaštititi državu od globalizacije po volji svjetskih moćnika, našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. Drugim riječima on suprotstavlja dr. Tuđmana sa svim tim svjetskim moćnicima i uopće ne sumnja u to da Tuđman ne bi nad svima njima odnio prevagu. I doista svi ti bjelosvjetski moćnici, u čijim je rukama skoncentrirana ogromna moć, stalno su pokušavali nadmudriti pokojnog Predsjednika. Nisu mogli. Pače, uspijevaao je ostvariti nacionalne interese njima usprkos. A sjetimo se da je svjetskim moćnicima, a ne Tuđmanu, pomagala skoro cjelokupna hrvatska oporba - današnja hrvatska vlast. A kada se pokojni predsjednik razbolio i neki njegovi najbliži suradnici. Svi oni skupa: svjetski moćnici, šestorka i izdajnici iz Tuđmanovih redova nisu bili pokojnom Predsjedniku - da parafraziram akademika Novaka - ni do gležanja. Mogli su se nositi tek s teško bolesnim Predsjednikom. Zato i ne čudi što su svjetski moćnici i njihovi hrvatski poslušnici, svoju mržnju i zavist prema njemu pokazivali i pokazuju sve do dana današnjeg.

I dok je to bilo za očekivati, žalosno je bilo u proteklih godinu dana vidjeti kako se pokojnom Predsjedniku odužio dobar dio njegovog naroda. Naroda kojeg je on volio iznad svega. Kao da su riječi iz Novog Zavjeta: "Ne dajte svetinje psima! Niti svoga biserja bacajte pred svinje da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas" (Mt 7.6) izravno upućene pokojnom Predsjedniku. Sigurno je on za života to i shvatio, ali previše je volio svoj narod da mu ne bi nastavio davati svetinje, i pred njim bacati biserje.

Uvjeren sam da će se hrvatski narod trgnuti, i neće dopustiti da ti psi među nama rastrgaju sve što nam je on stvorio. A kad govorim o tim psima među nama ne mogu a da ne spomenem jednu moju pitalicu koju sam više puta spomenuo u knjizi, a koju su dva puta naveli u Feralovoj rublici Greatest Shits i time pokazali koliko ih pogađa. Ona glasi:

- Zna li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Po pravilu naši ljudi odgovore:

- Nema razlike.

Tako bi mi pružili priliku da ih šokiram svojim odgovorom.

- Glupi Hrvati. Još ništa niste naučili:

Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Koliko samo tih pokvarenih četnika imamo u hrvatskoj vlasti? Kao da nam je cijela zemlja preplavljena s njima. Zato i ne čudi okrenutost k Novoj Jugoslaviji, odnosno Zapadnom Balkanu. Ne čudi da se Domovinski rat želi prikazati kao građanski rat. Ne čudi onda ni što su predsjednik države i načelnik Glavnog stožera pobjedničke Hrvatske vojske - haaški svjedoci!

Oni iz svijeta, koji su zajedno sa Srbima i odgovorni za srpske zločine, dakle oni koji su pošto poto htjeli očuvati Jugoslaviju, omogućavajući i pomažući srpske genocide, danas sude žrtvama agresije. Umjesto da su oni u Haagu, na tom sudu - bordelu, sudi se onima, koji su onemogućili njihove zločinačke namjere. Hrvate osuđuju na 15, 25 pa i 45 godina robije iako sami konstatiraju da im nisu dokazali krivnju. A čak je i jedan Staljin sudio tek pošto bi natjerao ljude da priznaju.

Ako netko i nije vjerovao u zločinačku politiku svjetskih moćnika u odnosu na naš narod, trebao bi progledati danas kada je nasilje nad Hrvatima BiH postalo tako očito. Onemogućava im se u državi navodno jednakopravnih naroda da o sudbini svog naroda odlučuju oni sami, tj. oni koji su plebiscitarno pobijedili na izborima. Danas žele uništiti taj dio našeg naroda da bi sutra mogli uništiti nas. To je još ogavnije, kada znamo da ti isti svjetski moćnici nisu bili sposobni bez pomoći hrvatske vojske ništa riješiti u BiH. Hrvati su im sačuvali obraz, da bi oni to iskoristili za uništavanje našeg naroda u toj državi. Znaju li oni uopće što je to obraz?

Vjerojatno ne. Pa i nama već godinama pokušavaju uništiti ponos. Ali upravo smo danas svjedoci kod Hrvata BiH koliko ponos hrvatskih ljudi zna biti veliki. Teško ga je uništiti. Gledajući toliki ponos Hrvata u BiH moramo biti ponosni i mi u Hrvatskoj. A Splitski skup koji je dan na naslovnici knjige, i mnogi drugi pokazali su da nije tako lako uništiti ponos hrvatskih ljudi i sjećanje na dane slave i velike hrvatske pobjede. Sve to, i još mnogo toga, daju za pravo mojoj nadi da će se hrvatski narod doista trgnuti i da neće dopustiti namjeru svjetskih moćnika i njihovih poslušnika u današnjim vlastima, za potpunim zatiranjem hrvatskih nacionalnih interesa.

PREDSTAVLJANJE KNJIGA U GÖTEBORGU²⁵¹

Zahvaljujem se organizatorima na pozivu jer doista mi je veliko zadovoljstvo i čast da mogu i vama ovdje u Švedskoj predstaviti svoje knjige.

Ja sam Hrvat iz Boke kotorske, a posljedica postojanja Jugoslavija je to da moja Boka danas nije u sastavu hrvatske države. Knjiga «**Borba za Boku kotorsku**» daje niz mojih tekstova o Hrvatima u Boki i njihovoj ogromnoj kulturnoj baštini. Naime, komunisti su u drugoj Jugoslaviji uspjeli napraviti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, pa je tako bila skoro u potpunosti izbrisana iz svijesti hrvatskih ljudi i samo postojanje Hrvata u Boki. Dogodilo se nešto slično onome što su napravili kada su bili u pitanju Hrvati u iseljeništvu, tzv. «neprijateljska emigracija», kada su skoro svi naši iseljenici proglašavani zločincima najgore vrste. Ali u knjizi nisu dani samo tekstovi o Boki, već i o Hrvatima Bara, Bosne i Hercegovine, Srijema, Bačke i Banata, a i oni vezani za opstojnost same hrvatske države. Osnovna poruka knjige mogla bi se sažeti u tvrdnji:

Izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš kako zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost.

Knjiga «**Za hrvatsku Hrvatsku**», tiskana je ove godine i posvećena je dr. Franji Tuđmanu, Ocu hrvatske države. U njoj su dani uglavnom tekstovi objavljeni od 1999. do 2001. godine. Iz samog naslova očito je da se radi o državotvornim tekstovima, dakle tekstovima u kojima se zalažem za ponosnu i gordu Hrvatsku nasuprot onoj koju danas imamo. A doista imamo pokornu, slugansku Hrvatsku. U knjizi i jedno poglavlje nosi karakterističan naslov «**Na putu u Balkaniju?**» Potpisivanje Sporazuma o stabilizaciji i pridruženju (SSP) Europskoj Uniji, koje će 29. listopada u Luksemburgu obaviti premijer Ivica Račan, briše taj upitnik. U *Slobodnoj Dalmaciji*, 21. listopada 2001. Branko Salaj, dugogodišnji diplomat i bivši ministar informiranja u vladi demokratskog jedinstva, kaže: Domaća je javnost o tome potpuno neinformirana, a upozorenja kako je posrijedi jedva prikriveni europski protektorat nad regijom” Jednostavno rečeno ono što Europa danas radi s Hrvatima u BiH, ovim sporazumom moći će raditi i u Hrvatskoj.

Spomenimo zato samo još neke navode iz ovog Salajevog teksta: “u privremenom sporazumu, koji bi trebao zajamčiti početak provedbe "pravog" sporazuma već od 1. siječnja 2002., unesena je odredba da taj privremeni dokument privremeno stupa na snagu čak i u slučaju da do tada ne bude potvrđen od Sabora, kako to zahtijeva Ustav. (...) I iz Sporazuma i iz službenih političkih deklaracija EU-a jasno proizlazi da je stabilizacijski dio Sporazuma za Uniju ključan, a u čl. 12. daljnji razvitak odnosa sasvim izričito se uvjetuje s hrvatskom

---

²⁵¹ 27. listopada 2001.

spremnosti sklapanja bilateralnih sporazuma - i odgovarajućih institucionalnih povezivanja - s državama nejugoslavenske regije.”

A hrvatski Ustav zabranjuje bilo kakve radnje koje vode ka istočnim integracijama, a ovaj sporazum nas očito vodi tome.

Na pitanje:

- Od Hrvatskog sabora se očekuje da nakon potpisivanja Sporazuma trajno prebaci dio svojih zakonodavnih ovlasti na Vijeće stabilizacije i pridruživanja u kojemu odlučujuću riječ imaju predstavnici Unije. Domaća je javnost o tome potpuno neinformirana, a upozorenja kako je posrijedi jedva prikriveni europski protektorat nad regijom, doživljavaju se kao neodgovorne desničarske fobije...

Salaj, između ostalog kaže:

- Ne zna se ni veličina ni potpuni sastav toga bipartitnog vijeća kojemu se prepušta da samo utvrdi pravila vlastitog rada, no jasno je da će u njemu vodeću ulogu igrati predstavnici Unije koje mi nismo ni članovi niti znamo da li ćemo to ikada postati. To i takvo vijeće će u Republici Hrvatskoj imati goleme zakonodavne i upravne ovlasti i ulogu koja daleko nadilazi nadzor primjene i provedbe samoga sporazuma.

Vijeće će npr. moći razmatrati "bilo koje... bilateralno ili međunarodno pitanje od zajedničkog interesa", a bit će ovlašteno u okviru Sporazuma donositi obvezujuće odluke koje Hrvatska odmah mora provesti.

Prema dosadašnjem ponašanju onih koji su u početku agresije na Hrvatsku oduzeli Hrvatima pravo na samoobranu kroz čuveni “Embargo na uvoz oružja”, jasno je kada će Hrvatska moći ući u EU. Kada u njoj ne bude Hrvata, tj. kada oni budu zaštićeni kao vrsta koja izumire. Da je to tako pokazuje Haaški sud koji u najnovijoj optužnici generalu Gotovini oduzima Hrvatima pravo koje imaju sve države svijeta, oduzima im pravo na povrat okupiranih područja svoje države. Oni to proglašavaju etničkim čišćenjem nekakve – od njih izmišljene države – Republike Srpske Krajine. Treba li uopće spomenuti da je vlast u Hrvatskoj to odmah prihvatila i raspisala tjeralicu za junakom Domovinskog rata. To je brže bolje prihvatila a nije ono što je morala po Ustavu. Nije raspisala referendum kada je sakupljeno 400.000 potpisa. Smetalo im je referendumsko pitanje da se hrvatski vitezovi iz Domovinskog rata trebaju tretirati kao vojnici pobjedničkih vojski u Drugom svjetskom ratu. Na prosvjedu u Zagrebu nastupio sam i ja. Evo što o tome piše glavni urednik tjednika “Fokus” Ante Gugo u svojoj kolumni od 25. listopada 2001.:

“Gotovo su svi sluganski mediji prešutjeli istup najmlađeg hrvatskog akademika (u stvari sam među najmlađim, J.P.) jer im time pada u vodu teza o istupu rigidnih desničara, o neobrazovanim bukačima, o agresivnim i prolupalim braniteljima...”

A hrvatska vlast više voli vidjeti jednog od najvećih hrvatskih ratnika u zatvoru, nego raspisati referendum, vjerojatno upravo zato što je tvrdnja suda u Haagu istovjetna tvrdnji o genocidnosti hrvatskog naroda, koju su hrvatski komunisti svojevremeno i propagirali kroz Srpski mit o Jasenovcu

Moje knjige o tom Srpskom mitu o Jasenovcu su također danas tu pred vama. Knjiga **“Srpski mit o Jasenovcu 1”** je drugo izdanje knjige tiskane još 1998. Knjiga je polemika s knjigom dr. Milana Bulajića “Tuđmanov jasenovački mit”. Poslije njene pojave na radiju “Slobodna Europa” imao sam dvoboj s Bulajićem. Taj dvoboj možete naći u knjizi **“Srpski mit o Jasenovcu 2”** gdje je dan i odgovor na poglavlje njegove nove knjige **“O ideologiji genocida Cohen-Pečarić”** Naime, po Bulajiću su moja i Cohenova knjiga **“Srpski tajni rat”** dvije najantisrpskije knjige ikad napisane. Logično je, onda, da su australski Hrvati, čuvši na svojim radio programima taj moj dvoboj s Bulajićem, pokrenuli akciju za engleski prijevod tih mojih knjiga. Tako je nastala knjiga **“Serbian myth about Jasenovac”**.

Hrvati Australije žele da se njihova akcija nastavi tako što će se novac od prodaje iskoristiti isključivo za promocije, distribuciju i dotiskivanje ove knjige. Oni se nadaju da će se tako ona pojaviti u knjižnicama diljem svijeta. Da će je dobiti svi oni koji trebaju, bilo to političari, povjesničari ili razne udruge. A sve sa željom da se bar malo ublaži velikosrpska propaganda kojoj je hrvatski narod bio izložen kroz cijelo prošlo stoljeće, a i dulje. Ja sam se osobno odrekao bilo kakve materijalne koristi od ove «njihove» knjige.

Što misli o svemu ovome današnja vlast je najbolje pokazala kada se nije htjela uključiti u ovu akciju australskih Hrvata neustupajući nam Starogradsku vijećnicu za ovu promociju. A kakvu «istinu» želi današnja hrvatska vlast očito je već iz same činjenice da je njihov glavni povjesničar dr. Ivo Goldstein. A pogledajte kakvo pitanje je tom režimskom povjesničaru uputilo **«Hrvatsko Slovo»** 19. listopada 2001.:

«Objavili ste knjigu **“Holokaust u Zagrebu”**, podobno istraživanje progona Židova u doba NDH. U zasebnom poglavlju bavite se ulogom kardinala Stepinca, koji po Vašem sudu nije spasio dovoljno Židova e da bi mu oni uzvratili barem jednim “hvala”. Uz to bio je više sklon ustašama nego partizanima (koji su mu pobili na tisuće svećenika, redovnika i časnih sestara, a u njemu odrapili 16 godina zatvora).

Ne biste li radije pronašli makar jednoga rabina koji je tolikim Palestincima pomogao kolikima je pomogao kardinal Stepinac? Prigovarajući Stepincu da nije učinio više, ne očekujete li od kojega rabina da svojim tijelom zaštititi neko palestinsko dijete od puščanog zrna?»

Ali ne treba ni pročitati Goldsteinovu knjigu da bi se vidjelo kako se ne radi o čovjeku koji piše povijest bez predrasuda. Naime, lako se vidi da se radi o

čovjeku školovanom u komunističkoj Jugoslaviji gdje se morala dokazivati navodna genocidnost hrvatskog naroda. Dovoljno je znati da su hrvatski povjesničari dokazali da je pitanje Židova u Hrvatskoj bilo potpuno pod nadzorom Gestapoa, tj. da su hrvatske vlasti morale provoditi interese Hitlerove Njemačke. Ti povjesničari su i Goldsteinu, kao i Bulajiću revizionisti, a navedena tvrdnja je i njemu, kao i Bulajiću – revizionizam, ma što to god značilo. Zaslijepljen komunističkim odgojem, da ne kažem «vaspitanjem», Goldstein nije svjestan da svojim intervjuom u *Večernjem listu* od 13. listopada 2001. upravo potvrđuje ono što govore od njega i Bulajića proglašeni revizionisti. Pogledajmo samo ovu Goldsteinovu tvrdnju:

«Židovi koji su dobili status «počasnog arijevca», a i oni koji su živjeli u mješovitim brakovima, u načelu su bili zaštićeni i ništa im se nije smjelo dogoditi. Međutim, dovoljno je popis «počasnih arijevaca» usporediti s popisom židovskih žrtava i vidjeti da mnogima to nije spasilo život, čak i kad im je arijevstvo dodijelio Pavelić.»

Tako nas je Goldstein naučio da Pavelić nije uspijevao od sebe samog spasiti ni one za koje je on osobno intervenirao. Jeste li nekad čuli veću glupost? Doista, ima li većeg dokaza kako za tzv. židovsko pitanje u NDH vlast te države nije mogla bitno utjecati od činjenice da sam poglavar te države, Ante Pavelić nije mogao zaštititi one koje je želio zaštititi.

Zato je jasno da mi Hrvati moramo sami boriti se za promicanje istine u svijet, pogotovo danas kada ulogu srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda preuzima sud u Haagu uz izravnu potporu današnjih hrvatskih vlasti. Nadam se da će mala pomoć u tome biti i distribucija ove knjige diljem svijeta.

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI
HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2,
ZAGREB, 2004.**

S povodom – akademik Josip Pečarić

TKO JE POPIO, A TKO NIJE, KAVU NA STRADUNU?

Dubrovački vjesnik, 16. studenoga 2002.

Razgovarala: **KATE ŠUTALO**

Vi ste ugledni profesor matematike, ali vaš znanstveni rad pro-širili ste i na područje povijesti, posebice vašeg rodnog kraja Boke kotorske. Često vašem objašnjavanju pojma Boke Kotorske često rabite termine Boka, Zaljev hrvatskih svetaca i u Boki svaki kamen govori Hrvatski?

- U biti najveći je moj opus u svezi s Drugim svjetskim ratom. I prva moja knjiga bila je *Srpski mit o Jasenovcu* iz 1998. godine. Po njenom objavljivanju imao sam polemiku s velikosrpskim "genocidologom" dr. Milanom Bulajićem na radiju *Slobodna Europa*. Po općem uvjerenju Bulajić je bio deklasiran, pa je napisao novu knjigu u kojoj je jedno poglavlje posvetio mojoj knjizi i tom razgovoru. To poglavlje je nazvao smiješnim imenom: *Ideologija genocida Cohen-Pečarić*, tvrdeći da su moja knjiga i Cohenova *Srpski tajni rat* dvije najantisrpskije knjige u povijesti. Drugo izdanje moje knjige kao i odgovor na tu novu Bulajićevu knjigu u kome je dan cjelokupan razgovor s Bulajićem, tiskan je 2000. godine. Prirodan nastavak na te knjige je i najnovija knjiga *Brani li Goldstein NDH?*. Naime, posao deklasiranog Bulajića morali su preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su učinili otac i sin Goldstein. Prva njihova knjiga *Holokaust u Zagrebu* tiskana je 2001., a najavljuje se cijela serija knjiga o holokaustima u raznim hrvatskim gradovima.

Osnov cjelokupnog njihovog rada je želja dokazati da su za progon Židova svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u Hrvatskoj gdje su krivlji Hrvati od Nijemaca. Dakle isto što je tvrdio i Bulajić. Tako su po njima ustaše i fašisti i rasisti i antisemiti. Oni su se po njima mogli suprotstaviti Hitleru, a nisu. Kao da se ne radi o državi u nastajanju koja je odmah bila suočena s četničkim i partizanskim ustancima. Zato im je prvi među "revizionistima" dr. Franjo Tuđman koji je prvi raskrinkao takve nebuloze. Upravo se ovih dana Carl Gustaf Ströhm u tekstu *Zabrana izmišljenog neprijatelja (Hrvatsko slovo, 8. studenog 2002.)* sjetio jednog svog razgovora s Tuđmanom i naveo predsjednikove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa – oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." A sigurno je sam početak bavljenjem povijesnim temama bio vezan uz Boku kotorsku, tj. uz činjenicu da je tijekom postojanje Jugoslavija s Hrvatskom u njima izvršen memoricid nad hrvatskim narodom kada su u pitanju Hrvati Boke kotorske i ogromna njihova kulturna baština. Početkom rata malo je ljudi u Hrvatskoj uopće znalo za njih. To pokazuje i termin "Zaljev hrvatskih svetaca" za Boku kotorsku koji spominjete. Ima naših ljudi koji misle da sam ja izmislio taj termin, pa čak se znalo dogoditi da se to kaže na nekim tribinama. Naravno, intervenirao bih jer se radi o imenu koji se mnogo ranije pojavljivao u hrvatskom katoličkom tisku. Prvo sam s njim morao upoznati moje Hrvate iz Boke, a potom je Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809" inzistirala na dosljednoj njegovoj uporabi. Danas je taj termin doista poznat u Hrvatskoj. Uostalom, pogledajmo i na zadnjem popisa pučanstva koliko je veliki broj katolika među Hrvatima, a uspjeli su im istisnuti iz svijesti da je Boka kotorska zaljev njihovih svetaca. Kao što znate radi se o vv. Leopoldu Bogdanu Mandiću, blaženicima Ozani kotorskoj i Graciji iz Mula, službenici božjoj Ani Mariji Marović, a ne treba zaboraviti da je i jedan od najvećih papa u povijesti Siksto V. bio podrijetlom iz Boke.

Dubrovnik napadan iz Boke

Jasno je da taj memoricid nad hrvatskim narodom nije mogao biti uspješan kada se radi o vama iz Dubrovnika i okolice zbog samog položaja i stoljetnih veza s Bokom. Zbog toga mi dopustite citirati jedan dio iz moje knjige tj. iz teksta "Kakve su uspomene nakon susreta s Papom ponijeli Hrvati iz Boke kotorske?":

"Ujutro 5. listopada krenuli su natrag. Posjetili su Dubrovnik, grad koji je tijekom Domovinskog rata napadan upravo iz njihove i naše Boke. Oni koji su ga napadali govorili su kako će uskoro piti kavu na Stradunu. Nisu je popili! Hodočasnici iz Boke, baštinici velikog kulturnog naslijeđa hrvatskog naroda u Boki, popili su kavu na Stradunu, što su tako dugo priželjkivali. Dubrovčani su ih na Stradunu čekali s glazbom. Bokelji su zamolili da im se odsvira "Lijepa naša", pa dok su je slušali, plakali su, a Dubrovčani su im pljeskali. Potom su se uputili prema granici, no sustigao ih je župan Dubrovačko-neretvanske županije, dr. Jure Burić. Ušao je u jedan od autobusa te počeo govoriti o tome kako su Hrvati Boke

kotorske uvijek u mislima Dubrovčana i svih Hrvata te da ih nikad neće zaboraviti. No nije mogao nastaviti svoj govor - zaplakao je. U svim je intervjuima uvijek spominjao i bokokotorske Hrvate, svojedobno je predložio da dan Dubrovačko-neretvanske županije bude dan sv. Leopolda Bogdana Mandića, dan hrvatskog sveca iz Boke kotorske, iz obližnjeg Herceg Novog. Tako taj dan ostaje kao trajno sjećanje na neraskidivu vezu Dubrovnika i Boke kotorske, Dalmacije i Boke kotorske, odnosno Hrvatske i Boke kotorske."

Suprotno je s tvrdnjom da "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski". To je i podnaslov moje knjige *Borba za Boku kotorsku* iz 1999. godine. Za tu moju izreku tvrdi se čak i da je stara hrvatska narodna izreka. To samo pokazuje da je odigrala veliku ulogu u našoj borbi da se "u svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države vrata Hrvatima Boke kotorske i njihova ogromna kulturna baština".

Ima još jedna knjiga u kojoj se dosta spominje i Boka. To je knjiga *Strossmayerova oporuka* koju sam napisao zajedno sa suprugom Ankicom i koju je ove godine izdala moja Akademija. Tu se mnogo više raspravlja o tzv. Svetojeronimskoj aferi, vama u Dubrovniku interesantna tema o Srbima katolicima, bolje reći o tome kako se uspjelo od Hrvata u Baru napraviti prvo Srbe katolike, potom Crnogorce katolike. Posebno nas je obradovalo kada nam se javio g. Vladimir Marvučić, pomoćnik Ministra vjera RCG za katoličku vjeru i kazao nam da je do istih rezultata došao i on. Nadam se da će uskoro upravo on predstaviti našu knjigu u Akademiji, i tako hrvatskoj javnosti skrenuti pozornost i na Hrvate Bara i okolice.

U Vašim radovima često ste se bavili sustavnim odnarođivanjem i iseljavanjem starosjedilaca Hrvata iz Boke kotorske?

- Sigurno je itekako važna tema za Hrvatsku znati kako se vrši sustavno odnarođivanje i iseljavanje iz onih hrvatskih krajeva koji nisu danas u sastavu hrvatske države. Brojkama se sigurno to najjasnije može pokazati pa smo ukazali na činjenicu da se tijekom postojanja prve i druge Jugoslavije broj pučanstva u Boki udvostručio, a broj Hrvata – po zvaničnim popisima – tri puta smanjio. Podatci za velike gradove, tj. usporedbe popisa iz 1910. i 1991. to pokazuju na još drastičniji način. Naravno tu imamo veliki nesklad između podataka Katoličke crkve i ovih s popisa, ali to upravo pokazuje koliko je veliki problem odnarođivanja. Brojke smo koristili i kada je riječ o spomeničkom blagu Crne Gore. Evo priče o tomu iz moje knjige:

"Još kada smo bili primljeni kod ministra Cesara, crnogorska TV je prenijela sliku sa HTV-a uz svoj komentar. Slijedili su napadi na nas. Otišao sam u *Vjesnik* želeći naći tekst za koji sam znao da je izašao u beogradskoj *Ekspres politici*. Umjesto toga našao sam njihove zvanične podatke kako se 40% nepokretnog i više od 2/3 pokretnog spomeničkog blaga današnje Crne Gore nalazi u Boki kotorskoj. Kao da su htjeli da mi olakšaju u objašnjavanju moje priče da tamo svaki kamen govori Hrvatski. Jer to je uglavnom smješteno po katoličkim crkvama, a u Boki su katolici odvajkada bili Hrvati! A kada je, praktično, više od 50 posto spomeničkog blaga te republike smješteno u Boki, kada se tolika hrvatska kulturna baština nalazi u njoj, pa zar zaista može netko biti tamo i ne

“čuti” kako to kamenje govori Hrvatski. Ipak znao sam da je memoricid učinio svoje.

Jednom se na hrvatskom radiju u Melbourneu, gdje sam odgovarao na pitanja, javio i jedan Srbin (to znamo po psovki - nije išlo izravno u eter). Inzistirao sam na njegovom pitanju pa ga je voditelj i postavio: 'Javio se jedan naš slušatelj, očito iznenađen Vašom tvrdnjom da je 50% spomeničnog blaga današnje Crne Gore hrvatsko, pa Vas pita ima li tamo što srpsko.' Odgovor je bio: 'Očito me naš slušatelj nije dobro razumio. Ja sam rekao da je toliko po službenim crnogorskim izvorima. A ne daj Bože da me neki moj Hrvat iz Boke čuo da sam ja rekao da je samo toliko! A da je to zaista tako vidljivo je i iz slijedeće priče. Naša bratovština je organizirala predavanje u Zagrebu 'Hrvatska kulturna baština Boke kotorske'. Predavač je počeo svoje predavanje konstatirajući da je teško govoriti o tome jer toga u Boki ima jako mnogo, pa će on govoriti o srpskoj kulturnoj baštini u Boki kotorskoj. Zatim je konstatirao da tamo postoji pet spomenika za koje se smatra da su srpski, a da će on na tom predavanju pokazati da niti jedan od njih nije srpski!' "

Kasnije, na mojim čestim nastupima na radio programima australskih Hrvata znali su mi reći: "Bez obzira što te pitaju kaži ponovo ono što si odgovorio onom Srbinu."

Zašto se nije očuvala Jugoslavija

Kako su hrvatski Bokelji djelovali, odnosno kako su se organizirali za vrijeme Domovinskog rata?

- U Boki kotorskoj bilo je najvažnije preživjeti. Međutim, organizirali su se i na razne načine pomagali okupiranim hrvatskim krajevima. O tome i o njihovim stradanjima često je pisao vaš sugrađanin novinar Luka Brailo. Hrvati Boke kotorske moraju mu biti zahvalni na svemu što je učinio za njih. O našoj borbi sam već govorio. U nizu intervjua u novinama, na radiju i televiziji govorili smo o Hrvatima Boke kotorske, uspijevali dobiti i poneku emisiju o njima i organizirali, zajedno s Filozofskim fakultetom u Zadru dva znanstvena skupa, itd.

Primijetimo još jednu dimenziju te naše borbe. Možda se ona najbolje može vidjeti opet kroz jednu moju izreku, koja je istovremeno i naslov razgovora sa mnom u *Dubrovačkom Vjesniku* 17. veljače 1996.: *Dubrovnik se brani Bokom*. To sam često sam ponavljao i objašnjavao, pa i u tom intervjuu: "Za vrijeme ovog rata neprestano se dokazivalo kako je Dubrovnik hrvatski, umjesto da se stalno ponavlja kako je Boka hrvatska zemlja oduzeta Hrvatskoj. Međutim, to Srbima nije bilo dovoljno pa su htjeli i Dubrovnik. Često sam ponavljao da Srbi “boluju” od dva velika kompleksa: jedan je more, a drugi – hrvatska kulturna baština."

To se moralo raditi zbog toga što je moralo biti jasno da svjetski moćnici znaju o čemu se radi, ali oni su željeli po svaku cijenu, dakle i lažima, očuvati svoje čedo - a tamnicu hrvatskog naroda – Jugoslaviju. To je najočitiije kada je u pitanju sud u Haagu koji optužuje Hrvate za agresiju, izmišlja države na kojima je izvršena agresija (kao što je Republika srpska krajina, iako je po rezolucijama UN-a to okupirano područje RH), oslobađa čovjeka koji je odgovoran za bombardiranje Dubrovnika, generala Pavla Strugara, a Hrvatska im je kriva zbog

"prekomjernog bombardiranja" Knina, itd. Još uvijek nije riješeno pitanje Prevlake, iako znaju da stvaranjem druge Jugoslavije Hrvatska nije imala ni zajedničku granicu sa Crnom Gorom jer je između hrvatske i crnogorske granice bio izlaz BiH na more u Boki kotorskoj. Zauzimaju se za nepromjenjivost granica iz vremena druge Jugoslavije, a čine sve samo da bi Hrvatskoj oduzeli što više, i pokazali Hrvatima da im je bilo bolje u njihovom čedu - Jugoslaviji. Sve je to zbog toga što su priznanje RH doživjeli kao izgubljene bitku, a nikada nisu odustali od obnove nekakve četvrte Jugoslavije/ Zapadnog Balkana.

Svjesni su i toga da im se i sada, kao i 1991. kada su pomagali agresiju na Dubrovnik i Hrvatsku, plan može ostvariti samo ako uspiju neutralizirati hrvatski narod – podijeliti ga. Samo od nas ovisi hoće li uspjeti. Hoćemo li opet umjesto hrvatskog mora imati "naše more". Hoće li opet Srbi biti gazde u Hrvatskoj?

Hrvati u Tivtu

Nakon 64 godine Hrvati u Boki, odnosno u Tivtu, ponovno su na izborima nastupili s vlastitim političkim programom.

To se i moglo jedino dogoditi u Tivtu. Tamo je 1910. bilo 95 posto Hrvata, a na popisu iz 1991. samo 23 posto. Međutim, ni to nije mala brojka pogotovo ako znamo da ima puno onih koji su se bojali izjasniti kao Hrvati. Iako se puno Hrvata iselilo vjerojatno će na slijedećem popisu biti više Hrvata. Jer imamo državu. Ti ljudi su izuzetno hrabri. Ne, gledajući sadašnji trenutak. Ali, ne daj Bože, da u Crnoj Gori opet pobijedi četnička opcija. Ja volim kroz dosjetke objašnjavati stvari, pa moje Hrvate u Boki uspoređujem s onima iz Hercegovine: Znete li koja je razlika? Pa, kada bi Hrvatima iz Boke netko rekao da je ustaša, prvo bi od njega pobjegli svi Hrvati. A kada bi to rekli nekom Hercegovcu, postao bi narodni heroj. To i nije čudno kada znate koliko je malo naših ljudi ostalo u Boki i kakvim je pritiscima izloženo. Zato je bilo pravo zadovoljstvo upoznati mnoge naše Hrvate iz Boke, pogotovu iz Tivta, koji su ostali uspravni i ponosni u svom Hrvatstvu. Ti su i polučili uspjeh na nedavnim izborima.

A onih drugih ima i u Hrvatskoj. Nemajući državu kod naših ljudi se nekako usadilo sluganstvo. Još je Šenoa rekao da Hrvati znaju biti samo sluge. Neki od naših ljudi u Boki misle: "Bolje da budemo skupa u zajedničkoj državi". Što će reći: "Bolje da polagano propadamo svi, a ne samo mi". Neki su pod utjecajem ideologija izgubili svaki kompas. Nedavno sam i ja bio napadnut iz "Hrvatskog građanskog društva" iz mog rodnog Kotora zbog mojih povijesnih radova. Valjda misle: "Zahvaljujući vama ljudi iz Hrvatske znaju za nas, dobili smo i konzulat, ali sada se promijenila vlast, došli su naši drugovi i vi nam više ne trebate." Moja sestra se dosta angažirala oko stvaranja tog društva. Tako je dobila materijale u kojima se na smiješan i uvredljiv način komentira moj rad. Valjda su mislili da neće pročitati, a oni će moći tvrditi kako eto i ona misli o svom bratu isto što i oni. Doista ružno. Prevarili su se jedino što je ona pročitala i poslala mi. Raščlambu tog njihovog napada dao sam u tjedniku *Fokus*. Poslao sam i našem Konzulatu u Kotoru, koji i postoji najviše zahvaljujući radu Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809." Slučajno ili ne, moja sestra ove godine nije iz Konzulata pozvana na Dan državnosti.

Nekako je taj napad prethodio ovim današnjim napadima na moju knjigu *Branili Goldstein NDH?*. Vjerojatno će biti nesretni kada čuju da za razliku od njih Dubrovčani znaju da tijekom rata nikada nisam zaboravljao na njih, iako i nisam imao puno šanse govoriti. Gospodin Božo Vodopija je svoju emisiju o Hrvatima Boke kotorske svojevremeno i počeo razgovorom sa mnom. I završio je na isti način našavši me u Adelaidu (Australija) u četiri sata ujutro i snimio intervju. Na mom nedavnom predavanju *Sramotni sud u Haagu* bilo je nazočno nekih 250 slušatelja, što bi i za Zagreb bio imponantan broj (recimo najviše ih je bilo na predstavljanju moje knjige s istim nazivom - oko 800). Očito puno je ljudi u Hrvatskoj koji pozdravljaju moj nematematički angažman. To na "špici" u Zagrebu znaju komentirati: "Akademik Pečarić je jedini hrvatski akademik koji javno priznaje da je Hrvat." Naravno, znaju oni da ja nisam jedini, ali žele to što kažu reći duhovito.

Posebno sam ponosan zbog toga što sam neke od ljudi koji su sudjelovali na ovim izborima u Tivtu spominjao u svojoj knjizi, dajući im podršku i diveći se njihovom radu.

Neovisna Crna Gora – lakše Hrvatima

Kakva bi po Vama mogla biti budućnost Hrvata u Boki, odnosno čitave Boke kotorske?

- Naravno, to je tijesno povezano sa sudbinom Crne Gore. Ako pobijedi crnogorska opcija i Crna Gora postane neovisna država onda će i Hrvatima biti mnogo lakše. Jer neovisna Crna Gora mora biti okrenuta Europi i Hrvatskoj. U njoj će prava Hrvata biti zaštićena i ne bi se trebalo bojati i za njihovu sudbinu i za sudbinu ogromne hrvatske kulturne baštine u njoj. Naravno, to ne znači da Hrvatska ne mora ispunjavati ono što po Ustavu i mora. Brinuti se za Hrvate i u Bosni i Hercegovini i u Srbiji i u Crnoj Gori. Na žalost vidimo da današnja hrvatska vlada to ne radi kada su u pitanju Hrvati u BiH, dakle odgovor na vaše pitanje je veoma kompleksan. Pogotovu zato što smo svjedoci činjenice da oni svjetski moćnici koji su pomagali velikosrpsku agresiju i njihove zločine i danas vode glavnu riječ u rješavanju problema na ovim prostorima. Bolje reći sudjeluju u stvaranju i nerješavanju problema na ovim prostorima. Oni žele vratiti sve na početak tj. vratiti nas u nekakvu zajedničku državu. Već je uvelike u tijeku stvaranje "zajedničkog kulturnog prostora", na vidiku je carinska unija, a do države ponovo sa Srbima kao gazdama jedan je korak od toga. U takvom scenariju pravo pitanje je kakva je budućnost Hrvata uopće.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

JOŠKO ČELAN

PREDSTAVLJANJE KNJIGE

Josip Pečarić, Rasizam suda u Haagu. 15 godina ponavljanja istoga. Je li bilo uzalud?, Zagreb 2011.

(Split, sjemenišna dvorana, 27. rujna 2011.)

S velikim zadovoljstvom predstavljam javnosti novu knjigu akademika dr. Josipa Pečarića, pod naslovom „Rasizam suda u Haagu“ i podnaslovom „15 godina ponavljanja istoga: je li bilo uzalud?“

Isto ovo potpitanje i sam sam postavljao sebi prekrepučer na središnjem Haaškom trgu Plein, među kojom tisućicom Hrvata, skupljenih iz raznih dijelova Europe. „Je li sve ovo uzalud?“

Prešli smo u tri dana 4 000 kilometara s kraja na kraj Europe – koja je u to vrijeme možda upravo pucala po šavovima – stiješnjeni na neudobnim autobusnim sjedalicama. Ja sam pronašao jednu prostirku za plažu, polegao je u prolaz među sjedalima i tako proveo dvije noći. Među nama su bili branitelji, od kojih su neki bili bliski suradnici optuženih i sada već prvostupanjski drastično osuđenih hrvatskih generala. Bilo je među nama i baka u poodmakloj dobi, koje su svakodnevno predvodile molitvu, koja nas je činila i čilim i ornim za borbu.

Haag nas je dočekao bogat, čist, uredan i – osjetili smo to odmah – hladan. Mi smo mu, možda i za njihove pojmove neumjereno glasan način, isporučili svoju žalost i svoj bijes, ali ne vjerujem da su nas čuli. Sjedili su uokolo tog trga, sa kipom jednog njihovog nacionalnog velikana – naravno, kraljevske krvi – i strpljivo slušali naš nerazumljivi jezik. Čuli su i jednu ženu za mikrofonom, koja

je plaćući ispovijedala kako su je četnici silovali, ali jamačno nisu znali zbog čega plaće. Moguće je da ih to i nije zanimalo.

Možda oni nisu ni bili prava adresa, kojoj smo se trebali obratiti – pravi grješnici bili su drugdje: u samom Haagu, 300 kilometara odatle u Londonu, ali, Bogu hvala, i gotovo 2000 kilometara jugoistočno, u „glavnom gradu svih Hrvata“, Zagrebu.

Osjećao sam se ponosno što sam napravio taj napor i došao tom – kako sam više puta napisao – „klokanskom sudištu“ pred vrata (a vi me poslije pitajte što znači taj pojam), ali sam stalno imao dojam – oprostite mi na oštini izraza! – da mi toga „glavnog grada“, svejedno kakvo mu je ime, i nemamo. Isto tako, imamo državu, svi ti sjajni, snažni i vitalni ljudi u autobusu krvavo su se borili za nju, ali opet smo se nekako osjećali kao siročad bez države.

Jer, što to znači izboriti se za jedno prosvjedno popodne u Haagu?! Kad bismo doista imali svoju državu – kao što je jamačno, u punom smislu, nemamo, onda bi i ta država bez ostatka bila s nama. Radila bi za svoje generale i heroje i onda kada mi spavamo, sve svoje umne i tvarne sile uložila bi u njihovu obranu, gonila bi njihove neprijatelje...

A mi, vidjeli smo ovih dana iz tajnih američkih diplomatskih brzjava, u svojim njedrima uzgajamo, „hranimo i duvanimo“, izdajničke guje, kakav je navodni „hrvatski diplomat“ Ivan Šimonović, koji, ne samo da ne radi za naše generale i heroje – za što je izdašno plaćen – nego je spreman i na najpodlije laži da sačuva svoj položaj u nomenklaturi.

Osjećamo se slabi i uzaludni, ali, eto, ipak ne odustajemo. Tek se s vremena na vrijeme, kao akademik Pečarić, upitamo „je li bilo uzalud?“

Naravno da je to tek trenutak prolazne slabosti: sve što smo ikad uradili za svoju Domovinu i njezine ljude, nikad nije uzalud. Kad i ako u to povjerujemo značit će to da smo nekako odustali i od života.

Eto, to mi je proletjelo kroz glavu kad sam pročitao podnaslov najnovije od dvadesetak Pečarićevih knjiga političke publicistike. A što sam pomislio pročitavši naslov „Rasizam suda u Haagu“?

Nama se stalno čini da o Haaškom sudu znamo sve – toliko je on nazočan u novijoj hrvatskoj povijesti i u našoj najopipljivijoj svakodnevnici – a zapravo, kad zaklopimo stranice i ove Pečarićeve knjige, shvaćamo da mnogo toga ne znamo. Ili znamo, a smetnuli smo s uma. Ili znamo, a ne znamo koliko je neka važna spoznaja doista važna i sveodređujuća.

Sjećam se i ranijih Pečarićevih knjiga, opet o Haagu ili čemu drugom, koje sam čitao, o kojima sam pisao ili čitao što drugi misle o njima. I svugdje se kao obavezna činjenica spominje to da ih je pisao „matematičar svjetskog glasa“. To se može shvatiti i kao novinarska poštapalica, konvencija, jer, poznato je, novinari stvarne spoznaje rado zamjenjuju „kuriozitetima“, jer su ih – osobito sada u neoliberalnom globalizmu – uvjerali da to tako treba. Ili pak jednostavno ne znaju drugačije.

Ali, nekako to „matematičar“ ima svoga dubokoga smisla. S Pečarićevim političko-publicističkim rukopisom susreo sam se davno i evo što sam zabilježio: „S činjenicama o kojima govori ova knjiga suočit će se pažljivi čitatelj, a mi bismo

ovdje radije ukazali na neke značajke Pečarićeva stila – a stil je, kao što znamo, čovjek sam. Pečarić piše strasno, oštro, podsmješljivo, ali nikad ne prelazi mjeru dobra ukusa. On to može jer se oslanja na istinu, jer poznaje činjenice i literaturu, jer je nadmoćan logičar.

Osim toga – za razliku od uglavnom mlitavih Hrvata, osobito one šačice jada, koji se danas izdaje za hrvatsku elitu – on je rijetko borben, pače i tvrdoglav polemičar. Možda je čak u tome i prvi među Hrvatima. Jao ti ga se onome tko se upusti u dvoboj s njime. Svojevremeno je to uradio zloglasni srpski ustašomah i krivotvoritelj Jasenovca Bulajić – Pečarić ga je na CIA-inoj radiopostaji Slobodna Europa, u izravnom okršaju, razvalio, što bi rekla bivša „braća“ s druge strane Drine, „kao dete zvečku“... I ta Pečarićeva energija doista je ljekovita – kraj toliko broja plaćenih i široko umreženih škopitelja hrvatstva on se čita i doživljava kao osvježanje.

S vremenom smo izoštrili optiku: to „matematičko“ u njegovu izrazu, to je njegova sposobnost apstrahiranja, usredotočenost na bitno, na prvi pogled nevidljivo, a zapravo „svima pod nosom“. Iz toga apstrahiranja rađa se onda i ono začudno i ludičko, a to je onda i naslov ove knjige: „Rasizam suda u Haagu“. A žrtve toga rasizma – o čijoj nedvojbenosti svjedoče neke od prvih stranica knjige – smo mi Hrvati i naši generali. Sužnji, i mi i oni. Iz haaške i londonske perspektive – „niža bića“.

Jedna od posebnosti najnovije Pečarićeve knjige jesu i brojna njegova pisma, upućena izravno njegovim visoko plasiranim neistomišljenicima, mahom iz ovdašnjeg državnog – a zapravo haaškog kolonijalnog – aparata. Drugdje bi se ona mogla doživjeti i kao opterećenje knjizi, ali ovdje su joj ona važan dokumentaristički doprinos.

Ima kod nas, naime, na desnici dosta ljudi koji pametno, jezgrovito pišu, dojmljivo sintetiziraju, ali Pečarić je jedan od manjeg broja onih koji iscrpno i vrijedno citiraju i, što je osobito važno, otvoreno i jasno imenuju.

I onda iz toga stila – a rekosmo: stil je sam čovjek – izniknu neke od onih začudnih Pečarićevih rečenica, koje su izraz hrvatske snage i prkosa. Nemirenja sa silnicima. Evo jedne takve rečenice sa 29. stranice u ovoj knjizi:

„Možemo ići u Europsku Uniju pod jednim uvjetom: neka nam se ispričaju zato što su – oni, Europska Unija! – sudjelovali u nacističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!“

Oni to ne će uraditi. Zna naš narod: sila Boga ne moli! Ali zna on i još nešto drugo: ničija nije gorjela do zore. I ova Pečarićeva knjiga prožeta je njegovim otporom i prkosom nadmoćnoj i zloćudnoj sili, ali uz Božju pomoć i nju je moguće nadvladati.

Zbog svega ovoga iskreno vam preporučujem ovu knjigu.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?

Mnogi su mi se javili oko završetka "Oluje" kada su nama u studiju netočno preneseni rezultati brojanja glasova. Inače, link za samu emisiju dan je i na Portallu HKV-a. Zapravo, jasno je svima koji misle isto što i mi o tim veleizdajnicima da je ta veleizdaja njima poslužila za povratak na vlast. Zato treba pročitati prof. dr. Miroslava Tuđmana:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/udruga-hip/19166-m-tudman-vratiti-se-politickom-programu-dr-franje-tudmana.html>

Zapravo rezultat brojanja glasova, tj. gledatelji Mreže TV odlučili su u anketi tko je najveći veleizdajnik Hrvatske:

Konačni rezultati - najveći veleizdajnik Hrvatske je:

1. Ivo Josipović 44%
2. Stipe Mesić 9%
3. Vesna Pusić 6%
4. Milorad Pupovac 1%
5. Svi podjednako 37%
6. Niti jedan 3%

Drugim riječima samo 3% nije smatralo da su Josipović, Mesić, Pusićka i Pupovac veleizdajnici (postotak koji se u tehničari zanemaruje). 97:3 je odnos kojega se baš i ne sjećam na sličnim glasovanjima. Podsjetio me je na komentar mog nedavno preminulog brata kome je i posvećena moja knjiga 'Ako voliš Hrvatsku svoju'

povodom mog dvoboja na radiju "Slobodna Europa" s srpskim "genocidologom" Milanom Bulajićem. Brat mi je rekao da je, nogometnim rječnikom rečeno, rezultat bio 50:2 za mene. Zapravo mi Jasenovac nije slučajno pao na pamet. Naime, dok su veleizdajnicima optužbe protiv naših generala pomogla da dođu na vlast, znaju da unatoč oslobađanju moraju stalno "podgrijavati" laži i o tome i o drugim povijesnim lažima koje su ih održavale na vlasti. Da tome Jasenovac služi i danas iznova nas upozorava dr. sc. Stjepan Razum:

Zašto se ometa nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu?

Ured grada Zagreba za udruge odbio je 21. listopada 2014. upis Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga Republike Hrvatske. Društvo su osnovali hrvatski povjesničari, akademici, profesori i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u Jasenovcu od 1941. do 1945., kao i nakon 1945. godine.

Novija istraživanja - utemeljena na autentičnim dokumentima iz arhiva, izjavama svjedoka i analizi objavljenih knjiga - pokazuju da taj logor od 1941. do 1945. nije bio „logor smrti“ kako je to godinama tvrdila jugoslavenska, komunistička historiografija.

Prema podacima koje su prikupili članovi Društva, bio je to radni logor za protivnike Nezavisne Države Hrvatske (u najvećem broju komuniste i njihove suradnike) te za skupinu Židova koji su bili izuzeti iz deportacija u njemačke logore. Deportacije Židova iz NDH bile su provedene po njemačkom diktatu.

Do 1990. godine službeni broj žrtava jasenovačkog logora bio je 700.000. U taj se broj, pod prijetnjom zatvorske kazne, nije smjelo javno sumnjati. Sada u hrvatskoj javnosti prevladava tvrdnja da je u logoru ubijeno oko 80.000 ljudi. Članovi Društva smatraju da je i to višestruko preuveličan broj. Stalno je u logoru bilo oko 2000 zatočenika, dok je kroz njega prošlo još nekoliko tisuća osoba. Logor je bio i sabirni centar za ratne zarobljenike i Židove koji su transportirani u njemačke logore. Zatočenici su imali zdravstvenu zaštitu, a mogli su od kuće primati pakete s hranom i lijekovima. Nakon isteka kazne, puštani su kućama (osim Židova). U nekoliko amnestija, iz logora je i prije kraja određene kazne pušteno na slobodu više od 1600 zatočenika. Članovi Društva uvjereni su da bi sveobuhvatno istraživanje potvrdilo ocjenu da je to bio radni i sabirni logor, kako mu je glasilo i službeni naziv, u koji zatočenici nisu dovođeni s namjerom da bi bili ubijani.

Postoje svjedočanstva da je logor nastavio s radom i nakon 1945., a zatočenici su bili protivnici komunističkog režima i pobornici Staljinovog Informbiroa. Odatle i pridjev „trostruki“ u imenu Društva.

Društvo je planiralo nakon registriranja otvoriti račun i prikupljati sredstva za nastavak potrage za informacijama o događajima iz tog vremena te za tiskanje radova o tome.

No Ured za udruge odbio je upis uz objašnjenje da se istraživanjem logora već bavi specijalizirani muzej u Jasenovcu. U Uredu smatraju i da bi rad Društva bio u sukobu s povijesnim tumačenjima kakva su zapisana u Ustavu Hrvatske.

S obzirom da takve ocjene predstavljaju kršenje prava na znanstveno istraživanje, na slobodu govora i udruživanja, Društvo je uložilo žalbu i uputilo je Ministarstvu

uprave Republike Hrvatske. Od 18. studenog počeo je teći rok od 60 dana u kojem Ministarstvo uprave mora odgovoriti na žalbu.

Do sada su članovi Društva objavili više autorskih radova o ovoj temi. Informacije o tome mogu se pronaći u intervjuima predsjednika društva dr. Stjepana Razuma, objavljenima i na internetu. Knjige o logoru objavili su članovi društva Vladimir Horvat i Vladimir Mrkoci: „Ogoljela laž logora Jasenovac“, zatim Josip Jurčević: „Nastanak jasenovačkog mita“, Mladen Ivezić : „Jasenovac-brojke“ i „Titov Jasenovac“. Tomislav Vuković napisao je „Drugačiju povijest“, a akademik Josip Pečarić „Srpski mit o Jasenovcu“. Na internetu se mogu pronaći i dijelovi feljtona „Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“, tajnika društva Igora Vukića.

Ni jedno od tih djela nije u Hrvatskoj zabranjeno, niti je protiv autora pokrenut bilo kakav postupak za eventualno kršenje zakona. Zato i novinski komentatori u Hrvatskoj ukazuju da vlasti nemaju razloga sprječavati djelovanje Društva, kad njegovi članovi već prikupljaju i objavljuju dostupne podatke o jasenovačkim logorima.

Istraživanje jasenovačkih logora ne može biti nikako protiv Ustava RH, nego je zapravo u skladu s Rezolucijom Vijeća Europe 1481 iz 2006. godine, o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
([email:drustvo.jasenovac@gmail.com](mailto:drustvo.jasenovac@gmail.com))

Predsjednik dr. Stjepan Razum

Tajnik Igor Vukić

Članovi Upravnog odbora Stipo Pilić, Mate Rupiće, Vladimir Horvat

U Zagrebu, prosinac 2014.

Druga povijesna tema koja ih "muči" (ukinuli su pokroviteljstvo Sabora) je Bleiburg.

A ta me tema uvijek podsjeti na moj izbor u HAZU. Iako sam biran kao matematičar, jedan kolega je prigovarao zato što sam pisao o Boki i Bleiburgu (zanimljivo da se nije usudio spomenuti i knjigu o Jasenovcu:)).

Tadašnji tajnik Razreda akademik Ašperger mu je tada rekao: Zašto mislite da se o žrtvama u Bleiburgu ne smije pisati, a o onim prije toga smije. Zna li Vi da je tri člana moje obitelji stradalo u Bleiburgu? Ali o tim temama mnogo je pozvaniji prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić , član predsjedništva HNES-a. Zato pogledajte razgovor s njim u

Hrvatskom tjedniku, 11. prosinca 2014. Razgovarao je g. Marko Curać koji mi je bio desna ruka, zajedno s Matom Kovačevićem, u mnogim akcijama (čitaj: otvorenim pismima) koje sam vodio.

Vaš,

Josip

P.S. Pogledajte:

Kako se član stožera osuđenog veleizdajnika odnosi prema braniteljima (čitaj: što stvarno Josipović misli i kako se ruga braniteljima):

<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic>

<http://narod.hr/hrvatska/grabar-kitarovic-zemlju-ce-iz-krize-izvuci-malo-srednje-poduzetnistvo-ne-ustavne-promjene/>

O drugim takovim ljudima kojima se okružio Veleizdajnik govori i Osuda za veleizdaju Iva Josipovića!

Kako nas varaju:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140190-senzacionalno-razotkrili-smo-tko-su-duhovi-biraci.html>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140207-kujundzic-trazi-ostavku-ministra-bauka-i-povlacenje-odluke-ustavnog-suda-o-broju-potpisa.html>

O Otvorenom pismu:

Što se tiče međusobne podrške svrgavanju s Pantovčaka prozvanog veleizdajnika mislim da se Milan Kujundžić nedvosmisleno nekoliko puta izjasnio. Npr. na prekjjučerašnjem gostovanju na Vinkovačkoj televiziji na direktan upit voditelja o hipotetskoj mogućnosti neulaska u drugi krug koga bi osobno i stranački podržao odgovorio je „...Ovo je projekt ZA hrvatski narod....JA SAM SPREMAN.... svakako NE za sadašnjeg predsjednika Josipovića...“. U prilogu je cijeli taj intervju, to je negdje na samom kraju oko 1:02:00.

https://www.youtube.com/watch?v=_BfAnSgCPPY

Uz pozdrav i poštovanje uz podršku svim Vašim nastojanjima za bolju i pravedniju Hrvatsku,

Krešimir Štetić kao osoba iz Obiteljske stranke uključena u rad Izbornog stožera prof. Kujundžića i koja prati nastupe predsjedničkih kandidata

Ipak bi mi bilo draže da smo prof. Tomac i ja dobili izravni odgovor. Ono kao kolege sveučilišni nastavnici se baš ne trebamo ignorirati. Ali mi smo tu najmanje važni. Važno je da prije izbora ovo svi znaju. Uvjeren sam da svoje izgleda znatno povećava kandidat koji uspije da o tome doznaju svi glasači!

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumne/76-gost-kolumne/34981-matko-marusic-kako-hrvatska-treba-pomoci-i-srbiji-na-putu-u-europsku-uniju>

<http://www.dnevno.hr/magazin/glazba/140212-thompson-obiteljima-daruje-ulaznice-za-koncerte-u-zagrebu-i-splitu.html#>

Glas Brotnja, 13. 12. 2014.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.**POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH
ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE,
III.**

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, u tekstu *Slavko Goldstein uporni je promicatelj jasenovačkoga mita*, Hrvatski tjednik, od 23.07. 2015. dodatno raskrinkava neistine Slavka Goldsteina u svezi s popisom žrtava JUSP-a Jasenovac na njihovim Internetskim stranicama, pa zapravo kaže isto što sam i sam rekao u drugom nastavku ovog teksta:

Istina je da tu prijevaru gospodin Slavko Goldstein ne može nikako prihvatiti, jer je on taj koji je nametnuo i nameće radnicima JUSP-a Jasenovac žrtvenu brojku koju oni moraju popuniti.

Ali zatim dr. Razum daje i objašnjene:

On je prvi pobornik jasenovačkoga mita u Hrvatskoj i u tome je u potpunom skladu s velikosrpskim mitomanskim promicateljima, osobito s Milanom Bulajićem. Gotovo je nevjerojatno da on ispravnost i točnost jasenovačkoga popisa potkrjepljuje sličnim popisom koji je sačinio Bulajićev Muzej žrtava genocida u Beogradu. Upravo je taj gospodin Bulajić gotovo jedno desetljeće hranio srpski narod mitom o jasenovačkome genocidu srpskoga naroda kako bi ga pobunio protiv hrvatskoga naroda, u čemu je s vodećim velikosrpskim političarima i uspio. Da Domovinski rat nije moguće razumjeti bez Jasenovca, potvrdili su to u nedavnim govorima i Aleksandar Vučić i Aleksandar Vulin, aktualni srpski političari. Stoga je akademik Josip Pečarić u svojim knjigama optužio Milana Bulajića za poticanje rata i uzrokovanje velikih ratnih žrtava, pa bi ga trebalo kao takvoga i osuditi. A Igor Vukić je u prošlom broju Hrvatskoga tjednika lijepo istaknuo da je taj i takav Jasenovac pogonsko gorivo za rat.

Dakle, ustrajući na mitu o Jasenovcu, tj. na lažima koje je iskonstruirala velikosrpska ili jugoslavenska politika i njezini hrvatski sluge, gospodin Goldstein ustraje na uznemiravanju hrvatskoga naroda i potkopavanju hrvatskoga prosperiteta.

Doista sam već u knjizi “Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc logorima” iz 1998. koju je izdao Hrvatski institut za povijest tvrdio to što kaže dr. Razum. Iste godine u Novom listu, 29. 07. 1998., objavio sam i tekst koji u naslovu sadrži to što kaže dr. Razum: “Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca, a sa sličnim naslovom je objavljen i intervju u Slobodnoj Dalmaciji, 31. 08. 1998.: „*Mitom o Jasenovcu Bulajić programirao nove srpske zločine*”. Intervju sam u malo proširenom obliku prenio i u mojoj knjizi „Brani li Goldstein NDH?, Zagreb 2002., str. 155-160. i to ovdje dajem u Prilogu.

Pošto je Bulajić neslavno prošao u dvoboju koji smo imali na Radiju Slobodna Europa, bilo je očito da će njegov posao u Hrvatskoj preuzeti, kako sam ih 2000.e nazvao Bulajićevi učenici. Dvije godine kasnije već je bilo očito da su glavni u toj ulozi bili otac i sin Goldstein pa sam s njima i proširio taj intervju. I Bulajić se pokušao „oprati“ od tog dvoboja pa je 1999. objavio novu knjigu u kojoj se može vidjeti da je „izlaz“ našao pišući o „Ideologiji genocida Cohen-Pečarić“. Naravno, bilo je zabavno zbog toga napisati i drugi dio moje knjige, koje sam tiskao 2000. godine.

U više navrata upozoravao sam na taj sklad u djelovanju Bulajića i Goldsteina, možda je danas bolje reći sklad u djelovanju Bulajićevih učenika u Srbiji i Hrvatskoj. Zato je doista značajno što sam Slavko Goldstein danas to priznaje, kako to konstatira i dr. Razum.

Zato nije nikakvo iznenađenje što je potporu zahtjevima Slavka Goldsteina dao Milorad Pupovac, od Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta etički osuđen za veleizdaju (Novi list, 24. 07. 2015.).

Posebno treba izdvojiti završetak tog teksta:

No nije taj osobni napad Jovičić na Goldsteina najvažniji razlog Pupovčeva zahtjeva za ostavkom: predsjednik SNV-a naglašava kako su, osim Goldsteina, i “drugi predstavnici manjinskih zajednica žrtava jasenovačkog koncentracijskog logora smrti izrazili neslaganje i nezadovoljstvo načinom vođenja Spomen-područja Jasenovac te odsustvom aktivnog odgovora s njezine strane prema sve prisutnijem negiranju karaktera logora i broja njegovih žrtava”. Komentar ovih zahtjeva tražili smo od Nataše Jovičić. Odgovorila nam je kratkom SMS-om porukom iz Izraela, gdje je s predsjednicom Republike Kolindom Grabar-Kitarović: “Nemam komentara. Očekivano.” Od ostavke, dakle, ništa.

Zapravo, činjenica da je ravnateljica prihvatila mjesto savjetnice predsjednice države, dovoljan je povod da bude napadnuta. Kako može ravnateljica Spomen-područja Jasenovac, dakle ustanove koja treba njegovati mit o Jasenovcu kao glavnoj poluzi u borbi protiv hrvatske države, biti savjetnica očito nacionalno orijentirane predsjednice?

Naravno, to je komentirao i dr. Razum u svom tekstu:

*Premda sam na početku naveo da ne želim ulaziti u raspravu između gospodina Slavka Goldsteina i gospođe Nataše Jovičić, ne mogu se ne osvrnuti na nevjerojatnu tvrdnju koju je gospodin Goldstein izrekao u sljedećoj rečenici: „Učinilo mi se da oklijevanje gospođe Jovičić izvire iz **kontradikcija u njenoj dvostrukoj funkciji ravnateljice Jasenovca i savjetnice za Holokaust u uredu predsjednice Republike gospođe Grabar Kitarović** [isticanje moje], pa ako je tako – rekao sam – mislim da gospođa Jovičić treba dati ostavku na dužnost ravnateljice JUSP Jasenovac, ustanove koju izbjegava braniti od optužbi i objeda, pa time propušta vršiti svoju dužnost.“ Prema toj tvrdnji, gospođa Jovičić ne može obnašati službu ravnateljice JUSP-a Jasenovac, jer je savjetnica predsjednice Republike Hrvatske, Kolinde Grabar Kitarović. Naime, njezina blizina predsjednici Grabar Kitarović ju diskvalificira za službu ravnateljice.*

Gotovo je nevjerojatno dokle jedan čovjek zaslijepjen u svojoj ideologiji i u svome nehrvatstvu može ići i što sve tvrditi! Iz ove njegove rečenice mogu se izvući razni zaključci, što ja sada ne ću činiti, već to prepuštam poštovanim čitateljima. No, znajući da se gospodin Goldstein, koji cijeli svoj život živi u Hrvatskoj, unatoč tome ne prizna Hrvatom, postaje nam jasno o kakvom se njegovome vrijednosnom sustavu i životnome opredjeljenju radi. U razgovoru sa španjolskim novinarom Ignacijem Vidal-Folchom, objavljenome u španjolskim novinama “El Pais”, na upit, “Kako želite da Vas zovem gospodine Goldstein? Hrvatski ili jugoslavenski pisac?”, Slavko Goldstein je odlučno odgovorio: “jugoslavenski” (usp. <http://www.vecernji.hr/hrvatska/otac-hrvatskog-veleposlanika-u-parizu-ja-sam-jugoslaven>, 14.XI.2014.). Dakle, Goldsteinova je samobitnost (identitet) jugoslavenska, a ne hrvatska; jasenovački mit je proizvod velikosrpske ili jugoslavenske politike, pa nije čudo da je za njega jasenovačka istina jedino ona istina koja uključuje genocid kao sredstvo poniženja hrvatskoga naroda.

A kolika je mržnja prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi svjedoči i slijedeće reagiranje koje možete naći i u tekstu Tvrтка Dolića u tjedniku 7Dnevno, 24. 07. 2015.:

Javnost je konsternirana i s pismom Julije Koš iz Židovske općine Zagreb, u kojemu Nataši kaže: „Budete li javno govorili u funkciji savjetnice predsjednice za pitanja holokausta, smatrat ću to javnim ruganjem predsjednice Židovima – žrtvama etičkog čišćenja u NDH“.

Ipak, za nadati se je da se tako iskazana mržnja prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi iskazane preko nepoštivanja Predsjednice odnosi samo na ovu članicu Židovske općine, koja se ponaša slično Slavku Goldsteinu, a ne svih Židova u toj općini.

Ponavljam: *Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministra kulture.*

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

*„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“
A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?*

Akademik Josip Pečarić

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V.

Na portalu narod.hr, 16. 08. 2015 dan je tekst:

PROCJENE SVJETSKJE JAVNOSTI

(VIDEO) Film britanskog ministarstva informiranja: U Jasenovcu je bilo 20 000 žrtava

Film britanskog ministarstva informiranja: U Jasenovcu je bilo 20 000 žrtava
*Tijekom boravka u SAD-u, jedan od najuglednijih hrvatskih znanstvenika, prof. dr. sc. Slobodan Vukičević, profesor na MF-u Sveučilišta u Zagrebu, doznao je za postojanje britansko-izraelskog filma **A Painful Reminder (Bolna opomena)** Sidney-a Bernsteina. Film je izvorno snimljen i montiran 1945., potom dopunjen 1985. godine, no, ono što je posebno zanimljivo jest da se u filmu, među 19 najvećih logora, nalazi i **jasenovački s procijenjenih 20.000 žrtava**. Zastrašujuće kadrove snimili su saveznički vojni snimatelji nakon ulaska u nacionalsocijalističke koncentracijske logore, navodi croativ.net
Prof. Vukičević je pribavio kopiju filma i donio je u Hrvatsku i to u vrijeme kada je osamostaljenje i međunarodno priznanje Hrvatske ometano i optužbom da je novoizabrana demokratska vlast ustaška, da su Hrvati genocidan narod i da su samo u Jasenovcu pobili više od milijun Srba, te uz njih velikih broj Židova, Roma i drugih. Film je preko prof. Vukičevića došao do Branka Salaja, tadašnjeg ministra informiranja u hrvatskoj vladi, pa je uskoro i prikazan. Nakon toga se rasplamsao rat, zaredala su se krvoprolića, pa se izgubila čak i uspomena na film.*
Tko je radio na filmu?

Autori filma su Sidney Bernstein iz britanskoga Ministarstva informiranja i niz njegovih suradnika, među kojima je bio i znameniti Alfred Hitchcock. Htjeli su ga prikazati njemačkoj javnosti odmah nakon sloma Trećega Reicha, no britanske obavještajne službe su ocijenile da bi prizori koje su saveznički snimatelji snimili pri oslobađanju nacističkih logora mogli psihološki dotući njemački narod.

Što je s jasenovačkim žrtvama?

Na kraju filma se navodi podatak o 20.000 jasenovačkih žrtava koji, naravno, ne treba smatrati znanstveno utvrđenom činjenicom, nego procjenom. Ipak, takve su predodžbe o Jasenovcu postojale u svjetskoj javnosti u drugoj polovici 1945. godine.

<http://narod.hr/hrvatska/video-film-britanskog-ministarstva-informiranja-u-jasenovcu-je-bilo-20-000-zrtava>

Prvi komentar kaže puno:

I ta brojka je u danim okolnostima bila napuhana.

To je na tragu onoga što kaže prof. dr. sc. Matko Marušić:

Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju, pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

Svjedoci smo kako se Slavko Goldstein i ovih dana bori za to o čemu govori prof. Marušić. Zapravo, on želi da se zabrani svako istraživanje koje bi bilo na tragu onog što traži prof. Marušić. Istraživanja da, ali samo ako dovede do povećanja brojke koju su željeli ozvaničiti i on i radio dr. Milan Bulajić, nekadašnji direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, muzeja koji se isključivo bavi Jasenovcem i promicanjem velikosrpskog mita o Jasenovcu. Goldstein je stalno pokušavao izbjeći primjedbe da zapravo radi ono isto što je radio Bulajić. Ipak nedavno je u *Jutarnjem listu* od 16.07. 2015. Goldstein ipak to priznao:

Korektno provedeni popis žrtava jasenovačkog logora stimulatивно je djelovao i na stručne istraživače u Muzeju žrtava genocida u Beogradu, koji su svojim popisivanjem utvrdili oko 88.000 jasenovačkih žrtava i time direktno potvrdili korektnost istraživanja u Jasenovcu ... Stručno osoblje JUSP Jasenovac dužno je daljnjim provjeravanjem i dopunjavanjem postojećeg popisa održavati snagu njegovog utjecaja na spoznaju istine. Radi se o popisu (Bulajićevom popisu) koji je on nametnuo JUSP-u Jasenovac kao predsjednik Savjeta. (Već sam pisao kojim je lažima današnji posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH on Goldstein to postao.)

Čini mi se da sam ja bio uzrok tim Goldsteinovim problemima. Naime, poslije pojave moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konclogorima* na radiju "Slobodna Europa", u emisiji "Most" srpnja 1998. godine objavljeno je moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem o temi Jasenovca i žrtava u Drugom svjetskom ratu. Objavljeni je razgovor bio mnogo kraći, s ispuštenim nekim zanimljivim dijelovima, pa sam u knjizi *Srpski mit o Jasenovcu II. – O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000* dao transkript cijelog razgovora. Zašto mi se to tako čini? Najbolje je pogledati kako je taj razgovor izgledao:

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU "MOST" RADIJA "SLOBODNA EUROPA"

(...)

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

**PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I
NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?**

„Expres“ od 11. 03. 2016. najavljuje knjigu Slavka Goldsteina protiv Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Pri tome s ponosom ističu kako je Goldstein pronašao jednu grješku u knjizi koju je izdalo ovo društvo, a koju je Slavko Goldstein htio zabraniti dok je bio posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH, na što je veliki broj hrvatskih akademika, nadbiskupa i biskupa i drugih uputilo pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (više o tome može se naći u mojoj knjizi: Dva pisma koja su skinula maske – Na hrvatsku šutnju nismo spremni, Zagreb, 2015.):

„... Vladimir Horvat, autor prvog dijela knjige 'Jasenovački logori – Istraživanja', u dva njezina izdanja konstatirao kako je ministar u vladi NDH Mladen Lorković 26. siječnja 1946. saslušan pred organima NR Hrvatske, premda je Lorković, kako kaže Slavko Goldstein, u to doba bio ne samo mrtav, nego je, notorno, bio ubijen od samih ustaša.

S razotkrivanjem te gluposti ?izvođenjem' mrtvog Lorkovića pred komunistički sud – teško je to nazvati drugačije – Goldstein i započinje svoju novu knjigu „Tragika, mitomanija, istina – Jasenovac“. Mladen Lorković je kao vinovnik tzv. puča Lorković-Vokić ubijen godinu dana ranije, u travnju 1945. godine. To je notorna povijesna činjenica koju zna svaki ozbiljniji student povijesti, a morali bi znati i marljivi kavanski povjesničari.

Ako činjenicu da je Horvat napisao takvu stvar opišemo kao „čudnu“, za konstataciju da je prošla kroz ruke redaktora, lektora (!!!), J.P.),recenzenata i

urednika (!!!, J.P.), kroz dva izdanja ne možemo naći nikakvo objašnjenje osim beznadnog amaterizma i šlamperaja.

Dakle o amaterizmu i šlamperaju piše novinar koji misli da su lektori i urednici knjiga – povjesničari.

Mene uvijek oduševljava kada o ozbiljnijim studentima piše netko tko to uopće nije nikada bio. Poznato je, naime, da se za Slavka Goldsteina ne zna je li uopće završio srednju školu. Dakle što je to pronašao „povjesničar“ Slavko Goldstein?

Doista je u knjizi autor napravio lapsus pa je pripisao mrtvom Lorkoviću ono što je govorio Erich Lisak. Naime, riječ je o zapisniku saslušanja, koje je trajalo više dana, o ovaj dio koji navodi dr. Vlado Horvat, sastavljen je 26. siječnja 1946.

Donosim doslovni prijepis tog dijela saslušanja:

„Za vrijeme moga službovanja na Ravsiguru nije bilo ni masovnih ni pojedinačnih ubijanja o čemu bi bio ja obavješten. Dva puta dao sam prijedlog poglavniku za amnestiju političkih kažnjenika i to prva za Božić 1944. godine 350 osoba i druga za obljetnicu NDH 10. travnja 1945. godine preko 400 osoba. Kažnjenici iz prve amnestije bili su pušteni, jer mi je o tome bilo javljeno, osim nekoliko slučajeva za koje sam obavješten da su umrli normalnom smrću. Od druge amnestije bio je pušten jedan dio, dok su mnogi drugi nastradali bilo prilikom bombardovanja radionica po saveznicima, bilo da su stradali prilikom organizovanog pokušaja bijega iz logora.“

HDA, Vrhovni sud NRH, br. 6/1946., str. 163 (saslušanje Ericha Lisaka). Preslik u Postulaturi Bl. Alojzija Stepinca.

Lapsusa uvijek ima. Sjećam se kada sam radio knjigu s prof. Mitrinovićem o geometrijskim nejednakostima. Napisao sam naopako jednu elementarnu formulu koju znaju svi srednjoškolci (ne mislim aludirati na S. Goldsteina, jer i ne znam je li on to doista bio). Još četiri vrhunski svjetski matematičari nisu uočili tu glupost. Srećom peti jest, pa nije tiskana.

A i nedavno sam u jednom tekstu napisao Velika Hrvatska umjesto Velika Srbija. Kada su me na to upozorili, mogao sam ispraviti jer je bilo objavljeno na portalima.

Dakle, lapsusi se događaju i u znanstvenim djelima. Samo kavanski povjesničari to rade sustavno. Prvi izraziti primjer takovih povjesničara bio je sin Slavka Goldsteina prof. dr. sc. Ivo Goldstein. Niz povjesničara je o tome pisalo i objavljivalo opsežne članke navodeći gluposti u „znanstvenom“ radu Iva Goldsteina. To očito tata Slavko dobro zna pa je vjerojatno na njega mislio kada je preko novinara Rašete pisao o kavanskim povjesničarima. To sam, igrom slučaja i ja znao, pa sam obavijestio Akademiju kada sam doznao da je sin Posebnog savjetnika za kulturu i tada kandidat za veleposlanika u Francuskoj kandidiran za redovitog člana HAZU:

Pismo Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a

(...)

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 15-16.

Pismo akademika Pečarića Slobodnoj Dalmaciji

(...)

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 21-23.

Na kraju sam objavio i knjigu pisama koje novine u kojima su me napadali nisu htjeli objaviti, ali i mnoge članke u kojima povjesničari dr. sc. Jure Krišto, dr. sc. Vladimir Geiger, dr. sc. Mario Jareb, prof. Vladimir Mrkoci, dr. sc. Frano Glavina i Marinko Tomasović pišu kakve sve gluposti možete naći u člancima, po tati Goldsteinu, kavanskog povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina (vidjeti Josip Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU*. Zagreb, 2012., str. 141.-422.).

Zapravo, ne smijemo biti nepravedni prema sinu Goldsteinu, jer za najveće gluposti sigurno konkurira sam tata Goldstein. Naime, svojevremeno je tata Goldstein ispričao srceparajuću priču kojom je pokazao kako ne zna što je o tome napisao u svojoj knjizi. O tome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske u Hrvatskom slovu*, 14. veljače 2003.:

Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina ‚Holokaust u Zagrebu‘, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da ‚sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj‘, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga‘, pa iako ‚ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske‘ potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da ‚izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske. (...)

„Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa ‚Židovom Sternbergom‘ i njegovom obitelji čija bi imovina ‚savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama‘ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje

su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu ,u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće‘. “ (...) Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892.) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Zapravo, zabavno je da sam već odgovorio na novu Goldsteinovu knjigu koju najavljuju. Naime u mojoj najnovijoj knjizi OBA SU PALA, Zagreb, 2016.

Možete naći poglavlje:

MITOM O JASENOVCU PROTIV HRVATSKE | 121

KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? | 123

PRILOZI: ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA | 131

EVANĐELJE PO BANCU | 133

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU | 137

PRILOG: Peter Galbraith: ‘da Je Mladić U Bihaću napravio isto što i u Srebrenici, bilo bi 40.000 mrtvih | 143

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I. | 147

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II. | 151

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III. | 160

PRILOG: Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine | 164

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV. | 171

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V. | 180

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA” | 182

IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC | 229

PRILOG: Razgovor: Igor Vukić, novinar istraživač i publicist | 233

Akademik Josip Pečarić

17. 03. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

20. 02. 2016.

IGOR VUKIĆ

UZALUDNI POZIVI NA RASPRAVU O POVIJESTI

(O knjizi „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića)

Novu knjigu „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića može se opisati kao zbirku pisama, komentara, intervjua o različitim aktualnim temama i kontroverzama iz bliže i dalje prošlosti. Ima tu njegovih ocjena o izjavama i prijedlozima drugih ljudi, kao i ocjena drugih o njegovim inicijativama.

A zajednički nazivnik svim priložima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen.

Ima dosta ljudi koji vole i cijene akademika Pečarića i rado mu pišu kako bi ga podržali i pohvalili njegove tekstove. No rijetki su oni koji su spremni izaći mu na intelektualni megdan i staviti na procjenu svoje podatke i procjene. Valjda se boje njegova analitičkog, matematičkog uma.

I to se više boje ovdje, u Hrvatskoj, gdje bi se o temama koje akademik otvara trebalo razgovarati, nego drugdje.

Zato je paradoks da je najduža dijaloška forma u ovoj knjizi transkript razgovora s čovjekom iz - Beograda, Milanom Bulajićem, direktorom tzv. muzeja genocida. Transkript se proteže na pedesetak stranica. Riječ je o Radio-mostu, emisiji koju je emitirala Slobodna Europa.

Od naših, vidjet ćete u knjizi, dobilo se samo nekoliko redaka elektronske poruke Tvrtka Jakovine, kao odgovor na kritike za površnost koju su mu uputili akademik Pečarić i njegov prijatelj, Josip Stjepandić.

Uzgređ, i to je od Jakovine puno. Sreo sam ga na jednom skupu, pristojno mu se predstavio i obratio prijedlogom da razgovaramo o logoru u Jasenovcu, o temi kojom se bavi naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Jakovina je prvo zburnjeno odgovorio da možemo o svemu razgovarati - samo ne o toj temi!

Kad sam ga priupitao zašto tako govori i nije li upravo on pozvan da razgovara o tome jer se nalazi, kao predstavnik Ministarstva kulture u Savjetu Spomen područja u Jasenovcu, Jakovina je – doslovno - otrčao! Pobjegao!

Na tom skupu se inače javno pohvalio kako predaje povijest i na jednom talijanskom sveučilištu, čini mi se, u Milanu. Možete misliti što njegovi studenti znaju i misle o Hrvatima i hrvatskoj povijesti.

Iako, dakle, izbjegava izravan, kulturni razgovor, primjerice, u nekom akademskom ambijentu, na okruglom stolu ili u TV studiju, u Globusu od 19. veljače Tvrtko Jakovina osvrnuo se i na rad društva: „U Hrvatskoj 'Društvo tri logora Jasenovac' tvrdi da su ustaše ubile 15 ljudi. Takvi su danas na putu da uđu u maticu historiografije. Konačno, već su u Vinkovcima držali predavanje učenicima srednje škole“.

Ovdje je, doduše, pogriješio samo u brojci. Pokušava biti ironičan, umjesto da, kao što bi to učinio ozbiljan znanstvenik, pročita knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“ i osvrne se na nju argumentiranom kritikom.

Pitanje je može li to Jakovina uopće napraviti. Uže stručno područje kojim se bavi nema veze s Drugim svjetskim ratom. Zašto se onda opće javlja? Kako to da baš njega hrvatske državne institucije imenuju u tijela kakvo je Savjet JUSP Jasenovac?

Slično je bilo i s našim nastojanjima da razgovaramo s organizacijom koja se zove Documenta i hvali se da je centar za suočavanje s prošlošću.

Ondje je čak i postojala neka slabašna volja za razgovorom. Razmijenili smo nekoliko elektronskih poruka pa nikako da dogovorimo sastanak. I opet je uslijedio osobni susret, ovaj put s Vesnom Teršelič, koja se ipak pokazala hrabrijom od Jakovine. Nije otrčala, samo je pocrvenjela kad smo joj rekli da odbijanjem razgovora gubi ionako tanku vjerodostojnost. Ali apel za razgovorom na kraju nije donio nikakva ploda.

No da u hrvatskome društvu nije lako potaknuti ozbiljnu raspravu pokazao je i slučaj ministra Zlatka Hasanbegovića. Iako je riječ o zaista ozbiljnom znanstveniku i povjesničaru, što prepoznaje svatko tko je pročitao neku njegovu knjigu, kritičari su se na njega okomili hvatajući se na podatke izvučene iz konteksta, poigravajući se sa simbolikom, i ne udubljujući se u sadržaj onoga što pisao i govorio – i sada i ranije.

Optimistima je izgledalo da nakon sastavljanja Vlade dolazi vrijeme kad će se o stvarima o kojima ministar govori moći razgovarati u ozbiljnom tonu, i da će one za koju godinu biti općeprihvaćene u javnosti. Ali možda će prije biti u pravu oni koji su se pribojavali da će rasprava biti stopirana i prije no što je počela.

Ovih se dana u našim medijima piše kako treba prestati s raspravama o ustašama i partizanima, a da se treba okrenuti raspravama o ekonomiji.

Eto kakvi smo, mi bismo radije raspravljali o ekonomiji, nego se njome bavili, odnosno, radili.

Zapravo u hrvatskom društvu nema stvarne rasprave o ustašama i partizanima. Jer da ima, češće bi se čulo o domobranima, jednoj časnoj vojsci čiji je prikaz također još uvijek iskrivljen komunističkim povijesnim filtrom. O ustašama i partizanima, o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i neposrednom poraću piše se ozbiljnije tek u časopisu *Vojna povijest* te u knjigama koje izdaju primjerice povjesničari s Hrvatskog instituta za povijest, s Instituta Ivo Pilar. I te knjige uglavnom prolaze dosta tiho u javnosti, bez prikaza u središnjim medijima. Tu su i pojedini slobodni strijelci, publicisti, novinari... Neke od najboljih knjiga upravo o najkontroverznijim temama iz Drugog svjetskog rata, napisali su odvjetnici poput Ivana Gabelice ili Tomislava Jonjića, ili pak politolozi poput Ivana Kozlice.

Stoga se ova knjiga akademika Pečarića može razumjeti kao pokušaj da se ipak, uza sve teškoće, otvoreno raspravlja o tim temama. Da im se pristupi bez straha i predrasuda. Bez diskvalifikacija odmah na početku razgovora.

Ako samo ponekog čitatelja zainteresira za teme o kojima piše i potakne ga da čita dalje, da istražuje, da se informira..., onda je akademik Josip Pečarić i s ovom knjigom napravio veliki posao.

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.**

DR. SC. STJEPAN RAZUM

DVIJE KNJIGE O UZROKU GENOCIDA NAD HRVATIMA I NJIHOV
PRIJEVOD NA ENGLJSKI JEZIK

**SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKOM KONC-
LOGORU I NAMETANJE LAŽI O JASENOVCU**

Akademik Josip Pečarić dokazao se u hrvatskoj javnosti mnogim svojim javnim nastupima kao istinski i djelotvorni hrvatski rodoljub i domoljub. Ne boji se u javnim nastupima braniti hrvatsku sadašnjost i prošlost od nasrtaja protuhrvatskih pojedinaca i skupina. Koje li nakaradnosti hrvatske stvarnosti kad za jednoga akademika moram napisati da se ne boji braniti hrvatsku sadašnjost i prošlost – gdje? – u Hrvatskoj. Naše je hrvatsko društvo još uvijek zaraženo komunističkom bolešću, pa je potrebna velika hrabrost da bi čovjek u Hrvatskoj branio Hrvatsku. Kao da je normalnije u Hrvatskoj živjeti neku stranu stvarnost, a ne hrvatsku stvarnost i hrvatsku istinu. Akademik Pečarić objavio je veliki broj knjiga u kojima brani i promiče upravo hrvatsku stvarnost od nasrtaja onih koji bi željeli da Hrvatske nema. U tom smislu treba istaknuti njegove knjige o Jasenovcu. Već je 1998. godine objavio knjigu *Srpski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*.²⁵² Njezino drugo izdanje objavio je 2000. godine, da bi iste godine objavio i drugu knjigu o istom predmetu. Godinu dana kasnije,

---

²⁵² PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*. Izd. Dom i svijet; Hrvatski informativni centar; Hrvatski institut za povijest. Zagreb, 1998., 216 stranca.

2001., objavio je engleski prijevod tih dviju knjiga iz 2000. godine, objedinjen u jednoj knjizi.

Premda je nakon objave tih knjiga protekao već dugi niz godina, želim ovim prikazom podsjetiti hrvatsku javnost na postojanje tih knjiga, jer mnogi ljudi i dan-danas razmišljaju i govore, kao da te knjige nisu napisane. Naime, akademik Pečarić je u tim knjigama pokazao i dokazao laž koju su komunisti, jugoslaveni i velikosrbi širili o ratnom radnom i sabirnom polju u Jasenovcu, na kojoj su laži izgradili velikosrbski mit, sa svrhom da bi Hrvatsku i Hrvate držali u trajnoj pokornosti i podložnosti. Taj velikosrbski mit odigrao je i odlučujuću ulogu u poticanju hrvatskih Srba na oružanu pobunu 1991. godine, na koju je Republika Hrvatska, pod vodstvom predsjednika dr. Franje Tuđmana, morala odgovoriti obrambeno-oslobodilačkim ratom, uobičajeno zvanim Domovinskim ratom. Očito je da nije dovoljno knjigu napisati i očekivati da će javnost iskoristiti njezin sadržaj, pa ga i usvojiti i po njemu živjeti. Potrebno je uvijek iznova podsjećati na napisane knjige, kako bi one proizvele dobar učinak kod čitateljstva i obćenito kod naroda. Stoga, evo prikaza Pečarićevih knjiga o Jasenovcu.

Obje Pečarićeve knjige iz 2000. godine imaju isti naslov: *Srpski mit o Jasenovcu*, obilježene brojevima I. i II. Prva knjiga ima podnaslov: *Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, a podnaslov drugoj knjizi je: *O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*. Treba odmah reći da su obje knjige nastale kao odgovor na megalomansko građenje jasenovačkoga mita od strane srbskoga “znanstvenika” dr. Milana Bulajića. Pečarić, dakle, u svojim knjigama ukazuje na laži i krivotvorine Milana Bulajića.

1.) **Prikaz prve knjige:** PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu, I. Skrivanje istine o beogradskim konc-logor[i]ma*. [Drugo izdanje.] Nakl. Element. Zagreb, 2000., 200 stranica + 4 str. ovitka.

Brzi uvid u sadržaj svake knjige daje njezin pregled sadržaja. Stoga evo pregleda sadržaja prve Pečarićeve knjige o srbskom mitu o Jasenovcu: *Sadržaj* (str. 5 – 6). KRUŠELJ, Željko. *Dr. Milan Bulajić – čuvar velikosrpske “pogibeljomanije”* (str. 7-23). *Uvod* (str. 23 – 27); *Bedž sa slovom 'U'(staša)* (str. 28 – 30); *Bulajićev “Uvod”* (str. 31 – 34); *“Bespućima povijesti Franje Tuđmana u filozofiji zlosilja”* (str. 35 – 39); *“Tuđmanovo viđenje Nezavisne Države Hrvatske”* (str. 40 – 51); *“Broj žrtava ustaškog genocida”* (str. 52 – 72); *“Tuđmanov 'Jasenovački mit' i istina o žrtvama Jasenovačkog logora”* (str. 73 – 84); *“Lažna tvrdnja Franje Tuđmana o pomiješanim kostima žrtava i dželata u logoru Jasenovac”* (str. 85 – 90); *“O povijesnoj krivnji Katoličke crkve”* (str. 91 – 112); *“Tuđmanovo pozivanje na katoličkog svećenika-ustašu”* (str. 113 – 116); *“Grizogonovo pismo nadbiskupu Stepincu, februara 1942.”* (str. 117 – 133); *“Pokatoličenje pravoslavnih Srba”* (str. 134 – 138); *“Jasenovačka stvarnost 1991.: oskrnavljeno Spomen-područje Jasenovac”* (str. 139 – 142); *“Oskrnavljeni Jasenovac – Sistem neistina o najvećem logoru smrti za Srbe”* (str. 143 – 145); *“Dr. Ivo Omrčanin –*

Židovi su od Jasenovca napravili Holivud” (str. 146 – 153); *“Tuđman (1994.) priznaje Jevrejima bespuće u povijesti*” (str. 154 – 156); *“Tekst Karla Pfeifera: Predsednik, koncentracioni logor Jasenovac i Jevreji*” (str. 157 – 159); *“The World Heritage*” (str. 160 – 168); *“Dr. Milan Bulajić: Jasenovac – sistem ustaških logora smrti: Šta se dogodilo?”* (str. 169 – 176); *“Provokatori na delu”, Beograd, 1941.* (str. 177 – 180); *Zaključak* (str. 181 – 187); *Summary* (str. 189 – 195); *Kazalo imena* (str. 196 – 199); *Bilješka o autoru* (str. 200).

Premda su naslovi pisani kosim slovima, oni su redovito stavljeni i unutar navodnika, a to stoga što su to zapravo naslovi Bulajićeve knjige s kojom Pečarić raspravlja. Navodeći Bulajićeve naslove, Pečarić vrlo uspješno pobija sadržaj koji im je Bulajić pridao. A Bulajićeve knjiga ima naslov: *“Jasenovački mit” Franje Tuđmana. Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (Prilozi 1. i 2.)*, objavljena prvi put 1994., a drugi put 1997. godine u Beogradu. Tu sad vidimo da je Bulajić u svojoj knjizi raspravljao pak s dr. Franjom Tuđmanom, odnosno s njegovom knjigom *Bespuća povijesne zbiljnosti*, objavljenom 1989. godine. Ta trostrana raspra zahtijeva od čitatelja veliku pozornost kako bi uočio tko je što napisao, i u čemu na kraju Pečarić prigovara Bulajiću.

Da bismo uvidjeli važnost raspre koju je Pečarić pokrenuo protiv Bulajića, potrebno je znati da je dr. Milan Bulajić jedan od glavnih velikosrpskih ideologa i najveći promicatelj velikosrpskoga mita o Jasenovcu. O njemu obširnu raspravu piše Željko Krušelj na početku Pečarićeve prve knjige. Tako Krušelj piše *da je dr. Milan Bulajić danas nesporni predvoditelj i 'spiritus movens' poznate mitomanske škole srpske “pogibeljomanije”*. *Njezini su ideolozi uvijek bili u službi velikosrpskog ekspanzionizma, opravdavajući i najnoviju srpsku agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu ...* (str. 8). Bulajić je inače Crnogorac rođen 1928., pa se baveći Jasenovcem poigravao srbskim osjećajima sve u svrhu da bi promaknuo sebe u srbskim krugovima. Godine 1953. doktorirao je u Beogradu temom *“Pravo nacija na samoodređenje”*, čime je trebao postati stručnjak za međunarodno pravo. Tu činjenicu često će u svojim radovima isticati Josip Pečarić s obzirom na to da je Bulajić svojim stavovima negirao Hrvatima pravo na samoodređenje. Bio je u jugoslavenskoj diplomatskoj službi od 1949. do 1987., pa je tako stekao mnoga međunarodna poznanstva, što mu je poslužilo da laž o Jasenovcu pronese po cijelom svijetu. Pratio je 1986. suđenje hrvatskom ministru Andriji Artukoviću, pa je nakon toga objavio četiri sveska knjige *“Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine”*. U posljednjem svesku svoje knjige, koja je objavljena 1989., jedno je poglavlje posvetio i dr. Franji Tuđmanu, shvativši njegovo znanstveno i političko *“uskrnuće”* kao loš predznak za srbijansku hegemonističku politiku. Bulajić je uoči raspada jugoslavenske federacije održao mnoge tribine i priredio međunarodne konferencije o logoru u Jasenovcu. Vrhunac je Bulajićeve jasenovačke farse bila beogradska televizijska emisija *“Porota”*, pripremljena u studenom 1989. po njegovim uputama. Tom je prilikom, piše Krušelj, dogovorio telefonsko uključivanje novosadskoga patologa dr. Srboljuba Živanovića, koji je u emisiji ustvrdio da je jedno komisijsko antropološko istraživanje iz 1964. dokazalo postojanje *“700.000 žrtava u*

jasenovačkim masovnim grobnicama”, a kasnijom provjerom ustanovljeno je da je ta komisija pronašla samo 284 ljudska kostura (str 14). Bulajić je uspio postići da je srbijanska država 17. srpnja 1992. osnovala Muzej žrtava genocida, ali ne u Beogradu, već u Kragujevcu, premda Bulajić stvarno djeluje u Beogradu. Čudnovato je, kako često ističe Pečarić, da se taj Muzej ne bavi žrtvama koncentracijskih logora u Beogradu, već logora u Jasenovcu. Iznoseći samo neke činjenice iz ovog uvodnog proslova Željka Krušelja vidljivo je kako je Krušelj kroz prikaz Milana Bulajića jasno dao do znanja da je “istina” o Jasenovcu, odnosno jasenovački mit Bulajićevo životno djelo. S obzirom na to da u stvaranju tog mita nije našao činjenice i povijesne dokaze o uništavanju ljudi u Jasenovcu, bio je prisiljen izmišljati i čuditi se kako takvih dokaza nema u svjetskim arhivima i muzejima. Bulajić je učinio veliko zlo hrvatskom narodu obtužujući ga i klevećući po svijetu i tako mu je onemogućio normalni razvitak i rast, ali još više oštetio je svoj srbski narod, jer ga desetljećima prisiljava živjeti u pogubnoj laži. Krušelj je ovim svojim člankom, napisanim već u svibnju 1998. godine, dao veliki doprinos hrvatskoj povjesnici i hrvatskoj borbi za istinu.

Akademik Josip Pečarić već u uvodu knjige daje do znanja kako on ne će samo braniti Hrvatsku od Milana Bulajića, već će na svjetlo dana iznositi i zločine Bulajićeve Srbije. Tim načinom je dao do znanja Bulajiću i svima koji izvana pokušavaju napadati Hrvatsku, neka se najprije pozabave vlastitim zločinima. Tako Pečarić odmah u uvodu ističe činjenicu da su u Beogradu, tj. na Banjici i Sajmištu postojali sabirni logori, iz kojih nije izišao živ ni jedan jedni Židov-logoraš. Pokrivajući velom zaborava tu sramotnu činjenicu za Srbiju i sam Beograd, koji je bio jedini glavni grad u Europi, a ujedno i koncentracijski logor, graditelji jasenovačkoga mita, među kojima neizmjereno veliku ulogu ima Milan Bulajić, nastojali su uvjeriti javnost da su srbski Židovi stradali u Jasenovcu.

Tekst Bulajićeve knjige, s kojom Pečarić raspravlja, puna je nelogičnih obrata. Tako Bulajić navodi da je u Domovinskom ratu izvršen genocid nad srbskim narodom u Hrvatskoj, a ne nad hrvatskim, pa je onda lako zaključiti da u njegovoj knjizi ima obilje iskrivljavanja istine i činjenica i u odnosu na Drugi svjetski rat. Bulajićeve očite nelogičnosti i krivotvorine razlog su da se u raspru s njime nije upustio ni jedan hrvatski povjesničar, već je to učinio matematičar Pečarić, jer – kako Pečarić ističe – njemu kao matematičaru lako je pobiti Bulajićeve tvrdnje jer su klimave već i na toj osnovnoj logičkoj razini. Stoga Pečarić prema njemu nastupa često na ironičan način, ismijavajući njegove početničke ili pak zadrte pogreške.

Pečarićeva knjiga, premda je samo odgovor na predhodnu Bulajićevu knjigu, bogata je povjesničkim podatcima koje nije moguće sve iznijeti u ovom prikazu. Stoga ju je potrebno cijelu pročitati. Uz vjerodostojne povjesničke podatke, knjiga je bogata i Pečarićevim osobnim promišljanjima i jedinstvenim mislima, koje bih ovdje želio u najvećoj mogućoj mjeri iznijeti. Stoga listam knjigu i iz stranice u stranicu iznosim ono što mi je ostalo upečatljivo.

Budući da Bulajić ustraje na ponavljanju zločina koje su stvarno ili navodno učinili Hrvati, a uobće ne spominje srbske zločine, Pečarić zaključuje: *Valjda, prema Bulajiću, kad Srbi ubijaju, to nije zločin* (str. 28).

Možda Europa shvati, *da je dovoljno Srbe uhvatiti u laži samo jednom. Nije normalno da ih se hvata u laži više puta i opet im se vjeruje* (str. 31).

S obzirom na Bulajićevo crnogorsko porijeklo Pečarić piše: *Poznato je da mnogi Crnogorci također misle da njihovom narodu ne treba sloboda, nego je bolje da budu u Jugoslaviji, bez obzira na to što im se tamo događa. Čovjek [tj. Bulajić] očito misli da je lijepo biti srpski sluga* (str. 32).

Dok Philip J. Cohen u svojoj knjizi “Srpski tajni rat. Propaganda i manipulacija poviješću” piše da su korijeni srbskoga fašizma upravo u Garašaninovim “Načertanjama”, dotle Bulajić ta “Načertanija” uobće ne spominje. *Time Bulajić definira svoj položaj služenja velikosrpskom projektu* (str. 32).

Bulajić se s velikim žarom usmjerio protiv dr. Franje Tuđmana. A Pečarić piše: *Optužiti Tuđmana da izjednačava ustaške zločine s četničkim, a oni se [prema Bulajiću] ne mogu izjednačiti, jer su četnici ubijali Hrvate i Muslimane. Bulajićeva namjera navodi čitatelja na uvjerenje da Hrvati i Muslimani nisu jednako ljudi kao Srbi. Ili jednostavno – prema njemu zločini četnika nad Hrvatima i Muslimanima nisu uopće zločini, jer su napravljeni u svetom cilju stvaranja Velike Srbije* (str. 33).

Očita je nit Bulajićeve tumačenja srpskih zločina kao nečeg što nije zločin. Jer cijeli svijet možda ne zna za stradanje mjesta nastanjenih Hrvatima kao što su Boričevac, Podlapac, Udbina, Zrin, Španovica i za druga mjesta, gdje su Srbi (ili partizanske postrojbe sastavljene uglavnom od Srba) izveli pokolje djece, žena i staraca i koja su očistili od Hrvata tijekom Drugog svjetskog rata (str. 37).

Milan Bulajić se bavi Tuđmanom i Hrvatskom kako bi skrenuo pozornost s četnika i izdajničke Srbije za vrijeme Drugoga svjetskoga rata. *Osnovno pravilo u velikosrpskoj politici glasi: ono što sam radiš, pripiši drugome!* (str. 40).

Bulajić je osobno, svojim radom pridonio da danas imamo slobodnu Hrvatsku! Naravno da se tu radi o suprotnom učinku od očekivanoga. *Ali pridonio je i mnogobrojnim ubijanjima, mnogobrojnim zločinima. Jednom riječju, direktor Muzeja žrtava genocida osobno je poradio na popunjavanju kolekcije svoga muzeja* (str. 41). Bulajić je stvaranjem jasenovačkog mita i histerije o ugroženosti Srba gurnuo svoje sunarodnjake u rat.

Pečarić ističe kako je 13. kolovoza 1941. u Beogradu objavljen “Apel srpskom narodu”, koji je potpisalo 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje, kojim se daje javna, masovna i pisana podpora Nijemcima i njihovoj domaćoj suradničkoj (kvislinškoj) vlasti. Apel su potpisala četvorica nadbiskupa i trojica biskupa Srpske pravoslavne crkve, najmanje 81 profesor na Beogradskom sveučilištu, bivši ministri, generali, umjetnici i drugi. Mnogi od tih potpisnika bit će kasnije dobitnici prestižne “Sedmojulske nagrade”,

nagrade u čast ustanka 7. srpnja 1941., nagrade AVNOJ-a i nagrade Savezne vlade FNRJ. Jedan od tih dobitnika “Sedmojulske nagrade”, a koji je potpisao *Apel*, bio je i povjesničar dr. Viktor Novak, široj tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti poznat po knjizi “Magnum crimen”, u kojoj je obtužio Katoličku crkvu u Hrvata za suradnju s Nijemcima. *Primjer s 'Apelom' zapravo je razlog više zašto su Srbi sve vrijeme od početka Drugog svjetskog rata do danas pokušavali skrenuti pogled svijeta s Nedićeve Srbije na NDH* (str. 48).

U poglavlju “*Broj žrtava ustaškog genocida*” (str. 52 – 72), čiji je naslov preuzet od samoga Bulajića, riječ je o brojkama, a ne o samim žrtvama. Govori se uglavnom o demografskim gubitcima do kojih su došli demografi. Bulajić miješa demografske gubitke i žrtve, te sve skupa napuhava. Pečarić temeljito, upravo brojkama, pobija Bulajićeve brojke i ukazuje na laž i odgovornost zbog tih laži, jer su dovele do genocida nad Hrvatima u Obrambeno-oslobodilačkom ratu.

Kad je riječ o izmišljenim brojkama srbskih žrtava Pečarić piše: *Naime, ovaj dio o izmišljenom broju srpskih žrtava u Drugom svjetskom ratu nešto je što je zacrtano u velikosrpskoj politici još tijekom toga rata* (str. 64). [...] *Draž Mihailović daje osnove velikosrpske politike u Drugom svjetskom ratu. Ciljevi su ostvareni, ali uz modifikaciju da su Saveznici dali prednost partizanskom pokretu pa je Tito primio četnike u partizanske redove, koji su, sada s drukčijim oznakama, izveli navedene Dražine direktive* (str. 65). [...] *Tako se lako može utvrditi da su mnoge katoličke župe potpuno nestale ili je u njima jako smanjen broj Hrvata, a istodobno niti jedna pravoslavna župa nije nestala. Najuvjerljiviji dokaz o tome jesu župe uz rijeku Unu. S lijeve obale Une nestalo je deset katoličkih župa (Palanka, Gračac, Boričevac, Rudopolje, Brunsko, Kaluđerovac, Udbina, Bunić, Zrinj ...), a s desne čak 23, od čega 19 hrvatskih* (str. 65). Samo iz tih nekoliko navoda vidljivo je da se u Drugom svjetskom ratu dogodio velikosrbski genocid nad Hrvatima. No, Bulajić iz svoga razmatranja ispušta te činjenice. Stoga Pečarić zaključuje, kako je važnije komentirati ono što Bulajić nije rekao, nego ono što je rekao (str. 66).

Ako sam Bulajić dokazuje svoju nesposobnost tada [tj. kad je bio zaposlenik ministarstva vanjskih poslova, i kad je to ministarstvo iznosilo pred europsku javnost jugoslavenske gubitke], zašto bi mu se vjerovalo danas?, kad bilo što govori o tim gubitcima (str. 67). Ono što je danas neupitno, Pečarić je već 1998., odnosno 2000. napisao: *Zato treba provjeriti i same popise, a pogotovu popis žrtava logora u Jasenovcu!* (str. 67).

Zbog čudnih načina zbrljanja ratnih žrtava, Bulajić među njih nije uračunao Židove i Rome, pa se Pečarić čudi: *Ali smatrati da židovske i romske žrtve nisu istovjetne srpskim žrtvama? Zar time Bulajić ne pokazuje svoj rasizam?* (str. 68).

Po načelu “napadni drugoga za ono prljavo što sam radiš”, “jasenovački mit” nije prema Bulajiću velikosrbski mit, nego Tuđmanov, premda Bulajić u svojoj knjizi nedvosmisleno dokazuje da je to upravo velikosrbski mit (str. 73).

Koliko je velikosrbima bio potreban mit o Jasenovcu dade se naslutiti u sljedećim rečenicama: *Mit o Jasenovcu Srbima je trebao zbog više razloga. [...] Potreba za brisanjem sjećanja na logore Sajmište i Banjica, koji zajedno s beogradskim ulicama kao mjestima smaknuća, beogradskim grobljima i Jajincima predstavljaju grad konc-logor, jedini glavni grad jedne države – konc-logor! U ovom logoru je zaista na posebnom mjesto logor "Sajmište"* (str. 77). Ta je tvrdnja podkrijepljena tekstom iz knjige Ljubice Štefan, *Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, koja je o tome obširno pisala. Dalje Pečarić piše: *Dodajmo ovome da je logor Sajmište osnovan prosinca 1941. i da je do 9. 5. 1942. godine bio isključivo logor za Židove. "Judenlager"!!! Jedini u svijetu!!! Više od 11.000 Židova likvidirano je do tog dana [...]. Važno je napomenuti da su mnoge od tih logoraša doveli Nijemci i s područja NDH (na primjer poslije ofenzive na Kozari dopremljeno je u dva transporta oko 7.000 osoba iz kotareva bosanskodubičkoga, kostajničkoga i bosanskonovoga). Podatak je to koji govori zašto se o ovom logoru ne govori mnogo* (str. 83). Pečarić naslućuje kako su vjerojatno mnoge žrtve beogradskog konc-logora popisane kao žrtve Jasenovca.

Bulajić u svojoj knjizi govori da je lažna tvrdnja Franje Tuđmana da su u Jasenovcu pomiješane kosti raznih žrtava, pa Pečarić u istovjetnom poglavlju (s navodnicima), *"Lažna tvrdnja Franje Tuđmana o pomiješanim kostima žrtava i dželata u logoru Jasenovac"* (str. 85 – 90) vrlo dobro podkrijepljuje činjenicu poslijeratnoga istrebljenja Hrvata u Jasenovcu i drugdje. O tome Bulajić uobće ne piše, osim što je samim naslovom htio Tuđmanu osporiti tu činjenicu.

U knjizi je dalje opisana bitna razlika u ponašanju u ratu između Rimokatoličke crkve i Srpske pravoslavne crkve, a to sve na slučaju nadbiskupa Alojzija Stepinca i srbskopravoslavnog biskupa Nikole Velimirovića. Dok je Rimokatolička crkva zaštićivala progonjene Židove, dotle je Srbska pravoslavna crkva zagovarala njihovo istrebljivanje.

Slična usporedba učinjena je između rimokatoličkog župnika u Jasenovcu Jurja Paršića i srbskopravoslavnog popa Momčila Đujića, koji je poznat po četničkim zločinima učinjenim nad Hrvatima.

Vrlo je važna Pečarićeva raščlamba Bulajićevog odnosa prema tzv. Grizogonovom pismu, koje je navodno dr. Prvislav Grisogono poslao u veljači 1942. godine nadbiskupu Stepincu. Dokazano je da je to pismo krivotvorina, ali Bulajiću to ne smeta. Dapače, on ga obilno koristi kao dokaz za zločinačko djelovanje Hrvata. A to pismo u stvari opisuje ono što su Srbi u povijesti i u Drugom svjetskom ratu radili svojim neprijateljima, opisuje zvjerske zločine, koje su prema toj krivotvorini Hrvati radili Srbima. Očito je da je krivotvoritelj u pismu napisao ono što mu je bilo na umu. Pečarić navodi užasne primjere srbskih zločina, kako u dalekoj povijesti, tako i u XX. stoljeću nad Makedoncima i Albancima, nad Crnogorcima, te nad Hrvatima. Istovremeno, tim su Grizogonovim pismom Srbi skrenuli pozornost s plinskih komora u kojima su beogradski Židovi upravo u to vrijeme ubijani. Naime, Vlada generala Milana Nedića dobila je od Njemačke pokretne plinske komore, o čemu piše Filip J.

Cohen: *Između ožujka i svibnja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno židovskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju. U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davani bomboni. S ispuhom cijevi koja je usmjeravala ispušne plinove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi* (str. 171). Zbog takvog načina usmrćivanja, nisu samo Banjica i Sajmište, već cijeli Beograd bili konc-logor u kojem su usmrćivali Židove i druge nepoželjne osobe.

Zanimljiva je spoznaja različitoga pristupa vjerskim prijelazima u vrijeme rata, kako kod Hrvata, tako i kod Srba. Dok su Hrvati vjerskim prijelazima spašavali ljude, dotle su Srbi zabranom prijelaza onemogućivali njihovo spašavanje. Oni su se njihovim (židovskim) uništavanjem koristili za stvaranje "čiste" Velike Srbije.

Bulajić pokazuje veliku zabrinutost za Spomen-područje Jasenovac, koje je, prema njemu, 8. listopada 1991. "ponovno oslobođeno". Bulajić očito smatra da je Jasenovac u Srbiji, a ne u Hrvatskoj. A on je, inače, doktor međunarodnoga prava!

Pečarić temeljitom raščlambom Bulajićeve knjige pokazuje kako velikosrbska politika Jasenovcem uspješno skriva istinu o konc-logoru Beograd. Bulajić to čini pokušajem nametanja međunarodnog zaštitništva nad Spomen-područjem Jasenovac, te svojim političkim i diplomatskim vezama. Kod toga nisu bez krivnje ni današnji Židovi, koji nekritički prihvaćaju sve što Bulajić napiše i učini. Sam Šimun Wiesenthal zatvara oči pred činjenicom da je logor Sajmište u današnjem Beogradu bio jedini konc-logor isključivo za Židove, jedini "Judenlager" u cijelom svijetu (str. 144).

Čovjek se pita, zašto današnji, hrvatski Židovi (npr. Goldštajni) nasjedaju na Bulajićeve laži, zašto mu srbski Židovi povlađuju, kad bi svi oni morali znati što se događalo u beogradskom konc-logoru 1941. – 1942. godine. Pečarić je vrlo obazriv prema današnjim hrvatskim Židovima, za koje smatra da se boje za svoje srbske sunarodnjake, pa im otvorenim izjavama ne žele pogoršavati položaj. A prema Pečariću to bi se pogoršanje moglo vrlo lako dogoditi u Srbiji, jer u to je vrijeme na njezinom čelu bio optužen zločinac Slobodan Milošević. Ako državom vlada zločinac, svakakvi se zločini u toj državi mogu dogoditi. Ako su hrvatski Židovi tako obazrivi prema svojim sunarodnjacima u Srbiji, postavlja se pitanje čemu onda trajno pljuvanje nekih od njih po Hrvatskoj u kojoj žive. Ako se kod srbskih Židova radi se o *iskonskom strahu koji je usađen srpskim Židovima* (str. 147), o kakvom se fenomenu radi kod nekih hrvatskih Židova koji se prema svojoj državi jako čudno ponašaju.

Pečarić dolazi do zanimljivog zaključka da se pričom o Jasenovcu, ne skreće pozornost samo s konc-logora Beograd iz Drugoga svjetskog rata, već se njom skreće pozornost i sa srbskih logora u Srbiji i Bosni i Hercegovini za vrijeme Obrambeno-oslobodilačkog rata 1990-ih godina.

Pred kraj knjige Pečarić objavljuje crteže iz knjižice “Provokatori na delu”, koja je objavljena 1941. u Beogradu. Provokatori su, naravno, “gadni jevreji”. Ta je knjižica pravi pokazatelj duhovnog stanja i političkog djelovanja srbske političke i duhovne elite, koja je bila podpuno antisemitska. Stoga Pečarić ispravno zaključuje da velikosrpski mit o Jasenovcu nema za cilj samo skriti istinu o jedinstvenom konc-logoru Beograd, već skriti istinu o velikosrpskoj politici obćenito u to ratno vrijeme.

U zaključku (str. 181 – 187) Pečarić ističe odgovornost Srbske pravoslavne crkve za tragične događaje kako u Srbiji tako i u Hrvatskoj, pokazuje kako su se proizvoljno natezale brojke žrtava, a osobito naglašava korištenje laži za postizanje vlastitih ciljeva. Prikrivanjem vlastitih zločina učinjenih u koncentracijskom logoru Beograd i stvaranjem mita o Jasenovcu stvorile su se pretpostavke za izazivanje novoga genocida nad Hrvatima što su srbski okupatori učinili u vrijeme Obrambeno-oslobodilačkog rata.

2.) **Prikaz druge knjige:** PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu, II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*. Nakl. Element. Zagreb, 2000., 200 stranica + 4 str. ovitka.

Pregled sadržaja druge Pečarićeve knjige o srbskom mitu o Jasenovcu je sljedeći: *Sadržaj* (str. 5 – 6); *Proslav* (str. 7); *Uvod* (str. 9 – 11); *Uvodni dio Bulajićevog “Odgovora”* (str. 12 – 14); **“Revizija istorije i prirode Nezavisne Države Hrvatske”** (str. 15 – 53): *“Nevinost” velikosrpske politike za konc-logor Sajmište* (str. 15 – 16), *Izbjegavanje spomena o Himmlerovom posjetu NDH* (str. 17), *Beograd – Aus[c]hwitz Balkana* (str. 17 – 19), *Poistovječivanje dr. Bulajića s Brunom Bušićem* (str. 20 – 22), *Pripisivanje žrtava beogradskih konc-logora Jasenovcu* (str. 22 – 24), *Suradnja Srba u NDH s “antifašističkom” talijanskom vojskom* (str. 24), *Odvođenje Židova iz NDH u Srbiju* (str. 24 – 27), *Smiješna Bulajićeva tvrdnja o konc-logoru Beograd* (str. 28 – 29), *Srpska ritualna ubojstva u srpskim pričama o Jasenovcu* (str. 29 – 32), *Partizanski zločini* (str. 33 – 35), *Daksa 1944.* (str. 35 – 37), *Bulajićevo vjerovanje da su njemački vojnici – Pavelićevi vojnici!?* (str. 38 – 42), *Bulajiću je Hitler mnogo bolji od Pavelića* (str. 43 – 44), *Pop Momčilo Đujić* (str. 44 – 49), *Sakrivanje prirode četničkog pokreta* (str. 50-53); **“Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH”** (str. 54-72): *Velikosrpski zločini u prvoj Jugoslaviji* (str. 55-60), *Četnička zvjerstva* (str. 61 – 65), *Hoće li ikada biti obilježen konc-logor Sajmište?* (str. 65-69), *Bulajićeva “obrana” Nedićeve Srbije* (str. 70 – 72); **“Genocidna ideologija u suvremenoj Hrvatskoj”** (str. 73 – 89): *Historijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda* (str. 73 – 78), *“Do istrage vaše i naše”* (str. 78 – 81), *I Srbi se gnušaju izdajnika ‘poturica’* (str. 81 – 82), *Bulajićeva ‘obrana’ SPC* (str. 82 – 87), *Što kažu Srbi o srpskom narodu?* (str. 87 – 89); **“Broj žrtava Jasenovca – osnovno (stožerno) pitanje ‘Jasenovačkog mita’”** (str. 91 – 125): *Izvyješće Zemaljske komisije Hrvatske* (str. 92 – 93), *Jasenovac – radni logor* (str. 93 – 95), *Popis*

žrtava iz 1946. godine (str. 95 – 96), *Zašto je Srpski mit o Jasenovcu srpski mit?* (str. 96 – 98), *Bulajićev “Blajburški mit”* (str. 99 – 108), *Jasenovac kao postaja Križnog puta* (str. 108 – 113), *Početak komunističkog umnažanja broja žrtava Jasenovca* (str. 113 – 116), *Bulajićevo “Obnavljanje zločina genocida”* (str. 116 – 121), *Prikaz rada Brune Bušića* (str. 121 – 123), *Bulajićevi pokušaji spašavanja od odgovornosti za velikosrpske zločine* (str. 124 – 125); **“Pečarićev portret autora – Bulajić: ratni zločinac”** (str. 127 – 137); *Bulajić ponovo ubija zagrebačkog nadrabina* (str. 128 – 130), *Stepinac – pravednik?* (str. 130 – 132), *Kada će dr. Milan Bulajić pred sud pravde?* (str. 132 – 137); **Prilozi** (str. 139 – 188): *Sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića za emisiju “Most” radija “Slobodna Europa”* (str. 141 – 182); *Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca* (str. 183 – 188): 'Novi list', 29. srpnja 1998. (str. 183), *Brojke Adila Zulfikarpašića* (str. 184 – 185), *Milošević i Bulajić* (str. 185 – 186), *Himmler u Zagrebu* (str. 186 – 187), *Skandiranje Šakiću na zagrebačkom aerodromu* (str. 187 – 188), *Tuđmanovi citati* (str. 188); *Zaključak* (str. 189 – 194); *Kazalo imena* (str. 195 – 199); *Bilješka o autoru* (str. 200).

Svojom prvom knjigom, ovdje na početku predstavljenom, Pečarić je izazvao dr. Milana Bulajića, pa su se njih dvojica sučelila u radijskoj emisiji “Most” radija “Slobodna Europa”. Nakon nekih drugih Pečarićevih kritika Bulajića, ovaj je napisao knjigu: “Jasenovac – ustaški logor smrti. Srpski mit? Hrvatski ustaški logori – genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, koju je objavio njegov Muzej žrtava genocida u Beogradu 1999. godine. U toj je knjizi Bulajić uveo novi izvor genocidne ideologije; naime, on govori o *ideologiji genocida Cohen-Pečarić*. Dakle, ponavlja se ono njegovo pravilo, koje je Pečarić vrlo dobro uočio, a to je: to što ti prljavo radiš, pripiši drugome. Naravno, da je to potaknulo Pečarića da i tu njegovu drugu knjigu raščlani i izkritizira, kao i onu predhodnu u kojoj je Bulajić raspravljao s dr. Franjom Tuđmanom. Kako bi istaknuo Bulajićevu nakaradnost, Pečarić je u podnaslov ove svoje druge knjige stavio riječi: *O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*.

Prvi dio knjige sastavljen je od pet većih poglavlja, od kojih pojedina imaju svoja podpoglavlja. U drugom dijelu knjige su prilozi.

Pečarić ustvrđuje da Bulajić *još uvijek piše pamflete umjesto povijesnih knjiga* (str. 13). Čudno je to da *Muzej žrtava genocida u Beogradu ne interesiraju žrtve genocida u Beogradu!* (str. 17), a Beograd jest u tom smislu Balkanski Auschwitz (str. 18). Bulajićevo pisanje su podpune bedastoće. Bulajić *priznaje da su njegova prethodna izdanja puna bedastoća* (str. 23). Bulajić, pritisnut Pečarićevom kritikom, sada priznaje postojanje logora Sajmište (u današnjem Novom Beogradu, a tada je to bilo na samoj granici Nezavisne Države Hrvatske, ali pod vlašću Nijemaca i Nedićeve srbske Vlade), ali to stoga što je, prema njemu, postojala razmjena zatočenika između Jasenovca – Sajmišta – Jasenovca, pa je prema tome Sajmište samo dio sveukupnih koncentracijskih logora Jasenovac. Kad čovjek to pročita, onda ne može ne uočiti Bulajićevu podpunu izgubljenost. No, Pečarić dobro zaključuje da Bulajić takvom svojom konstrukcijom *samo*

potvrđuje da će na njegovom popisu žrtava Jasenovca doista biti i onih iz Sajmišta, ali i onih iz drugih logora, kao i izmišljenih imena! (str. 23).

Podpoglavlje o odvođenju Židova iz Nezavisne Države Hrvatske u Srbiju (str. 24 – 27) otvara čitatelju novu spoznaju o tom pitanju. Velikosrbski mit o Jasenovcu obteretio je Jasenovac pogibijom velikog broja Židova, a ovdje saznajemo da su hrvatski Židovi odvođeni u Srbiju i tamo su završili svoj život. A to zapravo nije nikakva novost, jer je o tome pisao židovski tisak u Beograd već 1984. godine, a u novije vrijeme to prenosi Jakov Gumzej u hrvatskom tisku (str. 25). Tako Gumzej piše: *340 Židova iz Zemuna nije stradalo u logoru Jasenovac, kao što to ponavljaju Bulajićevi oponašatelji, nego je ubijeno u Ledinama kraj Beograda* (str. 25). Dalje saznajemo da su veliki broj Židova iz Zvornika i iz Podrinja s područja Nezavisne Države Hrvatske njemački SS-ovci odvezli u srbijanski logor na Banjici gdje su ubijeni. Zatim, 800 Židova izbjeglica iz Austrije i oko 200 Židova iz Šabca i okolice doduše se 'našlo' godine 1941. na području Nezavisne Države Hrvatske kod Hrvatske Mitrovice, ali isključivo pod SS-ovačkom pratnjom, koja je jedan dio ubila kod Zastavice, a ostalo sprovela u logore smrti u Nedićevoj Srbiji, odnosno u beogradske logore. Štoviše, 10.000 Židova iz Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje i drugih okupiranih krajeva, od kojih se veliki dio formalno nalazio u sastavu Nezavisne Države Hrvatske, mađarski su fašisti sproveli u srbijanski rudnik Bor, gdje su gotovo svi smrtno stradali. Također, veliki broj Židova iz Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog Kotara i drugih dijelova Hrvatske koji su samo formalno pripadali pod Nezavisnu Državnu Hrvatsku, a bili su do godine 1943. pod talijanskom okupacijom, nakon kapitulacije Italije SS-ovci su odveli u beogradske logore smrti. Sve to, i još mnogo drugih podataka o istrebljenju Židova u Srbiji, doslovno donosi "Jevrejski pregled" iz Beograda od 1984. do 1988. godine. Pečarić se pita: *Zašto su odvedeni baš u Srbiju?* I daje odgovor podsjećajući na *Apel srpskom narodu* iz 1941. i na knjigu Lazara Prokića protiv Židova, također iz 1941. godine, iz čega jasno proizlazi da je Srbija bila pogodno tlo za uništavanje židovskog naroda, jer je u njoj vladala antisemitska klima. To su Nijemci u potpunosti iskoristili.

Srbska literatura puna je leševa koji su Savom doplovili navodno iz Jasenovca u Beograd. Istina jest, da su do Beograda doplovljivali leševi, ali ne iz Jasenovca, već su oni Drinom doplovili do Save i onda dalje do Beograda, a na Drini se nalazi Foča i Višegrad, u kojima su četnici izvršili poznata četnička klanja (str. 29). Kao što je u prvoj knjizi ukazao na sadržaj srbskih narodnih pjesama u kojima se Srbi hvale svojim zločinima učinjenim prema Turcima i drugim susjednim narodima, Pečarić i u ovoj knjizi donosi neke primjere takvih crnih umotvorina. Iz tih je pjesama vidljivo kako je bacanje žrtava u rijeku srbski specijalitet, pa su i u tim pjesmama, kao i u drugim srbskim umotvorinama (kao što je krivotvoreno Grizogonovo pismo) opisani zločini tipični za četnike (str. 31). Bulajić nastoji svim silama to pripisati Hrvatima i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

U svojim se lažima Bulajić podpuno izgubio. Za njega su njemački vojnici isto što i Pavelićevi vojnici. Adolf Hitler mu je zapravo mnogo bolji od Ante Pavelića. Njemu je veliki uspjeh što su Srbi svoje laži uspjeli progurati kao obćeprahaćene činjenice, pa mu smeta što jedan Hrvat – Pečarić to sada niječe.

Bulajić ne pozna granica svojim lažima. Tako on četnika Momčila Đujića proglašava ustaškim saveznikom koji je kao takav bio zatornik Srba u Dalmaciji. Ispada da su Đujić i njegovi četnici bili najveći koljači Srba u Dalmaciji, a u stvarnosti su ubijali i unakazivali hrvatsko stanovništvo u hrvatskim i katoličkim selima, ali su te žrtve u pisanim izvješćima prikazivali kao Srbe. Tu se radi o višestrukim lažinama, nakaradnostima i krivotvorinama. Iz ove Pečarićeve knjige jasno proizlazi da je srbski narod u svojoj četničkoj komponenti genocidan, što je vidljivo, kako u Srbiji u odnosu prema Židovima, tako i u Hrvatskoj u odnosu prema Hrvatima.

Pečarić nadalje iznosi poznate velikosrbske zločine u prvoj Jugoslaviji protiv Hrvata, Crnogoraca i Makedonaca (str. 55 – 60), kao i četnička zvjerstva protiv Hrvata neposredno prije uspostave Nezavisne Države Hrvatske (str. 61 – 65), iz čega jasno proizlazi da je dan 27. srpnja 1941. bio dan ustanka protiv Hrvata, a ne protiv nekih fašista.

Za Josipa Pečarića dr. Milan Bulajić je ideolog zločina, pa stoga je odgovoran za sve učinjene zločine u Obrambeno-oslobodilačkom ratu. On je srbski Göbbels. Poznato je da za zločine moraju odgovarati i ideolozi zločinačke politike, a Milan Bulajić je u tome još uvijek iznimka. Stoga se Pečarić čudi nad činjenicom da Bulajić surađuje sa Šimunom Wiesenthalom i ima podršku nekih drugih Židova koji su svoj život posvetili borbi protiv zločinaca.

U nacionalnom smislu Milan Bulajić ponaša se kao “poturica”. Njemu ne smetaju zločini koje su Srbi učinili nad njegovim crnogorskim narodom, ali mu smeta to što ga Pečarić na to podsjeća. Nisu mu genocid zlodjela koja su počinjena, nego mu je genocid to što se ta zlodjela koja su učinili Srbi uobće spominju. *A najužasnije u cijeloj toj stvari je u tome što se radi o zločinima koje su Srbi napravili nad njegovim crnogorskim narodom* (str. 81). Stoga ga današnji Crnogorci smatraju prodanom dušom – najamnikom, kojega se kao “poturice” i Srbi gnušaju.

Bulajić slijepo brani Srbsku pravoslavnu crkvu koja je bila suradnik nacista i antisemitski djelatna, a koja nije ni pokušala spasiti iz logora smrti ni svoje vlastite svećenike. Stoga samo smušenjaka kao što je Bulajić može optužiti bl. Alojzija Stepinca, koji je spašavao Židove i Srbe i koji je držao proturasne propovijedi, da je ratni zločinac (str. 83).

Pečarićeva tvrdnja da je Bulajić kao ideolog zločina ratni zločinac i da bi trebao biti izveden pred sud pravde trajno se provlači kroz cijelu knjigu. Tako on tvrdi da je Bulajić uvjerio Slobodana Miloševića u srbsku ugroženost, koji je zbog toga izazvao genocidni rat. *Dakle, sam dr. Bulajić priznaje da je on bio osoba koja je uvjeravala i vjerojatno uvjerala Slobodana Miloševića u navodnu ugroženost Srba*

u Hrvatskoj, te je time sam priznao svoju zločinačku djelatnost zbog koje očitoma mora biti optužen kao ratni zločinac (str. 118). Toj tvrdnji posvećeno je posljednje poglavlje u prvom dijelu ove knjige: Bulajić = ratni zločinac (str. 127), te se Pečarić pita kad će Bulajić biti izveden pred sud pravde. Prvi korak u tome treba učiniti hrvatska vlast.

U drugom dijelu knjige objavljeno je, kao što je već navedeno, radijsko sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića u srpnju 1998. na radiju "Slobodna Europa". Emisiju je vodio Omer Karabeg. U tom sučeljavanju Pečarić je Bulajića bombardirao njemu nepovoljnim činjenicama i njegovim "znanstvenim" otkrićima. Vjerojatno ga je to sučeljavanje temeljito uzdrmalo, pa je nakon njega izgubio svaku orijentaciju u svom specifičnom govoru o genocidnosti. U tom sučeljavanju Pečarić ga pita: *Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu?* (str. 150), ili: *Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici?* (str. 151). Na takva i mnoga druga pitanja, prigovore i kritike, Bulajić je ostao kratak u odgovoru. Uz mnoge druge Pečarićeve sjajne misli valja spomenuti i ovu: *Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorij Hrvatske je ponovno oslobođen kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jeste li vi doktor znanosti ili što?* (str. 165).

Na samom kraju knjige akademik Josip Pečarić još jednom ističe kako Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca, jer je on bio ideolog u manipuliranju srbskim pučanstvom u Hrvatskoj (str. 183).

Knjiga završava, kao i ona prva, s kazalom imena i kratkom bilješkom o piscu.

Čitatelj ostaje zadivljen Pečarićevom bistrinom uočavanja svega napisanoga, ali i ne napisanoga. Pečarić je u Bulajićevoj knjizi pročitao sve što je napisano, dobro je uočio sve nijanse, čitao je između redaka, ali ponire i u pozadinu onoga što je napisano, gdje otkriva motiv za pisanje, pa je tu otkrio i ideologiju genocida dr. Milana Bulajića.

3.) **Prikaz objedinjene knjige na engleskom jeziku:** PEČARIĆ, Josip. *Serbian myth about Jasenovac*. Prijevod Ivana PEČARIĆ. Nakl. Stih. Zagreb, 2001., 494 stranice + 4 str. ovitka.

Pregled sadržaja ove objedinjene knjige na engleskom jeziku je sljedeći: *Contents I* (str. 5 – 6), *Contents II* (str. 6). ♦ ***Serbian myth about Jasenovac, I. Hiding the Truth about Belgrade Concentration Camps*** (str. 7 – 233): ♦ KRUŠELJ, Željko. *Dr Milan Bulajić – guardian of greater Serbian "genocidomania"* (str. 9 – 29). ♦ *Introduction* (str. 31 – 34); *The supposed badge with the letter 'U'(stasha)* (str. 35 – 38); *Bulajić's "Introduction"* (str. 39 – 44); *"The Philosophy of violence in Franjo Tuđman's 'Wastelands of history'"* (str. 45 – 50); *"Tuđman's perception of*

the Independent Croatian State” (str. 51 – 66); “*The number of victims of the Ustasha genocide*” (str. 67 – 95); “*Tuđman's 'Jasenovac myth' and the truth about victims of the Jasenovac camp*” (str. 96 – 110); “*The false allegation of Franjo Tuđman about the mixed bones of victims and executioners at the Jasenovac camp*” (str. 111 – 118); “*On the historical guilt of the Catholic Church*” (str. 119 – 143); “*Tuđman's reference to a catholic priest – an Ustasha*” (str. 144 – 148); “*Grisogono's letter to archbishop Stepinac, february 1942*” (str. 149 – 168); “*Catholicising orthodox Serbs*” (str. 169 – 174); “*The reality of Jasenovac in 1991: Jasenovac memorial grounds desecrated*” (str. 175 – 179); “*Desecrated Jasenovac – a system of untruths about the largest death camp for Serbs*” (str. 180 – 183); “*Dr Ivo Omrčanin – Jews turned Jasenovac into Hollywood*” (str. 184 – 193); “*Tuđman (1994) recognises Jewish wastelands in history*” (str. 194 – 197); “*Text by Karl Pfeifer: President, Jasenovac concentration camp, and Jews*” (str. 198 – 201); “*The World Heritage*” (str. 202 – 212); “*Dr Milan Bulajić: Jasenovac – system of Ustasha death camps: What happened?*” (str. 213 – 221); “*Provocateurs at work*”, Belgrade 1941 (str. 222 – 225); Summary (str. 226 – 233); ♦ **Serbian myth about Jasenovac, II. On Bulajić's “Ideology of Genocide” of Croatian Authors** (str. 235 – 479): Prologue (str. 237); Introduction (str. 239 – 241); Introductory part of Bulajić's “Response” (str. 242 – 245); “**Revision of the history and nature of the NDH**” (str. 246 – 294); “*Inocence*” of Greater Serbian politics regarding the Sajmište concentration camp (str. 246 – 248), Avoiding mentioning Himmler's visit to the NDH (str. 248), Belgrade – the Auschwitz of the Balkans (str. 249 – 251), Identifying Dr Bulajić with Bruno Bušić (str. 252 – 255), Attributing the victims of Belgrade concentration camps to Jasenovac (str. 255 – 257), Cooperation between the Serbs in the NDH and the “anti – fascist” Italian army (str. 257), Deporting Jews from the NDH to Serbia (str. 258 – 261), Bulajić's ridiculous theory on th Belgrade concentration cap (str. 262 – 263), Serbian ritual murders in Serbian tales about Jasenovac (str. 264 – 268), Partisan crimes (str. 268 – 271), Daksa 1944 (str. 271 – 274), Bulajić's Belief that German soldiers were Pavelić's soldiers! (str. 274 – 280), Bulajić considers Hitler much better than Pavelić (str. 280 – 282), Parson Momčilo Đujić (str. 283 – 289), Covering up the nature of the Chetnik movement (str. 290 – 294); “**Denying the accountability of the Ustasha genocidal NDH**” (str. 295 – 317): Greater Serbian crimes in the First Yugoslavia (str. 296 – 303), Chetnik bestialities (str 303 – 308), Will the Sajmište concentration camp in Belgrade ever be marked (str. 309 – 314), Bulajić's “difence” Nedić's Serbia (str. 314 – 317); “**Genocidal ideology in present-day Croatia**” (str. 318 – 337): “*Historical portrait of the Serbs as a bad and hostile nation*” (str. 318 – 324), “*Until your or our extermination*” (str. 324 – 328), The Serbs also loathe “proselyte” betrayers (str. 328 – 329), Bulajić's “defence” of the SPC (str. 329 – 335), What do Serbs say about the Serbian nation? (str. 336 – 337); “**The number of victims in Jasenovac – the fundamental issue of the 'Jasenovac myth'**” (str. 338 – 397): The raport of Croatian State Commission (str. 339 – 340), Jasenovac – work camp (str. 340 – 343), 1946 List of casualties (str. 343 – 344), Why is the Serbian myth about Jasenovac a Serbian myth? (str. 344 –

347), *Bulajić's "Bleiburg myth"* (str. 347 – 359), *Jasenovac – a station of the cross* (str. 359 – 366), *The beginning of the Communist multiplication of the number of victims in Jasenovac* (str. 366 – 369), *The testimony of Ivan Skomrak* (str. 369 – 372), *Bulajić's "Renewal of the crimes of genocide"* (str. 372 – 378), *The work of Bruno Bušić* (str. 379 – 381), *The research of Mladen Ivezić* (str. 381 – 395), *Bulajić's attempts of evading responsibility for Greater Serbian crimes* (str. 395 – 397); **"Pečarić's portrait of the author – Bulajić: a war criminal"** (str. 398 – 409); *Bulajić murders again Zagreb's chief Rabbi* (str. 399 – 401), *Stepinac – righteous?* (str. 401 – 403), *Kada će dr. When will Dr Milan Bulajić appear before a Court of justice?* (str. 404 – 409); **Appendices** (str. 410 – 470): *Face to face – a debate between Milan Bulajić and Josip Pečarić for Radio Free Europe's Broadcast of "The Bridge"* (str. 410 – 462); *Croatia should accuse Dr Milan Bulajić for war crimes* (str. 463 – 470): 'Novi list', July 29, 1998 (str. 463 – 464), *Figures by Adil Zulfikarpašić* (str. 464 – 466), *Milošević and Bulajić* (str. 466), *Himmler in Zagreb* (str. 467 – 468), *Chanting to Šakić at the Airport in Zagreb* (str. 468 – 469), *Quotes by Dr Franjo Tuđman* (str. 469 – 470); *Conclusion* (str. 471 – 478); *The list of notations* (str. 379); *Index* (str. 480 – 485); *List of donators for this book* (str. 486 – 494).

Iz usporedbe pregleda sadržaja ove knjige s pregledom sadržaja prvih dviju knjiga, na hrvatskom jeziku, vidljivo je da je ovdje objedinjen sadržaj predhodnih dviju knjiga, objavljenih 2000. godine. No, razlika je u dvjema pojedinostima. U drugom dijelu ovog engleskog izdanja dodana su dva podpoglavlja, kojih nema u hrvatskom izvorniku, a to su: Svjedočanstvo Ivana Skomraka (*The testimony of Ivan Skomrak*, str. 369 – 372) i Istraživanje Mladena Ivezića (*The research of Mladen Ivezić*, str. 381 – 395). U svemu ostalome sadržaj je istovjetan.

Ovaj engleski prijevod velika je pomoć našim hrvatskim iseljenicima da se sami upoznaju sa stvarnošću srbskoga mita o Jasenovcu i da o tome upoznaju svoje domaćine diljem svijeta. Knjiga je objavljena novčanom pomoću hrvatskih iseljenika iz Australije, kojih su imena na kraju knjige objavljena.

Na kraju, zahvaljujem akademiku Josipu Pečariću na ovim njegovim knjigama u kojima je razobličio i u potpunosti razgolio velikosrbski mit o Jasenovcu i njegova glavnog ideologa, dr. Milana Bulajića. Neka ovaj prikaz posluži da i nakon 15-ak godina nakon njihove objave još netko posegne za njima i obogati se bistrinom Pečarićevoga pisanja i novim saznanjima o našoj nedavnoj prošlosti. Neka potakne i našu hrvatsku vlast da podigne tužbu protiv dr. Milana Bulajića koji je svojom genocidnom ideologijom prouzročio genocid nad Hrvatima.

Marulić. *Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu.* Zagreb, 47./2014., br. 3 – 4 (260), V. – VIII. 2014., str. 195 – 214.

Hrsvijet, 22. 09. 2014.

Glas Brotnja, 23. 09. 2014.

Dragovoljac.com, 23. 09. 2014.; 24. 09. 2014.

ZAŠTO SE JUGO-KOMUNISTIČKI POVJESNIČARI BOJE SUČELJAVANJA S IGOROM VUKIĆEM?

Kolega Vukić mi kaže kako su mu moje knjige bile važan poticaj za istraživanje: Čitao sam ih tamo u 2000-tima i bilo mi je iz njih jasno koliko je to važna i eksplozivna tema. Pratio sam i one radijske polemike (na Slobodnoj Evropi) i drugo. Sve mi je to jako pomoglo.

Moj je dojam kako je ta moja polemika s radija „Slobodna Europa“ zapravo jedan od razloga zašto se predstavnici jugokomunističke paradigme u povijesti boje od javnih sučeljavanja s njim. Ta polemika prije dvadeset godina bila je takav poraz dr. Milana Bulajića iz Beograda da su australski Hrvati željeli nju slušati a ne prijenos nogometne utakmice koja je odlučivala hoće li sydneyška Croatia biti prvak Australije, a poslije toga su organizirali skupljanje sredstava koja su omogućila pojavu engleske verzije tih mojih knjiga.

Za hrvatsku znanost još je značajnije to što su one natjerale Goldsteine da su u poglavlju o hrvatskim revizionistima u svojoj knjizi „Holokaust u Zagrebu“ poslije dr. Franje Tuđmana najviše prostora posvetili meni. Time su me motivirali da posvetim malo više pozornosti njihovim „istraživanjima“ što je dovelo da prof. dr. sc. Ivo Goldstein ne bude izabran u HAZU.

Inače, ta priča o revizionizmu u povijesti, tj. zabrani objavljivanja novih spoznaja u povijest kada su u pitanju nečiji posebni interesi i pristajanje „povjesničara“ na tako nešto samo pokazuje kako se tu ne radi o istinskim istraživačima, pa i ne čudi da se takvi ne usuđuju javno raspravljati s g. Vukićem.

Inače, znameniti američki povjesničar James M. McPherson, inače profesor emeritus na Sveučilištu Princeton, dobitnik Pulitzerove nagrade 1989. godine te član uredništva Britanske enciklopedije, istaknuo je sljedeće:

“Revizionizam je životna snaga povijesne znanosti. Povijest je kontinuirani dijalog između sadašnjosti i prošlosti. Interpretacije prošlosti podliježu promjenama u skladu s novim dokazima... Beskrajna potraga povjesničara za razumijevanjem prošlosti, odnosno revizionizam, jest ono što povijest čini vitalnom i svrhovitom. Bez povjesničara revizionista koji se bave istraživanjem novih izvora i postavljaju nova pitanja, ostali bismo zatočeni u zamkama stereotipa! Štoviše, na najuglednijim svjetskim sveučilištima revizija znanosti je, uz teze kojima se dokazuju neke nove teorije, ključni dio svakoga istraživačkog procesa, uključujući i uspješno obranjene doktorske disertacije iz svih znanstvenih disciplina.

A koliko je opasno kada ti revizionisti dirnu u nečiji etno-biznis pokazao je prof. dr. sc. Milorad Pupovac kada je tražio da se g. Vukića zatvori zato što je revizionist u svjetlu „definicije“! koju je dao McPherson. A s druge strane u časopisu „Politička misao“ članak prof. dr. Mirjane Kasapović karakteriziraju kao „izvorni znanstveni rad“, a zapravo piše o revizionizmu suprotno ovom što tvrdi McPherson i što može negirati samo netko tko nije baš previše inteligentan. Istina, neki od naših revizionista koje je prof. Kasapović dakle svrstala kao one

koji povijest čine vitalnom i svrhovitom su zbog tog priglupog pristupa prof. Kasapović reagirali i pokazali svu tu bijedu njenog razmišljanja. Npr. Blanka Matković, Matko Marušić, Stipo Pilić i Jure Krišto:

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29194-blanka-matkovic-zasto-rezite-na-me-partijska-profesorice-kasapovic.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/14/prof-matko-marusic-politicka-misao-mirjane-kasapovic-suprotna-je-znanstvenoj-misli-i-znanstvenom-radu/>

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29290-s-pilic-rad-mirjane-kasapovic-neodoljivo-podsjeća-na-elaborate-ozne-udbe-i-sds-a-na-koje-svakodnevno-nailazim-u-svojim-arhivskim-istrazivanjima.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29510-dr-sc-jure-kristo-optuzba-s-predumisljajem-mirjane-kasapovic.html>

Profesorica je među revizioniste spomenula i mene upravo zbog knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ pa me je učinila veoma ponosnim kada sam vidio da i ona smatra da sam i ja među onima koji povijest čine vitalnom i svrhovitom.

Istina i dalje mi je najdraži kompliment samog dr. Bulajića koji je tu moju uz Cohenovu proglasio najantirsrpskim knjigama u povijesti.

Zapravo kada pogledamo tekst dr. Krišta vidjet ćemo da moja knjiga ipak zaslužuje malo više pažnje.

Naime, dr. Krišto kaže:

To uvelike podsjeća na velikosrpsku hajku na Hrvate i Hrvatsku koja je počela ranih osamdesetih godina 20. st. i kulminirala koordiniranom oružanom agresijom Srbije i pobunom srpskog stanovništva u Hrvatskoj, čiji je cilj bilo rušenje proglašene neovisne Republike Hrvatske. Svaka sličnost između 1941. i 1991. podsjetnik je na dugovječnost i tvrdokornost velikosrpstva. Fokus prof. Kasapović već u naslovu na „genocid“ i na „Jasenovac“ doziva u pamet specifično mjesto i rođenje programa skretanja pozornosti na logor Jasenovac i navodnu genocidnost NDH. To mjesto i taj događaj jest "Prva međunarodna konferencija i izložba o Jasenovačkom koncentracijskom logoru" na Kingsborough Community College u New Yorku od 29. do 31. listopada 1997. To je mali ni počemu poznat židovski „junior college“ u Brooklynu, čiji je predsjednik tada bio Leon M. Goldstein, a pročelnik Odsjeka za povijest Bernard Klein. Njih su dvojica organizirali tu konferenciju koju je zamislio Milan Bulajić i njegov „Muzej genocida“ u Beogradu. Ne bi se smjelo previdjeti naziv „muzeja“, a treba dobro zapamtiti da u njegovu programu rada nema ni naznaka o srpskom genocidu, pa ni onoga najsvježijega datuma.

No, čemu ta konferencija i koji je bio krajnji cilj? Srbija je u 90-im godinama bila u bezizlaznoj situaciji: izgubila je sve ratove koje je pokrenula na području bivše Jugoslavije, NATO snage bombardirale su srpsku vojsku, zbog genocida u Srebrenici srpsko političko vodstvo bilo je izloženo međunarodnoj osudi i, gore od svega, hrvatska je vojska u operaciji „Oluja“ porazila san o velikoj Srbiji. Moralo se naći nešto što bi skrenulo svjetsku pozornost s genocida koji su Srbi počinili u Srebrenici i u drugim područjima BiH i srpski su kreatori propagandnih

operacija posegnuli za onim što je u vrijeme Jugoslavije savršeno funkcioniralo kao sredstvo držanja hrvatskoga naroda na trajnome sudištu - logor Jasenovac!

Bio sam promatrač na toj konferenciji i posjedujem stenogramе njezina odvijanja te znam o čemu govorim. Bulajić i Klein su zaključili tu konferenciju prijedlogom „Akcijskoga plana za širenje istine o Jasenovcu“, a ključna je trebala biti Međunarodna komisija za utvrđivanje istine o Jasenovcu. Sljedeće godine, 1998., srpska etnička skupina i židovska zajednica osnovale su u Brooklynu „Jasenovac Research Institute“ koji godinama širi propagandu najgore vrste protiv Hrvata i Republike Hrvatske. Taj je institut surađivao s državom Srbijom i u organizaciji nedavne izložbe o Jasenovcu u UN u New Yorku, istovjetne onoj koja je bila priređena za konferenciju u New Yorku.

Podsjetit ću da je za tu konferenciju na koju nas podsjeća Krišto Bulajić pripremio drugo prošireno izdanje knjige „Tuđmanov Jasenovački mit“. Moja knjiga je bila zapravo polemički odgovor na tu Bulajićeve knjigu. Mnogi od onih koji, kao dr. Kasapović, podržavaju taj srpski mit o Jasenovcu, odnosno Memorandum SANU 2. znaju kako je prof. Bulajić prošao u tom sučeljavanju samnom, pa su svjesni kako se oni ne mogu ravnopravno nositi u sličnom sučeljavanju s Vukićem. Pri tome je smiješno tvrditi da je problem što Vukić nije povjesničar. Pa to nije bio ni Bulajić, ni ja koji smo tada polemizirali (a dr. sc. Mirko Valentić, tadašnji ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, zvao me da pređem u njegov institut iako sam matematičar), a recimo Slavko Goldstein ima (ako ima) završenu srednju školu. Zapravo njihov problem je što je Vukić istinski istraživač, a vrhunac njihovog istraživačkog rada je citiranje okrivljenika sa tadašnjih sudova staljinističkog tipa. Posjetitelji na drugom predavljanju Vukićeve knjige imali su prigodu slušati Vukićev komentar takovih „vrela“.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11367-zasto-se-jugo-komunisticki-povjesnicari-boje-suceljavanja-s-igorom-vukicem>

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-zasto-se-jugo-komunisticki-povjesnicari-boje-suceljavanja-s-igorom-vukicem/>

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

PRVI STUP MOJE HRVATSKE

Govor na početku predavljanja

Zahvaljujem se svima što ste danas došli, a HVIDRI grada Zagreba što su nam omogućili predavljanje mojih najnovijih samostalnih knjiga o, kako ih je nazvao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić, 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić). Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predavljanju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Dakle, danas predavljanje knjige o drugom stupu (*Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.), trećem stupu tj. Thompsonu (*Matematika, pjesme i nogomet*. Zagreb, 2018. pp. 347.; *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. str. 214.) i četvrtom stupu (*Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.).

Zapravo je zanimljivo kako sve četiri knjige predavljanje u pravom trenutku kada su one i odgovor na ono što se danas događa u Hrvatskoj ili o Hrvatskoj.

Knjigu o Dariju Kordiću smo nedavno predstavili, a ona je i bila odgovor na najnovije napade na ovog izuzetnog Hrvata.

A Thompson ne prestaje biti u centru pažnje. Najaktualniji je bio i na nedavnim izborima tj. zar nisu svi zapazili kako su vladajući dočekali gđu Merkel pjevajući Thompsonovu pjesmu, a prije godinu dana su mu isključili mikrofon na trgu, o čemu i govori knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*. Ali evo kao da o toj knjizi govori vijest od prije dva dana. U knjizi, naime, imate tekstove o rektoru Borasu. A Boras predlaže Plenkovićeva oca za profesora emeritusa Zagrebačkog

sveučilišta, a prof. Tuđman to nije (inače Boras je doktorirao kod prof. Tuđmana u 48. godini života i to pošto je bio 15 godina na Filozofskom fakultetu).

<https://narod.hr/hrvatska/tko-je-mario-plenkovic-otac-hrvatskog-premijera-kojega-rektor-boras-predlaze-za-profesora-emeritusa>
<https://www.jutarnji.hr/komentari/professor-emeritus-kojega-ce-zezati-klinci-iz-kvarta-mario-plenkovic-dobit-ce-uglednu-titulu-a-boras-poziciju-da-se-premijer-osjeca-kao-njegov-duznik/8997170/>

A da je „Bojna Čavoglave“ i ZDS u njoj ledila srpskim vojnicima krv u žilama u Domovinskom ratu pa sve do danas svjedoči najnoviji nastup Pupovca kojemu je za sve kriv Thompson, „Bojna“ i ZDS. Thompsonov odgovor pogledajte npr. na portalu narod.hr.

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-odgovorio-pupovcu-prestanite-sijati-mrznju-i-govoriti-lazi>

A zar o tome ne govori knjiga *Predsjednica i 'Za Dom spremni'?*

Zapravo, zahvaljujući i Thompsonu Pupovac je u Saboru o sebi izrekao istinitu tvrdnju, tj. priznanje o sebi kao ratnom zločincu.

<https://kamenjar.com/glasnovic-sto-mislite-kako-je-reagirao-usmrdeni-neoprani-cetnik-na-vijest-da-je-pokršteno-10-000-srpske-djece/>

A to priznanje – vidim danas – podržao je Vukovarski junak Predrag Peđa Mišić.
<https://kamenjar.com/predrag-peda-misic-da-mi-je-netko-jucer-rekao-da-cu-milorada-podrzati-mislilo-bih-da-je-lud/>

Knjiga o četvrtom stupu predstavlja Crkvu u Hrvata. Treba li uopće spomenuti kako danas Papa slavi zagovaratelja fašističke agresije na Hrvatsku. Spomenimo u svezi s tim kako je u Hrvatskom tjedniku od 30. svibnja 2019. objavljen dokument o tome kako je čak i Balkanski krvnik Slobodan Milošević optužio patrijarha Irineja da je pomogao rat te snosi dio odgovornosti za njega. Dakle dio odgovornosti za fašističku agresiju na Hrvatsku! Knjiga o četvrtom stupu pokazuje kako je Crkva u Hrvata zastupala istinsko kršćanstvo i tako brani Katoličku crkvu od nje same.

Velika zahvalnost današnjim predstavljacima g. Mati Kovačeviću i profesorima Zdravku Tomcu i Miroslavu Tuđmanu. Za sve četiri knjige korice je napravio – sjajno kao i uvijek g. Branko Hrkač.

Govor na kraju predstavljanja

Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše i Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski

branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Prof. Tokić je čovjek iz struke pa je zato i moguće na tako jednostavan način, meni najdraži, opisati bit mojih knjiga kojih je već do tada bilo puno.

Moje veliko zadovoljstvo bilo je i to što je prof. Tokić sudjelovao kao predstavljatelj na većini predstavljanja mojih knjiga u BiH. Tek je nedavno prvi put to učinio u Zagrebu predstavljajući knjigu "Dario Kordić" i doživio prave ovacije prepune dvorane Vjenac na Kaptolu.

Izdvojit ću samo jedan detalj iz imponantne biografije prof. Tokić koji malo tko spominje a doista to treba istaknuti. On je na Sveučilištu u Osijeku započeo svoju znanstvenu karijeru. Kada je u ratu postao političar u BiH prekinuo je znanstvenu karijeru. Kada su mu strani gubernatori zabranili daljnje bavljenje politikom jer je bio nepokolebljivi borac za hrvatske interese vratio se znanstvenoj karijeri, doktorirao i sada je sveučilišni profesor. Nama je mnogo poznatija praksa da se znanstveno napreduje dok su pojedini političari na vlasti, zar ne?

Zato ću ja danas nešto reći o prvom stupu moje Hrvatske o dr. Franju Tuđmanu.

Bolje reći govorit ću o knjigama zbog kojih je prof. Tokić i stavio dr. Tuđmana na prvo mjesto tih mojih stupova, a prvi stup posvećen je ljudima koji su najzaslužniji što imamo svoju Hrvatsku, a zbog toga su najnapadaniji i od strane svjetskih moćnika i doma od onih koji nisu željeli Hrvatsku.

Danas kada smo doživjeli veliko divljenje širom svijeta našim Vatrenima, jasno je koliko je veličanstveno ostvarenje stvaranje neovisne Hrvatske. Iako su svi važni mediji stvarali lažnu sliku o Domovinskom ratu ipak je bilo mnogo onih u svijetu koji su znali koliko je veliko to Hrvatsko čudo.

Tako je Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE, a bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.). Slično je doživio don Anđelko Kačunko u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: "Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi."

Ili da vas podsjetim što sam sam pisao još daleke 1996. godine u tekstu "Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava" (*Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.*; J. Pečarić, "Borba za Boku kotorsku", str. 126-128.):

.... očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji (Čečenija, JP) pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. A onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti.

Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Zato ne iznenađuje ta mržnja prema najzaslužnijem za to što imamo svoju Hrvatsku hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

Logično je bilo očekivati da će više mojih knjiga biti o njemu.

Već knjiga *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001 je posvećena predsjedniku Tuđmanu. Jedan od predgovora napisao je profesor Miroslav Tuđman (drugi je napisao akademik Dubravko Jelčić). Meni je posebno bilo zanimljiva reagiranje profesora Tuđmana na nju – zamolio me da mu dam neku od mojih matematičkih knjiga da bi proučio kako ja to razmišljam.

U nekoliko knjiga je ime predsjednika Tuđmana u naslovu ili u podnaslovu:

Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.; *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003. I u knjizi s akademikom Dubravkom Jelčićem *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004., a drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Međutim o predsjedniku Tuđmanu je bila već prva moja publicistička knjiga *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Naime, to je bio polemički odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića iz Beograda *Tuđmanov Jasenovački mit*.

Zbog nje je na radiju Slobodna Europa organizirana rasprava između dr. Bulajića i mene. Nesretan tom raspravom on je napisao novu knjigu kojom se pokušao opravdati. A to je prirodno dovelo do mog odgovora, tj. do knjige *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

To je bilo vrijeme kada sam bio u Australiji pa su snimak tog razgovora mogli čuti tamošnji Hrvati. Prvi put na Hrvatskom radiju Australija, kada je snimak prekinut jer su na radiju imali dogovoren prijenos utakmice Sydneyske Croatije koja se borila za prvo mjesto u australskom nogometnom prvenstvu. Međutim mnogi slušatelji su zvali radio i protestirali: *Nećemo nogomet – hoćemo profesora!* To je dovelo do velike akcije australskih Hrvata za engleski prijevod tih knjiga: *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001. Korice za tu knjigu napravio je veliki hrvatski slikar iz Australije Charles Billich. Predstavljanja knjige diljem Australije bila su veličanstvena. Poslije predstavljanja u Zagrebu bio sam pozvan na ručak s američkim stručnjakom za holokaust iz Američkog veleposlanstva.

Dr. Bulajić je poslije toga postao smiješan kao glavni propagator Srpskog mita o Jasenovcu, pa su to – kako sam najavio 2000-e godine – morali preuzeti „istoričari” iz Hrvatske. Ubrzo su Goldsteini izdali knjigu *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb 2001. S posebnim poglavljem o revizionistima u Hrvatskoj. Imao sam veliku čast da sam po prostoru koji su dali hrvatskim revizionistima, bio odmah poslije dr. Tuđmana. Odgovorio sam knjigom *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Činjenica da su dva hrvatska akademika Tuđman i Pečarić proglašena revizionistima sigurno je pomogla da neki u HAZU zakluče kako bi mlađi Goldstein, čiji je tata bio posebnii savjetnik Predsjednika Vlade, bio idealan izbor za novog akademika. Nisu uspjeli. Mnogi i danas smatraju da mi je to jedan od najvećih uspjeha u mom radu. Dapače, mislim da je to bio prvi neuspjeh te

neokomunističke vlasti. O tome govori knjiga *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012. U knjizi je dan i niz tekstova hrvatskih povjesničara koji pokazuju koliko je loš Goldstein kao povjesničar. Tako je – zapravo – spriječena velika sramota HAZU da takvog znanstvenika, ako se za njega to uopće može reći, primi u svoje članstvo.

Dvadeset godina od moje prve knjige o Jasenovcu, tj. tog mog revizionizma, obilježen je knjigom:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Posebno mjesto u toj priči o predsjedniku Tuđmanu i sramotnom ponašanju svjetskih moćnika i njihovih domaćih slugu koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku je Sud u Haagu o kome sam napisao niz knjiga. Npr.:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.; *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008.; *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. (s Matom Kovačevićem); *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.; *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.; *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.

Treba ovom prigodom izdvojiti samo ovo:

“U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI. upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno, planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.”

Na žalost, to predviđanje se pokazalo točnim. A da je osuda Predsjednika Tuđmana bila glavna zadaća Suda u Haagu pokazuje i slijedeće svjedočenje Venere Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Naravno to svjedočenje pokazuje sve veličinu samog Daria, tj. kako je dr. Tokić znalčki znao odrediti tko su stupovi „moje Hrvatske“, zar ne?

Zapravo, možemo konstatirati ono isto o čemu sam pisao daleke 1996-e godine: Hrvatska je u Tuđmanovo vrijeme bila znatno ispred europskih država, pa su smiješne tvrdnje današnjih političara kako Hrvatska treba dostići njihove vrijednosti. Dostići – da, ali smanjivanjem ili čak odustajanjem od vlastitih vrijednosti, a kojih u Europi nema.

HVALA!

Zahvaljujem predsjednici Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara gđi Zorici Gregurić koja je na Youtubeu stavila snimak ovog govora:

<https://www.youtube.com/watch?v=pTz-Gs0m1o0>

<https://narod.hr/kultura/video-akademik-pecaric-tudman-kordic-i-general-praljajk-thompson-i-biskup-kosic-stupovi-su-hrvatske>
<http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/16743-josip-pecaric-govor-na-predstavljanju-knjige-prvi-stup-moje-hrvatske>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas najavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com!

Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spaljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju. O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čoviću?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatska koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složeniya. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detuđmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglasio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo drago jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića. U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulaznio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglasio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian mith about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i najavio, da će Bulajićeve ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi Napomenut ću da je pogovor ovoj knjizi napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadim“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstem „Akademik Pečarić uporno laže“.

Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u daljnjem laganju. Vjerovali ili ne?

Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeti niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?!“, Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekcija posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga.

Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezo i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljivanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispaao smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobjegne

od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno inteligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata!

Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI”

Naslov: Predstavljanje knjige + Bujica

Datum: Tue, 8 Jan 2019 18:30:38 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

20 godina od moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu"

Evo 20 godina je prošlo od tiskanje moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima".

Knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja je na neki način i obilježavanje te okrugle obljetnice.

U vrijeme kada je tiskana organizirao je radio "Slobodna Europa" moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem iz Beograda.

U ovoj knjizi je ponovno tiskan cijeli taj razgovor koji je svojevremeno oduševio australske Hrvate tako da su organizirali tiskanje te knjige i nastavka iz 2000. na engleski-

Zanimljivo je da se u tu proslavu uključio i bilten "Novosti".

Čini mi se da su oni jedini do sada najavili to predstavljanje:)))

<https://www.portalnovosti.com/promocija-revizionisticke-knjige-u-crkvenoj-dvorani>

Promocija revizionističke knjige u crkvenoj dvorani

U dvorani isusovačke crkve, u kojoj se održavaju mise za poglavnika Antu Pavelića, organizira se promocija knjige Josipa Pečarića i Stjepana Razuma

Ni nova 2019. godina neće proći bez promocije povijesnog revizionizma i to na njenom samom početku. Pobrinulo se za to Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koje sljedećeg četvrtka – 17. siječnja 2019. godine u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Zagrebu organizira predstavljanje nove knjige

‘Razotkrivena jasenovačka laž’, akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma. Promocija će se održati u dvorani isusovačke crkve u Palmotićevoj ulici u kojoj se redovito održavaju mise zadušnice za ustaškog poglavnika Antu Pavelića.

Izdavač knjige Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac je, kako smo u nekoliko navrata pisali, udruga čiji se članovi otvoreno zalažu da se iz preambule Ustava izbaci ZAVNOH i uvrsti NDH. Osim ove, izdali su i knjigu ‘Jasenovački logori – istraživanja’ autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. U njoj se, među ostalim, navodi: ‘Zatočenici u logor nisu dovođeni da bi bili ubijani. Uzroci smrti bili su bolest, odmazde i kazne na pojedine prijestupe te partizanski i saveznički napadi... Nitko u logor nije dospio, niti bio ubijen, samo zato što je Srbin ili pravoslavac... Desetljeća u kojima se o Jasenovcu nije moglo normalno istraživati i razgovarati stvorila su od tog logora propagandni mit protiv kojeg se teško boriti’. Članovi Društva, osim genocida počinjenog nad Srbima otvoreno negiraju i holokaust.

I autore nove knjige u izdanju ove udruge, javnost poznaje po aktivističkom revizionističkom djelovanju.

Pečarić je ugledni matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a široj javnosti je poznat jer je 2015. godine dao podršku protuhrvatskoj inicijativi da ustaški poklič ‘Za dom spremni’ postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci.

Drugi autor, Razum, katolički je svećenik zaposlen u Hrvatskom državnom arhivu, koji se bavi crkvenom poviješću. Razum je na svom Facebook-profilu tijekom 2017. godine, kako smo već pisali, u nekoliko navrata objavio videoratke u kojima se rehabilitira politika Adolfa Hitlera i negira postojanje plinskih komora u Auschwitzu. Jedan od njih upotpunio je i statusom: ‘Ne radi se o podmetanju samo Hrvatima u Jasenovcu, već se to isto radi i Nijemcima s Auschwitzom’.

Upitan za komentar o tim postupcima, Razum je tada odgovorio: ‘Bogu sam zahvalan što živim u Republici Hrvatskoj, koja je slobodna i demokratska država, a blagodati toga su da slobodno mislimo, slobodno govorimo, slobodno se koristimo Facebookom, slobodno komentiramo, slobodno istražujemo, slobodno se bavimo znanstvenim radom, slobodno propitujemo, slobodno se čudimo, slobodno čestitamo... Nadam se da nisam neko vrijeme ‘prospavao’, u kojem bi neka od ovih sloboda bila ukinuta. Ako bi to bilo točno, molim Vas, upozorite me na to, kako bih se mogao prilagoditi novim zakonskim okolnostima.’

BUJICA:

<https://www.youtube.com/watch?v=ECO3MkP7aU8>

U jučerašnjoj Bujici je dan i razgovor s Stjepanom Tuđmanom.

Nedavno smo zajedno bili nazočni kod otkrivanja spomenika hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

O tome sam pisao i svojim kolegama akademikima još 15.12.:

"3.Predsjednik je naveo imena akademika koji su bili na otkrivanju spomenika predsjedniku Tuđmanu.

Mene nije spomenuo!

Valjda zato što su oni pozvani zato što su akademici, a ja sam pozvan zato što sam Josip Pečarić.

Prijatelj i autora i obitelji Tuđman. Da je malo bolje pogledao vidio bi da Stjepan Tuđman sa kćerkama nije sjedio u prvom redu gdje su mu rekli već u sedmom do mene!

Neobično mi je što nije primijetio da sam se zajedno sa hrvatskim generalima i članovima obitelji Tuđman slikali s kardinalom Bozanićem, koji me je veoma srdačno pozdravio. Vjerojatno je i znao da ja tamo nisam zato što sam akademik. Zato se moram zahvaliti Predsjedniku, koji vjerojatno i ne zna da sam neizravno i spomenut u govorima jer je Bandićeva zamjenica u svom govoru citirala pismo Henrya Kissingera predsjedniku Tuđmanu koje sam ja dao u Proslavu knjige „Za hrvatsku Hrvatsku“ iz 2001. g. Na predstavljanu je bila nazočna i gđa Tuđman koja je poslije toga i pronašla to pismo.

Na misi za Predsjednika bio sam, kao i ranije, s hrvatskim generalima. Misu je predvodio biskup Vlado Košić, koji je blagoslovio i konferenciju MIA 2018. i govorio o mom domoljubnom radu. Sve to imate u knjizi koja nije spomenuta u izvješću Predsjednika. Priznajem, ni ja nisam primijetio spomenute akademike (osim akademika Reinera) na misi za Predsjednika!"

U jučerašnjoj Bujici kao da su znali dali su sliku s tog događaja kao potvrdu onog o čemu sam pisao: VIDJETI PRILOG!

Pozz

Josip

Naslov: I Srbi i Židovi vas pozivaju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

Datum: Thu, 10 Jan 2019 08:54:25 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Za tjedan dana je predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

I Srbi i Židovi pozivaju na predstavljanje knjige:

<http://hr.n1info.com/Vijesti/a361184/Centar-Simon-Wiesenthal-Hrvatskoj-Zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina.html>

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3022355-centar-simon-vizental-trazi-od-hrvatske-da-zabrani-knjigu-koja-negira-ustaske-zlocine-u-ndh-ne-mogu-se-izbeci-masovna-ubistva-u-jasenovcu>

https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2019&mm=01&dd=09&nav_category=167&nav_id=1490991

<https://net.hr/danas/hrvatska/lovac-na-naciste-opet-napao-vladu-16-sijecnja-u-crkvi-u-zagrebu-promocija-djela-koje-bi-moralo-biti-zabranjeno-zaustavite-to/>

<https://www.srbijadanas.com/vesti/region/centar-posvecen-pronalazenju-nacista-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina-2019-01-09>

http://standard.rs/2019/01/09/centar-simon-vizental-hrvatskoj-zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina/?ns_abc=latin

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/11/region/3381958/zurof-trazi-da-se-zabrane-dela-kojima-se-negiraju-ustaski-zlocini.html>

<https://www.teraz.sk/najnovsie/chorvatsko-csw-ziada-zakazat-knihu/371357-clanok.html>

<https://informer.rs/vesti/politika/415535/hrvati-stop-dalje-mozete-vredjate-srbe-centar-simon-vizental-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina>

<http://www.balkaninsight.com/en/article/od-hrvatske-zatra%C5%BEeno-da-zabrani-negiranje-usta%C5%A1kih-zlo%C4%8Dina-01-09-2019>

<https://time.rs/c/696764173c/>

Zato vam ponovno šaljem prikaz knjige iz Hrvatskog tjednika:

AKADEMIJA REDIKULA

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

OTVORENO

Akademik Josip Pečarić o knjizi *Zabranjeni akademik*, (ne)izborima u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti te zašto je generala Antu Gotovinu predlagao za Nobelovu nagradu

NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI MOĆNIKA

■ Iako sam u nekim medijima napadan osobno, kao i Akademija, nisu mi htjeli tiskati odgovore. Zato sam ih tiskao osobno.

Piše Gordana Igrec

Akademik Josip Pečarić magistar je elektrotehnike i doktor matematičkih znanosti te redoviti profesor u trajnom zvanju. Osnivač je i voditelj seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta. Zahvaljujući (i) Pečarićevom zalaganju pokrenuto je nekoliko međunarodnih časopisa od kojih su tri na SCIE listi poznatih svjetskih časopisa i dva na CC listi, a organizirane su do sada tri međunarodne konferencije u Hrvatskoj, Pakistanu i Južnoj Koreji. Sljedeća konferencija opet će se održati u

Hrvatskoj, a bit će posvećena Pečarićevu tisućitom radu u znanstvenim časopisima. Zbog zasluga u matematici međunarodni časopis Banach journal of mathematical analysis, koji je na SCIE i CC listama, posvetio je jedan broj upravo akademiku Pečariću.

No više od njegovog rada na području matematike, pozornost u javnosti izazivaju Pečarićeva promišljanja starije i posebice novije povijesti te aktualnih događanja koje je dijelom objavio u knjizi "Zabranjeni akademik".

O knjizi

Zašto Zabranjeni akademik?

Knjiga je nastala povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU, a zapravo govori o tome kakve su danas medijske slobode u Hrvatskoj. Iako sam u nekim medijima napadan, osobno, kao i Akademija, nisu htjeli tiskati moje odgovore. Zato sam ih tiskao osobno. Podnaslov je posebno zanimljiv: *Prijevarom u HAZU!?*

Odakle tako oštra konstatacija?

Sve je na neki način počelo kada sam se podrugljivim pismom obratio Predsjedništvu Akademije povodom prijedloga da prof. Goldstein postane akademik. Na to pismo je odgovorio sam kandidat, što je neuobičajeno za Akademiju. Još neobičnije je bilo to da mi nije dan njegov odgovor. Zato sam tek kasnije mogao pokazati kolegama academicima kako ih je kandidat u tom svom odgovoru pokušao obmanuti. To, međutim, nije neuobičajeno za njega. Prije desetak godina doživio sam slično u tekstu oca i sina Goldstein u Slobodnoj Dalmaciji. Ni tada nisu htjeli objaviti moj tekst gdje sam ukazao na njihovu prijevaru. I profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) je o njemu govorio kao o čovjeku pripravnim na falsificiranje i znanstveno nepoštenje. Najveći dio moje knjige su prilozi hrvatskih povjesničara koji su u svojim znanstvenim i publicističkim radovima pokazali i dokazali koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Koje su vaše osnovne zamjerke radu prof. Ive Goldsteina i njegovog oca Slavka Goldsteina? U knjizi govorite o "antitolerantnim revizionistima".

To se odnosilo na Goldsteinovu tvrdnju koju je izrekao na HTV-u poslije neizbora. Naime, danas imamo dvije paradigme u hrvatskoj povijesti: jugokomunističku i hrvatsku. Goldsteinu su netolerantni tzv. revizionisti tj. oni koji žele da se u Hrvatskoj uči i proučava istinita povijest, a ne jugo-komunistička povijest, a on je tolerantan jer smatra da ovi drugi ne smiju objavljivati svoja istraživanja.

Protiv Goldsteina

Treba li po vašem sudu prof. Ivo Goldstein postati član HAZU-a?

Jasno je da bi to bila sramota Akademije. Pa i na ovim izborima je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije. A nisam uopće mogao upozoriti kolege akademike na njegovu prijevaru koju sada već imaju i na koricama moje knjige. Međutim, ponajbolji odgovor na to pitanje sadržan je u komentaru jednog našeg povjesničara koji mi je poslao u svezi s jednim mojim pismom danim u knjizi, a koje, naravno, nije moglo biti objavljeno u tisku:

"Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula".

Odakle vaše zanimanje za povijest?

Ako ništa ne naučite iz vlastite povijesti, osuđeni ste da je ponavljate. To se danas i događa u Hrvatskoj, pa ima na vlasti i u većini medija onih koji nisu željeni hrvatsku državu. Najzabavnije je kada političari pričaju kako povijest treba prepustiti povjesničarima, ali kada o povijesti počne pričati povjesničar dr. sc. Stjepan Razum, direktor arhiva na Kaptolu, onda svoj glas protiv toga dignu ponajbolji "povjesničari" u Hrvatskoj: veleposlanik Srbije i predsjednik Ivo Josipović, a zapravo su zorno pokazali čije interese provodi današnja hrvatska vlast. Zato su i Razumov tekst i komentar napada na njega koji je napisao Ivica Marijačić dani u knjizi.

Osobno ste pisali pismo premijeru Milanoviću. Zbog čega?

Zapravo je bilo jedanaest pisama o potrebi pokretanja postupka da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir. Nevjerojatno je kako sustavno i političari, i mediji, i Sud u Haagu i obrane naših generala prešućuju glavni rezultat operacije Oluja. Naime, poslije srpskog genocida u Srebrenici spremao se još veći u Bihaću, gdje je u okruženju bilo 160 do 180 tisuća muslimana. No, Oluja i general Gotovina spasili su Bihać od genocida, kako reče tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. Prvostupanjska presuda za to generalu Gotovini je bila 24 godine zatvora, ali je ta nepravda na

kraju ipak ispravljena. Milanović je u Srebrenici prekinuo šutnju političara spomenuvši Bihać, ali je očito kako se zbog toga proveo kada čak na jedanaest pisama nije odgovorio. A Hrvatska je trebala, kako reče svojevremeno biskup Jezerinac, i po cijenu žrtve pokazati svijetu da su muslimani u Bihaću ljudi i da se za spašavanje toliko velikog broja ljudi dodjeljuje Nobelova nagrada za mir, a ne ovo sramotno što rade u Haagu.

O povijesti

Zašto je objavljivanje Vaše najnovije knjige "Zabranjeni akademik" naišlo na slab odaziv u medijima?

Zbog svega onoga o čemu sam već govorio.

Kada ste se zapravo počeli baviti poviješću, odnosno objavili povijesnu knjigu?

Moja prva povijesno-publicistička knjiga "Srpski mit o Jasenovcu" ima podnaslov "Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima". Naime, bilo je više beogradskih logora smrti. Sa Sajmišta su odvodili Židove u "plinskim" vozilima i ubijali ih u vožnji ulicama Beograda. Srbi su se hvalili kako je Beograd bio prvi veliki grad u Europi "očišćen od Židova". O tome malo znamo jer je Jugoslavija bila Srboslavija i sve je činjeno da se ona očuva. Nikomu nije važna istina, nego ostvarenje interesa svjetskih moćnika.

Zašto hrvatski narod prati stigma ustašoidnog naroda?

Iz istog razloga. Prvo se silnim preuveličavanjem ocrne zbivanja tijekom II. svjetskog rata, a onda s takvom stigmom svi oni koji su za neovisnu Hrvatsku. Tako im je bilo lakše očuvati Jugoslaviju, a i danas obnoviti prevlast Beograda na ovim prostorima.

Je li nužna podjela Hrvata i u 21. stoljeću na partizane i na ustaše? Znae kako pjeva splitska grupa TBF " A u Saboru isti debilizam, čiji je stari bio ustaša, a čiji partizan... " ?

Jest onima koji još uvijek ne žele neovisnu hrvatsku državu. Danas se sve i radi na tome da nam Beograd opet bude gazda bilo u EU bilo van nje. Ne zaboravimo da treba ocrniti "Olujju" i zato treba zaboraviti da su Srbi tada bježali, kako im reče Slobodan Milošević, kao zečevi!

Franjo Tuđman govorio je o "ispremiješanju kostiju"? Što doista, dakle, znači za hrvatski narod ideja pomirbe potomaka partizana i ustaša? I je li to moguće?

Ta je ideja ostvarena, jer su doista današnju Hrvatsku stvarali potomci partizana i ustaša. Vi vjerojatno mislite na Jugoslavene, ali teško je ostvarivati pomirbu s nekakvim drugim narodom, pa bio to i izmišljeni narod kao što to jesu Jugoslaveni. O tome Vam najbolji odgovor nudi moja pitalica: "Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena? Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!"

II. svjetski rat

Kako bi se kod nas trebao tretirati Bleiburg? I je li Hrvatski sabor bio u pravu kada je ukinuo dosadašnji datum obilježavanja Bleiburške tragedije?

U pravu? To je sramota Hrvatskog sabora! Ne zaboravimo da su prvo sin i tata Goldstein napisali knjigu "Jasenovac i Bleiburg nije isto", pa je onda stric Ivin pisao Saboru koji je pod hitno donio tu sramotnu odluku. Ali je zato Sabor pokrovitelj u Jadovnom, gdje je navodno u jamu bačeno 40.000 Srba, a u njoj nema niti jedan kostur, ali zato u susjednoj jami ima, ali tamo su žrtve partizana. Zato je danas i ukinuta komisija o poslijeratnim žrtvama koja je počela pokazivati koliko je lažna jugo-komunistička povjesnica.

Hana Arend je izjavila "Svaki iskreni antifašista mora biti i antikomunista". Kakav je, dakle, oblik doista imala antifašistička borba na području bivše Jugoslavije tijekom II. svjetskog rata? Borba za komunističku Jugoslaviju ili...? Koliko je u svemu tome bilo iskrenog antifašizma?

Samo borba za vlast uz stravične zločine.

Kako se u tom kontekstu Hrvatska našla u "raljama fašizma i nacizma"?

Hitler je napao SSSR, a Staljin je pozvao komuniste na ustanak tako da zadrže što više njemačkih trupa kod nas. Dakle, žrtvovan je vlastiti narod da bi se spasila „prva zemlja komunizma“.

Spominjete i "industrijalizaciju Holokausta". Što pod time podrazumijevate?

Ne ja, već američki Židov Norman G. Finkelstein koji je objavio knjigu *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, New York 1999. Ta knjiga je u Americi i u židovstvu općenito pokrenula raspravu o smislu velikoga inzistiranja na holokaustu.

Goldsteini kod nas čine još goru stvar jer njima su židovske žrtve svete, a hrvatske nisu ni najmanje. Pogledajte samo naslov teksta prof. dr. sc. Branimira Lukšića na portalu HKV-a: "Kroatofobni naboj obitelji Goldstein".

Hrvati i Srbi

Odnosimo li se na dostojan način prema bližoj prošlosti – Domovinski rat? Ili smo i tu "ispod razine događaja"? Što je bitno znati u tom slučaju posebno za mlade ljude?

Odnos prema Domovinskom ratu i onim koji su najzaslužniji što uopće imamo državu sramotan je. Nijedna zemlja ne bi izručila stranom sudu generale pobjedničke vojske koji su oslobodili okupirane dijelove svoje države i koji su spasili od genocida toliki broj ljudi u susjednoj državi. Mladim ljudima treba stalno ukazivati koliko je veliki narod koji je učinio tako nešto i da se uvijek moraju ponositi time. A to danas nije jednostavno, kada znamo da je tekst saborske deklaracije koja je to omogućila sastavio današnji predsjednik RH.

Jesu li, Hrvati, doista ksenofobični kako su stigmatizirani? Odnosno: mrze li Srbe ili se kroz cijelu povijest bore protiv velikosrpske politike?

Zašto bi mrzili nekoga koje smo pobijedili u ratu u kome su oni bili do zuba naoružani, a nas su prije toga razoružali i zabranili nam naoružavati se? A kao što rekoh, taj rat je završio njihovom bježanijom poput zečeva. Zar takve ne bi prije trebalo sažalijevati, a ne mrziti? Naš je veći problem sadržan u onoj mojoj pitalici – imamo previše onih kojima je služenje drugima mnogo vrjednije od ljubavi prema vlastitom narodu.

Zašto Slavko Goldstein nije smio ići u Beograd predstavljati svoju knjigu "Godina '41 je godina koja se uvijek iznova vraća"?

Prvo treba naglasiti da on nije povjesničar i nije završio nikakav fakultet, ali jest savjetnik predsjednika Vlade. I sam naslov knjige je očit pokušaj obmane. Dakle, 1991. nije godina velikosrpske agresije već suprotno godina razaranja njegove ljubljene Jugoslavije. Izvrstan komentar o tome dao je Zvonimir Hodak u mjesječniku "Nacija" za listopada 2012. godine, a dan je i u spomenutom tekstu prof. Lukšića: "Oni koji su došli na prezentaciju, a 1991. godine bacali cvijeće na tenkove koji su kretali na Vukovar i Hrvatsku, cvali su u dvorani od sreće. Goldsteinova im je knjiga napokon priznanje, da su 1991. pravilno nanjušili Hrvate i krenuli u sveti rat protiv ustaša. Goldstein je Židov, pa zamislite da se neki židovski pisac domisli napisati knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima. Prezentaciju ovakve knjige zamislite da održi u nekoj dvorani koja se nalazi u pojasu Gaze, a u kojoj bi sjedili zajedno pripadnici Hamasa, Al Fataha i Hezbolaha! Nagradno pitanje glasi: kako bi on bio dočekan u Izraelu? Danas i apolitična mladež zna da je Srbija sa svojom JNA izvršila agresiju na Hrvatsku, okupirala trećinu hrvatskog teritorija, napravila teške zločine od Vukovara do Škabrnje tako da je čak i međunarodna zajednica bila prisiljena proglasiti Miloševića balkanskim krvnikom. Sve to ipak nije omelo nezavršenog studenta Goldsteina da odleprša u Srbiju i da svojom tobože

povijesnom knjigom dade njima za pravo sve što su radili Hrvatima u Domovinskom ratu!" Zapravo tu je i najmanji problem sam Goldstein, jer nam taj primjer daje sliku današnjih hrvatskih vlasti.

Suživot

Koliko se s poviješću kao znanošću može politički ili kulturološki manipulirati? Od nje stvarati ideologiju?

Hrvatsko iskustvo nudi nedvosmisleni odgovor: mnogo! Da nije tako ne bi nam stalno poručivali da će nam Sud u Haagu pisati povijest. A zapravo samo pišu povijest sramote međunarodnog prava.

Koliko je moguć u Hrvatskoj, pa potom i šire između Srbije i RH skladan suživot? I tko je u tom slučaju remetilački faktor?

Uvijek je moguć. Na žalost u Srbiji nisu odustali od velikosrpskih pretenzija, a u tome imaju i dalje potporu Velike Britanije i ne samo nje. Naravno epizoda s Olujom i Srbima kao zečevima im je doista veliki problem. S druge strane, prof. dr. sc. Slobodan Lang je napisao otvoreno pismo predsjedniku Srbije u kome mu govori kako takav suživot može početi odmah ukoliko on pozove sud u Haagu da oslobodi naše generale jer su nevini. Naravno, prof. Lang nije mislio da će to Nikolić učiniti, kao što nije ni Milanović odgovorio na moja pisma. Ipak svi oni provode istu politiku koja nije u interesu hrvatskog naroda, zar ne?

Regionalni tjednik, 11. prosinca 2012.

AKADEMIJA REDIKULA

Zvonimir Hodak u tekstu *Tko studentima u Lijepoj našoj predaje noviju hrvatsku povijest?*, Dnevno.hr, 24. 2. 2014. kaže:

Tko studentima u Lijepoj našoj predaje noviju hrvatsku povijest? Tko na studiju povijesti objektivno, racionalno i na temelju neospornih činjenica objašnjava i rasvjetljava sve naše "pijane novembarske noći", "antifašistički" ustanak u Srbu, Bleiburge, marševe smrti, naših 800 jama na sjeverozapadu Hrvatske i Slovenije, Jasenovac i stvarni broj žrtava u tom logoru, Goli otok i Staru Gradišku, Vukovar i Ovčaru, Bljesak i Oluju, Haag i presude hrvatskim generalima? Naravno, teret je na našim profesorima povijesti na Filozofskim fakultetima u Zagrebu, Splitu i Osijeku. Sve su to poznata i cijenjena jugonostalgičarska imena. Titov apologet Tvrtko Jakovina, nova povijesna zvijezda na našem znanstvenom nebu, Hrvoje Klasić koji je došao do važnog otkrića da su svećenici ubijeni nakon 1945.g. bili ustvari ustaše s kamom u zubima. On kaže: "Većina njih je aktivno sudjelovala u ustaškom pokretu, a neki su i okrvavili ruke." Sad napokon znamo tko su bila 663 katolička svećenika i među njima 88 bogoslova i sjemeništara te 31 časna sestra. Naoružane do zuba i s bombama u rukama naročito su se isticale časne sestre sve dok ih Klasić nije bezumno hrabrim jurišom slistio sa lica povijesti. Klasić, do zuba naoružan svojim predrasudama i jugonostalgičarskim mentalitetom, krenuo je u spašavanje vojničke časti hrabrih boljševika koji su u poslijeratnoj idili porazili znatno bolje nenaoružane civile, svećenike, novinare i časne sestre. Njegovo spašavanje boljševika asocira me da bi Klasiću bolje pristajalo ime Spasoje negoli Hrvoje. Nakon njegovih tekstova ime Hrvoje zvuči pomalo tragikomično!

U čemu griješi Hodak? On nije samo sjajni kolumnist, nego i vrsni odvjetnik. Bavi se profesijom u kojoj je logika itekako važna. O logici i povijesti razgovarao sam s dvojicom povjesničara. Jedan od onih koji zastupaju hrvatsku paradigmu u hrvatskoj povijesti objašnjavao mi je kako je logika nešto strano mnogim njegovim kolegama, dok me je drugi, pripadnik jugokomunističke paradigme u hrvatskoj povijesti, uvjeravao kako je različita logika u povijesti u odnosu na onu u matematici. Uvjeren sam da Hodak ne misli kako je logika različita u različitim znanostima, tj. nije drugačija ni u njegovom pravu, pa zato tako oštro sudi o Klasiću.

A da je doista problem u logici potvrđuje već sam naslov kolumne Tvrtka Dolića *U Hrvatskoj su mnogi 'znanstvenici' posvađani s elementarnom logikom*, Dnevno.hr, 28. 2. 2014.:

Protiv ustaša se nije borilo zbog ideoloških razloga, niti ih se zatvaralo, ubijalo ili proganjalo jer nisu bili komunisti, nego zato jer su bili zločinci, kolaboracionisti Hitlera i Mussolinija i jer su ubili stotine tisuća nevinih ljudi" – umuje nam Klasić, koji je nekako previdio da su komunisti bili značajni "kolaboracionisti Hitlera i Mussolinija" sve do Hitlerovog napada na Staljina. Svijet je bio zaprepašten kada su Slovenci otvorili Hudu jamu, a ono žrtve ustaša krasno naslagane, ubijene i zbijene, da ih što više stane. Kako nas obmanjuje

Klasić, ispada da su ustaše na Križnom putu ubijale partizane i mrtve trpali u Hudu jamu. Suradnja talijanskih fašista i njemačkih nacista sa sovjetskom agenturom u prvoj Jugoslaviji započeta je prije raspada te tvorevine, da bi se nastavila sve do nacističkog pohoda na Sovjetski Savez, da bi se usprkos tome obnavljala sve do okončanja rata, kroz talijansko djelovanje protiv NDH i kroz njemačke i ustaške pokušaje da se komunistička partija odvoji od jugoslavenske i sovjetske. Slično Stipi Mesiću i Tvrtku Jakovini, Klasić posredno opravdava genocid nad Hrvatima, zločinačka ubojstva bez suda, počinjena tijekom Drugoga svjetskog rata i nakon njega, u drugoj Jugoslaviji. Kako nam svjedoči Klasić, rođen nakon gušenja Hrvatskog proljeća, neki katolički svećenici su okrvavili ruke, a partizani su ubijali tako da ne okrvave ruke! Nameće se zaključak da je za titoiste i titoističke komuniste ubijanje posve normalna stvar! Nekakva radna obveza.

Istine radi treba reći kako bi uz Mesića trebalo spomenuti prof. dr. sc. Ivu Goldsteina koji je s tatom Slavkom napisao cijelu knjigu o tome (*Jasenovac i Bleiburg nisu isto*).

Meni je mnogo zabavnije kada Klasić smatra kako bi bilo dobro da Katolička crkva konačno osnuje nekakvo povjerenstvo koje bi konačno pokazalo i dokazalo ove njegove tvrdnje kojima se rugaju i Hodak i Dolić o velikom broju svećenika-ustaša *s kamom u zubima*. Naravno, jasno je da su u skoro pola stoljeća Tito, Partija i njegovi povjesničari krili iz ideoloških razloga te zločince i red bi bio da napokon Crkva počne iznositi istinu, zar ne?

Sjetimo se i Klasićeva intervjuja *Ako izbacujemo Tita zato što je bio diktator, hoćemo li i Dioklecijana? Ili Tuđmana?* Jasno je da je i dolaskom Tuđmana, koji je slično Titu – kako nam je lijepo objasnio Klasić – opet nisu istraživali zločini svećenika i časnih sestara, doista bi već bilo vrijeme da Katolička crkva poslušava ovu novu zvijezdu jugokomunističke povjesnice.

Golema je Klasićeva skromnost. Naime tu se radi o njegovom velikom otkriću, a on zamjera što o tome nije pisano i govoreno prije nego što je on to otkrio! Ili opet ta prokleta logika?

Naravno, nekome je zabavniji dio kada Klasić, Goldsteini i dr. opravdavaju poslijeratne zločine tvrdnjom kako je to ipak bilo iz osвете, a neki su tu bili i krivi. S druge strane, oni koji su se oružjem pobunili protiv države nevini su. Naravno, jugokomunističkim povjesničarima je to logično. To i jest njihova logika.

Ja nemam problema reći da su partizani u osvetničkom bijesu nakon rata počinili brojne zločine do kojih nije smjelo doći – kaže Klasić i, naravno, dodaje ono čuveno 'ali'. – Ali bih volio da već jedanput netko od tih desnih povjesničara i intelektualaca kaže jasno i glasno, posebice mladima: ustaški režim je bio zločinački.

Čitam i ponovno čitam i ne mogu vidjeti gdje je on rekao kako je režim u Jugoslaviji bio zločinački. Ako ja dobro razumijem, oni priznaju da su tu i tamo po nekoliko stotina tisuća Hrvata i ubili, ali režim nije bio zločinački. Tito jest među deset najvećih zločinaca u povijesti, ali radio je i dobra djela. Eto postoji

puno snimaka kako on miluje malu djecu, a slike one djece koje je dao pobiti ne ćemo pokazivati. Kad se ne vide – to se nije ni dogodilo.

Inače, Damir Galić je već pisao u *Dnevno.hr* 10. 9. 2013. o sličnim tvrdnjama ovog "povjesničara" u svezi poslijeratnih likvidacija hrvatskih emigranata:

Kada "povjesničari" daju izjave kako bi se dodvorili aktualnoj vlasti, onda stradaju i činjenice i istina ... Drugim riječima, objašnjava Tuđman, prema Klasiću, likvidacije su bile normalne u "onim" vremenima jer se ne radi o likvidacijama nekih romantičara i pjesnika, nego o okorjelim ubojicama. Klasić je, naime, ustvrdio da su ubijeni "nerijetko bili ljudi koji su bez problema bili spremni ubiti", ali i "spremni s oružjem ući u Jugoslaviju, postavljati bombe".

Tada mi je ove tvrdnje ovog "povjesničara" komentirao sjajni hrvatski publicist Javor Novak:

Koje krasno priznanje i puni dokaz zločinstava Titove vlasti. Ne samo da su bez suđenja otimali i ubijali ljude, nego evo, to su opravdano činili jer su emigranti POTENCIJALNO bili "spremni ubiti, s oružjem ući u Jugoslaviju i postavljati bombe". To je zaista jedno krasno pravo i uvjerljiv zakon, koji odobrava ubojstva svih onih koji bi možda mogli počiniti kazneno djelo. Kako je tu riječ o djelu nedokazive namjere, Titu i suradnicima pošteno suđenje takvim "zločincima" nije bilo ni potrebno, a niti je bilo izvedivo. Oni su ih ubijali unaprijed i za svaki slučaj. Zaista socijalizam s ljudskim likom.

I dok se Klasić bori za trg jednog od najvećih svjetskih zločinaca, pardon čovjeka koji je toliko volio mlade barem one koje nije dao pobiti, ovdje ću vas samo upoznati s e-pismom koji mi je poslao jedan kolega sa sveučilišta 11. 12. 2013.:
Bok Joško,

Zbog jednog događaja danas napisat ću par rečenica. Neka ostanu zabilježene.

Na putu prema zgradi Sveučilišta primijetio sam mnoštvo ruža, na trgu koji još uvijek nosi ime "najvećeg sina naših naroda i narodnosti".

Nakon par pogleda našao sam i sjećanje na ujaka kojeg nikad nisam imao prilike upoznati. Pokoj mu duši.

Moja je majka posljednje dvije godine učiteljske škole završila u Mariboru, kamo je bila preseljena njezina škola iz Mostara. Tako ju je kraj rata zatekao u zbjegu prema Bleiburgu. Postrojili su ih u red i kratko ispitali. Tko si, što si. Kućna pomoćnica sam, izrekla je laž koja joj je spasila život. Učiteljice su bile razvrstane na drugu stranu.

Taj tren nije znala da će kroz kratko vrijeme u tom istom metežu ostati bez starijeg brata. Nije niti znala da će sutradan upoznati svog budućeg muža s kojim je u ljubavi proživjela preko šest desetljeća.

Onaj na čiju dušu pada ma i jedan ljudski život ne može biti nevin i nikakve zasluge ne mogu oprati njegove ruke. Kad to shvate i priznaju njihova djeca, moći ćemo zajedno ići naprijed.

Hodak i Dolić vjerojatno ne znaju kako se Klasić žali *jer mladi će prije prihvatiti mišljenje jednog pjevača (Thompsona, J. P.) ili nogometaša (Šimunića, J. P.) nego doktora povijesnih znanosti. Nakon Šimunićeve izjave da nema ništa loše u pokliču "Za dom – spremni!" jer se radi o "starom hrvatskom pozdravu" ja sam se potrgao od objašnjavanja i dokazivanja da to nije istina. Ukazivao sam na dokumente koji potvrđuju da se radi o ustaškom pozdravu a ne nikakvom starom hrvatskom pozdravu, pozivao da netko javno protuargumentira tj. pokaže dokaze da se kao pozdrav koristio i prije, ali ništa.*

Još bi bilo dobro da se radi samo o mladima. Ne vjeruju Klasiću ni hrvatski sudovi. Neobično je za znanstvenika da to ne zna pa samo kaže kako je *stotine tisuća ljudi na facebooku dalo podršku Šimuniću, u anketama je većina "zaključila" da se radi o starom hrvatskom pozdravu.*

Čak misle kako je smiješan "dokaz" kako nešto nije stari hrvatski pozdrav jer on to kaže s argumentom da su u NDH u dokumentima to tvrdili. Znali su u NDH da će netko kasnije tvrditi da se radi o starom hrvatskom pozdravu pa su sve takve preduhitrili dokumentima! Tako Eva Kirchmayer Bilić u tekstu *GLAZBOM I RIJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST (posvećeno hrvatskim braniteljima)*, Hrvatsko slovo, 6. 2. 2014. daje niz hrvatskih pjesama koje sadrže Šimunićev poziv "Za dom", pa kaže:

Za Dom spremni pozdrav je star 447, a možda i više, godina:

1566. Nikola Šubić Zrinjski

1684. Pavao Ritter Vitezović

1848. ban Josip Jelačić

1861. Ante Starčević

1894. Josip Eugen Tomić

(...)

Ovaj primjer zapravo pokazuje svu bijedu jugo-komunističke povjesnice. Valjda im u ono "jugo" spada i Srbija? A poznato je kako svi športaši iz Republike Srbije i Republike Srpske svoje pobjede proslavljaju s uzdignuta tri prsta (npr. Novak Đoković i mnogi drugi). Naime, pripadnici velikosrpske soldateske i tzv. JNA su tijekom ratova 1990-tih u Hrvatskoj, BiH i na Kosovu s tri uzdignuta prsta proslavljali masovna zvjerstva, ubojstva, silovanja, terorizam i razbojstva što se po međunarodnom pravu smatra elementima genocida, kulturocida i urbocida. Poznato je kako su prije Drugoga svjetskog rata Srbi polagali prisegu s tri podignuta prsta, ali spojena. Međutim, tri raširena prsta kakva danas podiže i Đoković i mnogi drugi pojavio se tek 1988., u vrijeme kada je već počela vladavina Slobodana Miloševića. Srpski povjesničari smatraju (Dnevno.hr, 8. 12. 2013.) *da bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati.* Jadno je raditi nešto što nitko drugi ne radi. Povjesničarima u Srbiji ovi naši koji zastupaju jugokomunističku povijest koriste, ali im se moraju gaditi, zar ne?

Sjećam se kako sam se već smijao Klasiću kada se u jednom intervjuu zapitao *kako je moguće da se po Dalmaciji kliče Anti Paveliću i NDH ako se zna da su ustaše taj dio Hrvatske prepustili Italiji?! Znaite, Trojni pakt vam nisu pravile Njemačka, Japan i Italija, nego NDH, Njemačka i Japan. I to Hrvatska koja je tek u nastajanju. I onda tako moćna NDH prepusti taj dio Hrvatske jednoj Italiji. Strašno, zar ne? Za razliku od današnjih srpskih slugu, koji izručuju Srbima cijelu Hrvatsku.*

Naravno, besmisleno je ukazivati na sve bedastoće ovih jugokomunističkih povjesničara i zabavljati se s time. Hodak u svom članku doista spominje i druge slične povjesničare:

U Rijeci studente povijesti educira izvjesni Perica. Jugoslaven od glave do 1995. Ni Oluja 1995.g. nije mu razbistrila njegove nepročešljane misli i ideje.

A u Splitu povijest predaje Dragan Markovina. To je isto kao da izraelsku povijest u Tel Avivu predaje Goebbels.

Ti egzotični primjerci nekadašnjeg bratstva i jedinstva pokazuju koliko je kvalitetan posao obavio povijesni guru jugoslavenstva prof. Mladen Zvonarević na zagrebačkom Filozofskom fakultetu. Časni je profesor 1971.g. otkucavao UDBI svoje studente, naravno – tajno. Međutim, javno je za njih tražio rigorozne kazne. Njegovo sjeme zla je niklo bolje negoli se mogao i nadati.

Hodak je svoj tekst počeo ovako:

Oscar Wilde je napisao: Povjesničar je osoba koja će dati točan opis događaja koji se nikada nije zbio.

To me je podsjetilo na prof. dr. sc. Damira Agičića koji je povodom neizbora Ive Goldstein za redovitog člana HAZU-a u svojstvu tadašnjeg predstojnika odsjeka za povijest FF-a komentirao moje riječi na Izornoj skupštini, koje ja uopće nisam tamo izrekao.

Zato mi je sada mnogo jasnije zašto mi je jedan hrvatski povjesnik, poslije tog neizbora Ive Goldsteina, napisao:

Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula"

Ovo treba usporediti s gornjom izjavom prof. Miroslava Tuđmana koji govori o takvim povjesničarima (i sa svog Filozofskog fakulteta) s navodnicima. To ima posebnu težinu jer je Tuđman jedan od najvećih, ako ne i najveći znanstvenik s tog fakulteta.

S druge strane, osnivanje nove akademije – Akademije redikula doista postaje sve izglednije. Istina, očito je postojala želja za preimenovanjem HAZU u SAZU (Srpska akademija znanosti i umjetnosti). Naime, i pored toga što se pokazalo kako je Ivo Goldstein na prethodnim izborima pokušao prevariti Izbornu skupštinu HAZU-a (vidjeti npr. Dnevno.hr, 18. 2. 2014:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/115288-nema-dvojbe-milanoviceva-kritika-crkve-je-potpuno-ispravna.html>),

nekoliko akademika je ipak predložila Goldsteina i u najnovijim izborima koji su u tijeku. Kako su bili upoznati s Goldsteinovom prijevarom (moje pismo akademikima i knjiga "Zabranjeni akademik") očito im je draža činjenica kako je Srbima laž najviše pomogla u njihovoj povijesti pa su bili uvjereni kako bi izbor Goldsteina od strane onih koje je pokušao prevariti zapravo najveća garancija da je došlo vrijeme kada se od HAZU može napraviti SAZU. Na njihovu žalost, Goldstein nije prošao u razredu, a ovaj put ga nije predložio ni njihov fakultet, pa će se morati sačekati s projektom pretvaranja HAZU u SAZU.

Ili im je jednostavnije odmah krenuti u stvaranje Akademije redikula. Već iz gornjeg teksta razvidno je koliko sjajnih povjesničara imamo kao kandidate za takvu akademiju. Zato nam ne ostaje ništa drugo nego samo konstatirati:

Kakva bi sjajna akademija bila ta *Akademija redikula*, zar ne?

Dnevno.hr, 19. 03. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

FAŠISTI TE NAPADNU, OKUPIRAJU, A KAD IH PRETVORIŠ U ZEČEVE – PROGLASE TE FAŠISTOM

Akademik, hrvatski matematičar, publicist Josip Pečarić večeras je u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata predstavio svoju knjigu “Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba” te je ustvrdio kako je odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak najbolje opisao njegovu knjigu riječima: „Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!“

Njegovu knjigu čine zapravo glavni tekstovi koje je on objavio kao kolumnist na portalu Dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno. Knjigu su predstavili Zvonimir Hodak, saborski zastupnik Miroslav Tuđman i admiral Davor Domaze Lošo.

Hodak: Hrvatska je smiješna zemlja, tragikomična

„Akademik je napisao knjigu koja se sastoji od tvrdih činjenica protiv kojih ne možemo reći niti jednu jedinu riječ“, ocijenio je Hodak te dodao kako „ne možemo čak ni polemizirati ni o naslovu knjige jer ovo što je rečeno o zečevima rekao je Slobodan Milošević na jednoj sjednici Savjeta Jugoslavije“.

„Sve što Josip Pečarić piše o ovoj smiješnoj zemlji – ovo što se događa Hrvatskoj zadnjih godina više nije smiješno, to je tragikomično, ponekad tragično“, istaknuo je te dodao kako je dobro što se našla osoba koja je napisala ovakvu knjigu a nije povjesničar.

Ustvrdio je kako je Thomsonov koncert u Berlinu nisu zabranili Nijemci. „Sve to dolazi od skoro legalnim kanalima iz Hrvatske u Njemačku“, upozorio je.

„Thompsonu je zabranjeno da pjeva u Berlinu, Istri, Puli, ali Lepoj Breni nije zabranjeno da doživi ovacije na Hrvatskoj radio televiziji“, ustvrdio je Hodak te

dodao kako je „ova knjiga izvanredno dobrodošla za one koji žele istinu, za one kojima je istina pred očima ali objektivno ne mogu u ovoj kostanacija snaga u državi i medijskoj blokadi koja vlada Hrvatskoj i doći do istine“.

Tuđman: Biti u nekolicini najboljih u svijetu – irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese

„Josip Pečarić koristiti metodu paradoksa, a paradoks označuje neočekivano mišljenje, protuslovno zdravom razumu, proturječno, nastrano, besmisleno“, ocijenio je Tuđman te dodao da on „dovodi teze i poruke jedne anacionalne protuhrvatske politike do apsurd“.

Ustvrдио je da je Hrvatska zemlja apsurdna gdje je istina postala laž, a laž postala istina, agresor je postao žrtva, a žrtva agresije zločinac.

Istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi piše o političarima, znanstvenicima ili nazovi znanstvenicima, Akademiji Redikula, o ambiciji Ive Goldsteina da postane akademik, drugim povjesničarima.

Pojasnio je kako je autor jedan od najpoznatijih, najproduktivnijih matematičara u svijetu s 1000 znanstvenih radova, autor dvadesetak knjiga koje je u pravilu objavio u vlastitoj naknadi, bez potpore znanstvenih institucija i na promocije mu ne dolaze predstavnici aktualne službene vlasti ni predstavnici medija.

„Biti jedan od nekolicine najboljih u svijetu potpuno je irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese i vrijednosti kao što su domoljublje, istina i pravda“, zaključio je Tuđman.

Istaknuo je paradoks da, iako su mu nedostupni javni mediji, njegove misli i knjige ne može se uništiti jer korespondira sa suvremenim načinom komuniciranja – internetom.

„Zahvaljujući internetu Pečarića nije moguće ušutkati i zabraniti mu javno djelovanje“, zaključio je te dodao kako je ova knjiga dokaz da se „ni misao hrvatske slobode, ni volja naroda za suverenost, ni pravo na istinu i budućnost ne mogu graditi na lažima i dezinformacijama“.

Domazet Lošo: Ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći

Komentirajući naslov, Domazet Lošo je ustvrдио je da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti.

„Nije to Milošević slučajno rekao – rekao je iz razloga jer u operaciji Oluja su Srbi uz pomoć Britanaca imali dva plana“, ocijenio je te dodao kako je plan B koji se dogodio izdavanjem zapovijedi za evakuacijom.

„Milošević je tada definitivno shvatio da je izgubio rat s Hrvatima“, zaključio je Lošo te dodao da umjesto da se to u Hrvatskoj afirmira, to je prešućeno.

Istaknuo je da je temelj hrvatske države 5. kolovoz, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, te kako ne samo da ga trebaju slaviti Hrvati već i Srbi.

„Upravo zato jer su ih ti isti Hrvati spriječili da ne učine genocid 10 puta veći nego u Srebrenici – u Bihaću“, istaknuo je te dodao kako „ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći, isto kao što će doći vrijeme nacionalnih država“.

Ustvrдио je da su Hrvati najveći antifasisti jer su porazili 2 totalitarna sustava – komunistički i četnički.

„Hrvati su četiri puta spasili i obranili Bosnu i Hercegovinu, a ne dijelili“, ocijenio je te dodao kako su „prvi u povijesti Hrvati ti koji su spriječili genocid i vodili najčistiji rat u povijesti ratova“.

Istaknuo je kako živimo u vremenima paradoksa, inverzije vrednota i razdoblju unutarnje agresije.

„Problem danas Hrvatske i branitelja je što se nismo naučili pobjednički ponašati, a to znači biti svjestan onog što jesi“, zaključio je Domazet Lošo.

Izvor: narod.hr

<http://narod.hr/kultura/fasisti-te-napadnu-okupiraju-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU

Mirela Pavić nam je u svojoj najnovijoj kolumni "Plašikracija" (Hrvatski tjednik, 04. 02. 2015.) najbolje objasnila zašto srpskim slugama u RH smeta pozdrav *ZA DOM SPREMNI. Završila ga je s SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU! LIAM SHI!*

Doista je velika vjerojatnost da oni kad čuju ZDS (ili kako to Kinezi kažu Liam shi) to doista dožive kao *Smrt fašističkom antifašizmu.*

Znamo da je pozdrav ZDS na kineskom prvi u Hrvatskoj objavio dr. sc. Josip Stjepandić. Radeći u Njemačkoj s kolegama iz različitih država ustanovio je kako taj isti pozdrav postoji u mnogim državama. To se i moglo očekivati jer bi bilo doista nevjerojatno da najljepši pozdrav bude nešto čega smo se samo mi sjetili, zar ne?

Zanimljivo je da je dr. Stjepandić u istom broju Hrvatskog tjednika objavio svoje otvoreno pismo riječkom gradonačelniku koje također završava s LIAM SHI:

***Kada biste prema pok. Vidasu bili tako blagi i puni razumijevanja kao prema
Frljiću, spora ne bi bilo***

*Štovani družo Obersnel,
s velikim zanimanjem čitao sam Vaš odgovor objavljen u „Hrvatskom tjedniku“
br. 589 od 7. siječnja. Kao prvo, moram Vam čestitati da ste napokon počeli čitati
„Hrvatski tjednik“, trenutačno najbolju tiskovinu u Hrvatskoj. Preporučam Vam
pretplatu, kako biste postigli makar protutežu prema neokomunističkim
tiskovinama, yutarnjim i yučernjim, novim i dalmatinskim, koji žive od ekonomski*

besmislenih, ali skupo plaćenih oglasa iz stanovitih krugova, a svoju egzistenciju brane predstečajnom nagodbom, s ciljem da bi izokrenuli sliku stvarnosti, umjesto da informiraju. Isto tako, učinili biste veliku stvar, kad biste „Hrvatski tjednik“ preporučili članovima Vaše Partije. Tu se mogu dobiti neke vrlo korisne informacije npr. o lažima i manipulacijama o Jasenovcu, da o razvoju Plašikracije ne govorimo.

U Vaš sukob sa župnikom Zovkom ne bih želio ulaziti, makar je žestina Vaše kritike vrlo znakovita. Podsjeća me na ona stara, dobra vremena, kad je optužba da se „Crkva bavi politikom“ bila uvod u njezin progon. Je li to Vaš jedini nesporazum s njim ili Vam stalno krv pije, žaoka otrovna klerofašistička? Slobodno upitam da li ste vlč. Zovka prijavili njegovu biskupu i što Vam je on na to odgovorio? Mislim da bi to zanimalo sveopću javnost, napose čitatelje HT. Vaše brojke o dobrim djelima za hrvatske branitelje zbilja su impresivne. Šteta da niste naveli koliko ste zahtjeva za potporu odbili i koliko je samoubojstava zbog toga počinjeno, da bi se dobila sveukupna slika. Usporedba s iznosima novca darovanim „antifašistima“, udbašima i kosovcima bila bi sigurno vrlo zanimljiva. Isto tako pretpostavljam da bi Vam hrvatski branitelji bili zahvalni kad biste u Vašem djelokrugu dio novca odvojili za njegu znakovlja Republike Hrvatske. Pozorni promatrači uočili su da je hrvatski stijeg u Vašem gradu često u nepriličnome položaju i stanju, a Vas to nimalo ne brine. Kako je to moguće u jednom uređenome gradu poput Rijeke? Nije li Vas bilo sram da hrvatski stijeg stoji na pola koplja na onaj dan, kad bi zapravo morao svijetliti i vijoriti iznad grada? Znete li koliko to vrijeđa hrvatske branitelje?

Lijepo je da ste se pobrinuli za nadgrobni kamen za preminulog branitelja Vidasa. Da ste poštovali njegovu posljednju volju i taj kamen opremili onako kako je pokojnik želio, pokazali biste svoju ljudsku veličinu i nitko pa ni vlč. Zovko ne bi se bunio. Ovako, otvarate opravdanu sumnju u Vaše znanje i stvarne nakane. Vaše obrazloženje nema uporišta u zakonu (npr. presuda Prekršajnog suda Zagreb VII-J-D-3504-2008 od 14.4.2009). Je li pravomoćni pravorijek hrvatskog suda za Vas mjerodavan ili pak samo sud Vaše Partije? Znači li to da hoćete isprovocirati pravni spor? Hoćete prikazati pok. Vidasa kao zločinca? Ili će na njegovu nadgrobnome spomeniku uskoro osvanuti crvena zvijezda petokraka, „simbol ljubavi, zajedništva i slobode“ (pogotovo u Vukovaru, gdje se pok. Vidas borio!)? Je li to kontinuitet ponašanja koje pokazuje intendant Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, koji između ostalog negira postojanje hrvatskog jezika? Još jedna povrjeda Ustava, na koju uopće niste reagirali, da o sankcijama ne govorimo!? Čovjek da se zapita, kad će te uvesti ćirilicu u Rijeku, ako potajno već niste!? Oprostite, ali teško je oteti se dojmu da je oštrica zakona kod Vas rezervirana za domoljube poput pok. Vidasa. Kad biste prema njemu bili tako blagi, puni razumijevanja kao prema Vašem intendantu, spora ne bi bilo.

Glede pozdrava „Za dom spremni“ akademik Josip Pečarić napisao je cijelu knjigu. U privitku Vam šaljem stenogram moje prezentacije ove knjige održane 18. prosinca 2015. Ja sam se ovom temom počeo baviti kad je hrvatski vitez Josip Šimunić bio onako bezdušno kažnjen. Da li slučajno, prijavu su podnijela dva velikosrbina iz Rijeke! Šimunića poznam kao uzornog športaša iz Njemačke. Malo

koji Hrvat ostvario je ugled kao on, o čemu ne treba trošiti riječi. Ako se selidbom iz Njemačke u Hrvatsku prometnuo u rasista i ksenofoba, onda je to jedino mogao prouzročiti nepedagoški utjecaj kukuriku vlasti u tome razdoblju. Šimuniću je učinjena velika nepravda! Umjesto njega, Milanovića i Jovanovića je trebalo kazniti kaznom neigranja recimo za sljedećih sto godina!

Ukratko, pitao sam moje prijatelje i kolege iz oko tridesetak zemalja širom svijeta (regiyun pritom nije bio zastupljen) kakve emocije kod njih izaziva kad kakav športaš kaže da je "za dom spreman". Ne čete vjerovati, ali profesor iz Brazila je rekao da nakon što su njihovi nogometaši izgubili sa 1:7, nogometašima uopće ne vjeruje, pa ni onda kad kažu da su "Ligado à terra natal". Za njega je to pitanje časti. On je osobno uvijek ZDS. U Njemačkoj je biti ZDS vrlina, koja se može testirati npr. na mrežnoj stranici Druge njemačke televizije (ZDF):

<http://typentest.zdf.de/wie-heimatverbunden-sind-sie>

Da budem skroz iskren, ja sam na tome testu skroz propao (ali stoga ne ću zatražiti članstvo u Vašoj Partiji!), a ako Vaše fotografije ne varaju, Vi biste me hametice potukli već u prvom pitanju: "Da li volite domaće iće i piće"! Štoviše, velika je ironija da ste Vi više ZDS nego svaki neuhranjeni predstavnik neprijateljske emigracije!

Najzanimljiviji odgovor dobio sam iz najmnogoljudnije zemlje na svijetu. Jednom Kinezu velika je čast kad mu se kaže da je ZDS, doslovce prevedeno: „onaj koji odiše domovinom“ ili „onaj po kome se može namirisati domovinu“ (nešto kao Hercegovac ili Bokelj u Hrvatskoj). Zato ću ovo pismo zaključiti tim pozdravom. Da zaključim: nitko u svijetu nema problem reći da je za dom spreman, osim jedne agresivne manjine u Hrvatskoj, kojoj očigledno i Vi pripadate. Da taj pozdrav nije izum Ante P. možete utvrditi na poleđini gore navedene knjige akademika Pečarića, gdje je citiran napjev koji su pjevala djeca u virovitičkom kraju 1921. godine. Ili da predložimo pozdrav: Za regiyun spremni? Bi li tada bio mir u kući? Stoga ću ovo pismo zaključiti jednim, nadam se konstruktivnim prijedlogom: Organizirajte predstavljanje gore navedene knjige u Rijeci, koje bi održali akademik Pečarić, profesor Tomac (bivši član Vaše Partije!) i moja malenkost. Pozovite zainteresiranu javnost, ona dva velikosrbina, intendanta Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, sve protivnike Hrvatskog državnog sabora, neprijatelje Marka Perkovića Thompsona, sve udbaše i kosovce (kojih navodno ima puno u Rijeci), pa ćemo razmijeniti argumente. Ako to ne učinite, mogli biste proći kao komunistički dinosaur (previše ideološke mase, a premalo pameti, da bi mogao preživjeti). Ne brinite, ne ćemo doći „s lijepom našom haubicom“ (taj uradak Vas nije vrijeđao, zar ne?) ili nekim drugim sličnim instrumentom. Da Vaše antifašističko srce od sreće poskoči, pozdravit ću Vas starim pozdravom iz Kine, bratske zemlje u kojoj još uvijek vlada Vaša sestrinska Komunistička Partija:

恋家 (Liam Shi)

Dr. Josip Stjepandić
Bensheim, Njemačka

S druge strane SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU tjera srpske sluge da proglašavaju domoljubne Hrvate ustašama. Dakle, imamo ono što sam objasnio krajem 1987.:

- Ja sam Ustaša! Znete, Srbi vam dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja vam ne volim biti sluga!

Zapravo sam na neki način i predvidio da će Milanović na kraju prihvatiti srpsku podjelu Hrvata. Na to su me podsjetili urednici s portala kamenjar.com jer su danas objavili tekst:

Fašisti te napadnu, okupiraju, a kad ih pretvoriš u zečeve – proglase te fašistom
Radi se o predstavljanju moje knjige *"Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba"* iz 2014. godine koji je tada objavio portal narod.hr. S obzirom da je – čini se – sam tekst izazvao prilično zanimanje kod čitatelja i danas, šaljem vam ga ponovno:

Akademik, hrvatski matematičar, publicist Josip Pečarić večeras je u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata predstavio svoju knjigu "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" te je ustvrdio kako je odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak najbolje opisao njegovu knjigu riječima: „Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!“ Njegovu knjigu čine zapravo glavni tekstovi koje je on objavio kao kolumnist na portalu Dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno. Knjigu su predstavili Zvonimir Hodak, saborski zastupnik Miroslav Tuđman i admiral Davor Domaze Lošo.

Hodak: Hrvatska je smiješna zemlja, tragikomična

„Akademik je napisao knjigu koja se sastoji od tvrdih činjenica protiv kojih ne možemo reći niti jednu jedinu riječ“, ocijenio je Hodak te dodao kako „ne možemo čak ni polemizirati ni o naslovu knjige jer ovo što je rečeno o zečevima rekao je Slobodan Milošević na jednoj sjednici Savjeta Jugoslavije“. „Sve što Josip Pečarić piše o ovoj smiješnoj zemlji – ovo što se događa Hrvatskoj zadnjih godina više nije smiješno, to je tragikomično, ponekad tragično“, istaknuo je te dodao kako je dobro što se našla osoba koja je napisala ovakvu knjigu a nije povjesničar. Ustvrdio je kako je Thomsonov koncert u Berlinu nisu zabranili Nijemci. „Sve to dolazi od skoro legalnim kanalima iz Hrvatske u Njemačku“, upozorio je. „Thompsonu je zabranjeno da pjeva u Berlinu, Istri, Puli, ali Lepoj Breni nije zabranjeno da doživi ovacije na Hrvatskoj radio televiziji“, ustvrdio je Hodak te dodao kako je „ova knjiga izvanredno dobrodošla za one koji žele istinu, za one kojima je istina pred očima ali objektivno ne mogu u ovoj kostanacija snaga u državi i medijskoj blokadi koja vlada Hrvatskoj i doći do istine“.

Tuđman: Biti u nekolicini najboljih u svijetu – irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese

„Josip Pečarić koristiti metodu paradoksa, a paradoks označuje neočekivano mišljenje, protuslovno zdravom razumu, proturječno, nastrano, besmisleno“, ocijenio je Tuđman te dodao da on „dovodi teze i poruke jedne anacionalne protuhrvatske politike do apsurd“. Ustvrdio je da je Hrvatska zemlja apsurdna gdje

je istina postala laž, a laž postala istina, agresor je postao žrtva, a žrtva agresije zločinac. Istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi piše o političarima, znanstvenicima ili nazovi znanstvenicima, Akademiji Redikula, o ambiciji Ive Goldsteina da postane akademik, drugim povjesničarima. Pojasnio je kako je autor jedan od najpoznatijih, najproduktivnijih matematičara u svijetu s 1000 znanstvenih radova, autor dvadesetak knjiga koje je u pravilu objavio u vlastitoj naknadi, bez potpore znanstvenih institucija i na promocije mu ne dolaze predstavnici aktualne službene vlasti ni predstavnici medija. „Biti jedan od nekolicine najboljih u svijetu potpuno je irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese i vrijednosti kao što su domoljublje, istina i pravda“, zaključio je Tuđman. Istaknuo je paradoks da, iako su mu nedostupni javni mediji, njegove misli i knjige ne može se uništiti jer korespondira sa suvremenim načinom komuniciranja – internetom. „Zahvaljujući internetu Pečarića nije moguće ušutkati i zabraniti mu javno djelovanje“, zaključio je te dodao kako je ova knjiga dokaz da se „ni misao hrvatske slobode, ni volja naroda za suverenost, ni pravo na istinu i budućnost ne mogu graditi na lažima i dezinformacijama“.

Domazet Lošo: Ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći

Komentirajući naslov, Domazet Lošo je ustvrdio je da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti. „Nije to Milošević slučajno rekao – rekao je iz razloga jer u operaciji Oluja su Srbi uz pomoć Britanaca imali dva plana“, ocijenio je te dodao kako je plan B koji se dogodio izdavanjem zapovijedi za evakuacijom. „Milošević je tada definitivno shvatio da je izgubio rat s Hrvatima“, zaključio je Lošo te dodao da umjesto da se to u Hrvatskoj afirmira, to je prešućeno. Istaknuo je da je temelj hrvatske države 5. kolovoz, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, te kako ne samo da ga trebaju slaviti Hrvati već i Srbi. „Upravo zato jer su ih ti isti Hrvati spriječili da ne učine genocid 10 puta veći nego u Srebrenici – u Bihaću“, istaknuo je te dodao kako „ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći, isto kao što će doći vrijeme nacionalnih država“. Ustvrdio je da su Hrvati najveći antifašisti jer su porazili 2 totalitarna sustava – komunistički i četnički. „Hrvati su četiri puta spasili i obranili Bosnu i Hercegovinu, a ne dijelili“, ocijenio je te dodao kako su „prvi u povijesti Hrvati ti koji su spriječili genocid i vodili najčistiji rat u povijesti ratova“. Istaknuo je kako živimo u vremenima paradoksa, inverzije vrednota i razdoblju unutarnje agresije. „Problem danas Hrvatske i branitelja je što se nismo naučili pobjednički ponašati, a to znači biti svjestan onog što jesi“, zaključio je Domazet Lošo. Izvor: narod.hr

<http://kamenjar.com/fasisti-te-napadnu-okupiraju-a-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>.

Zapravo se čini kako sam zaslužen na crnim listama HRT-a kako tvrdi Mladen Pavković:

... kako to da na ovoj televiziji, koju vodi nekakvi „posljednji nositelj Titove štafete“, nikada, ali baš nikada ne možemo čuti ni gledati hrvatske intelektualce, akademike poput Aralice, Jelčića ili Pečarića, ili redatelja Jakova Sedlara, a još manje one koji uređuju ili surađuju u „Hrvatskom slovu“, „Hrvatskom tjedniku“, na portalima poput „Direktno“ i tome slično?

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-na-crnim-listama-hrt-a-jedino-su-hrvati-tako-je-bilo-tako-je-i-sada/>

Naravno, meni je uvijek iznova šokantno kada vidim to sluganstvo Srbima. Još je veće kada su hrvatski branitelji od srpskih “hrabrih” vojnika napravili zečeve. Išlo je dotle da su čak htjeli povući i tužbu za genocid samo zato da Srbija ne bi bila optužena za genocid koji su načinili u Hrvatskoj i ne samo njoj. Naravno, to što su se najveća državna tijela stavila na stranu svojih gazda izostala je pravedna kazna, ali Srbija je ipak osuđena kao agresor koji je u cilju osvajanja izvršio niz genocidnih radnji.

Da bi izliječili strašan kompleks da su sluge onima od kojih su branitelji napravili zečeve, stalno pokušavaju izjednačiti branitelje s ustašama, fašistima i sl. Do jučer je to bilo uvijeno, ali danas nastupaju otvoreno.

To je jako dobro jer nova hrvatska vlast mora konačno vidjeti s kime ima posla i “slušati” što kažu srpske sluge. Naime, najbolji su ministri i drugi dužnosnici koje srpske sluge najviše napadaju! U ovom trenutku to je očiti ministar kulture dr. sc. Zlatko Hasanbegović. I svi bi se morali ugledati na njega!

Akademik Josip Pečarić

04. 02. 2016.

**JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?
ZAGREB, 2019.**

**ODGOVOR PREDSEDNIKU DHK-a
(1.)**

Poštovani g. Vidmarović,

Zahvaljujem se na Vašem komentaru:

*Naslov: RE: Fwd: JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? Ili: RUGAJU LI SE
KINEZI HAZU-u?*

Datum: Mon, 21 Jan 2019 16:28:19 +0100

Šalje: dvidmarovic

Prima: Josip Pecaric

*OVO JE TUŽNO. HAZU BI TREBALA BITI OKOSNICA NACIONALNE
ZNANOSTI KULTURE. UMJESTO TOGA, NASTAVLJA S PRAKSOM
POLITIČKE KOREKTNOSTI.*

Da, trebala bi biti! I bila je okosnica sve do izbora Kusić-Rudanove uprave. Ta Uprava je itekako promijenila to. Simbol te promjene u znanosti je njihov odnos prema časopisima. Moji časopisi koji su među najboljim i na svjetskim listama – nisu dobri. Ali časopis u kome objavljuje puno sam predsjednik HAZU, niz akademika, supruga predsjednika vlade (preko noći onoliko radova koliko joj treba za izbor – moja podrugljiva interpretacija ali dobro je pogledati: <https://bib.irb.hr/lista-radova?autor=244380>), ministar znanosti (zajedno s Glavnim tajnikom HAZU-a prozivan uzalud i u Hrvatskom saboru zbog toga) i

mnogi drugi koji nisu iz te struke, ali časopis je na svjetskim listama – pa je to ono pravo za hrvatsku znanost.

Rezultat je bio izbacivanje tog časopisa sa svjetskih lista i rezultat je da je među hrvatskim znanstvenim časopisima po Scopusu taj časopis – poželjan za hrvatsku znanost po HAZU - na 66. mjestu, a moja tri nepoželjna su među prva 5!

Što mislite financira li se u RH taj poželjan časopis ili nepoželjna tri?

Meni je šokantno da je uz to stao budući glavni tajnik HAZU-a i predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a jer se radi o znanstveniku s izvrsnim referencama. I moj razred (matematika, fizika i kemija) u kojemu su također izvrsni znanstvenici. Ovih dana je predstavljena moja knjiga koja zapravo na neki način obilježava tu promjenu u HAZU.

Igor Vukić je ustvrdio:

U knjizi su obavijesti i o drugim njegovim radovima s ovom temom, a osobito o lobističkom pothvatu kojim je 2012. godine uspio spriječiti da historičar Ivo Goldstein postane član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Uživat ćete čitajući akademikove komentare i intervjuje koje je davao tim povodom.

Uz gred, prije koji tjedan Ivo Goldstein uspio je postići da ga imenuju inozemnim članom Akademije nauka Bosne i Hercegovine. Dakle postao je ipak akademik. I pored svih javnih upozorenja na nedostatke Goldsteinova znanstvenog i stručnog rada. Ne želimo ništa loše reći o Akademiji nauka BiH, ali nam je ipak žao što se u Sarajevu nije našao neki Pečarić pa da i bosansku akademiju sačuva od tako drastičnog snižavanja kriterija.

<https://narod.hr/kultura/igor-vukic-dezurni-osporavatelji-zele-da-slika-logora-o-jasenovcu-ostane-onakva-kakvu-su-projektirali>

<https://kamenjar.com/govor-igora-vukica-na-predstavljanju-knjige-razotkrivena-jasenovačka-laz/>

Uprava je tog omiljenog kandidata pozivala na proslave u Akademiju. Ali više od 2/3 akademika na Izornoj skupštini je bilo protiv.

Evo kako je jedan poznati hrvatski povjesničar to opisao (dano i u novoj knjizi): *Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula.*

Je li cilj i bio od HAZU napraviti Akademiju redikula?

Zar nije Akademija redikula već onaj napad u Hrvatskom saboru koji je toliko sličan napadima na samo predstavljanje knjige:

KERBLER, J. *U Jasenovcu se umiralo od bolesti?! Nn: Nove skandalozne tvrdnje:*

<http://m.novosti.rs/vesti/planeta.300.html:772212-U-Jasenovcu-se-umiralo-od-bolesti>

SRPSKAINFO. *Skandalozna knjiga predstavljena u zagrebu "U Jasenovcu su logoraši umirali prirodnom smrću, zbog bolesti, i bili su uglavnom HRVATI"*:

<https://leutar.net/2019/01/18/skandalozna-knjiga-predstavljena-u-zagrebu-u-jasenovcu-su-logorasi-umirali-prirodnom-smrcu-zbog-bolesti-i-bili-su-uglavnom-hrvati/>

TELEGRAF.RS. *Promocija knjige "Razotkrivena jasenovačka laž": U Jasenovcu umrlo nešto više od 1.000 ljudi, najbrojniji logoraši bili Hrvati. Pn: Autori knjige su pseudoistoričar i matematičar Josip Pečarić i hrvatski sveštenik Stjepan Razum:*

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3025147-promocija-knjige-razotkrivena-jasenovačka-laz-u-jasenovcu-umrlo-nesto-vise-od-1000-ljudi-najbrojniji-logorasi-bili-hrvati>

INFORMER. *Promovisana ustaška knjiga laži: U Jasenovcu ubijeno 'hiljadu ljudi', žrtve uglavnom Hrvati?! Autor studirao u Beogradu, voli Hitlera i veruje da je Zemlja ravna! :*

<https://informer.rs/vesti/balkan/416875/promovisana-ustaska-knjiga-lazi-jasenovcu-ubijeno-hiljadu-ljudi-zrtve-uglavnom-hrvati-autor-studirao-beogradu-voli-hitlera-veruje-zemlja-ravna>

Naravno i na HTV-u je bilo napada. Naravno uvijek je tu revizionizam (znamo da im je Tuđman bio glavni revizionist, ali to već ne smiju javno reći).

Što se tiče HAZU najznačajniji dio je što se Karolini Vidović Krišto zamjera što smo je posebno pohvalili. Tako sam na predstavljanju rekao:

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispao smiješan u suprostavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobjegne od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno inteligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskoh autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

<https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-razotkrivena-jasenovačka-laz/>

Čini se da je problem što je jedan od kandidata za Akademiju (redikula?) Klasić na taj način otpao. Ali ostao je još dobrih kandidata: Boras, Jakovina... Jakovina slijedi Goldsteinov put pa ga vidim predlažu u Programsko vijeće HTV-a:

<https://narod.hr/hrvatska/tko-su-kandidati-za-programsko-vijece-hrt-a-o-kojima-ce-saborski-odbor-za-medije-raspravljati-u-srijedu>

Izborom dosadašnjeg predsjednika HRZZ-a za glavnog tajnika HAZU-a zapravo će se zatvoriti krug među onima koji su najznačajniji u stvaranju Akademije redikula.

U prilogu šaljem i prikaz najnovije knjige Iva Goldsteina hrvatskog povjesničara Vladimira Geigera. Kao podsjetnik da je tada spriječeno ostvarenje Akademije redikula.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

(2.)

Poštovani g. Vidmarović,

Nadam se da sam u svom pismu uspio objasniti sadašnji trenutak u Akademiji, a time i u hrvatskoj znanosti. Kao umjetniku možda Vam to i nije jednostavno.

Npr. kada pogledate link o radovima supruge bivšeg predsjednika vlade posebno trebate obratiti pažnju na dio *Izvorni znanstveni i pregledni radovi u CC časopisima*. To su radovi najvažniji za znanstveno napredovanje.

Iz radova 2. i 3. iz 2013. g. vidi se kako je supruga Predsjednika Vlade imala 2 zajednička rada i s Glavnim tajnikom HAZU.

Također je znakovito da je supruga Predsjednika Vlade objavila 22 rada u takvim časopisima, ali od toga je čak 16 u časopisu Glavnog tajnika HAZU // *COLLEGIUM ANTROPOLOGICUM* u razdoblju 2009.-2013.

Po svom učinku objavljivanja u tom časopisu iz Antropologije približila se donedavnom predsjedniku HAZU koji je kao ,antropolog‘ – čini mi se imao 19 radova. On ima 2 više jer supruga bivšeg predsjednika vlade ima još jedan rad u tom časopisu 2018. g., ali on je dan u rubrici: *Znanstveni radovi u drugim časopisima*.

Zapravo i to je potvrda činjenice da je časopis Glavnog tajnika izbačen s te liste, i očito to je poželjno za HAZU jer ga je HAZU ponovno predložila za Upravni odbor HRZZ-a. Zajedno s kandidatom za njegovog nasljednika.

Obojica su, kao i prethodni predsjednik HAZU-a, bili obaviješteni i o poziciji mojih časopisa po Scopusu, ali je HRZZ prihvatilo tvrdnje da je takav ugled tih časopisa nebitan. Ipak je činjenica da supruga Predsjednika Vlade i sam Predsjednik HAZU objavljuju u izbačenom časopisu sa svjetskih lista mnogo značajniji za hrvatsku znanost, zar ne?

Zato su sva trojica po HAZU-u osobe koje i dalje trebaju najviše utjecati na hrvatsku znanost. Ja doista nisam u mogućnosti publicirati radove ni ministrima, ni supruzi predsjednika Vlade, ni tolikim kolegama akademikima, a moji matematičari ne bi preko noći postali ,antropolozi‘ zato što ja imam tri časopisa na svjetskim listama.

Vjerojatno znate da sam se Kusić-Rudanovoj upravi zamjerio 2012. g. kada sam se suprotstavio izboru za akademika sina Posebnog savjetnika tadašnjeg predsjednika Vlade. A supruga tog predsjednika je bila suradnica Glavnog tajnika! Moraš priznati da takvo moje nepoštovanje uspjeha Glavnog tajnika i Predsjednika HAZU nije bilo u redu, zar ne?

Dvije godine kasnije u HAZU-u su prestali slati obavijesti o predavljanju mojih knjiga (tada je bila knjiga koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. Dr. sc. Miroslav Tuđman – također general). Tako nije poslana obavijest kolegama i za nedavnu knjigu. Radi li se o kontinuitetu – kako je najavljena nova Uprava – vidjet ćemo. (U Prilogu Vam šaljem tekst o tom predavljanju iz Hrvatskog tjednika od 24. 1. 2019.)

Na kraju, moram Vam se ispričati za slučaj da ova dodatna pojašnjenja nisu bila potrebna. Naime, ima umjetnika – pa i akademika – koji ništa ne znaju o znanosti. Tako je moj dopis kolegama u kome sam protestirao što u svom izvješću Predsjednik HAZU nije spomenuo konferenciju povodom moga 70-og rođendana na kojoj (4 dana, 80 sudionika od kojih pola nije iz RH) na kojoj se o meni govorilo i kao o „kralju nejednakosti“ dobio sam ovakav dopis jednog akademika - umjetnika:

Poštovani gospodine Pečarić, molio bih Vas da me više ne opterećujete ovakvim svojim memorabilijama. Možda nemate pametnijeg posla, no ja svakako imam...

Odgovorio sam kratko:

Poštovani gospodine ...,

Očito ste pročitali što sam pisao, ali očito niste ni razumjeli. Pročitajte ponovo pa će te možda shvatiti da ja komentiram činjenicu da se u Izvješću Predsjedniku nije spomenulo nešto što je trebalo reći. Istinskom akademiku bi to smetalo i ako se radi o drugom akademiku. A o tome da Predsjednik ignorira dopis Predsjednika Odbora za ljudska prava HAZU da i ne kažemo.

Zar Vam nije bilo pametnije samo izbrisati moj e-mail? Za to bi izgubili jednu sekundu Vašeg dragocjenog vremena, nego ovako pokazali tko ste?

JOSIP PEČARIĆ

REDOVITI ČLAN HAZU

IZVANJSKI ČLAN DANU

P.S. Izbrisao sam Vas s moje liste akademika. Izabrani ste ... godina poslije mene iako ste stariji ... godine!

Prije tri dana je na sjednici Razreda protestirao i onaj drugi akademik koji je prozivan od Glavnog tajnika u Hrvatskom saboru jer ni o međunarodnoj konferenciji iz njegove oblasti također nije ništa rečeno.

Mom kolegi je očito važno to što nas je akademik Kusić redovito obavještavao gdje je on sve bio nazočan, a međunarodne konferencije koje su organizirali akademici ili su organizirane akademikima u čast mu je nebitno. Jedino „opravdanje“ mogu vidjeti u činjenici da je umjetnik, mada ima umjetnika koji itekako sve to razumiju. Ili se samo ostvaruje Akademija redikula?

Bilo kako bilo, takva nam je Akademija - ostavština Kusić-Rudanove uprave!

S poštovanjem,

Josip Pečarić

P.S. U ime HAZU Glavni tajnik je u Hrvatskom saboru posebno naglasio kako sam se rodio *1948. godine u Socijalističkoj (!?, JP) Republici Crnoj Gori*“, a prvu knjigu koju nisu najavili u HAZU trebao je predstaviti admiral Domazet. Zar Vas, koji ste toliko pisali o mojoj Boki kotorskoj, ovo izbjegavanje spomena mog Kotora ili moje Boke u Saboru ne podsjeća na ovo o čemu upravo ovih dana piše admiral Domazet:

...Vremena prohujaše, a zaborav u Hrvata na velikoga admirala postade, moglo bi se reći, gotovo potpun. Iz zaborava ga je, barem na trenutak, otrgnula hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović koja će za službenoga posjeta prije dvije godine svojemu domaćinu, ruskom predsjedniku Vladimiru Putinu, prozboriti o dvojici znamenitih Hrvata koji snažno i na najvišoj razini povezuju Hrvatsku i Rusiju.

Jedan imenom Robert Bartini, a drugi imenom admiral Matija Zmajević. Dok se u zaboravnoj Hrvatskoj ta imena nisu našla u medijima ili tek negdje uzgred, u Srbiji je krenula cijela lavina optužaba na račun hrvatske predsjednice.

‘Otrovne’ strjelice srbijanskih medija ne će biti odate hrvatskoj Predsjednici zbog Riječanina Roberta Bartinija, genijalnoga konstruktora mnogih ruskih zrakoplova i oca ruskoga svemirskog programa, čijom će zaslugom ruski astronaut Jurij Gagarin postati prvi čovjek koji će poletjeti u svemir, nego zbog velikoga admirala Matije Zmajevića.

Pokrenuto je iz Beograda ‘dokazivanje’ kako je Kolinda Grabar-Kitarović ‘pokušala obmanuti Putina’ jer je admiral Matija Zmajević ‘Srbin rimokatoličke vjere’. Zaboljela je istina srbijansku mitomansku narav i njihovo buncanje o ‘srpskom karakteru Boke kotorske’.

Zato, i zbog toga uvijek ima potrebe citirati Dobricu Ćosića i njegovu izjavu o Srbima i lažima. Povijesnu istinu treba znati. Budu li Hrvati zaboravljali svoje velikane i šutjeli na srbijanske povijesne krivotvorine, laži nam se mogu nametnuti kao istina, pa čak i to da su Srbi početkom osamnaestoga stoljeća imali admirala. Koje li ironije! Hrvatska je predsjednica učinila malen korak prema onomu što se zove ‘otrgnuti od zaborava’.

Na žalost, danas ni u unutrašnjosti katoličke crkve svetoga Luja u ulici Malaya Lubyanka, kao ni u njezinu vanjskom dvorištu, više ne postoje ostatci Zmajevićeve nadgrobne ploče. Zaborav je učinila svoje.

Došlo je vrijeme da se iz mraka zaborava izvuče iznimnoga čovjeka, Hrvata i admirala, čiji je uloga u stvaranju ruske države nemjerljiva ovozemaljskim mjerilima. I kao što netko napisa, zajednička je to obveza i Rusije i Hrvatske. Hrvatske svakako budući da se radi o pomorskom identitetu i slavi Hrvata.

[https://kamenjar.com/davor-domazet-losa-tri-velikana-cekaju-iz-laz-iz-hrvatskoga-zaborava/](https://kamenjar.com/davor-domazet-losa-tri-velikana-cekaju-izlaz-iz-hrvatskoga-zaborava/)

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEINA

Pod ovim naslovom na portalu *narod.hr* objavljeno je 20. srpnja 2020. slijedeći komentar na tekst dr. Birina o tužbi dr. sc. Iva Goldsteina:

Dr. sc. Ante Birin o tužbi Ive Goldsteina: 'Sudskim putem pokušava zastrašiti mene i druge neistomišljenike'

Klesar – 14.07.2020.

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU. A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia, A History, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod. Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša

akademik Josip Pečarić, Narod – 16. studenoga 2017.

<https://narod.hr/glas-naroda/izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina>

Zapravo radi se o dijelu mog Pisma Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a iz 2012., a *narod.hr* je očito citirao moj tekst iz 2017. Očito je pismo bilo zanimljivo i pet godina kasnije kao što je i danas.

Ostatak pisma je bio:

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:

[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str.190-191.

[2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“*, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., *Radovi*, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.

[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.

[5] V. Geiger, *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, *Vijenac*, 397, 21. 5. 2009.

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

---

¹ *Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

¹ *Prof. Budak: Neupučenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

¹ *Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.*

¹ *Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Zapravo radi se kandidaturi Iva Goldsteina da postane – vjerovali ili ne – hrvatskim akademikom. Na neobičan način uspio je doći i do Izborne skupštine Akademije kada je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije. O tome pogledajte moju knjigu: *ZABRANJENI AKADEMIK / Prijevaram u HAZU?!*, Zagreb, 2012.

U knjizi možete naći i sljedeće:

Jednom sam prigovorio jednom poznatom povjesničaru kako takav „znanstvenik“ uopće može biti na Sveučilištu. Odgovorio mi je nešto u sljedećem stilu:

Poznat mi je „znanstveni“ opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim „istraživanjima“ napisali. Međutim, u našim staleškim krugovima godinama se govori: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, barem jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein.

Napominjem da se ovdje radi o komentaru iz 2012. Vjerojatno bi uvaženi povjesničar danas dodao još ponekog „redikula“ među svojim kolegama.

Zato je čitatelj Portala u pravu kada komentira:

Nemojte tako, nije to jedino otkriće Goldsteina, a drobilica kostiju korištena u Jasenovcu?

Ali u vrijeme kada je pismo pisano to o drobilici još nije Goldstein ništa rekao, a ja sam ga poslije toga i nazvao Ivo Drobilica gostujući na Podcastu Velebit.

Tako ga nazivam i u nekim pismima koja su objavljena.

Zanimljivo je da je to bio prvi neuspjeh tadašnjih lijevih vlasti u RH. Slavko Goldsteinj, Ivov otac, bio je posebni savjetnik tadašnjeg Predsjednika Vlade, a današnjeg Predsjednika Države Zorana Milanovića, a ipak im nije uspjelo da članom HAZU-a postane takav povjesničar, pa su Iva poslali za veleposlanika u Francuskoj.

U cijeloj priči ne zaostaje ni Predsjednik Vlade iz redova HDZ-a Andrej Plenković koji ga je kasnije uvrstio u onu njegovu komisiju koju ja nazivam *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake*. A on je lako mogao pitati povjesničara koji je govorio o Goldsteinu kao o redikulu. Vjerojatno je prevagu ipak odnijela činjenica da je Goldstein u Veleposlanstvu držao sliku JB Tita. Zanimljivo je da je upravo Slavko Goldstein savjetovao jugonostalgičarima da naprave otklon od Tita, jednog od deset najvećih masovnih ubojica, i da se drže antifašizma. Vidimo da ga Bernardić nije poslušao, a Plenković jest pa otud i takvi rezultati ovih izbora. Meni je posebno zanimljiva činjenica što je Ivo Goldstein bio Plenkovićev izbor u spomenutoj komisiji iako su o akademiku Franji Tuđmanu i otac i sin Goldstein tvrdili da je Tuđman revizionist – dapače nedavno je dr. Ivo naglasio da se radi o *rodonačelnik povijesnog „revizionizma“* Dr. Birin je samo odgovorio na ovakve tvrdnje.

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22400-izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina>

Komentar. Moj naziv *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake* treba usporediti s naslovom teksta:

Višnja Starešina: 'Plenkovićevo povjerenstvo za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima činilo je sve da petokraku spasi od osude'

<https://narod.hr/hrvatska/visnja-staresina-plenkovicevo-povjerenstvo-za-suocavanje-s-posljedicama-nedemokratskih-rezima-cinilo-je-sve-da-petokraku-spasi-od-osude>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija). Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11287, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1278, citata: 5713, H-index: 24;

Scopus: publikacija: 755, citata: 5620, H-index: 32; WoS: publikacija: 752, citata: 5285, H-index: 29).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa

Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

- 4) Slijedeće godine je održana konferencija *Mathematical Inequalities and Applications 2015*, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija *MIA 2018* povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „*Banach Journal of Mathematical Analysis*“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu *Mathematics 3* (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “*Nature*”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu *Phys. Rev.*, A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", *Math. Bohem.* 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 80 publicističkih knjiga.

6./1/2021.